DEAN R. KOONTZ

CASA TUNETULUI

Casa Tunetului

Colecţia HORROR 1

De acelaşi autor:

THE BAD PLACE
COLD FIRE
DARKFALL
THE FACE OF FEAR
THE HOUSE OF THUNDER{1}
LIGHTNiNG
THEMASK
MIDNIGHT
NIGHT CHILLS
PHANTOMS
THE SERVANTS OF TWILIGHT
SHATTERED
STRANGERS
TWILIGHT EYES
THE VISION
THE VOICE OF THE NIGHT
WATCHERS
WHISPERS

DEAN R KOONTZ

Casa Tunetului

Traducere în limba română de
MIHAELA MUNTEANU

Editura OLIMP
Bucureşti, 1993

Coperta reproduce parţial (în medalion) ediţia 1992

DEAN R.KOONTZ
THE HOUSE OF THUNDER
© Berkley Books, New York, 1992

Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparţin Editurii OLIMP

© Editura OLIMP 1993

ISBN 973-95861 - 8-X

CARTEA ACEASTA ESTE PENTRU GERDA.
AȘA CUM S-AR FI CUVENIT
SĂ FIE DE LA ÎNCEPUT.

PARTEA ÎNTÎI
Frica vine în tăcere

Anul 1980 - atât de îndepărtat în timp şi spaţiu

1

Trezindu-se, s-a gândit că era oarbă şi a deschis ochii în întunericul purpuriu în care se jucau umbre ameninţătoare şi diforme. Înainte ca teama s-o învăluie, bezna a devenit o ceaţă palidă care apoi s-a concentrat, adâncindu-se.

A adulmecat mirosul de aşternuturi curate amestecat cu cel de antiseptice şi alcool medicinal.

Şi-a întors capul şi durerea i-a muşcat fruntea, iar un şoc electric i-a străpuns craniul. Ochii i s-au scăldat în foc. Apoi imaginea s-a limpezit şi a realizat că era într-o cameră de spital.

Nu-şi putea aminti dacă fusese internată. Nu cunoştea numele spitalului şi nici măcar pe cel al oraşului în care se afla.

Ce se întâmplă cu mine?

A ridicat un braţ sleit de puteri şi cu degetele a început să

desfacă bandajul care-i acoperea jumătate din frunte. Părul pe care-l avea i se păru şi el destul de scurt. Se întrebă dacă ea nu-l purta lung, despletit... Forţele îi erau mult prea împuţinate ca să-şi ţină braţul ridicat, aşa că-l lăsă să cadă inert peste aşternut. Nu putea mişca deloc braţul stâng; fusese imobilizat şi străpuns intravenos cu acul perfuziei.

A închis ochii, sigură că nu putea fi decât un vis. A privit din nou, dar camera rămase neschimbată: tavan şi pereţi albi, pardoseală verde şi draperii de un galben pal care încadrau fereastra imensă. În spatele geamurilor se distingeau tonurile de verde ale unei naturi logodite cu veşnicia, pe fundalul unui cer noros cu mici petice albastre.

Era şi un alt pat, dar neocupat; nu mai era nimeni în cameră. Barele de la marginea patului ei erau ridicate ca să împiedice o eventuală cădere; se simţea la fel de neajutorată ca pruncul în leagăn. Îşi dădea seama că nu-şi cunoştea nici numele, nici vârsta sau orice altceva despre propria-i persoană.

Se răzvrăti împotriva vălului care-i acoperise memoria, încercând să-l ridice şi să-şi elibereze amintirile încătuşate, dar fără succes; acesta rămânea intact. Ca o floare a gerului, frica şi-a întins petalele de gheaţă în stomacul ei. Încercarea de a-şi aminti n-a avut nici un rezultat.

Amnezie. Atac cerebral.

Aceste cuvinte blestemate se repetau obsesiv, ca bubuiturile unui ciocan, în mintea ei. Evident, fusese victima unui accident, şi suferise un atac cerebral puternic. Întrezări posibilitatea sumbră de a fi într-o permanentă stare de debusolare mentală şi o trecură fiorii.

Dintr-o dată, pe neaşteptate şi nesperat, îşi aminti numele ei. Susan. Susan Thorton. Avea 32 de ani.

Dar derularea amintirilor s-a oprit. Nu-şi putea rememora decât numele şi vârsta. În negura minţii ei nu putea să afle unde locuise. Cum îşi câştiga existenţa? Era măritată? Avea copii? Unde se născuse? Unde mersese la şcoală? Ce gen de muzică prefera? Nu putea găsi răspuns la întrebările pe care şi le punea, fie că erau vitale sau de o simplă banalitate.

Amnezie. Atac cerebral.

Teama îi accelera bătăile inimii. Apoi, graţie proniei cereşti şi-a amintit că era în vacanţă, în Oregon. Însă nu ştia de unde vine, la ce ocupaţie trebuia să se întoarcă când se va termina vacanţa. Dar măcar ştia unde se află. Undeva în Oregon. Ultima imagine pe care era capabilă s-o evoce consta în frumuseţea unei stânci. Îşi amintea detalii ale peisajului. Mergea cu maşina printr-o pădure de pini, nu prea departe de mare, ascultând radioul şi bucurându-se de splendoarea unei dimineţi senine. A trecut printr-un sat adormit, cu căsuţe din piatră şi lemn, a depăşit un tandem de camioane care se deplasau cu încetineală, apoi, pentru câteva mile, a rămas doar ea pe drum şi apoi... apoi... Nimic. După aceasta, o trezire confuză, cu ochii împăienjeniţi, într-un spital.

— E-n regulă. E-n regulă. Hei, bună ziua.

Susan îşi întoarse capul, căutând cu privirea persoana care-i vorbea. Ochii îi erau din nou mistuiţi de flăcări şi o durere aprigă îi săgetă craniul.

— Cum te simţi? Eşti palidă, dar după prin câte ai trecut, era de aşteptat, nu-i aşa? Sigur că da. Nu se putea altminteri!

Vocea aparţinea unei surori care se apropia de pat din direcţia uşii deschise. Era o apariţie rotunjoară, plăcută, cu ochi căprui, calzi şi un zâmbet larg. Purta o pereche de ochelari cu rame albe, atârnaţi cu un lănţişor în jurul gâtului. La un moment dat, ochelarii au rămas suspendaţi şi inutili pe pieptul de matroană.

Susan încercă să vorbească. Nu reuşi.

Chiar şi efortul anemic de a-şi căuta cuvintele făcea ca tot capul să-i fie copleşit de fierbinţeală. Slăbiciunea aceasta exacerbată o înfricoşa.

Sora ajunsese la pat şi-i zâmbi.

— Ştiam că o să rezişti, scumpo. Pur şi simplu am ştiut. Câţiva de pe aici n-au fost atât de siguri. Dar eu ştiam că eşti o tipă cu „zvâc”.

Apăsă butonul de comandă de la capătul patului.

Susan încercă să vorbească din nou şi de această dată reuşi să articuleze un sunet, chiar dacă era doar un hohotit scăzut şi

fără de înţeles, venit din fundul gâtului. Se întrebă dacă va mai reuşi vreodată să vorbească. Poate va fi condamnată să scoată zgomote confuze, animalice pentru tot restul vieţii. Câteodată comoţia cerebrală se soldează cu pierderea vorbirii, nu-i aşa? Nu e aşa?

O tobă începu să-i bată tare şi neîndurător în cap. Părea că se învârte într-un carusel, din ce în ce mai repede şi-şi dorea să poată opri această mişcare care-i dădea o senzaţie de greaţă.

Sora observase, probabil, teama în ochii lui Susan şi încercă din nou s-o liniştească:

— Gata, acum. Calmează-te. O să fie bine.

A verificat perfuzia cu glucoză, apoi a ridicat braţul stâng al feţei pentru a-i lua pulsul.

Dumnezeule, îşi spuse Susan, dacă nu pot vorbi, probabil că nu pot nici să merg.

Încercă să-şi mişte picioarele sub cearceafuri, dar nu şi le putea simţi, erau ca de plumb, mai amorţite chiar decât mâinile.

Sora îi lăsă braţul, dar Susan se agăţă de mâneca femeii în uniformă albă şi încercă cu disperare să vorbească.

— Nu te grăbi, îi spuse sora cu blândeţe.

Dar Susan ştia că nu are prea mult timp la dispoziţie. Odată era să-şi piardă cunoştinţa din nou. Durerea stresantă persista şi nu putea să străpungă inelul întunecat al uitării care-i limita memoria.

Un doctor într-un halat alb intră în încăpere, probabil în legătură cu acea chemare a surorii. Era un bărbat dur, cu o figură aspră, încadrată de un păr negru pieptănat strâns în jurul feţei, cam la 50 de ani.

Susan îl privea cum se apropie de pat şi spuse:

— Am picioarele paralizate?

Pentru moment a crezut că într-adevăr rostise aceste cuvinte, dar apoi a realizat că încă nu-şi recăpătase vocea. Înainte de a putea încerca din nou, întunericul i-a diminuat percepţia la o mică pată, un punct, o gămălie de ac.

Întuneric.

Visa. Era un vis urât, foarte urât, un coşmar.

Pentru a mia oară, visa că se află în Casa Tunetului, zăcând într-o baltă de sânge cald.

2

Când Susan s-a trezit din nou, durerea de cap dispăruse. Imaginile erau clare şi scăpase de ameţeală. Se înnoptase. Camera ei era blând luminată şi întunericul fără formă rămânea undeva în spatele ferestrelor.

Perfuzia cu glucoză fusese scoasă. Urma acului, braţul lipsit de culoare arătau patetic pe albeaţa cearceafurilor.

Şi-a întors capul şi a zărit figura aspră a omului în halat alb. Stătea lângă pat, privind-o cu multă atenţie. Ochii lui căprui aveau o putere stranie, tulburătoare. Păreau că privesc mai degrabă în ea decât la ea; pătrunzând secrete intime, dar netrădând nimic din propriile-i trăiri.

— Ce... s-a întâmplat cu mine? a întrebat Susan.

Putea vorbi. Vocea ei era istovită, zgâria auzul şi era greu de înţeles, dar fusese condamnată la tăcere de o congestie cerebrală de care-i fusese atât de frică la început.

Era încă slăbită. Resursele ei sărace fuseseră epuizate de efortul de a rosti câteva şoapte.

— Unde... mă aflu? a întrebat ea cu vocea spartă.

Gâtul ei se rănea cu asprimea fiecărei silabe.

Doctorul nu a răspuns imediat întrebărilor ei. A acţionat comanda printr-unul din cele 4 butoane aflate pe o latură a acesteia. O extremitate a patului s-a ridicat, aducând-o pe Susan într-o poziţie înclinată. A umplut un pahar cu apă pe jumătate, dintr-o carafă metalică de pe o tavă galbenă de plastic.

— Bea-o încetişor, i-a spus. A trecut ceva timp de când nu ai mai mâncat sau băut.

A acceptat apa. Era nespus de delicioasă, îi alina gâtul iritat.

Când a terminat de băut, i-a luat paharul şi l-a aşezat pe etajeră. A scos un creion luminiscent din buzunarul de la piept al halatului, l-a înclinat şi a început să-i examineze ochii îndeaproape. Ochii lui rămâneau goi şi inexpresivi sub sprâncenele stufoase şi îmbinate care-i dădeau un aer veşnic încruntat.

În timp ce aştepta să-şi termine examinarea, a încercat să-şi mişte picioarele sub aşternuturi. Erau slăbite şi le simţea amorţite, dar se mişcau la comanda ei. Deci nu paralizase.

Când doctorul a terminat examinarea ochilor, şi-a pus mâna dreaptă în faţa ei, la numai câţiva centimetri depărtare.

— Îmi poţi vedea mâna?

— Sigur, a răspuns ea.

Vocea era neclară şi tremurătoare, dar nu-ţi zgâria auzul şi devenise inteligibilă. Vocea lui era penetrantă şi nuanţată, având un vag accent gutural pe care Susan nu-l putea defini cu certitudine.

— Câte degete am ridicat?

— Trei, a răspuns ea, conştientă de faptul că era testată pentru depistarea semnelor unei comoţii.

— Şi acum - câte sunt?

— Două.

— Şi acum?

— Patru.

A dat din cap aprobator şi liniile adânci de pe fruntea lui s-au mai îndulcit. Ochii lui o examinau cu intensitate, ceea ce îi crea un oarecare disconfort.

— Ştii cum te cheamă?

— Da, sunt Susan Thorton.

— Aşa e. Mai ai şi un alt nume?

— Kathleen.

— Bun. Câţi ani ai?

— 32.

— Bine. Foarte bine. Se pare că gândeşti cu claritate.

Vocea ei a devenit uscată şi neplăcută auzului, din nou. Şi-a

dres glasul şi a reluat:

— Dar asta este tot ceea ce-mi pot aminti.

Nu-şi relaxase complet încreţiturile feţei, iar acestea şi-au recăpătat contururile una câte una.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu-mi pot aminti unde locuiesc, cum îmi câştig existenţa practic... sau dacă sunt măritată...

O studie pentru câteva clipe, apoi îi spuse:

— Locuieşti în Newport Beach, California.

Când a auzit numele oraşului, şi-a putut aminti de casa ei în stil spaniol cu acoperiş de ţiglă roşie, de pereţii albi cu stucatură şi ferestrele în stil gotic. Oricât de mult s-ar fi concentrat, memoria ei nu-i putea reda numele străzii sau numărul casei în care locuia.

— Lucrezi pentru Corporaţia Milestone din Newport, spuse doctorul.

— Milestone? reluă Susan.

În ceaţa mentală de până acum se aprinse un licăr de recunoaştere. Doctorul o privi insistent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cutremurată. De ce mă priveşti în felul acesta?

Clipi surprins, apoi zâmbi încurcat. În mod clar, zâmbetul nu era ceva obişnuit pentru acest om.

— Ei bine... sunt îngrijorat în ceea ce te priveşte, cum e şi firesc. Amnezia temporară se poate produce într-un caz cum este acesta şi se tratează cu uşurinţă. Dacă această amnezie nu este doar temporară, va trebui să schimbăm modalitatea de abordare. Aşa că îţi dai seama cât de important este pentru mine să ştiu ce înseamnă pentru tine evocarea numelui de Milestone.

— Milestone, spuse ea gânditoare. Da, îmi este familiar. Vag familiar.

— Eşti fizician la Milestone. Ţi-ai susţinut doctoratul acum câţiva ani la UCLA, după care ai început imediat să lucrezi la Milestone.

— Ah, spuse ea şi amintirile începură să capete contur.

— Am aflat câte ceva despre tine de la oamenii din

Milestone; nu ai copii, nu eşti măritată şi nici nu ai fost vreodată.

O urmărea cum încercă să asimileze tot ceea ce-i spunea.

— Începi să-ţi revii acum?

Susan oftă uşurată.

— Da. E ca şi cum m-aş afla în posesia unor piese, disparate dintr-un domino.

— Va mai dura câtva timp, o asigură doctorul. După un traumatism ca cel pe care l-ai suferit, nu te poţi aştepta la o recuperare rapidă.

Mai avea o mulţime de întrebări, dar curiozitatea ei era anihilată de o oboseală profundă şi de sete. Se lăsă să cadă pe perne, pentru a-şi recăpăta respiraţia şi mai ceru apă.

De această dată primi doar o treime de pahar şi i se spuse să bea cu înghiţituri mici.

Dar nu mai era nevoie să fie prevenită. După ce băuse atât de multă apă şi nimic altceva, se simţea uşor balonată, ca şi cum ar fi mâncat o cină consistentă.

După ce a terminat de băut, îi spuse:

— Nu-ţi cunosc numele.

— Oh, îmi pare rău. Mă cheamă Viteski. Dr. Leon Viteski.

— Mă întrebam de unde provine accentul tău. Viteski... Nu cumva eşti polonez?

Se uită la ea stânjenit, apoi privirea îi alunecă într-o altă direcţie.

— Da. Am fost orfan de război. Am venit în această ţară în 1946, la 17 ani. Unchiul meu m-a adus.

Spontaneitatea îi dispăruse din voce; parcă ar fi rostit un discurs memorat cu foarte multă atenţie.

— Mi-am pierdut în mare măsură accentul polonez, dar bănuiesc că niciodată nu va dispărea complet.

I s-a părut că atinsese un punct nevralgic. Simpla observaţie asupra accentului său îl făcuse să se comporte ciudat, ca şi cum s-ar fi aflat în gardă.

El a început să vorbească mai repede decât o făcuse înainte, dornic să schimbe subiectul.

— Sunt medic-şef; conduc personalul medical de aici.

Fiindcă a venit vorba... ai idee unde ne aflăm?

— Ei bine, îmi amintesc că eram în vacanţă în Oregon, dar nu pot spune cu exactitate încotro mergeam. Deci ar trebui să fim undeva în Oregon, nu-i aşa?

— Da. În oraşul Willawauk. Are cam 800.000 de suflete şi este capitala regiunii. Ţinutul Willawauk este preponderent rural şi acesta este singurul lui spital. Nu avem facilităţi deosebite, doar 4 etaje şi 220 de paturi. Dar suntem buni. De fapt, îmi place să cred că ne descurcăm mai bine decât alte spitale sofisticate din marile oraşe, deoarece suntem capabili să acordăm atenţie fiecărui pacient în parte. Gradul de recuperare al bolnavului depinde în mare măsură de acest lucru.

Vocea lui nu avea nici o undă de mândrie sau entuziasm, aşa cum te-ai fi putut aştepta. Era aproape la fel de măsurată şi impersonală ca cea a unui robot.

Impresia mea este subiectivă? se întrebă ea. Oare aceasta înseamnă că percepţiile mele sunt deformate?

În ciuda îngrijorării şi a loviturilor de ciocan care se intensificau în capul ei, se ridică de pe pernă şi spuse:

— Doctore, de ce mă aflu aici? Ce mi s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti nimic despre accident?

— Nu.

— Ai suferit un accident de maşină. Într-o serpentină extrem de periculoasă, la două mile la sud de Viewtop.

— Viewtop?

— Locul unde doreai să ajungi. În geanta ta există o confirmare a rezervării pe care ai făcut-o.

— E un hotel?

— Da. Se numeşte Viewtop Inn. Este o staţiune. Un loc pitoresc şi vechi. A fost construit cu 50-60 de ani în urmă şi cred că se bucură de mai multă popularitate acum decât atunci. E ceva de genul: „Lăsaţi orice alternativă şi optaţi pentru mine”.

În timp ce doctorul Viteski vorbea, Susan îşi aminti. Închise ochii şi revăzu staţiunea într-o serie de fotografii viu colorate care ilustrau un articol apărut într-un număr din februarie al

revistei „Travel”. Îşi reţinuse o cameră pentru o parte din vacanţă, imediat după ce citise despre acest loc; fusese fermecată de pozele cu verande largi ca de han, de multitudinea frontoanelor şi de grădinile suspendate.

— Aşa că, mai spuse Viteski, deoarece ţi s-a defectat direcţia, ai pierdut controlul asupra maşinii. Ai trecut de marginea unui taluz abrupt, te-ai dat peste cap de două ori şi te-ai oprit într-un pâlc de copaci.

— Doamne Dumnezeule!

— Maşina ta era o rablă. Adăugă dând din cap: Este un miracol că nu ai murit.

Îşi atinse cu prudenţă bandajul care-i acoperea jumătate din frunte.

— Cât de gravă este starea mea?

Ochii lui Viteski se îngustară din nou şi Susan avu sentimentul că doctorul juca teatru.

— Nu e prea serios, îi spuse. O tăietură adâncă. Ai sângerat abundent şi s-a vindecat destul de greu la început. Ţi se vor scoate firele mâine sau poimâine şi cred că nu există motive de îngrijorare. Am fost atent ca rana să fie bine cusută.

— Comoţie? întrebă ea.

— Da, dar una uşoară, care n-ar fi trebuit să te aducă în stare de comă.

Cu fiecare minut care trecea, simţea că o cuprinde oboseala şi i se accentua durerea de cap. Acum o cuprinsese teama din nou.

— Comă?

Viteski făcu un semn afirmativ şi continuă:

— În urma examinării, nu am găsit semne de embolie. Nu a fost un traumatism cranian şi nici nu s-au format cheaguri de sânge. Nici un fel de semnalmente n-au indicat o presiune craniană. Ai suferit o lovitură puternică la cap, care este în mod sigur cauza intrării tale în comă, dar îmi e teamă că mai mult de atât nu pot spune. În ciuda reclamei comerciale pe care ne-o face televiziunea, medicina modernă nu are un răspuns pentru orice fenomen. Important este faptul că ai ieşit din comă şi că aparent, cel puţin, efectele ei nu sunt de lungă

durată. Ştiu că lapsusurile te fac să te simţi frustrată, chiar speriată, dar am certitudinea că în scurtă vreme vor dispărea.

Susan se gândi cu neplăcere la faptul că doctorul interpreta un rol pe care-l repetase de multe ori.

Nu zăbovi prea mult asupra acestui gând, deoarece de această dată maniera stranie de a vorbi a lui Viteski i se părea mai puţin demnă de analizat faţă de conţinutul spuselor lui. Comă. Acest cuvânt pur şi simplu o ucidea. Comă.

— Cât timp am fost inconştientă? întrebă ea.

— 22 de zile.

Îl fixă cu privirea, mirarea şi neîncrederea contopindu-se.

— E adevărat, spuse el.

Capul ei schiţă un gest: „Nu. Nu poate fi adevărat”.

Întotdeauna avusese un control ferm asupra vieţii ei. Îşi făcea planuri meticuloase cu care încerca să prevină orice eventualitate. Viaţa particulară şi-o organizase cu aceeaşi metodologie ştiinţifică care făcuse posibilă obţinerea doctoratului în fizică cuantică cu un an înaintea celor care-l începuseră odată cu ea. Îi displăceau surprizele şi ideea de a depinde de altcineva decât de propria ei persoană, teama că va fi o neputincioasă o teroriza.

Acum Viteski îi spunea că zăcuse 22 de zile într-o stare de totală inconştienţă, complet dependentă de ceilalţi şi, realizând acest lucru, se simţea adânc tulburată.

Dacă n-ar mai fi ieşit niciodată din comă?

Sau, şi mai rău încă - dacă s-ar fi trezit paralizată, condamnată toată viaţa să depindă de cineva? Dacă ar fi trebuit să fie hrănită, îmbrăcată şi condusă la baie de infirmieri plătiţi, pentru tot restul vieţii?

O trecură fiorii.

— Nu, îi spuse ea lui Viteski. Nu pot să cred că am pierdut atât de mult timp. Nu pot. Trebuie să fie o greşeală.

— Cred că ai remarcat cât eşti de slabă, zise Viteski. Ai slăbit 8 kilograme sau chiar mai mult.

Îşi ridică braţele. Arătau ca două beţe. Mai devreme realizase cât de slabe păreau, dar n-a vrut să se gândească la ce poate să însemne asta.

— Bineînţeles că ai fost hrănită intravenos. Altfel ai fi murit din cauza deshidratării. În lichidele care ţi-au fost administrate există glucoză. Dar nu ai avut mâncare în adevăratul sens al cuvântului, mai mult de 3 săptămâni.

Susan avea o înălţime de 1,55 metri şi luând în considerare structura ei delicată socotea că greutatea ideală era de 50 de kilograme. În clipa de faţă avea între 40-42 de kilograme şi efectul acestei slăbiri era îngrozitor. Îşi puse mâinile pe pătură şi realiză cât de osoase şi de înguste îi erau şoldurile.

— 22 de zile, spuse ea gânditoare.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, acceptase ceea ce părea inacceptabil. În clipa în care a încetat să se opună evidenţei, durerile de cap şi îngrijorarea au cuprins-o din nou.

Scufundându-se în amărăciune, Susan se lăsă să cadă pe perne.

— E suficient pentru acum, spuse Viteski. Cred că te-am lăsat să vorbeşti prea mult. Te-ai obosit fără să fi fost necesar. Ai nevoie de multă odihnă, chiar acum.

— Odihnă? spuse ea. Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, dar mă odihnesc de 22 de zile!

— Nu se poate spune că te odihneşti când te afli în comă, adăugă Viteski. Nu este acelaşi lucru cu un somn normal. Va mai dura până îţi vei recăpăta forţa şi vigoarea.

Acţionă butonul de comandă şi coborî capul patului.

— Nu, spuse Susan, intrând imediat în panică. Aşteaptă. Te rog, aşteaptă un minut.

Îi ignoră protestele şi patul îşi reluă poziţia orizontală.

Se agăţă de marginile patului şi încercă să stea în şezut, dar era prea extenuată ca să se ridice.

— Doar nu te aştepţi să dorm, nu-i aşa? întrebă ea cu toate că nu putea să nege că are nevoie de somn.

Îşi simţea ochii arzând şi obosiţi, iar pleoapele îi cădeau grele.

— Cel mai mult ai nevoie de somn, o asigură Viteski.

— Dar nu pot.

— N-aş zice că nu poţi, îi spuse el. Eşti pur şi simplu istovită. Şi nu e de mirare.

— Nu, nu. Voiam să spun că nu îndrăznesc să adorm. Dacă nu mă mai trezesc?

— O să te trezeşti cu siguranţă.

— Şi dacă intru din nou în comă?

— Nu se va mai întâmpla.

Frustrată de imposibilitatea lui de a-i înţelege temerile, Susan scrâşni din dinţi şi spuse:

— Şi dacă aşa se va întâmpla?

— Nu poţi continua să trăieşti dacă-ţi este frică de somn, spuse Viteski încet şi cu răbdare, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil mic. Relaxează-te. Ai ieşit din comă. Te vei face bine. Acum s-a făcut târziu şi am şi eu nevoie de mâncare şi puţină odihnă. Relaxează-te. E-n regulă? Trebuie doar să te relaxezi.

Dacă aceasta este latura pozitivă a comportamentului său, atunci cum trebuie să fie când nu se străduieşte să fie drăguţ?

Doctorul se îndreptă către uşă.

Ar fi vrut să strige: „Nu mă lăsa singură!” Dar puternicul ei simţ de autocontrol nu-i permitea să se comporte ca un copil speriat. Nu dorea sprijinul doctorului Viteski sau al altcuiva.

— Odihneşte-te, spuse el. Dimineaţă, totul va părea mai vesel.

Stinse lumina.

Umbrele se furişau în spatele mobilelor ca şi cum ar fi fost fiinţe vii. Cu toate că Susan nu-şi amintea să-i fi fost vreodată frică de întuneric, acum nu-i era deloc uşor, bătăile inimii se amplificaseră. O lumină fluorescentă şi rece se strecura prin uşa deschisă, venind din coridorul spitalului şi o alta, care te învăluia liniştitor, provenea de la o lampă minusculă din colţul camerei.

Stând în spatele uşii, silueta lui Viteski se profila complet pe holul luminat. Arăta ca un decupaj din carton negru, cu faţa invizibilă.

— Noapte bună, spuse el.

Închise uşa după el şi stinse lumina pe coridor.

Acum avea o singură lampă, un bec de numai 15 waţi. Întunericul se furişă mai aproape de Susan şi-şi aşeză degetele lui lungi pe pat.

Era singură.

Celălalt pat era învăluit în umbre, ca nişte fâşii de crep de China; părea un pat funerar. Se rugă cu ardoare să i se aducă o colegă de cameră.

Nu procedează corect, gândi ea. N-ar trebui să fiu lăsată singură. Abia am ieşit din comă. În mod cert ar trebui să-mi asigure cineva asistenţă - o soră, o infirmieră, cineva.

Ochii îi erau grei, incredibil de grei.

Nu, îşi spuse supărată pe sine. Nu trebuie să adorm. Nu trebuie să adorm până nu voi fi sigură că somnul meu nu se va transforma într-o altă comă de 22 de zile.

Timp de câteva minute, Susan se luptă cu îmbrăţişarea devoratoare a somnului, strângându-şi cu putere pumnii şi înfigându-şi unghiile în carne. Dar ochii o dureau şi-i simţea arzând, încât în cele din urmă decise că nu-i va face rău să-i închidă pentru un minut, cât să se odihnească. Era sigură că poate să-şi închidă ochii fără să adoarmă pe loc. Sigur că putea. Nu era nici o problemă.

Se cufundă într-un somn adânc şi visă.

În vis, zăcea pe o podea murdară, uriaşă, într-un loc rece. Nu era singură. Ei erau cu ea. A alergat clătinându-se prin camera întunecoasă, a traversat coridoare înguste de piatră, fugind de imagini de coşmar care de fapt erau amintiri reale ale unei atrocităţi pe care o trăise la 19 ani.

3

În dimineaţa următoare, la câteva minute după ce Susan se trezise, a apărut sora cea rotofeie. Ca şi mai înainte, ochelarii îi atârnau în jurul gâtului şi, în timp ce mergea, pendulau pe pieptul ei matern.

Îi luă temperatura şi pulsul lui Susan, fără să se oprească din flecăreală. Se numea Thelma Baker. Spunea că a ştiut de la început că Susan se va reface. Era soră medicală de 35 de ani; întâi lucrase în San Francisco, apoi aici în Oregon. Pe parcursul carierei ei, rareori i se întâmplase să se înşele în privinţa şanselor de restabilire ale unui bolnav. Era predestinată pentru această meserie şi se întreba dacă într-o viaţă anterioară nu făcuse acelaşi lucru.

— Nu sunt bună de nimic altceva, spuse ea râzând din inimă. Fug de gospodărie ca de dracu.

Nu se pricepea deloc nici la administrarea banilor; reglarea contului care trebuia făcută lunar era pentru ea o muncă herculeană. Nu excelase în viaţa de familie. Avusese doi soţi şi divorţase de amândoi. Nu avusese nici copii. Nu prea ştia să gătească şi detesta să coasă.

— Dar sunt născută să fiu o bună soră medicală şi mă simt mândră de lucrul ăsta, sublinie ea, pentru a nu ştiu câta oară, întotdeauna cu un zâmbet larg la care participau ochii şi gura, întreaga faţă, un zâmbet care-ţi spunea cât de mult o bucură ceea ce face.

Susan o simpatiza pe femeia aceasta. În mod obişnuit, nu prea avea răbdare cu cei care vorbeau fără şir. Dar flecăreala doamnei Baker era amuzantă, ciudat de dulce şi destul de

auto-depreciativă.

— Ţi-e foame? întrebă doamna Baker.

— Sunt moartă de foame.

Se trezise cu un apetit devastator.

— Astăzi vei începe să mănânci, mai spuse doamna Baker. O dietă uşoară, bineînţeles.

Chiar în timp ce sora îi vorbea, un om de serviciu înalt şi blond îi aduse micul dejun: peltea cu aromă de cireşe, o felie de pâine fără unt cu o singură linguriţă de jeleu de struguri şi pesmet subţire care parcă era din ciment. Pentru Susan nici o altă masă până acum nu-i trezise interesul. Dar a fost dezamăgită de dimensiunile porţiilor şi spuse că e prea puţin.

— Nu pare prea mult, spuse doamna Baker, dar crede-mă că te vei sătura înainte de a mânca jumătate din ce este aici. Adu-ţi aminte că n-ai mâncat de 3 săptămâni şi stomacul tău s-a micşorat. Va trece un timp până vei avea din nou poftă de mâncare.

Doamna Baker o părăsi pentru a avea grijă şi de ceilalţi pacienţi, iar Susan îşi dădu seama că sora avusese dreptate. Cu toate că nu fusese prea multă mâncare pe tavă, era mai mult decât ar fi putut ea mânca. Pe măsură ce mânca, se gândea la dr. Viteski. Era încă supărată că o lăsase singură, fără asistenţă. În ciuda comportării călduroase manifestate de doamna Baker, atmosfera de spital i se părea neprimitoare, chiar ostilă.

Când s-a săturat, s-a şters cu şerveţelul de hârtie, a dat la o parte masa rabatabilă cu care era dotat patul - şi imediat a avut sentimentul că este urmărită. Îşi ridică privirea.

Stătea în pragul uşii: un bărbat înalt, elegant, în jur de 38 de ani. Purta pantofi şi pantaloni închişi la culoare, halat şi cămaşă albe, cravată verde şi ţinea o foaie de observaţie în mâna stângă. Faţa sa era senzuală, extrem de atrăgătoare; trăsăturile sale superb conturate păreau să fie sculptate în piatră de un artist dăruit cu har. Ochii săi albaştri împrumutaseră luciul nestematelor şi contrastau uimitor cu părul negru, pieptănat strâns şi dat pe frunte.

— Domnişoară Thorton, spuse el, sunt încântat să te văd

vie şi nevătămată.

Se apropie de pat. Zâmbetul său era mai cald chiar decât al Thelmei Baker.

— Sunt doctorul tău. Doctor McGee. Jeffrey McGee.

Îi întinse mâna şi ea i-o luă. Era o mână uscată şi puternică, dar a cărei atingere era delicată, deosebit de plăcută.

— Am crezut că dr. Viteski este medicul meu.

— Este şeful personalului medical, spuse McGee, dar eu sunt însărcinat cu cazul tău.

Vocea sa avea un timbru masculin care avea o rezonanţă plăcută, învăluitoare.

— El a fost doctorul care te-a examinat când ai fost adusă în camera de urgenţă.

— Dar ieri, dr. Viteski...

— Ieri a fost ziua mea liberă, spuse McGee. Îmi iau două zile libere în fiecare săptămână, dar numai o singură zi o petrec în afara spitalului - o singură zi, îţi reamintesc - şi bineînţeles că tocmai pe aceea ţi-ai ales-o. După ce ai zăcut fără simţire 22 de zile, după ce m-ai paralizat de îngrijorare 22 de zile, a trebuit să-ţi revii din comă tocmai când n-am fost eu aici.

Dădu din cap, prefăcându-se a fi dezamăgit şi-n acelaşi timp ofensat.

— Nici măcar n-am aflat până azi dimineaţă.

Se încruntă către ea, simulând dezaprobarea.

— De acum, domnişoară Thorton, spuse el vrând s-o necăjească, dacă se vor mai petrece miracole cu pacienţii mei, insist să fiu prezent, pentru a putea să câştig faimă şi să mă acopăr de glorie. M-ai înţeles?

Susan îi surâse, surprinsă de maniera de abordare atât de călduroasă.

— Da, dr. McGee. Am înţeles.

— Bine. Foarte bine. Mă bucur că am ajuns la o înţelegere, îi zâmbi maliţios. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Mai bine, spuse ea.

— Eşti gata să petreci o seară dansând într-un bar de noapte?

— Poate mâine.

— Mi-ai dat o întâlnire.

Trase cu ochiul la tava cu micul dejun.

— Văd că ai ceva poftă de mâncare.

— Am încercat să mănânc tot, dar n-am putut.

— Aşa a spus şi Orson Welles.

Susan râse.

— E destul de bine, spuse el, arătând spre tavă. Trebuie să începi cu mese mici şi dese. Aşa se procedează. Nu-ţi face prea multe griji în legătură cu recuperarea forţelor. Nici n-o să-ţi dai seama cât de repede o să-ţi revii. Te mai doare capul în dimineaţa asta? Eşti un pic adormită?

— Nu. Deloc.

— Lasă-mă să-ţi iau pulsul, spuse el, căutându-i mâna.

— Mi l-a luat doamna Baker puţin mai devreme.

— Ştiu. Era doar o scuză, ca să te ţin de mână.

Susan râse din nou.

— Eşti altfel decât majoritatea doctorilor.

— Crezi că un doctor ar trebui să se poarte ca şi cum ar negocia afaceri, să fie distant, sobru şi lipsit de umor?

— Nu neapărat.

— Crezi că ar trebui să mă port ca dr. Viteski?

— Categoric, nu.

— El e un doctor excelent, spuse McGee, imitând perfect accentul lui Viteski.

— Sunt sigură. Dar bănuiesc că dumneata ai fi chiar mai bun.

— Mulţumesc. Complimentul a fost notat cu grijă şi îţi va aduce o mică reducere la nota de plată.

Încă o mai ţinea de mână. În cele din urmă se uită la ceas şi-i luă pulsul.

— Voi trăi? întrebă ea după ce el termină.

— Cu siguranţă. Te-ai reîntors printre cei vii.

Continuă s-o ţină de mână şi îi spuse:

— Vorbind serios, cred că puţin umor între doctor şi pacient este binevenit. Cred că-l ajută pe pacient să-şi menţină un moral ridicat şi acesta grăbeşte însănătoşirea. Dar unii

oameni nu-şi doresc un doctor prea optimist. Îşi doresc pe cineva care să se comporte ca şi cum povara întregii lumi s-ar afla pe umerii lui. În felul acesta, se simt mult mai în siguranţă. Dacă glumele mele te deranjează, pot să le moderez sau pot să încetez. Lucrul cel mai important este ca tu să te simţi confortabil şi să ai încredere în îngrijirea care ţi se acordă.

— Poţi să continui tot aşa şi să fii cât de optimist doreşti, spuse Susan. Moralul meu trebuie ridicat.

— Nu ai motive să fii îngrijorată. Răul a rămas undeva în urma ta.

Îi strânse mâna cu blândeţe înainte de a-i da drumul. Spre surprinderea ei, Susan simţi o undă de regret că-i lăsase mâna atât de repede.

— Dr. Viteski mi-a spus că există lapsusuri în memoria ta, spuse el.

Ea se încruntă.

— Mai puţine ca ieri. Cred că mai devreme sau mai târziu vor dispărea. Dar mai am încă multe goluri.

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre asta. Trebuie mai întâi să-mi fac vizitele. Mă întorc în vreo două ore şi te ajut să-ţi recapeţi memoria.

— De acord, spuse ea.

— Odihneşte-te.

— Ce altceva aş putea face?

— Să nu joci tenis până la viitoarea vizită.

— Imposibil. Am stabilit un meci cu doamna Baker.

— Va trebui să renunţi la el.

— Da, dr. McGee.

Zâmbind, îl urmări cum pleacă. Degaja atâta siguranţă şi o graţie naturală demnă de invidiat. Avusese deja o influenţă benefică asupra ei.

Germeni de paranoia se dezvoltaseră lent în psihicul ei, dar acum îşi dădea seama că neliniştile fuseseră de origine subiectivă, datorate slăbiciunii şi dezorientării; nu exista o justificare raţională a lor. Comportarea ciudată a doctorului Viteski nu i se mai păru semnificativă şi spitalul nu-i mai

inspira teamă.

O jumătate de oră mai târziu, când doamna Baker trecu pe la ea, Susan îi ceru oglinda, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut. Şi-a văzut faţa palidă şi slăbită. Ochii ei gri-verzi erau înroşiţi, înconjuraţi de cearcăne întunecate şi umflaţi.

Pentru a uşura bandajarea frunţii tumefiate, cineva de la camera de gardă îi ciopârţise părul lung şi blond, fără nici o grijă pentru felul în care va arăta. Rezultatul era înfiorător. Nemaipunând la socoteală faptul că după 22 de zile de neglijenţă, părul îi era gras şi încurcat.

— Doamne Dumnezeule, arăt îngrozitor! spuse ea.

— Nu-i adevărat. Trebuie doar să te speli puţin. N-o să rămâi aşa. De îndată ce o să revii la greutatea normală, ţi se vor împlini obrajii, iar pungile astea de sub ochi vor dispărea.

— Trebuie să mă spăl pe cap.

— Nu vei putea să ajungi la baie şi să stai la chiuvetă. O să-ţi simţi picioarele inerte. Pe lângă asta, nu-ţi poţi spăla părul atâta timp cât nu ţi se scot bandajele, iar asta nu se va întâmpla decât mâine.

— Nu. Astăzi. Acum. Părul meu este soios şi capul mă mănâncă. Mă simt îngrozitor şi-n felul ăsta nu mă voi restabili.

— N-avem ce discuta, scumpo. N-o să ai câştig de cauză, aşa că n-are sens să vorbeşti în plus. Tot ce pot face pentru tine este să-ţi obţin o spălare uscată.

— Spălare uscată? Ce-i asta?

— Se pudrează talc peste păr ca să absoarbă o parte din grăsimi, apoi se perie, spuse doamna Baker. Asta ţi-am făcut de două ori pe săptămână în timp ce te aflai în comă.

Susan îşi puse o mână pe păr:

— A ajutat la ceva?

— Un pic.

— E-n regulă. Am s-o fac şi de data asta.

Doamna Baker aduse talcul şi o perie.

— Bagajul pe care l-am avut cu mine în maşină, întrebă Susan, a fost recuperat după accident?

— Sigur, e chiar acolo, în dulap.

— Vrei să-mi aduci trusa de farduri?

Doamna Baker rânji.

— E frumos diavolul, nu-i aşa? Şi e şi cumsecade.

Îi făcu cu ochiul şi-i mai spuse:

— Nu e nici însurat.

Susan se înroşi.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Doamna Baker râse îngăduitor şi o bătu uşurel pe mână.

— Nu fi stânjenită, iubito. N-am văzut pe nici una din pacientele doctorului McGee care să nu se străduiască să arate bine. Adolescentele devin agitate când el se află prin preajmă. Tinerelor doamne ca tine li se aprinde un licăr inconfundabil în ochi atunci când îl privesc. Chiar şi doamnele uitate de vreme, pe jumătate înmormântate în artritele lor, cu 20 de ani mai în vârstă decât mine - cu 40 de ani mai bătrâne decât doctorul, toate se străduiesc să arate bine pentru el şi asta le face să se simtă aproape perfect. După cum vezi, există multe metode de terapie.

Puţin înainte de amiază, doctorul McGee se întoarse, împingând o măsuţă din oţel inoxidabil pe care se aflau două tăvi.

— M-am gândit că în timp ce discutăm despre problemele tale de memorie, să luăm prânzul împreună.

— Un doctor luând prânzul cu pacientul său? întrebă ea amuzată.

— Aici tindem să fim mai puţin formali decât în spitalele voastre de oraş.

— Cine plăteşte masa?

— Tu, bineînţeles. În privinţa asta redevenim formali.

Rânji.

— Ce avem de mâncare?

— Pentru mine, un sandvici cu pui şi salată, plăcintă cu mere. Pentru tine o felie de pâine şi biscuiţi şi...

— Gata, deja a devenit monoton.

— Oh, dar de data asta ai ceva cu mult mai exotic decât

pelteaua de cireşe, spuse el. Peltea de lămâie.

— Nu cred că mi-ar merge la suflet.

— Şi o mică felie de piersică confiată. Un meniu pentru un adevărat gurmand.

El îşi luă un scaun şi reglă poziţia patului ei astfel încât să poată sta de vorbă confortabil în timp ce mâncau.

De îndată ce-i puse tava cu mâncare pe masa patului şi-i ridică plasticul care o acoperea, se uită la ea şi-i spuse:

— Arăţi drăguţă şi proaspătă.

— Arăt ca moartea în vacanţă, spuse ea.

— Ba deloc.

— Ba da.

— Pesmetul tău arată ca moartea în vacanţă, dar tu eşti drăguţă şi proaspătă. Eu sunt doctorul, tu eşti pacientul şi pacientul nu trebuie niciodată - dar niciodată, să nu fie de aceeaşi părere cu doctorul. Nu ai luat cunoştinţă de regulamentul de spital? Dacă eu spun că arăţi drăguţă şi proaspătă, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, arăţi drăguţă şi proaspătă!

Susan zâmbi şi se jucă mai departe cu el.

— Înţeleg. Cum am putut fi atât de neascultătoare?

— Arăţi drăguţă şi proaspătă.

— Iată de ce, îţi mulţumesc, dr. McGee.

— E cu mult mai bine.

Îşi „spălase" părul cu pudră de talc. Îşi aplicase un machiaj uşor şi se rujase. Datorită câtorva picături de Murine, ochii ei se limpeziseră, dar erau în continuare galbeni, ca ai unui om bolnav. De asemenea, îşi schimbase halatul de spital cu o pijama de mătase albastră pe care o găsise în bagaje.

Ştia că era foarte departe de a arăta ca-n zilele ei bune; dar faptul că arăta totuşi un pic mai bine, o făcea să se simtă cu mult mai bine, exact aşa cum îi spusese doamna Baker.

În timp ce îşi luau masa de prânz, discutară despre petele albe din memoria ei, încercând să umple golurile care erau cu mult mai puţine decât cu o zi în urmă. După ce se sculase în această dimineaţă, descoperise că-şi poate aminti multe lucruri fără efort.

Se născuse şi crescuse într-o suburbie a Philadelphiei, într-o casă albă, frumoasă, cu două etaje, situată pe o stradă cu case asemănătoare. Gazonul verde. Leagănul de pe verandă. Petrecerile cu vecinii pe 4 iulie. Colindele de Crăciun. Ozzie şi Harriet, copiii cu care se juca când era mică.

— Se pare că ai avut o copilărie fericită, spuse McGee. Am încercat să luăm legătura cu familia ta, dar nu am reuşit să găsim pe nimeni.

Îi povesti despre părinţii ei, în parte pentru că voia să fie absolut sigură că nu există goluri în amintirile ei, în parte pentru că era foarte uşor să i te destăinui lui McGee şi, nu în ultimul rând, pentru că simţea nevoia irezistibilă să vorbească după o tăcere şi o întunecare de 22 de zile. Mama ei, Regina, murise într-un accident rutier, când Susan avea doar 7 ani. Şoferul unui camion care transporta bere suferise un atac de cord la volanul maşinii, aşa că trecuse pe roşu când Regina Chevy se afla în mijlocul intersecţiei. Susan nu-şi putea aminti mare lucru despre mama ei, dar faptul acesta nu era consecinţa recentului ei accident sau al amneziei. Îşi cunoscuse mama doar în primii 7 ani de viaţă; trecuseră 25 de ani de când camionul o omorâse pe Chevy. Trist, dar inevitabil, imaginea Reginei se ştersese din mintea ei ca o fotografie care a stat prea mult în soare. Şi-l putea aminti foarte bine pe tatăl ei. Frank Thorton era un om înalt, oarecum corpolent şi avea un magazin de haine pentru bărbaţi, bucurându-se de un oarecare succes financiar. Susan îl iubise şi întotdeauna simţise dragostea lui, chiar dacă nu i-o spusese niciodată. Era liniştit, vorbea cu blândeţe, un pic timid, un bărbat pe deplin mulţumit de propria-i persoană şi care se simţea cu adevărat fericit când stătea retras, doar cu o carte bună şi cu pipa sa. Poate că ar fi existat o mai mare comuniune între el şi un prezumtiv fiu, decât cu fiica sa. Întotdeauna se simţise în largul său cu bărbaţii, şi mai puţin bine cu femeile şi nu-i fusese deloc la îndemână să crească o fiică. A murit de cancer la 10 ani după Regina, în vara în care Susan absolvise liceul. Aşa că, devenind adultă, rămăsese cu mult mai singură decât înainte.

Dr. McGee îşi termină sandviciul cu pui şi salată, se şterse cu şervetul şi întrebă:

— N-ai unchi sau mătuşi?

— Un unchi şi o mătuşă. Dar îmi sunt amândoi străini. Bunicii nu trăiesc. Dar ştii ceva - faptul că am avut o copilărie atât de singuratică nu este atât de trist pe cât pare. Am învăţat să mă bizui pe propria-mi persoană şi acest lucru m-a ajutat enorm pe parcursul vieţii.

În timp ce McGee îşi mânca plăcinta cu mere, iar Susan ciugulea piersica confiată, vorbiră despre anii petrecuţi la universitate.

Urmase Colegiul Briarstead din Pennsylvania, apoi merse în California, absolvise şi îşi susţinuse doctoratul la UCLA. Îşi reamintea acei ani cu o luciditate perfectă, cu toate că ar fi preferat să uite ceea ce se întâmplase în primul ei an la Briarstead.

— S-a întâmplat ceva neplăcut? întrebă McGee, punând jos o furculiţă cu plăcintă de mere, din care jumătate dispăruse deja în gura lui.

Închise ochii.

— Oh!

— Chipul tău..., se încruntă el. Pentru un moment am crezut că ai văzut o stafie.

— Într-un fel, aşa şi este.

Pofta ei de mâncare dispăruse complet. Puse jos linguriţa şi împinse masa deoparte.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Este o amintire îngrozitoare, spuse ea. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am putut uita.

McGee îşi lăsă la rândul lui tava cu plăcinta neterminată.

— Povesteşte-mi.

— Oh, nu e ceva cu care să merite să te obosesc.

— Oboseşte-mă.

— E o poveste sinistră.

— Spune-mi, te rog, ce te preocupă. Acum şi din totdeauna mă omor după o poveste sinistră bună.

Ea nu mai zâmbi. Nici măcar McGee nu putea face Casa

Tunetului amuzantă.

— Ei bine... în primul meu an de la Briarstead, mă întâlneam cu un tip care se numea Jerry Stein. Era un dulce. Îmi plăcea. Aş putea spune că-mi plăcea foarte mult. De fapt, începusem chiar să discutăm despre căsătorie, după ce am fi absolvit. Apoi el a fost ucis.

— Îmi pare rău, spuse McGee. Cum s-a întâmplat?

— Făcea parte dintr-o societate secretă.

— Oh, Doamne, spuse el, anticipând ce avea să urmeze. O mână nevăzută s-a ridicat asupra lui. Este un mod de a muri atât de îngrozitor, de bestial.

— Jerry era un tip atât de capabil..., spuse ea încetişor. Era sensibil, inteligent, avea o deosebită putere de muncă...

— Într-o noapte, când eram de gardă la reanimare, mi-au adus un puşti care fusese aproape ars într-un ritual de colegiu. Ne-au spus că era vorba de o probă a focului; masochiştilor le plac lucrurile de genul ăsta şi osândesc nişte bieţi copii. Mai mult de 80 la sută din corpul lui era ars. A murit după două zile.

— Nu focul l-a ucis pe Jerry Stein, spuse Susan. Ci ura.

O înfiorau aducerile aminte.

— Ura? întrebă McGee. Ce vrei să spui?

Păstră tăcere pentru câteva clipe, gândurile ei întorcându-se în urmă cu 13 ani. Cu toate că în camera de spital era cald, pe Susan o cuprinse frigul, un frig ciudat pe care-l mai simţise în Casa Tunetului. McGee aştepta cu răbdare, stând uşor înclinat în scaunul său.

În cele din urmă, ea îşi clătină capul şi spuse:

— Nu mă simt în stare să intru în amănunte. Este mult prea deprimant.

— În viaţa ta au fost neobişnuit de multe decese, cu toate că nici nu împliniseşi 21 de ani.

— Da. Un timp m-am simţit ca şi cum aş fi fost blestemată sau ceva de genul ăsta. Toţi oamenii pe care i-am iubit au murit.

— Mama ta, tatăl tău, şi apoi logodnicul.

— Stai, nu eram chiar logodiţi. Nu încă.

— Dar asta vă doreaţi.

— Am fi vrut să ne unim prin cununie.

— Am înţeles. Cred că ai nevoie să vorbeşti despre moartea lui pentru a scăpa de obsesie.

— Nu, spuse ea.

— Nu dezarma atât de uşor. Te bântuie amintirea lui în ciuda celor 13 ani care au trecut.

Ea îl întrerupse.

— Vezi tu, nu contează dacă vorbesc despre moartea lui sau nu, întotdeauna o să mă obsedeze. A fost prea îngrozitor ca să pot uita. Pe lângă asta, mi-ai spus că o stare mentală de optimism ar atrage după sine o accelerare a însănătoşirii mele. Îţi aminteşti?

El zâmbi.

— Îmi amintesc.

— Deci n-ar trebui să vorbesc despre lucruri care mă deprimă.

O fixă cu privirea. Ochii lui erau incredibil de albaştri şi exprimau fără nici o urmă de îndoială grija pe care i-o purta.

Oftă şi-i spuse:

— E-n ordine. Hai să ne întoarcem la problema noastră - amnezia ta. Mi se pare că-ţi aminteşti aproape totul. Ce goluri din memoria ta au rămas încă neumplute?

Înainte de a-i răspunde, acţionă mecanismul patului şi-i ridică unul din capete ceva mai mult, controlându-se singură ca ţinuta să-i fie dreaptă. Avea o durere de spate obositoare, deoarece stătuse imobilizată în pat mai mult de trei săptămâni şi nu pentru că ar fi avut vreo leziune. Când se simţi mai confortabil, lăsă comanda patului deoparte şi spuse:

— Încă nu-mi pot aminti accidentul. Ştiu că mergeam singură în maşină printr-o serpentină îngustă. Mă aflam două mile mai la sud de Viewtop Inn. Eram nerăbdătoare să ajung acolo pentru cină. Şi apoi nu îmi mai amintesc nimic, ca şi cum cineva m-ar fi lăsat în beznă.

— Nu ar fi ceva neobişnuit ca să nu realizezi niciodată cum a fost accidentul în sine, o asigură McGee. În cazuri de genul ăsta, chiar când pacientul îşi poate aminti toate detaliile vieţii

sale, rareori îşi poate aduce aminte de incidentul sau impactul care a constituit cauza amneziei sale. Adesea rămâne ca o pată albă în memoria sa.

— Mi s-a părut îngrijorător, spuse ea, dar nu sunt chiar tristă din cauza asta. Mai este ceva de care nu-mi pot aminti şi asta mă înnebuneşte. Serviciul meu. La dracu, memoria nu-mi indică nici măcar un amănunt minor, un mic detaliu despre munca mea. Vreau să-ţi spun că ştiu că sunt fizician. Îmi amintesc cum am obţinut licenţa la UCLA ca şi toate acele cunoştinţe sofisticate care ţin de specialitatea mea; toate astea s-au păstrat intacte. Aş putea începe să lucrez de astăzi, fără să am nevoie să-mi reîmprospătez memoria cu vreun curs. Dar pentru cine am lucrat? Ce făceam, cu exactitate? Cine era şeful meu? Cu cine colaboram? Aveam un birou sau poate un laborator? Cred că lucrăm într-un laborator, nu ţi s-ar părea firesc? Dar nu-mi pot aminti cum arăta, ce dotare avea sau în ce loc de pe pământ se află!

— Eşti angajata corporaţiei Milestone din Newport Beach, California, spuse McGee.

— Aşa mi-a spus şi dr. Viteski. Dar numele ăsta nu înseamnă mai nimic pentru mine.

— O să-ţi recapeţi memoria. O să vezi. Mai lasă să treacă câtva timp.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Lucrurile diferă într-un anumit fel. Celelalte goluri din memoria mea erau ca şi cum ar fi fost acoperite de o ceaţă grea. Chiar atunci când nu-mi puteam reaminti ceva, puteam să intuiesc că, undeva în memoria mea, acele amintiri persistă. Ceaţa dispare şi totul se clatină. Când încerc să evoc ceva legat de munca mea, simt că se modifică ceva; în locul ceţii îşi face apariţia întunericul... o beznă totală... negrul, un negru perfect în nemărginirea sa şi care înseamnă prăbuşirea în gol. Este ceva care... mă sperie.

McGee alunecase, ajungând pe marginea scaunului, fruntea i se încreţise.

— Când ai fost adusă la reanimare, aveai în portofel o legitimaţie de la Milestone. Poate că-ţi va împrospăta memoria.

— Poate, spuse ea cu îndoială în glas. Aş dori să o văd.

Portofelul ei era în ultimul sertar al noptierei. Îl deschise şi găsi legitimaţia laminată care avea o fotografie minusculă. Deasupra legitimaţiei, pe un fond alb, cu litere albastre, erau gravate trei cuvinte:

„THE MILESTONE CORPORATION”

Sub aceste cuvinte, era scris numele ei, cu litere de tipar negre. Urma o descriere sumară a aspectului ei fizic, câteva informaţii cu privire la vârstă, greutate, înălţime, culoarea părului şi a ochilor. În subsolul legitimaţiei era trecut cu cerneală roşie un număr de identificare al angajatului. Nimic altceva.

McGee stătea lângă pat, privind-o în timp ce ea îşi examina legitimaţia.

— Îţi e de vreun ajutor?

— Nu, spuse ea.

— Nici măcar un pic?

— Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată.

O răsuci de mai multe ori, străduindu-se să facă o legătură, să-şi pună în funcţiune memoria. N-ar fi fost mai uluită dacă acel obiect ar fi provenit de la o civilizaţie extraterestră, eventual de pe planeta Marte; nici atunci nu i s-ar fi părut mai alienant.

— Totul e atât de ciudat, spuse ea. Am încercat să-mi amintesc ultima zi de servici, cea de dinaintea plecării mele în vacanţă. Nu pot evoca o parte din acea zi. Alte părţi ale zilei mi le amintesc cu claritate. Ştiu că m-am sculat, am luat micul dejun şi am răsfoit ziarul. Totul îmi este la fel de proaspăt în memorie ca şi prânzul, pe care tocmai l-am mâncat. Mai păstrez în amintire faptul că în acea dimineaţă am intrat în garaj, apoi în maşină, ţin minte că am pornit motorul.

Vocea ei se stingea pe măsură ce fixa cu privirea legitimaţia. Îşi înfipse degetele în acel mic obiect ca şi cum ar fi fost convinsă că-şi poate găsi aşa resursele psihice.

— Îmi amintesc drumul cu maşina în acea dimineaţă... şi

următorul lucru pe care-l reţin este... întoarcerea acasă la sfârşitul zilei. Între aceste repere nu mai găsesc nimic, e un spaţiu gol. Şi aşa se întâmplă cu toate amintirile legate de servici, nu doar cele legate de acea zi, în toate celelalte zile. În orice manieră încerc să le pătrund, reuşesc să-mi scape. Aceste amintiri nu sunt învăluite în ceaţă, ci pur şi simplu nu mai există.

McGee stătea lângă pat; îi vorbi cu blândeţe şi încercă să-i insufle curaj:

— Sigur că există, Susan. Scormoneşte un pic în subconştientul tău. Gândeşte-te că stăteai la volanul maşinii tale în acea dimineaţă.

— M-am gândit la asta.

— Mai gândeşte-te.

Ea îşi închise ochii.

— Era probabil o zi tipică de august în sudul Californiei, spuse el încercând să o ajute să facă o reconstituire a imaginii. Era cald, senin, poate un pic de smog.

— Cald şi senin, spuse ea, şi nu era nici urmă de smog în acea zi. Nici măcar un singur nor.

— Ai luat maşina şi ai scos-o pe drumul pe care urma să-l parcurgi. Acum gândeşte-te la ruta pe care conduceai către servici.

Susan tăcu timp de aproape un minut Apoi spuse:

— N-are rost. Nu-mi pot aminti.

El insistă cu blândeţe:

— Care erau numele străzilor pe care mergeai?

— Nu ştiu.

— Sigur că ştii. Zi-mi numele unei singure străzi. Numai una, ca să repunem mingea în joc.

Încercă din greu să smulgă din neant relicvele unei amintiri - o figură, o cameră, o voce, orice - dar eşuă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu-mi pot aminti nici măcar numele unei singure străzi.

— Îmi spuneai că-ţi aminteşti că ţi-ai scos maşina pe drum în acea dimineaţă. Foarte bine. Dacă reconstitui asta, atunci cu certitudine îţi aduci aminte pe ce drum ai plecat. Ai luat-o

la stânga sau la dreapta?

Ochii ei erau încă închişi. Susan persistă în a-şi pune întrebarea până când capul începu s-o doară din nou. În cele din urmă deschise ochii, se uită spre McGee şi dădu din umeri:

— Pur şi simplu nu ştiu.

— Philip Gomez, spuse McGee.

— Ce?

— Philip Gomez.

— Cine-i ăsta? Cineva pe care ar fi trebuit să-l recunosc?

— Numele nu-ţi spune absolut nimic?

— Nu.

— Este şeful tău la Milestone.

— Adevărat?

Ea încercă să şi-l imagineze pe Philip Gomez. Nu putea să evoce figura lui. Nu-şi amintea absolut nimic legat de acel om.

— Şeful meu? Philip Gomez? Eşti sigur de chestia asta?

McGee îşi băgă mâinile în buzunarele halatului.

— După ce ai fost internată în spital, am încercat să-ţi contactăm familia. Desigur, am descoperit că nu ai familie şi nici un fel de rude apropiate. Aşa că am telefonat la servici. Am vorbit personal cu Philip Gomez. Potrivit spuselor lui, lucrezi la Milestone de mai bine de 4 ani. A fost extrem de îngrijorat în ceea ce te priveşte. De fapt, după accident, a telefonat ca să se intereseze de tine cam de 4-5 ori.

— Putem să-l sunăm acum? întrebă Susan. Dacă îi aud vocea, poate că-mi va reveni memoria. M-ar putea ajuta să-mi amintesc.

— Da, dar nu am numărul lui de telefon de acasă, spuse McGee, şi nu-l putem chema la servici decât mâine.

— De ce nu?

— Astăzi e duminică.

— Ah, spuse ea.

Nu ştia nici măcar ce zi a săptămânii era şi acest lucru o făcu să se simtă din nou dezorientată.

— Am stabilit definitiv că-l vom căuta mâine, zise McGee.

— Şi dacă vorbesc cu el şi tot nu-mi voi putea aminti nimic în legătură cu serviciul meu?

— O să-ţi aminteşti.

— Nu, ascultă-mă, nu încerca să mă păcăleşti. Fii sincer cu mine. De acord? Există posibilitatea de a nu-mi reveni în memorie nimic despre munca mea, aşa-i?

— Nu e chiar aşa.

— Dar e posibil?

— Păi... orice e posibil.

Se lăsă să cadă pe perne, simţindu-se deopotrivă extenuată, demoralizată şi îngrijorată.

— Ascultă, spuse McGee, chiar dacă memoria nu-ţi va spune nimic niciodată despre Milestone, asta nu înseamnă că nu te poţi întoarce să munceşti acolo. După toate cele prin care ai trecut, nu ai uitat ceea ce ştiai în domeniul fizicii; eşti încă un om de ştiinţă competent. Nu ai pierdut nimic din educaţia ta, nimic din ceea ce ştiai. Dacă ai fi suferit o amnezie totală, ceea ce ar fi fost cu adevărat grav, ai fi uitat aproape tot ce ai învăţat în viaţa ta, inclusiv să scrii şi să citeşti. Dar nu ai amnezie totală şi ar trebui să fii mulţumită. Oricum, ai răbdare şi-ţi vei aminti totul. Sunt sigur de acest lucru.

Susan spera ca el să aibă dreptate. Viaţa ei de zi cu zi, organizată cu atâta grijă, era temporar dată peste cap. Actuala ei condiţie îi părea un adevărat chin. Dacă factorii perturbatori s-ar fi permanentizat în existenţa ei, atunci ar fi găsit că viaţa este insuportabilă. Întotdeauna îşi controlase cursul vieţii ei; simţise nevoia s-o facă.

McGee îşi scoase mâinile din buzunare şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. O să mai dau pe aici, pentru câteva minute, înainte de a pleca acasă. Între timp, relaxează-te, mai mănâncă ceva dacă poţi, şi nu-ţi face griji. Când va veni timpul, îţi vei aminti totul despre Milestone.

Pe măsură ce-l asculta pe McGee, Susan simţi, fără să înţeleagă de ce sau cum, că ar fi fost cu mult mai bine dacă nu-şi amintea nimic despre Milestone. Fusese cuprinsă de o răceală de gheaţă, teama o muşca cu colţi de oţel şi pentru toate acestea nu găsea o explicaţie.

Dormi timp de 2 ore. Nu visă nimic de această dată, sau chiar dacă visă, nu-şi aminti nimic.

Când se sculă, era uşor răcoare. Părul îi era încurcat; se pieptănă, înfiorându-se când trebui să tragă de el.

Susan abia pusese pieptenele înapoi pe noptieră când doamna Baker îşi făcu apariţia în cameră, împingând un scaun cu rotile.

— E timpul să faci o mică călătorie, scumpo.

— Unde mergem?

— Oh, vom explora holurile şi căile de acces ale exoticului, misteriosului şi romanticului etaj doi al pitorescului spital regional Willawauk, zise doamna Baker. Este excursia vieţii tale. Va fi un prilej de amuzament. Pe lângă asta, doctorul vrea să începi să faci nişte exerciţii.

— N-o să am prea multe de exersat, dac-o să stau într-un scaun cu rotile.

— O să ai o surpriză. Numai statul, ridicatul sau doar zgâitul la ceilalţi pacienţi vor fi suficiente pentru a te obosi. Nu eşti tocmai în aceeaşi condiţie fizică ca un campion olimpic, să ştii.

— Dar sunt sigură că pot să merg, spuse Susan. S-ar putea să am nevoie de un pic de ajutor, dar dacă mă laşi să mă sprijin de braţul tău pentru început, sunt sigură că o să reuşesc.

— Mâine, poţi să începi să faci câţiva paşi, zise doamna Baker în timp ce cobora marginile patului. Dar astăzi o să mergi cu căruciorul, iar eu voi juca rolul şoferului.

Susan se încruntă.

— Detest să fiu invalidă.

— Oh, slavă Domnului că nu eşti invalidă. Eşti doar temporar lipsită de anumite capacităţi.

Doamna Backer aşează scaunul lângă pat.

— Mai întâi vreau să te aşezi la capătul patului şi să-ţi mişti picioarele înapoi şi înainte timp de un minut sau două.

— De ce?

— Îţi încălzeşte muşchii.

Stând în picioare, fără patul ridicat care să-i susţină spatele,

Susan se simţi slăbită, fără vlagă. Se încleştă de marginile somierei, fiindu-i teamă că va răsturna patul.

— Te simţi bine? o întrebă doamna Baker.

— Grozav, minţi Susan şi zâmbi forţat.

— Îndoaie picioarele, scumpo.

Susan îşi mişcă picioarele înainte şi înapoi, de la genunchi în jos. Avea senzaţia că are plumb în ele.

În cele din urmă, doamna Baker spuse:

— E bine. Deocamdată este suficient.

Susan descoperi cu spaimă că deja transpirase. Era foarte slăbită.

— Oricum, zise ea, ştiu că pot să merg.

— Mâine, spuse doamna Baker.

— Pe cuvânt, mă simt bine.

Doamna Baker se duse la dulap şi scoase halatul pe care Susan îl schimbase cu pijamaua cea albastră. În timp ce Susan îşi punea halatul, o soră găsi o pereche de papuci într-una dintre valize şi-i puse în picioarele tremurătoare.

— Gata, scumpo. Acum dă-te uşurel jos din pat, sprijină-te de mine şi eu te voi ajuta să te aşezi în scaun.

După ce se dădea jos din pat, Susan intenţiona să se descotorosească de soră, să stea dreaptă fără ajutorul nimănui şi să demonstreze că nu este o invalidă. Când picioarele ei au atins podeaua, a realizat instantaneu că nu vor putea să-i susţină întreaga greutate a corpului, dacă se va lăsa pe ele; cu un minut în urmă avusese senzaţia că are plumb în ele, iar acum şi le simţea ca de cârpă. Ca să nu cadă grămadă şi să se simtă umilită, se agăţă de doamna Baker şi se lăsă pusă în scaunul cu rotile aproape ca un copilaş într-un cărucior.

Doamna Baker îi făcu cu ochiul.

— Tot te mai crezi capabilă să alergi o milă?

Susan era deopotrivă amuzată şi stânjenită de încăpăţânarea pe care o afişase. Zâmbind şi înroşindu-se, ea spuse:

— Mâine. O să merg atât de mult mâine încât o să-mi tocesc papucii. Aşteaptă doar şi vei vedea.

— Ei bine, scumpo, nu ştiu dacă ai simţul umorului sau nu,

dar poţi fi sigură că diavolul are ceva mai puţin curaj decât ai tu, iar eu i-am admirat întotdeauna pe cei curajoşi.

Doamna Baker păşi în spatele scaunului cu rotile şi-l scoase din cameră. Iniţial, mişcarea îi întoarse stomacul pe dos, dar după câteva secunde îşi recăpătă controlul de sine.

Spitalul era proiectat în forma literei T, iar camera lui Susan era ultima din capătul liniei de la vârful literei T.

Doamna Baker împinse căruciorul până la intersecţia coridoarelor şi o conduse în aripa cea mai încăpătoare, ajungând la baza literei T.

Simplul fapt că-şi părăsi patul şi camera o făcu pe Susan să se simtă cu mult mai bine, revigorată.

Holurile aveau podelele acoperite cu un linoleum verde-deschis; pereţii, până la înălţimea de un metru şi jumătate erau zugrăviţi într-o tentă mai închisă, după care deveneau de un galben pal, iar tavanul semăna cu un covor de pietricele. Efectul acestui joc de culori era acela de a-ţi menţine mereu ochii ridicaţi, şi de a crea senzaţia de spaţiu larg şi bine aerisit. Coridoarele erau la fel de curate ca şi camera lui Susan. Îşi aminti de marele spital din Philadelphia, unde tatăl ei murise de cancer. Locul acela era întunecos şi lăsat în paragină, nezugrăvit şi cu urme de praf pe pervazul ferestrelor, cu podele care nu fuseseră spălate de secole. Îşi dădu seama că trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că ajunsese în spitalul Willawauk. Doctorii, surorile şi infirmierele se comportau cu mai multă grijă decât cei din spitalul în care murise tatăl ei. Toţi aceşti oameni îi zâmbeau şi se arătau sincer interesaţi de soarta pacienţilor. În timp ce Susan se deplasa prin holuri, mulţi membri ai personalului medical îşi lăsară deoparte treburile timp de câteva clipe pentru a schimba câteva vorbe cu ea; toţi îşi arătau bucuria că-şi revenise şi-şi manifestau încrederea într-o refacere completă.

Doamna Baker o duse până la capătul coridorului principal, după care se întoarse şi o luă de la capăt.

Cu toate că Susan începuse să obosească, avea o stare de spirit benefică. Astăzi se simţea cu mult mai bine ca ieri, acum

era mult mai în puteri decât dimineaţă sau la amiază. Viitorul i se părea plin de speranţă.

Când trecură prin spaţiul dintre ascensoare şi dispeceratul surorilor - care se găsea în mijlocul fiecărui coridor - un bărbat apăru chiar în faţa scaunului cu rotile. Era un pacient într-o pijama cu carouri albe şi albastre, cu halat şi papuci cafenii. Când Susan a văzut cine era acesta, aproape că a ţipat. A vrut să ţipe, dar nu a putut, fiindcă îi paralizaseră coardele vocale.

Numele lui era Ernest Harch. Era un om alcătuit din unghiuri drepte, cu o faţă pătrată, trăsături ascuţite şi ochii de un gri rece.

Când ea depusese mărturie împotriva lui în faţa instanţei, o fixase cu privirea aceea asasină până în ultimul moment. Ea citise cu claritate mesajul lui de intimidare: O să-ţi pară rău pentru fiecare cuvânt pe care-l rosteşti din boxa martorilor.

Dar asta se întâmplase acum 13 ani. De asemenea, îşi luase precauţii pentru ca el să n-o poată găsi când va ieşi din închisoare. Încetase de mult timp să mai privească în urma ei.

Iar acum el era aici.

Se uita la ea cum stătea neputincioasă în scaunul cu rotile şi văzu în ochii lui triumfători că o recunoscuse. În ciuda anilor care trecuseră şi a slăbiciunii care o transformase în ultimele trei săptămâni, şi-a dat seama cine era.

A vrut să sară din scaun şi să fugă. Dar nu se putea mişca.

Trecuseră câteva secunde de când uşile liftului se deschiseseră, dar avea sentimentul că se confrunta cu Harch de cel puţin un sfert de oră. Curgerea timpului devenise cu mult mai lentă.

Harch îi zâmbi. Oricui altcuiva zâmbetul acesta i s-ar fi părut binevoitor, poate chiar prietenos; dar Susan ştia să-i citească adevărata semnificaţie, să-i descifreze ura.

Ernest Harch fusese cel care-l recomandase pe Jerry Stein pentru intrarea în societatea secretă. Ernest Harch îl ucisese pe Jerry. Nu dintr-un accident, ci în mod deliberat, cu sânge rece. În Casa Tunetului.

Şi iată că acum, cu zâmbetul pe buze, îi făcea cu ochiul lui

Susan.

Frica de obicei paralizează, dar pe ea o făcu să se controleze, să găsească resurse, să se ridice din scaun pe propriile ei picioare. Făcu un pas, încercând să se ferească de Harch, să fugă de el şi atunci auzi strigătul de surpriză al doamnei Baker. Apoi mai făcu un pas cu sentimentul că merge pe sub apă, picioarele ei cedară şi cineva o susţinu exact la timp ca să nu cadă.

Îşi dădu seama că cel care o prinsese fusese chiar Ernest Harch. Era în braţele lui. Îi privi faţa care era mare ca o lună plină.

Un timp a fost din nou, doar întunericul.

4

— În pericol? întrebă McGee, părând pus în încurcătură.

Doamna Baker stătea încruntată la picioarele patului.

Susan se străduia să rămână calmă şi convingătoare. Era în deplinătatea facultăţilor mentale şi ştia că o femeie isterică n-are şanse să fie luată în serios, în special o femeie cu manifestări isterice, care abia îşi revenise de pe urma unui accident cerebral. Era foarte posibil să se creadă că este confuză sau că are halucinaţii. Pentru ea era o chestiune pe viaţă şi pe moarte ca Jeffrey McGee să creadă ceea ce urma ea să-i spună.

Stătea în pat, în camera ei de spital, la numai câteva minute după ce leşinase în hol. Când şi-a revenit în simţiri, McGee îi lua tensiunea. Susan l-a lăsat răbdătoare s-o consulte înainte de a-i spune că este în pericol.

Acum el stătea lângă pat, cu o mână pe marginea acestuia, uşor înclinat şi cu stetoscopul atârnând în jurul gâtului.

— În ce fel de pericol?

— Bărbatul acela, spuse Susan.

— Care bărbat?

— Cel care a ieşit din lift.

McGee o privi uşor nedumerit pe doamna Baker.

— E unul dintre pacienţii noştri, rosti sora.

— Şi crezi că e periculos în vreun fel? o întrebă McGee pe Susan, părând surprins.

Mototolind cu nervozitate gulerul pijamalei, Susan spuse:

— Dr. McGee, îţi aminteşti ce ţi-am spus despre un vechi prieten al meu, Jerry Stein?

— Sigur că-mi amintesc. Erai aproape logodită cu el.

Susan dădu din cap.

— Cel care a murit într-o ceremonie de iniţiere a unei frăţii secrete.

— Ah, nu, spuse compătimitoare doamna Baker. Era prima oară, când auzea despre Jerry. E-ngrozitor.

Susan avea gura uscată. Înghiţi de câteva ori şi spuse:

— Era ceea ce cei din frăţie considerau a fi un ritual al umilinţei; consta în a te umili în faţa unei fete, de obicei în faţa iubitei, fără a crâcni. Ne-au dus pe Jerry şi pe mine într-o grotă de calcar, la câteva mile depărtare de campusul de la Briarstead. Era un loc potrivit pentru ceremonii de iniţiere; îşi găseau locuri înfricoşătoare pentru jocurile lor blestemate şi prosteşti. Oricum, eu n-am vrut să merg. De la bun început n-am vrut să particip. Nu pentru c-ar fi fost ceva care să mă sperie. Atmosfera iniţială era caldă, prietenoasă. Cred că la nivelul subconştientului am simţit atingerea... răului. Pe lângă asta, bănuiam că membrii acestei frăţii, în timpul ritualului, erau sub influenţa alcoolului. Aveam două maşini şi eu n-am vrut să intru în nici una; n-aş fi mers cu ei dacă maşina ar fi fost condusă de un individ care consumase alcool. Dar m-au convins şi-n plus de asta Jerry îşi dorea atât de mult să intru în frăţie. Nu vroiam să-i stric plăcerea.

Se uită pe fereastră la cerul înnourat de septembrie. Vârfurile semeţe ale pinilor se legănau în bătaia vântului.

Detesta să vorbească despre moartea lui Jerry. Dar trebuia să le spună totul lui McGee şi doamnei Baker, ca să înţeleagă că Ernest Harch era o serioasă ameninţare pentru ea.

Continuă:

— În apropiere de colegiul Briarstead sunt o mulţime de grote cu 8 sau 10 camere subterane, poate chiar mai multe. Unele dintre ele sunt uriaşe. E un loc mucegăit şi umed, deşi bănuiesc că e ca un rai pentru un speolog.

McGee îi atrase cu blândeţe atenţia şi spuse:

— Grotele astea uriaşe ar trebui să fie o atracţie turistică, dar nu cred să se fi auzit vreodată de ele.

— O, nu, n-au fost amenajate în scopuri turistice, spuse

Susan. Nu pot fi comparate cu grotele Carlsbad, Luray sau cu oricare altele, la fel de cunoscute. Nu sunt interesante. Calcar în tente cenuşii, sinistre ca iadul. Sunt uriaşe şi asta-i tot. Cea mai mare dintre ele are dimensiunile unei catedrale. Indienii Shawnee au poreclit-o „Casa Tunetului”.

— A Tunetului? întrebă McGee. De ce?

— Un curent de apă subteran pătrunde printr-unul dintre colţurile boltei, formând nişe în perete. În acel spaţiu este un vuiet continuu datorită ecoului stârnit de căderea apei.

Amintirile ei erau dureros de vii şi nu putea vorbi despre acea grotă fără să-i simtă atmosfera umedă şi rece. O trecură fiorii şi-şi trase păturile peste picioare.

Privirea lui McGee o întâlni pe-a ei. În ochii lui se putea citi compasiune, dar şi înţelegere. Susan realiză că el ştia cât de greu îi este să vorbească despre Jerry Stein.

Aceeaşi expresie o regăsi şi în ochii doamnei Baker. Sora o privea ca şi cum ar fi dat să se repeadă la ea şi să o îmbărbăteze ca o adevărată mamă.

Din nou, McGee o încurajă cu blândeţe să-şi continue povestea:

— Ritualul umilinţei avea loc în Casa Tunetului?

— Da. Noaptea. Eram conduşi în peşteră la lumina unor torţe, apoi se aprindeau câteva lumânări care erau amplasate pe stâncile din jurul nostru. Acolo eram doar Jerry, eu şi încă patru dintre membrii frăţiei. N-am să le uit niciodată numele sau chipurile. Niciodată. Carl Jellicoe, Herbert Parker, Randy Lee Quince... şi Ernest Harch. În acel an, Harch făcea primirile în rândurile frăţiei.

Afară cerul se întuneca, învăluit într-o perdea de nori prevestitori de furtună. Înăuntru, umbre gri-albăstrui se furişau prin coifuri, ameninţând să cuprindă toată acea cameră de spital.

În timp ce Susan vorbea, dr. McGee aprinse lumina.

— De îndată ce am ajuns în grotă, după ce au fost aprinse lumânările, Harch şi ceilalţi trei au destupat sticlele de whisky. Băuseră şi mai devreme. Eram convinsă de acest lucru. Au continuat să bea până când li s-a înceţoşat mintea.

Pe măsură ce beau, grotescul situaţiei se amplifica. La început l-au supus pe Jerry unor ironii mai mult sau mai puţin inocente. De fapt, la început ne amuzam cu toţii, chiar şi noi doi. Apoi, gradat, înţepăturile lor au devenit mai obraznice... mai insinuante. Cu o mare doză de obscenitate. Mai mult decât obscenitate: de scârboşenie. Eram stânjenită. Am vrut să plec, iar Jerry a vrut să mă lase, dar Harch şi ceilalţi au refuzat să-mi dea o torţă sau o lumânare. Nu puteam să plec prin întunericul de iad, aşa că a trebuit să rămân. Când au început să-l jignească pe Jerry pentru că era evreu, nu mai exista nici o undă de umor şi atunci mi-am dat seama că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Dar nu vorbea doar băutura din ei. Oh, nu. Nu numai băutura. Puteai să realizezi că aveau o prejudecată, că urau pe cei ce purtau o tichie pe cap. Harch în mod special, dar şi ceilalţi, erau antisemiţi.

— Brairstead nu era un loc prin excelenţă sofisticat, continuă Susan. Nu există acea contopire obişnuită de culturi. Nu erau mulţi evrei în campus şi nu era nici unul în frăţia la care Jerry dorea să adere. Şi asta nu pentru că regulamentul frăţiei ar fi avut vreo interdicţie care să prevadă că evreii sau alte naţii n-ar avea dreptul să facă parte. În trecut fuseseră câţiva membri evrei, dar în ultimii ani nu mai pătrunsese nici unul. Cei mai mulţi erau de acord cu intrarea lui Jerry. Făceau excepţie Harch şi cei trei acoliţi ai săi. Plănuiseră ca luna de iniţiere să fie atât de dură, de cumplită şi de insuportabilă pentru el, încât să-şi retragă cererea înainte de terminarea acestei perioade. Ritualul umilinţei din Casa Tunetului trebuia să fie doar începutul. Nu intenţionau cu adevărat să-l ucidă pe Jerry. Nu de la început, cel puţin nu atunci când ne-am dus în grotă, cât timp alcoolul nu pusese încă stăpânire pe ei. Vroiau doar să-l facă să se simtă un gunoi. Vroiau să-l jignească, să-l sperie un pic, să-l facă să priceapă că nu era binevenit între ei. Injuriile verbale s-au transformat în agresiuni fizice. Stăteau în cerc în jurul lui, lovindu-l pe unde le venea la îndemână, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Jerry nu era prost. Şi-a dat seama că nu era un ritual de iniţiere obişnuit şi nici laş nu era. Nu putea fi intimidat cu uşurinţă. Când au început să-l

lovească cu şi mai multă brutalitate, Jerry a ripostat şi el, ceea ce nu i-a putut face decât mai agresivi, bineînţeles. Când loviturile nu mai conteneau, Jerry l-a pocnit pe Harch peste gură şi i-a spart buza nemernicului ăla.

— De aici s-a tras totul, spuse McGee.

— Da. Şi a început demenţa.

Tunetul mugi din nou, luminile spitalului pâlpâiră scurt, iar Susan avu senzaţia ciudată şi neliniştitoare că forţe supranaturale vor s-o facă să se reîntoarcă în timp, la întunericul grotei şi la vuietul apei. Ea spuse:

— Ceva din atmosfera locului, răceala care-ţi pătrundea până-n măduva spinării, întunericul, mugetul continuu al apei care se prăvălea, senzaţia de izolare au concurat pentru ca instinctele primare ale acelor oameni să iasă la suprafaţă. L-au bătut pe Jerry... şi au continuat să-l bată şi după ce a căzut pe podea.

Tremura. Acel tremur s-a transformat, devenind frison violent; se revoltă, amintindu-şi de atrocitatea terorii.

— S-au purtat ca nişte câini sălbatici, care au surprins un străin dintr-o altă haită, spuse ea zguduită. Eu... Eu am ţipat la ei... dar nu i-am putut opri. În cele din urmă, Carl Jellicoe şi-a dat seama că lucrurile luaseră deja o întorsătură urâtă, aşa că s-a retras. Apoi Quince şi Parker. Harch a fost ultimul dintre ei care şi-a recăpătat autocontrolul, dar primul care a realizat că vor intra la închisoare. Jerry era inconştient. Era...

Vocea ei se stinse, incertă.

Parcă lucrurile nici nu s-ar fi petrecut în urmă cu treisprezece ani, parcă s-ar fi petrecut ieri.

— Continuă... spuse McGee încet.

— Îi... curgea sânge din nas... din gură... dintr-o ureche. Deşi era inconştient, se contracta spasmodic. Arăta ca şi cum ar fi suferit leziuni nervoase sau cerebrale. Am încercat să...

— Continuă, Susan.

— Am încercat să ajung la Jerry, dar Harch m-a împins, doborându-mă. Le-a spus celorlalţi că vor ajunge cu toţii la închisoare, dacă nu fac ceva să se salveze. Le-a spus că viitorul le era distrus, că de fapt nu mai aveau nici un viitor... doar

dacă ar fi reuşit să acopere ceea ce făcuseră. A încercat să-i convingă că trebuiau să-l termine definitiv pe Jerry, apoi să mă ucidă şi pe mine şi să ne arunce cadavrele în găurile adânci din podeaua grotei. Jellicoe, Parker şi Quince erau pe jumătate narcotizaţi de şocul celor petrecute, dar mai erau pe jumătate beţi, de asemenea speriaţi şi buimaci. La început l-au contrazis pe Harch, apoi au fost de acord cu el; s-au gândit încă o dată şi au obiectat din nou. Le era teamă să comită o crimă, dar le era teamă şi să nu o facă. Harch era furios pe ei că erau aşa de papă-lapte şi s-a hotărât să-i forţeze să facă ceea ce dorea el, nelăsându-le posibilitatea unei alternative. S-a întors spre Jerry şi el... el...

I se făcu rău, amintindu-şi.

McGee o luă de mână.

Susan spuse:

— L-a lovit pe Jerry... în cap... de trei ori... şi i-a spart craniul într-o parte.

Doamna Baker scoase un geamăt.

— L-a omorât, zise Susan.

Afară, un fulger brăzdă cerul şi tunetul bubui în zare. Primele picături mari de ploaie stropiră fereastra.

McGee strânse mâna lui Susan.

— Am smuls una dintre torţe şi am fugit, continuă ea. Atenţia lor era concentrată asupra corpului lui Jerry, aşa că am reuşit să iau un mic avans faţă de ei. Dar nu suficient. S-au aşteptat ca să încerc să ies din grotă, şi n-aş fi mai ajuns la ieşire; ştiam că m-ar fi prins dacă mergeam spre ieşire, aşa că am câştigat câteva secunde până şi-au dat seama pe unde o luasem. Am înaintat în adâncul grotelor, printr-un coridor îngust, cu mult pietriş, am pătruns într-o altă încăpere subterană şi apoi într-alta. Din prevedere, am stins torţa ca să nu-i călăuzească pe urmele mele şi am mers în întunericul ca de smoală cucerind fiecare centimetru, bâjbâind, până am găsit o nişă în perete, ascunsă în spatele unei stalagmite. M-am strecurat în ea cât de mult am putut şi apoi m-am simţit foarte, foarte liniştită. Harch şi ceilalţi m-au căutat ore în şir, după care au admis că, într-un fel sau altul, reuşisem să ies

din caverne. Am mai aşteptat şase sau opt ore, fiindu-mi teamă să-mi părăsesc ascunzătoarea. Am ieşit din caverne când m-au biruit setea şi claustrofobia.

Ploaia bătea în geam, siluetele copacilor nu se mai distingeau şi pe cer se aglomerau nori negri, pântecoşi.

— Isuse, spuse doamna Baker, pământie la faţă, sărmana copilă.

— Au fost puşi sub acuzaţie? întrebă McGee.

— Da. Procurorul districtual nu şi-a închipuit că are şanse dacă l-ar fi învinuit de crimă de gradul unu sau doi. Au fost prea multe circumstanţe atenuante, whisky-ul şi faptul că Jerry a dat prima lovitură când i-a spart buza lui Harch. Oricum, Harch a fost condamnat pentru omucidere şi i s-au dat 5 ani de închisoare.

— Doar 5 ani? întrebă doamna Baker.

— Am crezut că va fi închis pe viaţă, spuse Susan cu aceeaşi amărăciune pe care o simţise în ziua în care fusese anunţată sentinţa.

— Şi ceilalţi trei? întrebă McGee.

— Au fost acuzaţi de violenţă şi de faptul că i-au fost complici lui Harch, dar pentru că nu aveau antecedente penale şi proveneau din familii bune, şi pentru că nici unul nu comisese de fapt crima, pedeapsa le-a fost suspendată.

— Ce neruşinare, rosti doamna Baker.

McGee continua s-o ţină de mână pe Susan, iar ea se bucura de această atingere.

— Bineînţeles că toţi patru au fost imediat exmatriculaţi de la Briarstead, mai spuse ea. Într-un mod straniu, soarta a întins o mână necruţătoare, pedepsindu-i pe Parker şi Jellicoe. La Briarstead urmau un curs premergător de specializare medicală şi-şi aranjaseră ca ultimul an să-l facă la o altă universitate. Au aflat că nici o şcoală medicală de vârf nu acceptă studenţi cu antecedente penale. Au mai sperat un an, trimiţând cereri peste tot şi-n final au trebuit să se mulţumească cu o universitate de mâna a doua. În noaptea în care au aflat că fuseseră acceptaţi, au sărbătorit victoria, îmbătându-se; Parker a pierdut controlul maşinii, s-au dat

peste cap de două ori şi au murit amândoi. Poate că ar trebui să-mi fie ruşine de ceea ce spun, dar m-am simţit uşurată şi recunoscătoare soartei când am aflat ce se petrecuse.

— Normal, comentă doamna Baker. E şi firesc. N-ai de ce să-ţi fie ruşine.

— Ce s-a întâmplat cu Randy Lee Quince? întrebă McGee.

— N-am mai auzit nimic despre el, spuse Susan. Şi nu-mi pasă... atâta timp cât ştiu că şi el a plătit.

La intervale scurte de timp, două explozii de fulger şi de tunet au zguduit lumea de afară, iar McGee şi doamna Baker îşi aţintiră privirile spre fereastră, în care ploaia ropotea cu şi mai multă forţă decât până atunci.

Apoi doamna Baker spuse:

— O poveste cu adevărat oribilă. Dar cred că nu înţeleg exact care este legătura cu leşinul tău din hol.

Înainte ca Susan să-i poată răspunde, McGee spuse:

— Se pare că omul care a ieşit din lift şi s-a oprit în faţa scaunului cu rotile în care se afla Susan era unul dintre acei membri ai frăţiei din Briarstead.

— Da, confirmă Susan.

— Harch sau Quince.

— Ernest Harch, zise Susan.

— O coincidenţă incredibilă, spuse McGee, lăsându-i mâna în cele din urmă, după ce i-o strânse uşor. Treisprezece ani de la comiterea faptei şi o distanţă continentală de la ultima voastră întâlnire.

Doamna Baker se încruntă:

— Dar cred că te înşeli.

— Oh, nu, spuse Susan, dând energic din cap. Nu voi uita niciodată acel chip. Niciodată.

— Dar numele lui nu este Harch, spuse doamna Baker.

— Ba da, este.

— Nu. Este Richmond. Bill Richmond.

— Atunci şi-a schimbat numele de când l-am cunoscut eu.

— Nu cred că un criminal, care a suferit o condamnare, are dreptul să-şi schimbe numele, spuse doamna Baker.

— Nu am vrut să spun că şi l-a schimbat legal, cu

aprobarea tribunalului, sau ceva de acest gen, spuse Susan simţindu-se frustrată de încăpăţânarea cu care sora nu realiza ceea ce era evident. Omul era Harch.

— Pentru ce se află aici? o întrebă McGee pe Thelma Baker.

— O să fie operat mâine, spuse sora. Dr. Viteski o să-i extirpe două chisturi din regiunea sacrală.

— Nu sunt chisturi spinale?

— Nu. Sunt chisturi de ţesut gras. Dar sunt foarte mari.

— Benigne? întrebă McGee.

— Da. Dar cred că sunt puternic înrădăcinate şi-i provoacă un oarecare disconfort.

— A fost internat de dimineaţă?

— Da.

— Iar numele lui este Richmond. Eşti sigură?

— Da.

— Dar se numea Harch, insistă Susan.

Doamna Baker îşi scoase ochelarii şi-i lăsă să atârne, suspendaţi de lanţul plat. Îşi încreţi şaua nasului, uitându-se ironic la Susan, şi întrebă:

— Câţi ani avea Harch când l-a ucis pe Jerry Stein?

— Era în ultimul an la Briarstead în acea perioadă, spuse Susan, avea 21 de ani.

— Asta lămureşte lucrurile, spuse sora.

— De ce? întrebă McGee.

Doamna Baker îşi puse din nou ochelarii şi zise:

— Bill Richmond are numai 20 de ani.

— Nu se poate, zise Susan.

— Sunt sigură că nu are mai mult de 21 de ani. Trebuie să fi avut 8 ani când a fost ucis Jerry Stein.

— Nu are 21 de ani, spuse Susan speriată. Are 34 de ani.

— Oricum, în mod cert nu arată mai în vârstă de 21 de ani, spuse doamna Baker. De fapt, arată chiar mai tânăr. Cu mult mai tânăr decât atât. E aproape un copil. Dacă ar fi minţit într-un fel sau altul, cred că era mai rezonabil să-şi adauge câţiva ani, nu să-şi scadă.

Luminile pâlpâiră din nou, tunetul se abătu asupra cerului plumburiu. Dr. McGee o privi pe Susan şi întrebă:

— Cât de bătrân ţi s-a părut când a ieşit din lift?

Reflectă asupra acestui fapt pentru un moment, apoi simţi o senzaţie de gol în stomac.

— Păi... arăta exact ca Ernest Harch.

— Exact ca Harch pe care-l regăseşti întorcându-te în timp?

— Mm... da.

— Ca un student de 21 de ani?

Susan încuviinţă cu încăpăţânare.

McGee puse punctul pe i.

— Vrei să spui că nu ţi s-a părut că arăta de 34 de ani.

— Nu. Dar poate s-a conservat bine. Unii de 34 de ani pot să pară cu 10 ani mai tineri.

Era derutată de acea aparentă discrepanţă în ceea ce privea vârsta, dar nu şi în privinţa identităţii acelui bărbat.

— Este Harch.

— Poate că e doar o izbitoare asemănare, zise doamna Baker.

— Nu, insistă Susan. El este, fără nici un dubiu. L-am recunoscut şi am văzut că şi el m-a recunoscut pe mine. Şi nu mă simt în siguranţă. Mărturia mea l-a trimis la închisoare. Dac-aţi fi văzut felul în care m-a privit în boxa martorilor...

McGee şi doamna Baker îşi aţintiră ochii asupra ei şi-n privirile lor era ceva ce o făcea să se simtă într-o instanţă judecătorească, aşteptând sentinţa. Le susţinu privirea un timp şi apoi renunţă, simţindu-se jenată de îndoiala pe care o putea citi.

— Ascultă, zise McGee. Mă duc să mă uit la actele tipului. Poate chiar o să schimb câteva vorbe cu el. O să vedem ce se poate face.

— Bine, spuse Susan, fără vreo speranţă.

— Dacă este cu adevărat Harch, vom lua măsuri să nu ajungă sub nici o formă în apropierea ta. Şi dacă nu este Harch, vei putea să te odihneşti fără probleme.

Dar el este, la dracu!

Însă nu spuse nimic; încuviinţă doar.

— Mă întorc în câteva minute, spuse McGee.

Susan revenise la paloarea ei şi-şi împreunase mâinile.

— O să fii liniştită? întrebă McGee.

— Da. Sigur.

Simţi privirea semnificativă şi mesajul nerostit care fusese schimbat între soră şi doctor. Dar ea nu-şi ridică privirea. McGee ieşi din cameră.

— Vom lămuri lucrurile foarte repede, scumpo, o asigură doamna Baker.

Afară, tunetul brăzda cerul cu sunetul său de avalanşă.

Se făcea noapte devreme. Furtuna sfâşiase acea amiază de toamnă. Amurgul se instalase cu mult mai repede decât de obicei.

— Numele lui este Bill Richmond, cu certitudine, spuse McGee când se întoarse după câteva minute.

Susan înţepenise în pat, încă nevenindu-i să creadă.

Erau singuri în cameră. Surorile schimbaseră turele, iar doamna Baker plecase acasă.

McGee se juca cu stetoscopul.

— Are în mod cert numai 21 de ani.

— Dar nu ai avut când să-i verifici identitatea. Dacă tot ceea ce spui ai citit în rapoartele medicale, atunci n-ai dovedit nimic. Putea să-l mintă pe doctor, doar ştii asta.

— Ei bine, se întâmplă ca Leon - dr. Viteski - să-i cunoască pe părinţii lui Bill, Grace şi Harry Richmond, de 25 de ani. Viteski spune că i-a adus pe lume pe toţi cei trei copii ai familiei, chiar în acest spital.

Îndoiala încolţi, în ciuda convingerii solide pe care Susan o nutrea.

McGee continuă:

— Leon l-a tratat pe Bill Richmond în copilărie de toate bolile pe care le-a avut. Ştie că este un fapt incontestabil că atunci când Ernest Harch l-a ucis pe Jerry Stein, acest copil avea doar 8 ani, locuia în Pine Wells şi făcea ceea ce fac toţi copiii de 8 ani.

— La trei mii de mile depărtare.

— Exact.

Susan căzuse pe gânduri, pradă îngrijorării şi anxietăţii.

— Dar arăta exact ca Harch. În după-amiaza asta când l-am văzut ieşind din lift cu figura aceea, cu ochii lui cenuşii blestemaţi, aş fi putut să jur...

— Oh, sunt sigur că n-ai fi intrat în panică fără motiv, spuse el liniştind-o. Sunt convins că există o puternică asemănare.

Cu toate că McGee ajunsese să-i placă enorm doar într-o singură zi, Susan era supărată pe el pentru unda de superioritate pe care o simţea în tonul lui. Amărăciunea ei se accentuă un pic şi ea îşi revizui ţinuta devenind mai băţoasă, încleştându-şi pumnii.

— Nu o simplă asemănare, adăugă ea tăios. Arăta exact ca Harch.

— Bine, dar ar trebui să ţii cont de faptul că a trecut mult timp de când nu l-ai văzut pe Harch.

— Şi?

— Poate că nu ţi-l mai aminteşti atât de bine cum îţi imaginezi, spuse McGee.

— Oh, îmi amintesc. Perfect. Acest Richmond are aceeaşi greutate ca Harch, aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie. Este un tip destul de comun. Are acelaşi păr blond, aceleaşi trăsături înfricoşătoare, aceiaşi ochi. Aceeaşi nuanţă de ochi, un cenuşiu aproape transparent. Câţi oameni pot avea asemenea ochi? Nu prea mulţi. Analizaţi trăsătură cu trăsătură, Bill Richmond şi Ernest Harch sunt una şi aceeaşi persoană. Nu este doar o simplă asemănare. Este ceva cu mult mai straniu. Este nefiresc.

— Bine. Bine, spuse McGee, şi ridică o mână ca şi cum ar fi vrut s-o oprească. Poate că sunt aproape la fel, chiar identici. Dacă aşa stau lucrurile, coincidenţa este incredibilă: să-i întâlneşti pe amândoi, într-un interval de treisprezece ani, în două colţuri de ţară diametral opuse; dar este atâta tot - o coincidenţă.

Mâinile ei erau reci, ca de gheaţă. Le frecă una de cealaltă, crezând că se vor mai încălzi. Spuse:

— În privinţa coincidenţelor sunt de acord cu Philip Marlowe.

— Cu cine?

— Cu Marlowe. E un detectiv particular, eroul romanelor lui Raymond Chandler. „Doamna din lac”, „Marele somn”, „Un lung adio”[{2}]...

— Desigur, Marlowe. Şi ce zicea el despre coincidenţe?

— El a spus: „Indică-mi o coincidenţă şi când voi face investigaţii voi descoperi că doi oameni au complotat, punând la cale o mârşăvie de diverse proporţii.”

McGee se încruntă şi dădu din cap.

— Această filozofie poate fi aplicabilă unui personaj din romanele poliţiste. Dar să gândeşti în acest fel în viaţa de zi cu zi frizează oarecum paranoia, nu crezi?

Avea dreptate şi ea era incapabilă să se supere pe el. Mânia ei se consumase şi simultan cu aceasta şi resursele interioare, aşa că se lăsă să cadă din nou pe pernă.

— Pot doi oameni să semene cu adevărat atât de mult?

— Am auzit spunându-se că undeva în această lume largă fiecare om are un frate geamăn, ceva ce se numeşte doppel gänger.

— Poate, spuse Susan, departe de a fi convinsă. Dar în acest caz... este altceva. A fost fatalitatea la mijloc. Pot să jur că m-a recunoscut şi el. Zâmbea atât de straniu. Şi apoi - mi-a făcut cu ochiul!

Pentru prima dată de când McGee se întorsese în camera ei, îl văzu zâmbind.

— Ţi-a făcut cu ochiul? Ei bine, nu cred că este nimic ciudat sau nefiresc în asta, dragă doamnă.

Ochii lui de un albastru intens străluciră, trădând faptul că era amuzat.

— În cazul în care nu ştiai asta, există obiceiul ca bărbaţii să le facă cu ochiul femeilor atrăgătoare. Să nu-mi spui mie că nu ţi-a mai făcut nimeni cu ochiul până acum. Să nu-mi spui că ai trăit într-o mănăstire sau pe o insulă pustie.

Îi zâmbi satisfăcut.

— Nu se poate găsi nimic atrăgător în fiinţa mea, în clipa de faţă, insistă ea.

— Vorbeşti prostii.

— Părul meu are mare nevoie să fie spălat cu adevărat, nu să fie stropit cu talc şi apoi periat. Sunt slăbită, şi am cearcăne. Mi-e greu să pot accepta ideea că inspir gânduri romantice în halul în care sunt.

— Te judeci mult prea aspru. Zici că ai slăbit. Dar ai o siluetă ca a lui Audrey Hepburn!

Susan rezista farmecului lui debordant, ceea ce nu era deloc uşor. Era hotărâtă să spună tot ce-i trecea prin minte.

— Pe lângă asta, nu era vorba de o ocheadă.

— Aha, exclamă McGee. În cele din urmă, admiţi că ţi s-a făcut cu ochiul. Poate că eşti o expertă în făcutul cu ochiul.

Refuza să fie dusă cu zăhărelul şi să uite de omul care coborâse din lift.

— Ce fel de ocheadă era? întrebă el cu acelaşi ton ironic.

— Era o privire tăioasă. Sugera răzbunarea împlinită. Nu era nimic care să aibă de-a face cu un flirt. Nu era caldă şi prietenoasă, aşa cum ar trebui să fie o ocheadă. Era rece. Rece, răzbunătoare şi răutăcioasă şi... într-un anume fel, înfricoşătoare, spuse ea, dar chiar şi atunci când vorbea, realiza cât de ridicol sună să dai aşa o interpretare extrem de detaliată unui lucru atât de banal precum era o ocheadă.

— E un lucru bun faptul că nu te-am pus să interpretezi expresia feţei lui, spuse McGee. Ne-ar fi prins zorile!

În cele din urmă, Susan cedă: zâmbi.

— Bănuiesc că pare o tâmpenie, nu-i aşa?

— Mai ales din clipa în care am aflat cu certitudine că numele său este Bill Richmond şi are numai 21 de ani.

— Drept care privirea a fost doar o simplă ocheadă şi ameninţarea a existat doar în mintea mea?

— Nu crezi că probabil aşa stau lucrurile? întrebă el cu diplomaţie.

Ea oftă.

— Oh, cred că da. Ar trebui să-mi cer scuze pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit.

— Nu e nici o problemă, spuse el îndatoritor.

— Sunt îngrozitor de obosită, slăbită şi mi-a scăzut puterea de percepţie. Noaptea trecută, l-am visat pe Harch, şi când l-

am văzut pe acel om ieşind din lift, semănând perfect cu Harch, pur şi simplu... mi-am pierdut capul. Am intrat în panică...

I-a fost tare greu să recunoască. Alţii puteau să se comporte ca nişte pui speriaţi în faţa celui mai nesemnificativ obstacol, dar Susan Kathleen Thorton avea pretenţia că putea să rămână - şi chiar rămânea - calmă şi imperturbabilă în faţa tuturor încercărilor soartei. Se comportase în acest fel de când era fetiţă, circumstanţele copilăriei ei solitare obligând-o să-şi poarte singură de grijă. Nu intrase în panică nici în Casa Tunetului, atunci când Ernest Harch îi sfărâmase ţeasta lui Jerry; ea fugise, se ascunsese şi supravieţuise - şi toate acestea pentru că-şi stăpânise emoţiile în clipe când majoritatea oamenilor, puşi într-o asemenea situaţie, n-ar fi făcut-o. Dar acum intrase în panică; mai grav, ceilalţi observaseră că-şi pierduse autocontrolul. Se simţea stânjenită şi umilită de propria ei comportare.

— O să am un comportament model de acum înainte, îi spuse ea doctorului McGee. O să-mi iau medicamentele fără nici o obiecţie. O să mănânc atât cât trebuie, o să-mi recapăt forţele cât mai repede cu putinţă. O să fac exerciţii când o să mi se spună şi numai atunci cât o să mi se spună. În timp, am să-mi răscumpăr vina şi o să mă ierţi pentru scena pe care ţi-am făcut-o astăzi. O să-ţi doreşti ca toţi pacienţii tăi să se comporte ca mine, îţi promit.

— Deja îmi doresc ca toţi pacienţii mei să-ţi semene, spuse el. Crede-mă, e mult mai plăcut să tratezi o femeie tânără şi drăguţă, decât un bărbat bătrân şi paradit, cu afecţiuni cardiace.

După ce McGee plecă, Susan aranjă cu unul dintre oamenii de serviciu să-i instaleze în cameră un televizor închiriat. La căderea serii, ea urmări ultima parte a unui episod vechi din „Arhivele Rockford” şi o reluare a unei părţi din spectacolul lui Mary Tyler Moore. În ciuda rafalelor de furtună perturbatoare, a putut să urmărească ştirile de la ora 5 ale postului din Seattle şi a constatat cu dezamăgire că situaţia crizelor internaţionale actuale era teribil de asemănătoare cu

cea a crizelor internaţionale despre care aflase din ştirile de acum trei săptămâni, dinainte de a intra în comă.

Mai târziu, mâncă toată mâncarea care-i fusese adusă la cină. După aceea, o chemă pe una dintre surorile din al doilea schimb şi o rugă să-i mai aducă o gustare. O blondă obraznică, care se numea Marcia Edmonds, îi aduse o farfurie cu şerbet şi cu felii de piersică. Susan mâncă totul şi de astă dată.

Încercă să nu se mai gândească la Bill Richmond, cel atât de asemănător cu Harch. Încercă să nu se mai gândească la Casa Tunetului, la zilele preţioase pe care le pierduse fiind în comă sau la golurile remanente din memoria ei, la starea de neputinţă în care se găsea momentan, sau la orice alt lucru care ar fi putut s-o deprime. Se concentră pentru a se comporta ca un pacient model şi pentru a-şi menţine un moral ridicat; era nerăbdătoare să se simtă bine din nou.

Totuşi, presentimentul unui pericol nedefinit o îngheţa, bântuindu-i gândurile din când în când. O inefabilă prevestire a răului.

De fiecare dată când gândurile ei căpătau o tentă de pesimism, îşi impunea să se gândească numai la lucruri plăcute. Cel mai mult se gândea la dr. Jeffrey McGee: graţia cu care acesta se mişca; timbrul vocii sale care-ţi mângâia auzul; senzualitatea şi lumina extraordinarilor săi ochi albaştri; mâinile lui cu degete lungi, bine conturate.

Cu puţin timp înainte de culcare, după ce luase sedativul pe care i-l prescrisese McGee, dar până ca pleoapele să-i devină grele, ploaia se opri. Dar glasul vântului nu încetă să se facă auzit. Continua să zgâlţâie fereastra. Murmura, fremăta, susura. Adulmeca cadrul ferestrei şi pulveriza rafale de aer asupra geamului, ca şi cum ar fi fost un câine uriaş, care caută cu răbdare o modalitate să pătrundă înăuntru.

Poate datorită zgomotului pe care-l făcea vântul, în acea noapte Susan visă câini. Apoi şacali. Apoi lupi. Vârcolaci. Aceştia se transformau, profilurile canine deveneau profiluri umane şi din nou canine, o urmăreau sau o atacau, aşteptau în întuneric să se năpustească asupra ei. Când se transformau în oameni, figurile pe care le întruchipau erau cele ale lui

Jellicoe, Parker, Quince şi Harch. La un moment dat, în timp ce alerga printr-o pădure întunecoasă, ajunse într-o poiană luminată de lună; acolo cele patru bestii travestite în forme canine înconjuraseră cadavrul lui Jerry Stein şi sfâşiau carnea de pe oase. Se uitară către ea şi-i rânjiră provocator. Bucăţi de carne vie, sângerândă şi zdrenţuită atârnau din fălcile lor cu colţi albi. Altă dată o goneau prin caverne, printre stalactitele şi stalagmitele ascuţite, de-a lungul coridoarelor înguste de piatră şi pământ. Câteodată o urmăreau de-a lungul unui câmp întins, presărat cu flori negre, delicate; altă dată o pândeau pe străzile pustii ale oraşului, îi luau urma şi o forţau să iasă din ascunzători, mergând necruţător pe urmele ei. Odată, visă chiar că una din acele creaturi s-a furişat în camera ei de spital; era un lup feroce, înconjurat de umbre, cu o siluetă abia vizibilă - o privea stând la piciorul patului şi unul din ochii lui sălbatici clipea. Apoi se transferă într-un con de lumină nocturnă uşor chihlimbarie şi ea putu să vadă desfăşurarea unei alte metamorfoze: transformarea lupului în bărbat de această dată. Era Ernest Harch. Purta pijama şi un halat de baie...

(Asta nu face parte din vis! gândi ea, lăsându-se pradă fricii care o cuprinsese).

... şi se apropie de marginea patului. Se aplecă s-o privească mai îndeaproape. Încercă să ţipe, dar nu reuşi. Nu putea nici să se mişte, de asemenea. Faţa lui începuse să-şi piardă conturul, iar ea se strădui ca să perceapă cu claritate imaginea, dar simţi cum somnul o poartă înapoi; pe cîmpul cu flori negre...

Trebuie să-mi revin. Trezeşte-te. De-a binelea. Trebuie să fie un sedativ uşor. Unul uşor, fir-ar să fie.

... şi trăsăturile lui Harch se contopiră într-o pată cenuşie. Camera de spital dispăru complet şi din nou se trezi pe câmpul cu ciudate flori negre, cu o haită de lupi pe urmele ei. Era lună plină; în mod straniu, degaja o lumină destul de slabă. Nu putea să vadă încotro merge, simţi ceva între flori, căzu şi descoperi că se împiedicase de cadavrul mutilat, pe jumătate devorat al lui Jerry Stein. Apăru lupul, se năpusti

asupra ei arătându-şi colţii, mârâind, împingându-şi spre ea botul plin de bale, din ce în ce mai aproape, până când nasul lui rece îi atinse obrazul. Figura încărcată de ură a bestiei dispăru şi se transformă într-un alt chip dominat de acest sentiment: cel al lui Ernest Harch. Nu mai era botul lupului care-i atingea obrazul, ci degetul bont al lui Ernest Harch. Tresări şi inima începu să-i bată atât de puternic încât i-a fost teamă că şi-a pierdut controlul. Harch îşi luă mâna de pe ea şi zâmbi. Câmpul cu flori negre dispăruse. Visa că se afla din nou în camera ei de spital.

(Dar nu e un vis. E realitate. Harch e aici şi mă va ucide).

... şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar era incapabilă să se mişte. Căută butonul cu care ar fi chemat o soră sau o infirmieră şi cu toate că acesta se afla la numai câţiva centimetri de ea, i se păru că i-ar trebui ani lumină să ajungă la el. Făcu un efort şi mâna ei se întinse şi iar se întinse ca prin farmec, până când elongaţia deveni bizară; carnea şi oasele ei păreau să fie de o elasticitate ieşită din comun. Degetul arătător era încă prea scurt pentru a atinge butonul. Se simţea de parcă ar fi fost Alice, ca şi cum abia ar fi pătruns prin oglindă. Se afla în acea parte a Ţării Minunilor unde legile spaţiului nu mai sunt valabile. Aici, ceea ce era mic devenea mare şi ceea ce părea mare era de fapt mic; lucrurile apropiate deveneau îndepărtate; iar cele îndepărtate păreau apropiate; nu exista diferenţă între sus şi jos, înăuntru sau în afară, deasupra sau dedesubt. Somnul acesta artificial, medicamentul în sine îi dăduseră o stare de greaţă, simţea că îi vine să vomite. Putea ea să aibă astfel de senzaţii dacă ar fi visat? Nu era sigură. Îşi dorea cu ardoare ca să poată şti cu certitudine dacă era trează sau încă adormită.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme, spuse Harch.

Susan clipi des, încercând să-şi concentreze atenţia asupra lui, dar imaginea lui se estompa sau se intensifică. Câteodată, preţ de câteva secunde, avea ochii strălucitori ca ai unui lup.

— Credeai c-o să te poţi ascunde de mine pentru totdeauna? întrebă el de parcă ar fi şuierat şi se apropie şi mai mult, până când faţa lui aproape o atinse pe a ei.

Respiraţia lui era urât mirositoare şi ea se întreba dacă uşurinţa cu care simţea mirosurile nu era un indiciu că era trează, că Harch constituie o realitate.

— Ai crezut c-o să te poţi ascunde de mine pentru totdeauna? întrebă Harch din nou.

Nu putea să-i răspundă; vocea îi paralizase, avea un nod în gât care nu-i dădea voie să ţipe sau măcar să înghită.

— Curvă nenorocită, spuse Harch şi zâmbetul lui se transformă într-un rânjet larg. Curviştină îngâmfată, nenorocită şi puturoasă. Cum te simţi acum? Ai? Îţi pare rău că ai depus mărturie împotriva mea? Ai? Da. Cred că-ţi pare cu adevărat rău acum.

Începu să râdă încetişor şi pentru un moment râsul deveni un mârâit de lup, apoi se transformă din nou în râs.

— Ştii ce am de gând să-ţi fac? întrebă el.

Faţa lui începu să se estompeze.

— Ştii ce am de gând să-ţi fac?

Era în grotă. Erau multe flori negre crescute din podeaua de piatră. Fugea de haita de lupi. Dădu un colţ şi grota se deschise într-o stradă întunecoasă din oraş. Un lup stătea pe trotuar, sub un felinar şi-i spuse:

— Ştii ce am de gând să-ţi fac?

Susan fugi şi iar fugi prin noaptea aceea lungă, înspăimântătoare şi amorfă.

Luni, la scurtă vreme după ivirea zorilor se trezi ameţită şi epuizată de efort. Îşi aminti ce visase în legătură cu lupii şi cu Ernest Harch. În lumina ternă a dimineţii noroase, i se păru ridicol să admită gândul că Harch a fost în camera ei noaptea trecută. Era încă vie, nevătămată. Totul fusese un coşmar. Totul. Doar un coşmar îngrozitor.

5

Imediat ce se sculă, Susan ceru ajutorul unei surori şi se spălă cu un burete de baie. Îşi puse pe ea o pijama curată, verde cu broderii galbene. O infirmieră îi luă pijamaua de mătase albastră care era murdară, o spălă în oficiu şi o atârnă în spatele uşii, pe un umeraş, la uscat.

Micul dejun a fost mai consistent în această dimineaţă decât cu o zi înainte. Susan mâncă şi ultima firmitură şi se simţi încă flămândă.

La câteva minute după ce doamna Baker veni la servici, în tura de dimineaţă, ea intră în camera lui Susan cu dr. McGee care-şi făcea vizita de dimineaţă, înainte de a se duce la cabinetul său particular din Willawauk. McGee şi doamna Baker schimbară împreună bandajele de pe fruntea lui Susan. Nu era prea dureros, doar câteva înţepături provenite de la suturile proaspete.

McGee o luă de bărbie, îi studie capul ca să vadă rănile vindecate.

— Este o sutură extrem de discretă, chiar dacă acest lucru îl spun numai pentru urechile mele.

Doamna Baker luă oglinda cu mâner lung de pe noptieră şi i-o dădu lui Susan.

A fost plăcut surprinsă să constate că cicatricea nu era chiar atât de inestetică după cum se temuse. Avea o lungime de 10 centimetri, era o dungă neaşteptat de proaspătă, de un roz strălucitor, cu puncte mici, roşietice unde fuseseră copcile.

— Semnele or să dispară complet în zece zile, o asigură McGee.

— Am crezut că este o rană adâncă şi încă sângerândă, spuse Susan în timp ce-şi ridica o mână ca să pipăie pielea regenerată şi catifelată.

— Nu a fost adâncă, spuse McGee. Dar sângele curgea ca dintr-o fântână arteziană, când te-au adus aici. Un timp a refuzat să se cicatrizeze, cât erai în comă; te încruntai involuntar. Nu aveam ce să-ţi facem. Crucea Roşie n-ar fi putut închiria un scamator ca să-ţi descreţească fruntea. El zâmbi. Oricum după ce semnele copcilor vor dispărea, o să rămână doar cicatricea în sine. N-o să arate atât de fioros ca acum şi o să aibă culoarea obişnuită a pielii. Când o să fie complet vindecată, dacă consideri că este mult prea vizibilă, un bun chirurg plastician îţi poate îndepărta regiunea cicatrizată.

— Oh, sunt sigură că n-o să fie nevoie, spuse Susan. Sunt convinsă c-o să devină aproape inobservabilă. Mi-am dat seama că nu arăt chiar ca monstrul lui Frankenstein.

Doamna Baker râse:

— Ca şi cum ar fi existat o asemenea posibilitate, cu înfăţişarea ta remarcabilă. Doamne Dumnezeule, copilule, este o crimă felul în care te desconsideri!

Susan se înroşi.

McGee era amuzat.

Mişcându-se cu o îndemânare uluitoare, doamna Baker luă foarfeca şi bandajele utilizate, părăsind camera.

— Acum, zise McGee, eşti gata să vorbeşti cu şeful tău de la Milestone?

— Phil Gomez, rosti ea, repetând numele pe care McGee i-l spusese ieri. Încă nu-mi pot aminti nimic despre el.

— O să-ţi aminteşti. McGee se uită la ceas. E un pic cam devreme. Dar nu foarte devreme. Ar putea să fie în biroul lui la ora asta.

Luă telefonul de pe noptieră şi o rugă pe centralista spitalului să obţină numărul firmei Milestone, Newport Beach, California. Gomez era deja la lucru şi răspunse la telefon.

Pentru câteva minute, Susan ascultă convorbirea. McGee îi spuse lui Phil Gomez că Susan ieşise din comă şi-i explică ce

înseamnă amnezie temporară, accentuând semnificaţia cuvântului „temporară”.

Apoi îi trecu ei receptorul.

Susan îl luă ca şi cum ar fi pus mâna pe un şarpe. Nu era sigură de reacţia ei în privinţa convorbirii cu Milestone. Pe de o parte, n-ar fi vrut să-şi ducă existenţa având un gol remanent în memorie. Pe de altă parte, nu putea să uite senzaţia pe care o avusese în urma discuţiei cu McGee pe tema Milestone. Avea sentimentul neliniştitor că ar fi mai bine să nu afle niciodată în ce consta activitatea ei la servici. Frica se cuibărise în fiinţa ei cu o zi în urmă. Acum, din nou, o frământa aceeaşi inexplicabilă teamă.

— Alo?

— Susan? Eşti chiar tu?

— Da. Eu sunt.

Gomez avea o voce prietenoasă, de copil mare şi repezit. Vorbele lui curgeau în cascadă.

— Susan, slavă Domnului, ce bine îmi pare că te aud, cât de bine îmi pare, serios, ştii ce vreau să spun, sigur că ştii ce vreau să spun. Am fost cu toţii extrem de îngrijoraţi, pe jumătate terminaţi de grija pe care ţi-o purtam. Chiar şi Breckenridge se îmbolnăvise de grija ta şi cine ar fi putut să creadă că el este capabil de un sentiment uman, de compasiune? Deci, ce mai faci? Cum te simţi?

Sunetul vocii acestui om cumsecade nu stârnea nici un ecou în amintirile lui Susan. Era vocea unui om care-i era cu desăvârşire străin.

Au discutat timp de zece minute şi Gomez s-a străduit s-o ajute să-şi amintească slujba. El spunea că corporaţia Milestone era o companie particulară independentă, specializată pe cercetare, care avea contracte cu I.T.T., I.B.M., Exxon şi alte firme de renume. Toate acestea nu-i spuneau nimic lui Susan; nu avea idee de ce poate însemna o companie particulară independentă. Gomez îi spuse că lucra, sau mai exact, lucrase la un tip deosebit de aplicaţii ale laserului în industria comunicaţiilor. Nu-şi putea aminti nici măcar un amănunt legat de aşa ceva. Îi descrise biroul ei de la

Milestone; descrierea îi sugera un loc în care nu fusese niciodată. Îi vorbi despre prietenii şi colaboratorii ei de acolo: Eddie Gilroy, Ella Haversby, Tom Kavinsky, Anson Breckenridge şi alţii. Nici unul dintre nume nu-i suna câtuşi de puţin familiar. La sfârşitul conversaţiei, distinse în vocea lui Gomez o nuanţă de dezamăgire şi o îngrijorare crescândă. O îndemnă să-l mai caute la telefon, oricând considera că i-ar putea fi de vreun ajutor şi-i sugeră să reia legătura cu alţii de la Milestone.

— Şi încă ceva, îi spuse, oricât va dura convalescenţa, slujba ta de aici te aşteaptă.

— Mulţumesc, rosti ea mişcată de generozitatea şi de interesul real pe care îl manifesta faţă de ea.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, spuse el. Faci parte dintre cei mai buni şi nu vrem să te pierdem. Dacă nu te-ai fi aflat la aproape 1000 de mile depărtare, am fi fost lângă tine, am fi dat buzna în camera ta de spital, străduindu-ne să te înveselim ca să-ţi grăbim însănătoşirea.

Un minut mai târziu, când Susan îşi luă în cele din urmă la revedere de la Gomez şi închise, McGee spuse:

— Ei, cum e? Ai reuşit?

— Nu. Încă nu-mi pot aminti nimic legat de munca mea. Dar Phil Gomez pare un dulce.

De fapt, Gomez părea atât de drăguţ, părea că ţine la ea atât de mult, încât se întreba cum de a putut să-l uite complet.

Şi apoi se mai întreba de ce, pe parcursul convorbirii, crescuse în fiinţa ei o groază întunecată, ca o tumoare malignă, în ciuda contactului cu Phil Gomez, chiar numai gândul la corporaţia Milestone îi dădea o senzaţie de nelinişte. Ceva mai mult decât nelinişte. Îi era... teamă de Milestone. Dar nu ştia de ce.

Mai târziu, se aşeză la capătul patului şi îşi mişcă picioarele înapoi şi înainte, încercând să le dezmorţească.

Doamna Baker o ajută să se aşeze într-un scaun cu rotile şi spuse:

— De data asta, cred că ar trebui să te deplasezi singurică.

Să faci un tur al etajului doi. Dacă simţi că ţi-au obosit braţele, roagă o soră să te aducă înapoi.

— Mă simt grozav, spuse Susan. N-o să obosesc. Tocmai mă gândeam să dau două ture prin toate holurile.

— Ştiam că asta o să-mi spui, zise doamna Baker. Bagă-ţi minţile în cap şi fă o singură tură. Nu încerca să mergi ca la maraton. După-amiază, dacă tragi un pui de somn, poţi încerca să mai faci o tură.

— Mă dădăceşti prea mult. Sunt mult mai forţoasă decât crezi dumneata.

— Ştiam c-o să spui asta. Fetiţo, eşti incorigibilă.

Când îşi aminti cât de umilită se simţise ieri - când insistase să-i convingă că poate merge şi, de fapt, nu reuşise nici măcar să se aşeze în scaunul cu rotile fără ajutorul doamnei Baker - Susan roşi.

— De acord. O singură tură. Dar după-amiază după ce-o să mă scol, o să mai fac încă două. Ieri ai spus că astăzi aş putea încerca să fac câţiva paşi şi am de gând să te fac să te ţii de cuvânt.

— Eşti incorigibilă, repetă doamna Baker cu zâmbetul pe buze.

— Mai întâi, vreau să văd mai bine priveliştea de la fereastra asta, spuse Susan.

Se deplasă cu scaunul cu rotile de lângă patul ei, trecu pe lângă celălalt pat care era încă gol şi se opri lângă fereastra prin care nu reuşise să vadă până acum decât cerul şi vârfurile câtorva brazi. Pervazul era înalt şi aşa cum stătea în scaunul cu rotile trebuia să-şi lungească gâtul pentru a privi în exterior.

Descoperi că spitalul era amplasat în vârful unui deal, unul dintre acele dealuri care înconjurau o mică vale. Câteva pante erau acoperite în totalitate de păduri de pini, molizi şi alte varietăţi de arbori. În timp ce altele erau acoperite de păşuni de un verde-smarald. În fundul văii se afla un cartier de locuinţe. Clădirile de cărămidă, piatră sau lemn erau înconjurate de copaci care dădeau o înfăţişare elegantă străzilor. Cu toate că ziua era ternă şi mohorâtă şi nori

ameninţători de furtună se aglomeraseră pe cer, prevestind ploaia, oraşul emana pace şi părea chiar frumos.

— E minunat, spuse Susan.

— Nu-i aşa? spuse doamna Baker. N-o să regret niciodată că m-am mutat din oraş. Dădu din cap. Eu mai am treabă. După ce termini de făcut turul holurilor, cheamă-mă ca să te ajut să te sui în pat.

O ameninţă pe Susan cu un deget dolofan:

— Să nu îndrăzneşti să cobori singură din scaun ca să te urci în pat. Indiferent ce părere ai tu, să ştii că eşti încă slăbită şi ameţită. Mă chemi pe mine.

— Aşa o să fac, încuviinţă Susan, cu toate că se gândea că ar putea să încerce cu prudenţă să se suie în pat folosindu-şi propriile forţe, dar asta depindea de felul în care se va simţi după această plimbare cu scaunul cu rotile.

Doamna Baker ieşi din cameră şi Susan stătu un timp la fereastră, bucurându-se de privelişte.

După câteva minute, realiză că nu priveliştea era cea care o făcea să întârzie. Ezita să părăsească camera pentru că îi era frică. Îi era frică de o eventuală întâlnire cu Bill Richmond, cel care semăna atât de bine cu Harch. Îi era teamă că-i va zâmbi cu acel zâmbet sinistru, că-şi va întoarce ochii aceia de culoarea lunii palide către ea, că îi va face cu ochiul în chip viclean şi poate că o va întreba cum se mai simte zilele acestea dragul de Jerry Stein.

Pe toţi dracii, e de-a dreptul ridicol! gândi ea, supărată pe sine.

Se scutură, ca şi cum ar fi încercat să alunge teama iraţională care o imobiliza.

El nu este Ernest Harch. Nu este criminalul, pentru numele lui Dumnezeu. Îşi repetă ea de mai multe ori. Este cu 13 ani mai tânăr decât ar trebui să fie Harch. Numele lui este Richmond, Bill Richmond, e din Pine Wells şi nu mă cunoaşte. Aşa că de ce dracu stau aici, imobilizată de teama că aş putea să-l întâlnesc pe coridor? Ce se întâmplă cu mine?

Ruşinea care o cuprinse o făcu să se pună în mişcare. Îşi puse mâinile pe roţile scaunului şi ieşi din cameră pe hol.

Constată cu surprindere că mâinile începuseră s-o doară după ce nu parcursese nici a cincea parte din distanţa pe care intenţiona s-o străbată. În timp ce se deplasa prin holurile micuţe de la ultimul etaj al clădirii spitalului, muşchii începură să n-o mai asculte. Opri pentru câteva clipe şi-şi masă braţele şi umerii. Degetele ei îi spuseseră ceea ce dorea să uite: că era îngrozitor de slabă, obosită, departe de a mai fi cea de altădată.

Scrâşni din dinţi şi continuă să meargă, întorcând scaunul către holul principal. Efortul de a mişca şi de a manevra scaunul cerea o concentrare totală; de aceea fu uluitor că totuşi l-a remarcat pe individ la dispeceratul surorilor. Dar l-a văzut cu-adevărat şi şi-a oprit scaunul cu roţile la numai cinci metri de el. Îl privi, buimacă. Închise ochii, numără încetişor până la trei, apoi îi deschise - el era încă acolo, aplecat peste tejghea, flecărind cu o soră.

Era înalt, avea ochi căprui şi păr şaten. Figura lui era prelungă, la fel şi trăsăturile, şi dacă din întâmplare ar fi supus unei presiuni materialul din care-l făcuse Dumnezeu, l-ar fi auzit plesnind de uscat ce era. Avea o frunte înaltă, un nas lung, cu nări înguste şi o bărbie extrem de ascuţită. Purta o pijama albă şi un halat de culoarea vinului roşu ca orice alt pacient. Dar nimic nu putea fi considerat banal la acest om.

Se aşteptase să-l întâlnească pe holurile spitalului pe Bill Richmond, cel care era identic cu Harch. Se pregătise sufleteşte pentru asta, se oţelise în vederea unei asemenea perspective. Dar la aşa ceva nu se aşteptase.

Bărbatul era Randy Lee Quince.

Un alt personaj dintre cei patru membri ai frăţiei.

Îşi pironi privirea asupra lui, şocată, neîncrezătoare, plină de teamă, dorindu-şi ca arătarea să dispară, rugându-se să nu fie nimic altceva decât produsul imaginaţiei ei înfierbântate. Dar el refuză să facă gestul nobil de a dispărea şi rămase - solid, real, departe de a fi o iluzie.

În timp ce ea se întreba dacă să accepte confruntarea sau să dea bir cu fugiţii, el plecă de la dispeceratul surorilor, întorcându-i spatele, fără să-i arunce măcar o privire. Merse şi

intră în a cincea cameră de lângă ascensor, pe latura stângă a holului.

Susan îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia. Inspiră şi aerul pătrunse în plămânii ei la fel de rece şi de tăios ca şi aerul nopţilor de februarie în munţii Sierras, unde mergea câteodată să schieze.

Pentru un moment, nu crezu că se va mai putea mişca din nou. Se simţea fragilă, îngheţată, ca şi cum ar fi fost un cristal.

O soră trecu pe lângă ea şi pantofii ei cu tălpi de gumă scârţâiră uşor pe podeaua bine lustruită.

Scârţîitul o făcu pe Susan să se gândească la lilieci.

I se făcu pielea de găină.

Existau lilieci în Casa Tunetului. Lilieci care se mişcau conspirativ, deranjaţi de torţe şi de lumânări se agitau nervoşi în timp ce membrii frăţiei îl băteau pe sărmanul Jery. Lilieci care se roteau în beznă, speriaţi şi înnebuniţi de felul în care ea o luase la goană cu torţa furată pentru a scăpa de Harch şi ceilalţi.

O soră care stătea la pupitru, cea cu care vorbise Quince, o observă pe Susan, şi remarcă teama de pe chipul ei.

— Te simţi bine?

Susan aruncă aerul afară din plămâni. Simţi cu buzele şi cu dinţii că aerul pe care-l expira era fierbinte. Trezită din buimăceală, îi făcu surorii un semn afirmativ.

Zgomotul acela specific liliecilor deveni din ce în ce mai îndepărtat, apoi se aşternu tăcerea absolută.

Îşi deplasă scaunul către pupitru şi se uită la soră, o brunetă subţirică pe care nu ştia cum o cheamă.

— Bărbatul cu care tocmai ai vorbit...

Sora se aplecă peste pupitru, se uită la ea şi spuse:

— Tipul care a intrat la 216?

— Da, ăla.

— Ce-i cu el?

— Cred că-l cunosc. Sau l-am cunoscut. Cu mult timp în urmă.

Privi nervoasă înspre camera în care dispăruse Quince, apoi întoarse capul spre soră.

— Dar dacă cumva nu este cine bănuiesc eu, n-aş vrea să dau buzna peste el şi să mă fac de râs. Ştii cumva cum îl cheamă?

— Da, bineînţeles. Se numeşte Peter Johnson. Un tip destul de drăguţ, cu toate că-i cam guraliv. Vine mereu pe aici să stea la taclale şi din cauza asta am început să nu-mi mai pot vedea de treabă cum ar trebui.

Susan clipi.

— Peter Johnson? Eşti sigură? Eşti sigură că numele lui nu este Randy Lee Quince?

Sora se încruntă.

— Quince? Nu. Îl cheamă Peter Johnson. Sunt sigură de asta.

Mormăind destul de tare ca s-o audă şi sora, Susan spuse:

— Acum treisprezece ani... în Pennsylvania... am cunoscut un tânăr care arăta exact la fel ca el.

— Acum treisprezece ani? spuse sora. Păi, atunci e clar că nu era tipul ăsta. Peter are doar 19 sau 20 de ani. Acum treisprezece ani era doar un puşti.

Uluită, Susan realiză cu rapiditate că bărbatul acela era tânăr. Aproape un puştan. Arăta exact cum era Randy Quince şi nu cum ar fi arătat Quince acum. Singura posibilitate ca să fie Randy Quince ar fi fost să-şi fi suspendat existenţa cu 13 ani în urmă şi acum să şi-o reia.

Pentru prânz îi dădură o hrană mai consistentă decât înainte, mâncare solidă. Era o schimbare binevenită în dieta ei şi Susan linse farfuria. Era dornică să-şi recapete forţa şi să iasă din spital.

Pentru a-i face plăcere doamnei Baker, Susan îşi coborî patul, se cuibări pe o parte şi se prefăcu că doarme. Bineînţeles, îi era imposibil să doarmă. Nu se gândea decât la Bill Richmond şi la Peter Johnson.

Două sosii? Să-i apară în faţa ochilor, în acelaşi loc, două zile consecutiv, două stafii? Ce probabilitate ar fi putut fi?

Una astronomică. Nu era doar improbabil, era imposibil.

Dar iată că nu era imposibil. Pentru că ei se aflau aici, fir-ar

al naibii. Îi văzuse.

Decât să accepte posibilitatea că aceştia înviaseră din morţi, părea cu mult mai veridică ipoteza că Harch în persoană şi Quince în persoană au fost internaţi, din întâmplare, în acelaşi loc şi-n acelaşi timp. Examină câtăva vreme posibilitatea ca să nu fie doar o asemănare la mijloc şi indivizii să fie chiar cei pe care-i cunoscuse aievea, dar nu acordă prea multă atenţie acestei ipoteze. Amândoi ar fi putut să-şi schimbe numele şi să-şi atribuie o altă identitate după ce perioada de punere în libertate condiţionată ar fi luat sfârşit, atunci când autorităţile n-ar mai fi fost alertate. Ar fi putut ţine legătura pe parcursul anilor de închisoare ai lui Harch şi mai târziu să se mute amândoi în acelaşi oraş din Oregon. În acest scenariu nu existau coincidenţe: în definitiv, ei fuseseră buni prieteni. Puteau chiar să se îmbolnăvească în acelaşi timp şi să se interneze la spital în aceeaşi zi; asta putea fi o coincidenţă, dar nu una extrem de incredibilă. Dar întregul castel de cărţi de joc se dărâma dacă luai în considerare miraculoasa tinereţe a celor doi. Poate că vârsta ar fi putut să nu lase urme pe unul dintre ei; poate că unul dintre ei ar fi putut să fie atât de norocos încât să fi moştenit genele lui Matusalem. Dar în mod cert nu puteau rămâne amândoi complet neatinşi de trecerea anilor. Nu, asta ar fi fost o soluţie prea simplă.

La ce concluzie mă poate conduce această stare de lucruri? se întrebă ea. Cu doi indivizi, fiecare cu duplicatul său? Dacă sunt doar un cuplu de dubluri ale lui Harch şi Quince, au ajuns să joace în acest scenariu din pură întâmplare? Sau venirea lor aici, la o dată anume, are un scop? Şi dacă da, ce scop? Doreşte cineva să mă elimine? Dar ăsta chiar e un gând nebunesc, Doamne Dumnezeule!

Deschise ochii şi-i pironi asupra celuilalt pat, apoi asupra cerului cu reflexe metalice din spatele ferestrei. Simţi un fior rece şi se înfăşură mai bine în pătură.

Începu să se gândească şi la alte explicaţii.

Poate că cei doi nu semănau atât de bine cu Harch şi Quince, aşa cum credea ea. McGee îi sugerase că poate peste chipurile lui Harch şi Quince, păstrate în memoria ei, se

aşternuse o uşoară ceaţă, fie că ea admite sau nu acest lucru. Putea să aibă dreptate. Dacă i-ai fi putut găsi pe adevăraţii Harch şi Quince ca să-i compari cu Richmond şi Johnson, poate că n-ar fi fost decât o uşoară asemănare. Aceste obsesii puteau fi produsul minţii ei.

Dar ea nu credea.

Exista oare posibilitatea ca cei doi bărbaţi pe care-i întâlnise în spital să fie fiii lui Harch şi Quince? Nu. Era o teorie ridicolă. Pe de o parte, cei doi erau prea tineri ca să fie Harch şi Quince, iar pe de altă parte prea bătrâni ca să fie copiii acestora. Nici Harch, nici Quince nu ajunseseră la pubertate în anul în care Richmond şi Johnson se născuseră. Nu se poate presupune că zămisliseră copii cu atât de mult timp în urmă.

Dar cum analiza posibilitatea existenţei unor relaţii de rudenie, se întrebă dacă cei doi n-ar fi putut să fie fraţii lui Harch, respectiv Quince. Nu ştia dacă Harch are sau nu un frate. Familia asistase la proces pentru a-l susţine moral. Fuseseră prezenţi părinţii şi o soră mai mică, dar nu observase vreun frate. Susan îşi reaminti destul de vag că fratele lui Randy Quince asistase la proces. Deşi amintirile ieşeau cu greu la suprafaţă, memoria îi confirmă că cei doi fraţi Quince erau aproximativ identici. Dar nu identici. Randy avea un frate cu câţiva ani mai vârstnic decât el. Bineînţeles, ar fi putut să aibă acasă şi un frate mai mic, care să fi fost mult prea tânăr pentru a asista la proces. Fraţii... Nu putea înlătura complet această ipoteză. Ar fi putut exista posibilitatea ca aceşti bărbaţi să fie fraţii celor care o terorizaseră în Casa Tunetului.

Dar, din nou, ea nu credea aşa ceva.

Mai rămânea o singură explicaţie: demenţa. Poate că-şi pierduse minţile. Avea năluciri. Halucinaţii. Poate că pornind de la cele mai inocente date, construia ipoteze fantasmagorice şi paranoide.

Nu. Refuză să considere în mod serios această posibilitate. Oh, poate că privea într-un mod tragic viaţa; asta ar fi fost o acuzaţie pe care şi-ar fi dorit s-o analizeze. Câteodată se

gândea că poate era mult prea echilibrată, că se controla mult prea bine; îi invidia pe oamenii care se comportau prosteşte, iraţional, care se lăsau conduşi de primul impuls. Dacă ar fi fost în stare ca, din când în când, să lase lucrurile în voia lor, ar fi putut să se bucure mai mult de viaţă. Avea prea mult din seriozitatea şi sobrietatea unei furnici şi prea puţin din ceea ce definea temperamentul unui greiere? Da. Dar era oare dementă? Îşi ieşise din minţi? Categoric, nu.

Epuizase explicaţiile misterului dublurilor. Acestea erau singurele soluţii la care ajunsese, dar nici una nu era satisfăcătoare.

Decise să nu le pomenească lui McGee şi doamnei Baker despre Peter Johnson. Îi era teamă să nu pară... ţicnită.

Se ghemui în aşternut, uitându-se la cerul acoperit, şi se întrebă dacă nu e cazul ca pur şi simplu să ignore acele asemănări, să le uite. Se întreba dacă ar trebui să fie uluită sau speriată. Se întreba...

După-amiază, fără să ceară ajutorul, se dădu singură jos din pat şi se aşeză în scaunul cu rotile. Picioarele aproape îi cedară când trebui să se sprijine pe ele doar pentru câteva secunde; le simţea de parcă n-ar mai fi avut oase în ele. Îi veni ameţeala şi o trecură sudorile, dar reuşi să se aşeze singură pe scaun.

Doamna Baker intră în cameră un moment mai târziu şi se uită urât la ea:

— Ai coborât singură din pat?

— Da. Ţi-am spus că sunt mai puternică decât crezi.

— A fost un lucru nesăbuit.

— Aa, nu. A fost simplu.

— Simplu?

— Simplu ca bună-ziua.

— Atunci de ce eşti lac de sudoare?

Susan îşi trecu cu naivitate mâna peste fruntea pe care-i apăruseră broboane de sudoare.

— Probabil că sunt la menopauză.

— Hai, nu te mai ţine de bancuri, spuse doamna Baker.

Meriţi să fii muştruluită şi eu sunt exact cotoroanţa capabilă s-o facă. Eşti o încăpăţânată, nu-i aşa?

— Eu, încăpăţânată? întrebă Susan, pretinzând că este uluită de acest epitet. Deloc. Sunt doar hotărâtă, dacă la asta te referi.

Doamna Baker schiţă o grimasă.

— Am spus încăpăţânată şi la asta m-am şi referit. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să aluneci şi să cazi!

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Ai fi putut să-ţi rupi o mână sau să-ţi fracturezi şoldul sau altceva şi atunci ţi-ar fi luat săptămâni întregi să te refaci. Îţi jur, dacă erai cu 20 de ani mai tânără, te-aş fi pus cu fundul pe genunchii mei şi ţi-aş fi tras o mamă de bătaie.

Susan izbucni în râs.

După un moment în care fu mirată ea însăşi de cele rostite, doamna Baker râse şi ea. Se sprijini de piciorul patului şi râse cu sughiţuri.

Doar când Susan consideră că şi-a recăpătat autocontrolul, căută privirea surorii, îşi zâmbiră reciproc şi apoi începură din nou să râdă.

În cele din urmă, când râsul se transformă în chicotit, doamna Baker îşi şterse lacrimile şi spuse:

— Realmente, nu-mi vine să cred că am putut spune aşa ceva!

— Mă iei pe genunchii tăi?

— Cred că mi-ai trezit instinctele materne.

— Dar sunt sigură că n-ai procedat conform normelor în ceea ce mă priveşte, spuse Susan.

— Mă bucur că nu te-ai simţit ofensată.

— Sunt bucuroasă că nu am cu 20 de ani mai puţin, zise Susan şi începură să râdă împreună din nou.

Câteva minute mai târziu, când Susan se deplasa singură în scaunul cu rotile pe coridor, se simţea într-o formă excelentă, mult mai bine decât se simţise vreodată de când ieşise din comă. Râsul în hohote cu doamna Baker, necontrolat şi spontan, avusese efecte terapeutice nescontate. Acel moment de comuniune, de intimitate neaşteptată, dar binevenită, a

determinat-o pe Susan să se simtă mai puţin singură, iar spitalul i-a apărut într-o perspectivă mult mai favorabilă decât îi păruse cu puţin timp în urmă.

Braţele încă o mai dureau din cauza efortului de a face turul etajului în cursul dimineţii, dar în ciuda crampelor musculare era hotărâtă să mai facă o dată acel circuit.

Nu era îngrijorată de posibilitatea de a se întâlni cu Richmond şi Johnson. Acum, simţea că poate face faţă unei asemenea întâlniri. De fapt, chiar spera că-i va mai întâlni. Dacă ar fi stat de vorbă cu ei şi s-ar fi uitat la ei mai de aproape, poate că uluitoarea asemănare cu Harch şi Quince s-ar fi dovedit mai puţin extraordinară decât păruse la început. Nu credea că lucrurile vor decurge neapărat în acest fel şi-şi impunea o atenţie mărită. Iar dacă la o a doua examinare se va dovedi că sunt chiar spectrele lui Harch şi Quince, probabil că vorbind cu ei şi luând un pic contactul cu aceştia, îi vor apărea mai puţin înspăimântători. În ciuda celor spuse de Philip Marlowe, acest inimitabil detectiv, Susan îşi dorea foarte mult să creadă că totul nu fusese decât o incredibilă coincidenţă, iar perspectivele acestei coincidenţe erau bizare şi înspăimântătoare.

Până când ajunse pe holul din preajma camerei 261, nu zări nici una dintre dubluri. Se opri în faţa uşii deschise a lui Peter Johnson şi-şi adună curajul pentru a pătrunde înăuntru. În timp ce, intra pe uşă, afişă un zâmbet forţat. Îşi pregătise cu grijă un text care suna cam aşa: „Te-am văzut azi-dimineaţă în hol şi semănai atât de mult cu un vechi prieten de-al meu, încât m-am oprit să aflu dacă...”

Dar Peter Johnson nu era acolo.

Era o cameră pentru două persoane, ca şi a ei, iar bărbatul care ocupa celălalt pat spuse:

— Pete? Este jos, la radiografie. Vor să-i facă câteva teste.

— Oh, spuse ea. Bine, poate o să trec mai târziu.

— Vrei să-i transmit ceva?

— Nu. Nu e nimic important.

Când ajunse iarăşi în hol, se gândi dacă să întrebe pe una dintre surori care este numărul camerei lui Bill Richmond.

Apoi îşi aminti că astăzi fusese operat şi probabil că nu se simţea grozav. Nu era chiar momentul să-i facă o vizită. Când Susan se întoarse în camera ei, doamna Baker pregătea aşternuturile pentru cel de-al doilea pat.

— Ţi-am adus o colegă de cameră, spuse ea, trăgând perdeaua.

— Aa, bun, zise Susan. Compania cuiva va face ca timpul să treacă mai repede.

— Din nefericire, n-o să-ţi prea ţină companie, replică doamna Baker. Probabil că-şi va petrece cea mai mare parte din timp dormind. De fapt, acum i s-a administrat un sedativ.

— Cum o cheamă?

— Jessica Seiffert.

— E bolnavă grav?

Doamna Baker o privi şi dădu din cap.

— Mi-e teamă că are cancer în ultima fază.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu cred că ea regretă prea mult. Jessie are 78 de ani şi a avut o viaţă destul de plină.

— O cunoşti?

— Locuieşte aici, în Willawauk. Şi acum, spune-mi ce faci tu? Te simţi în stare să faci câţiva paşi, să-ţi dezmorţeşti un pic picioarele.

— Sigur că da.

Sora împinse scaunul cu rotile mai aproape de patul lui Susan.

— Când te ridici, ţine-te de bară cu mâna dreaptă şi cu cea stângă de mine. O să te conduc încet şi cu grijă de cealaltă parte a patului.

Susan era nesigură şi ezitantă la început, dar cu fiecare pas căpăta mai multă încredere în sine şi mişcarea devenea mai rapidă. Nu era gata să se întreacă cu cineva într-o cursă de alergări - nici chiar cu biata Jessica Seiffert - dar simţea că muşchii dau flexibilitate picioarelor şi avea sentimentul plăcut de-a fi întreagă şi de a-şi exercita funcţiile organismului. Era ferm convinsă că se va însănătoşi mai repede decât îşi închipuia McGee şi că va ieşi din spital perfect restabilită.

Când au ajuns de cealaltă parte a patului, doamna Baker spuse:

— Bun, şi acum în pat cu tine.

— Aşteaptă. Lasă-mă să mă odihnesc o secundă şi apoi hai să ne întoarcem iar pe partea cealaltă.

— Nu te suprasolicita.

— Mă descurc. Nu fac nici un efort.

— Eşti sigură?

— Nu te-aş minţi pe tine, nu-i aşa? Ai putea să mă baţi.

Sora rânji.

— Să ţii minte asta.

Aşa cum stăteau între paturi, lăsând-o pe Susan să-şi adune forţele pentru noua deplasare, amândouă îşi îndreptară privirile către perdeaua care înconjura cel de-al doilea pat, aflat la o distanţă de nici doi metri.

— Are familie? întrebă Susan.

— Nu chiar. N-are rude apropiate.

— Trebuie să fie îngrozitor, şopti Susan.

— Ce anume?

— Să mori singur.

— Nu e nevoie să vorbeşti în şoaptă, spuse doamna Baker. Nu te poate auzi. Oricum, ceea ce a dorit de la viaţă, a avut. Poate că vanitatea ei n-a fost pe deplin satisfăcută. A fost o femeie frumoasă, când era tânără. Era arătoasă chiar şi-n ultimii ani. Dar a pierdut foarte mult din greutate şi cancerul a ros-o de-a ajuns să arate descompusă. A avut întotdeauna vanitatea de a arăta bine, încât faptul că boala a desfigurat-o este pentru ea cu mult mai tragic decât faptul că se află pe moarte. Are foarte mulţi prieteni în oraş, dar i-a rugat în mod insistent să nu vină s-o viziteze la spital în această perioadă. Doreşte ca ei să-şi amintească de ea aşa cum a fost. Nu vrea să fie văzută decât de doctori şi de surori. De aceea am tras perdeaua în jurul patului ei. Se află sub influenţa sedativelor, dar dacă se trezeşte pentru câteva secunde şi vede că perdeaua nu este trasă, se necăjeşte îngrozitor.

— Biata de ea, o compătimi Susan.

— Da, zise doamna Baker, dar să nu-ţi pară atât de rău

pentru ea. Sorocul vine pentru toţi, mai devreme sau mai târziu, iar ea a reuşit să se menţină mai mult decât alţii.

Refăcură traseul în jurul patului, apoi Susan se băgă în pat, lăsându-se pe perne plină de recunoştinţă.

— Ţi-e foame? întrebă doamna Baker.

— Bine că ai amintit de asta. Sunt flămândă.

— Bun. Trebuie să mai pui ceva carne pe oasele astea. O să-ţi aduc o gustare.

Ridicându-se în pat, Susan spuse:

— Crezi că o s-o deranjeze pe doamna Seiffert dacă mă uit la televizor?

— Deloc. Nici n-o s-audă. Iar dacă o să se trezească şi o să-l audă, poate o să vrea să se uite şi ea. Poate reuşeşti s-o scoţi din carapacea ei.

Îndată ce doamna Baker părăsi camera, Susan acţionă telecomanda. Schimbă câteva canale până găsi un film vechi care abia începea: „Coasta lui Adam" cu Spencer Tracey şi Katherine Hepburn. Îl mai văzuse, dar era unul dintre acele filme sofisticate pe care le poţi vedea de mai multe ori fără să te plictiseşti. Puse telecomanda alături de ea, îşi rezemă spatele şi se relaxă.

Îşi dădu seama că-i era greu să fie atentă la film. Ochii îi alunecară în repetate rânduri către celălalt pat. Perdeaua aceea trasă îi crea o stare de disconfort.

Era ca atunci când propria ei perdea era trasă în jurul patului. Un cearceaf era agăţat de un cadru metalic în formă de U, blocând posibilitatea de a vedea orice altceva, exceptând roţile metalice ale patului. Perdeaua ei fusese trasă în câteva ocazii. În cursul ultimelor două zile - când fusese nevoită să se spele şi să-şi schimbe pijamaua.

Cu toate astea, perdeaua trasă a Jessicăi o deranja pe Susan.

De fapt, nu are legătură cu perdeaua în sine, se gândi Susan. E doar sentimentul că te afli în aceeaşi încăpere cu o persoană care va muri. Această situaţie ar determina pe oricine să se simtă ciudat.

Se uită fix la perdea.

Nu. Nu apropierea morţii o deranja. Era vorba de altceva. Ceva ce nu putea identifica cu precizie.

Perdeaua atârna albă şi dreaptă, la fel de perfectă ca şi imaginea pictată a unei perdele.

Filmul fu întrerupt de o reclamă şi Susan se folosi de această ocazie pentru a reduce sunetul la minim.

Camera era cufundată în tăcere ca o muscă în boaba de chihlimbar.

Perdeaua era nemişcată; nu o clintea nici măcar cea mai slabă adiere.

Susan spuse:

— Doamnă Seiffert?

Nimic.

Doamna Baker veni cu o farfurie mare cu îngheţată de vanilie, acoperită cu fructe de pădure conservate.

— Cum ţi se pare asta? întrebă ea în timp ce o puse pe masa patului şi o aduse în faţa lui Susan.

— Enormă, spuse Susan, dezlipindu-şi ochii de pe perdea. N-o să o pot mânca pe toată.

— Ba o să reuşeşti. Eşti în perioada de refacere, acum. O să constaţi cu surprindere ce apetit o să dobândeşti în următoarele două săptămâni.

Îşi trecu mâna prin părul cărunt şi spuse:

— Bun, serviciul meu pe ziua de astăzi a luat sfârşit. Abia aştept să ajung acasă şi să mă fac frumoasă. Am o întâlnire colosală diseară, dacă poţi numi aşa mersul la bowling, o cină cu hamburger şi băutură. Merită să-l vezi pe tipul cu care mă întâlnesc în ultimul timp. Este un om tare drăguţ. Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânără, aş fi spus că este cu adevărat o bucăţică. A fost muncitor forestier toată viaţa şi umerii lui sunt cât uşa. Ar trebui să-i vezi mâinile. Are cele mai mari, mai bătătorite şi mai muncite mâini din câte am văzut vreodată şi este blând ca un miel.

Susan zâmbi.

— Am senzaţia că ai în faţă perspectiva unei nopţi memorabile

— E categoric garantat, spuse doamna Baker în timp ce

ieşea pe uşă.

— Ah... înainte de a pleca.

Sora se întoarse spre ea.

— Da, scumpo, de ce ai nevoie?

— Ai vrea... ăăă... să te uiţi la doamna Seiffert?

Doamna Baker păru încurcată.

— Ştii, spuse Susan, deşi îi era tare greu, doar fiindcă... a fost atât de tăcută... chiar atunci când dormi, pare a fi mult prea tăcută... mă întrebam dacă poate...

Doamna Baker se duse ţintă la cel de-al doilea pat, trase de un capăt al perdelei şi se strecură înăuntru.

Susan încercă să pătrundă în spatele perdelei, dar nu putu să vadă imaginea Jessicăi Seiffert, ci doar spatele sorei.

Se uită la Tracey şi Hepbum, la gestica şi la mimica lor de pe ecranul T.V. Mâncă o linguriţă de îngheţată, care avea un gust minunat şi-i îngheţă dinţii. Se uită din nou la perdea.

Doamna Baker reapăru, perdeaua căzu la fix în spatele ei şi iarăşi Susan nu putu să vadă nimic.

— Linişteşte-te. zise doamna Baker. N-a murit. Doarme ca un copilaş.

— Oh.

— Ascultă, fetiţo, nu te mai lăsa bântuită de asemenea gânduri. Bine? N-o să moară în camera asta. O să stea aici câteva zile, poate o săptămână, până când starea o să se înrăutăţească şi o să fie dusă la reanimare. Asta se va întâmpla când toate acele maşinării cu zgomotele lor specifice, care întreţin viaţa, nu vor mai putea s-o ajute să trăiască. Înţelegi?

Susan dădu din cap.

— Am înţeles.

— Eşti o fată bună. Acum mănâncă-ţi îngheţata şi ne vedem mâine dimineaţă.

După ce plecă Thelma Baker, Susan reglă sonorul televizorului, îşi mâncă toată îngheţata şi încercă să nu se uite la patul mascat al doamnei Seiffert.

Exerciţiul şi porţia aceea uriaşă de îngheţată o făcură somnoroasă. Adormi uitându-se la „Coasta lui Adam”.

În vis, participa la un joc în cadrul unui spectacol televizat,

iar spectatorii purtau costume caraghioase. Ea era îmbrăcată ca orice pacientă, purta pijama şi avea fruntea bandajată. Realiză că era show-ul „Să ajungem la o înţelegere”. Gazda spectacolului, Monty Hall, stătea lângă ea „E bine, Susan!” spuse el cu un entuziasm siropos. „Vrei să păstrezi mia de dolari pe care ai câştigat-o deja, sau vrei să pariezi pe orice s-ar afla în spatele perdelei numărul unu?” Susan se uită pe scenă şi văzu că nu erau trei perdele, cum se obişnuia; în locul lor erau trei paturi de spital, învăluite în perdele. „Voi păstra mia de dolari”, spuse ea. Dar Monty îi replică: „O, Susan, chiar crezi că este înţelept să procedezi în acest fel? Eşti sigură că ai luat cea mai bună decizie?” Ea răspunse: „Voi păstra mia de dolari, Monty”. Monty Hall se uită la spectatorii din studio care-l înconjurau, cu un zâmbet larg care-i dezvăluia dinţii orbitor de albi. „Ce credeţi, dragi spectatori? Ar trebui ea să păstreze mia de dolari, ţinând cont de faptul că poţi cumpăra foarte puţine lucruri cu ei, în zilele noastre, cu inflaţia asta uriaşă, sau ar trebui să-i parieze pe ce se află în spatele perdelei unu? Spectatorii scandau la unison: „Pariază! Pariază!” Susan neînduplecată, zise: „Nu doresc ceea ce se află în spatele perdelei. Vă rog, nu doresc”. Monty Hall - care încetase să arate ca Monty Hall şi acum emana un aer satanic, cu sprâncene mobile şi nişte ochi închişi la culoare, înspăimântători, cu o gură răutăcioasă - smulse perdeaua: „Susan! Perdeaua! Să vedem ce se află în spatele perdelei numărul unu!” Perdeaua care înconjura primul pat de spital a fost dată deoparte cu o mişcare bruscă; la capetele patului se găseau doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine de spital, Harch şi Quince. Amândoi ţineau în mână câte un bisturiu şi lamele ascuţite ale instrumentelor străluciră sub luminile reflectoarelor. Harch şi Quince, se ridicară din pat şi traversară scena, ţinând bisturiele îndreptate spre Susan. Auditoriul scotea urlete de încântare şi aplauda.

La câteva minute după ce Susan se trezi din somn, sună telefonul de lângă pat. Ea ridică receptorul.

— Alo?

— Susan?

— Da.

— Dumnezeule, am respirat atât de uşurată când am auzit că ai ieşit din comă. Burt şi cu mine am fost speriaţi de moarte!

— Îmi pare rău. Of... nu... nu sunt chiar sigură că ştiu cu cine stau de vorbă.

— Sunt eu, Franny.

— Franny?

— Franny Pascarelli, vecina ta.

— O, Franny. Desigur. Îmi pare rău.

Franny ezită, apoi spuse:

— Tu... ăă... Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

— Desigur. Doar că nu ţi-am recunoscut vocea din prima clipă.

— Am auzit că ai avut... amnezie.

— Am avut ceva mai mult decât atât.

— Slavă Domnului!

— Ce mai faci tu, Franny?

— Nu-ţi face probleme pentru mine. Hoinăresc în fiecare zi. luptându-mă cu bărbia mea dublă şi cu talia mea odioasă care se tot îngroaşă, dar nimic nu mă ajută cu adevărat să-mi reduc proporţiile. Doar mă cunoşti. Dar, Doamne Dumnezeule, prin câte ai putut să treci! Cum te simţi?

— Cu fiecare oră care trece, mă simt tot mai bine.

— Colegii tăi... mi-au spus că s-ar putea să nu mai ieşi din comă. Eram bolnavi de teamă. Apoi, în dimineaţa asta, domnul Gomez mi-a telefonat şi mi-a spus că totul merge spre bine. Am fost atât de fericită. Încât m-am aşezat să mănânc o prăjitură cu cafea Sara Lee, în întregime.

Susan râse.

— Ascultă, zise Franny, nu-ţi face probleme pentru casă. Avem noi grijă de tot.

— Sunt convinsă. E mare lucru să aibă omul o vecină ca tine, Franny.

— Păi, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru noi.

Au mai vorbit câteva minute despre subiecte fără

importanţă, bârfa obişnuită între vecini.

Când Susan închise, avu sentimentul că, în sfârşit, luase contact cu trecutul ei pe care aproape îl pierduse. Nu avusese această senzaţie când vorbise cu Phil Gomez, care era pentru ea o voce fără identitate, un ciob care nu ştii de unde provine. Dar şi-o putea aminti pe Franny Pascarelli cea scurtă şi îndesată, precum şi toate amănuntele legate de ea. Ea şi Franny nu erau prietene apropiate; esenţial era faptul că simpla convorbire cu această femeie îi crease sentimentul că există cu adevărat o lume în afara spitalului Willawauk, o lume căreia îi aparţinea şi în care se putea reîntoarce. Ciudat, dar convorbirea cu Franny îi mai crease şi sentimentul că este izolată şi singură, lucru pe care nu-l simţise mai înainte.

Dr. McGee îşi făcu vizita de seară cu puţin timp înaintea cinei. Purta espadrile albastre, o cămaşă roşie, un costum albastru deschis şi un halat de spital. Prin cămaşa deschisă la gât i se vedea părul de pe piept, la fel de negru ca şi cel de pe cap. Era atât de fin şi de seducător, de parcă ar fi fost o reclamă dintr-o revistă de modă masculină de succes.

Îi aduse o cutie mare cu bomboane de ciocolată frumos împachetate şi câteva cărţi.

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse Susan şovăielnic, acceptând darurile.

— E o nimica toată. Mi-a făcut plăcere.

— Bine... mulţumesc.

— În plus de asta, face parte din tratament. Bomboanele or să te ajute să ajungi la greutatea normală. Cărţile or să-ţi distragă atenţia de la necazurile tale. Nu eram sigur că sunt pe gustul tău, dar de când ai făcut ieri aluzii la Philip Marlowe şi Raymond Chandler, m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă misterele.

— Sunt perfecte, spuse ea.

Îşi trase un scaun lângă patul ei şi discutară aproape 20 de minute despre stadiul în care se află cu exerciţiile, despre apetitul ei şi golurile remanente din memorie, dar mai mult despre lucruri personale cum ar fi cărţi favorite, mâncăruri şi

filme. Nu vorbiră despre Peter Johnson, cel identic cu Quince, pe care ea îl văzuse dimineaţă. Îi era teamă să nu pară isterică sau chiar iraţională. Două umbre din trecut? McGee ar putea să creadă că există probleme la nivelul percepţiilor ei senzoriale. N-ar fi vrut ca el să creadă despre ea că este o... dezechilibrată. Pe lângă asta, de fapt nu era nici ea complet sigură că percepţiile ei nu fuseseră deformate de traumatismul cranian pe care-l suferise. Îndoielile în privinţa propriei persoane erau mici, nesemnificative, dar totuşi existau. La sfârşit, în timp ce McGee se pregătea să plece, ea spuse:

— Nu înţeleg cum de mai ai viaţă personală, dacă aloci atât de mult timp pacienţilor tăi.

— Ei bine, nu petrec atât de mult timp cu ceilalţi pacienţi ai mei, cât petrec cu tine. Tu eşti altceva.

— Bănuiesc că nu ai foarte des ocazia să tratezi un amnezic, spuse ea.

El zâmbi, nu doar cu buzele lui de o formă excepţională, ci şi cu acei ochi, atât de sinceri, atât de albaştri şi de plini de ceea ce s-ar putea numi afecţiune.

— Nu amnezia îţi conferă un statut special în ochii mei. Şi sunt sigur că eşti foarte conştientă de asta.

Nu era deloc sigură în ceea ce-l privea. Nu ştia dacă nu cumva dorea doar să fie drăguţ, să-i ridice moralul, sau dacă chiar se simţea atras de ea. Dar cum ar fi putut el s-o găsească atrăgătoare, în starea în care se afla? De fiecare dată când se uita în oglindă i se părea că arată ca un şoarece opărit. Fără îndoială că flirtul făcea parte din modalităţile profesionale de abordare.

— Cum se comportă colega ta de cameră? întrebă el cu o voce scăzută, conspirativă.

Susan trase cu ochiul la perdea.

— Tace ca un peşte, murmură ea.

— Bun. Asta înseamnă că nu are dureri. Nu pot face prea mult pentru ea, dar măcar să-i fac ultimele zile suportabile.

— Oh, este pacienta ta?

— Da. E o femeie încântătoare. Mare păcat că moartea este pentru ea o suferinţă îndelungată. Ar fi meritat să-şi ia un

rămas bun simplu şi liniştit.

Se îndreptă către celălalt pat şi dispăru după perdea. Din nou, Susan dori să tragă cu ochiul spre doamna Seiffert.

În spatele perdelei, McGee spuse:

— Bună, Jessie. Cum te mai simţi astăzi?

Răspunsul a fost un murmur, aproape neinteligibil, un sunet fragil şi uscat, prea încet ca Susan să poată identifica vocea femeii sau să fi înţeles vreun cuvânt de-al ei. Ascultă ce spuse McGee timp de un minut sau două, apoi urmară câteva clipe de tăcere. Când el ieşi de după perdea, ea îşi întinse gâtul, încercând s-o vadă pe femeie. Dar perdeaua a fost dată la o parte doar atât cât să-i permită lui McGee să iasă, apoi a fost lăsată să cadă imediat la loc.

— E o femeie puternică, spuse el cu evidentă admiraţie.

Clipi către Susan şi zise:

— De fapt, sunteţi foarte asemănătoare.

— Prostii, spuse Susan. Eu nu sunt puternică. Pentru numele lui Dumnezeu, doar m-ai văzut poticnindu-mă astăzi în jurul acestui pat, sprijinindu-mă pe biata doamnă Baker atât de mult, încât e un miracol că nu ne-am prăbuşit amândouă!

— Am vrut să spun forţă interioară, zise McGee.

Era stânjenită de complimentele lui, deoarece nu ştia cu certitudine motivul pentru care îi sunt făcute. O curta? Sau vroia doar să fie drăguţ?

Schimbă subiectul.

— Dacă ai da perdeaua într-o parte, doamna Seiffert ar putea să se uite şi ea la televizor.

— A adormit, spuse McGee. A adormit în timp ce-i vorbeam. Cred că doarme în jur de 16 ore pe zi sau poate va dormi chiar mai mult de acum înainte.

— Păi, ar putea să se trezească mai târziu, insistă Susan.

— Adevărul este că nu vrea să fie ridicată perdeaua. Este într-un fel orgolioasă în privinţa înfăţişării ei.

— Doamna Baker mi-a zis ceva despre asta. Dar sunt sigură că pot s-o fac să se simtă în largul ei. La început, s-ar putea să fie susceptibilă, dar ştiu că o pot face să se simtă relaxată.

— Sunt sigur că poţi, spuse el, dar eu...

— E îngrozitor de plictisitor să stai în pat toată ziua. Televizorul o poate ajuta să nu simtă cum trece timpul.

McGee îi luă mâna.

— Susan, ştim că-i vrei binele, dar cred că e preferabil pentru ea să lăsăm perdeaua trasă, aşa cum doreşte Jessie. Tu uiţi că ea este pe moarte. S-ar putea ca ea să nu vrea ca timpul să treacă repede. Poate că ea îşi găseşte liniştea în contemplaţie, preferând asta infinit mai mult decât să urmărească un episod din „Dallas" sau „The Jefferson's".

Cu toate că nu-i vorbise tăios, Susan se simţea vexată de ceea ce îi spusese el. Pentru că avea dreptate, bineînţeles. Nu televizorul era ceea ce putea să însenineze o femeie pe moarte care se zbătea între somnul adânc provocat de medicamente şi durerea intolerabilă.

— N-am vrut să fiu nepăsătoare, spuse ea.

— Desigur. Nici nu eşti aşa. Dar las-o pe Jessie să doarmă şi încetează să te mai gândeşti la ea.

Îi strânse mâna lui Susan, o mângâie şi în cele din urmă îi dădu drumul.

— Ne vedem mâine dimineaţă pentru câteva minute.

Ea simţi că el nu se hotărăşte dacă să se aplece şi s-o sărute pe obraz sau nu. Începu s-o facă, apoi se retrase, ca şi cum ar fi fost nesigur de sentimentele ei, aşa cum şi ea era de ale lui. Sau poate că ea doar îşi imagina aceste intenţii şi reacţii; nu putea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile.

— Somn uşor.

— Mulţumesc, spuse ea.

Merse spre uşă, se opri şi se întoarse spre ea din nou.

— Apropo, mâine dimineaţă o să începi terapia.

— Ce fel de terapie?

— Terapia fizică. Exerciţii de activare a muşchilor. Pentru picioare, în mod special. Şi ceva băi. O să te ajute o infirmieră să cobori scările la sala de terapie fizică, după micul dejun.

Doamna Seiffert nu se putea hrăni singură, aşa că o hrăni o soră. Şi de această dată perdeaua a fost trasă.

Susan îşi mânca cina şi citi o poveste misterioasă care îi plăcu, deoarece astfel nu se mai putea gândi la gemenii lui Harch şi respectiv Quince.

Mai târziu, după o gustare alcătuită din lapte şi prăjituri, se târî până la baie, ţinându-se de pereţi, apoi se târî la loc. Drumul de întoarcere i s-a părut de două ori mai lung decât cel de la dus.

Când sora din schimbul de noapte îi aduse un sedativ, Susan ştia că nu mai are nevoie de aşa ceva, dar îl luă chiar şi-n aceste condiţii, şi-n scurt timp adormi.

— Susan... Susan... Susan...

O voce dulce o chema, trezind-o din somn şi o făcu să se ridice în pat.

— Susan...

Inima îi bătea cu putere pentru că, aşa somnoroasă cum era, îşi dăduse seama că vocea aceea avea ceva sinistru.

Lampa de noapte împrăştia o lumină difuză, iar camera nu era complet cufundată în întuneric. Atât cât putea distinge, nu era nimeni acolo.

Aşteptă să fie strigată din nou.

Dar noaptea rămânea liniştită.

— Cine-i acolo? întrebă ea în cele din urmă, privind către umbrele întunecate din colţurile camerei.

Nu răspunse nimeni. Înlăturând ultimele urme de somn, îşi dădu seama că vocea venise din stânga ei, dinspre patul învăluit în perdele. Fusese vocea unui bărbat.

Perdeaua învăluia în continuare patul. În ciuda întunericului, putea distinge formele. Materialul alb era reflectorizant şi amplifica lumina palidă a nopţii. Perdeaua strălucea ca un nor fosforescent.

— E cineva acolo? întrebă ea.

Tăcere.

— Doamnă Seiffert?

Perdeaua nu se mişcă.

Nimic nu se mişca.

Potrivit ceasului de pe noptieră, era ora 3:42 dimineaţa. Susan ezită, apoi aprinse veioza de pe marginea patului.

Lumina strălucitoare îi deranja ochii; o lăsă atât cât să se convingă că nu se ascundea nimeni acolo unde fuseseră umbrele.

Patul învăluit al Jessicăi Seiffert părea mult mai puţin înspăimântător acum, când camera era deplin luminată, decât îi păruse pe întuneric.

Stinse veioza.

Umbrele reveniră în cuiburile lor, iar cuiburile lor erau pretutindeni.

Poate că am visat, se gândi ea. Poate că a fost doar o voce care mă striga în vis.

Dar era absolut sigură că-n această noapte, pentru prima dată de când ieşise din comă, avusese un somn fără vise. Îşi ridică singură patul şi se aşeză confortabil. Un timp, ascultă tăcerea întunericului, aşteptând. Nu credea că va mai putea să adoarmă din nou. Vocea aceea stranie îi amintea de duplicatele lui Harch şi Quince şi părea a fi un mod perfect de a o face să cadă pradă insomniei. Dar sedativul care-i fusese administrat îşi făcu efectul şi adormi.

6

Cu o zi înainte o furtună stătea gata să se dezlănţuie. Cerul părea maltratat, bruscat, tumefiat. Acum, în dimineaţa aceasta de marţi, furtuna s-a declanşat fără nici un alt semnal de avertisment, decât o bubuitură de tunet atât de sonoră, încât a zguduit întreg spitalul. Ploaia a început să cadă la fel de puternică ca un gigant care se năruie cu urlete.

Susan n-a putut vedea dezlănţuirea furtunii, deoarece perdeaua din jurul celuilalt pat îi bloca priveliştea. Dar a putut să audă tunetul şi să zărească străfulgerările luminoase care te orbeau. Picăturile voluminoase loveau pervazul nevăzut cu un răpăit de tobă.

Mâncă un mic dejun copios alcătuit din cereale fierbinţi, pâine prăjită, suc şi un corn dulce, se târî până şi la baie cu mai puţin efort şi mai multă siguranţă, apoi se aşeză în pat şi începu să citească o altă poveste misterioasă.

Citise doar câteva pagini, când sosiră doi oameni de serviciu aducând un pat cu rotile. Cel care intrase primul pe uşă, spuse:

— Domnişoară Thorton, am venit să vă ducem jos, la sala de terapie fizică.

Îşi puse cartea alături şi-şi ridică privirile - se simţi ca şi cum aerul rece de februarie tocmai i-ar fi pătruns în gât.

Erau îmbrăcaţi în halate albe şi pe buzunarele lor era impregnată cu litere albastre emblema „Spitalul Willawauk”, dar nu erau nişte simpli infirmieri. Nu erau doar atât, nu erau doar nişte infirmieri obişnuiţi. Primul bărbat, cel care-i vorbise, avea cam înălţimea de 1,75, era obez, păr blond

murdar, o faţă rotundă cu o bărbie dublă, un nas de mops şi ochi mici de porc.

Celălalt era mai înalt, putea să aibă spre 1,90, avea păr roşu şi ochi albaştri şi o ploaie de pistrui pe şaua nasului şi sub ochi; nu era chipeş, dar arăta bine, iar figura lui deschisă cu trăsături armonioase era tipic irlandeză.

Grăsanul era Carl Jellicoe.

Cel cu păr roşu era Herbert Parker.

Erau ultimii din cei patru membri ai frăţiei, care fuseseră în Casa Tunetului, prietenii lui Harch şi Quince.

Imposibil. Sunt creaturi de coşmar. Putea să-i întâlnească doar în lumea viselor.

Dar era trează, iar ei erau aici. Reali.

— Ce furtună puternică, exclamă Jellicoe ca să facă conversaţie, în timp ce o rafală de tunet brăzda cerul.

Parker împinse targa cu rotile în cameră şi o aşeză paralel cu patul lui Susan.

Cei doi bărbaţi zâmbeau.

Îşi dădea seama că erau tineri, 20 sau 21 de ani. Ca şi ceilalţi, nu fuseseră atinşi deloc de trecerea celor 13 ani.

Încă două duplicate? Care să apară aici, în acelaşi timp? Amândoi angajaţi ca infirmieri la spitalul Willawauk? Nu. E ridicol. E stupid. Stranietatea acestei incredibile coincidenţe avea proporţii astronomice.

Erau adevăraţi. Jellicoe şi Parker în persoană.

În acea clipă, stomacul i se făcu ghem, şi-şi aminti că Jellicoe şi Parker erau morţi.

Totuşi ei erau încă acolo, zâmbindu-i.

Nebunie.

— Nu, spuse Susan, ferindu-se de ei şi mutându-se la celălalt capăt al patului, se lipi de cadrul metalic tubular care o arse cu răceala lui prin pijamaua subţire.

— Nu, nu cobor cu voi.

Jellicoe simulă că se află într-o încurcătură. Pretinse că nu înţelege de ce este speriată, pretinse că nu înţelege ce vrea să spună, apoi trase cu ochiul spre Parker şi zise:

— O luăm pe sus? Ni s-a spus s-o ducem jos pe Thorton la

Susan nu se gândise că-i cunoştea atât de bine pe Jellicoe şi Parker încât să le recunoască vocile după 13 ani. Îi întâlnise pe amândoi pentru prima dată în noaptea în care ei şi ceilalţi doi îl maltrataseră şi apoi îl uciseseră pe Jerry Stein. La proces, Jellicoe nu rostise nici un cuvânt după declaraţia martorului, el însuşi nu depusese mărturie în scopul de a-şi exercita drepturile prevăzute de amendamentul 15, pentru a evita o autoincriminare; Parker depusese mărturie, dar nu la bară.

Într-adevăr, nu recunoscuse vocea lui Carl Jellicoe. Dar când a vorbit Herbert Parker, citind de pe foaia de hârtie pe care o scosese din buzunarul jachetei, Susan avu o surpriză, deoarece vorbea cu accentul din Boston, pe care ea aproape că-l uitase.

Arăta ca Parker. Vorbea ca Parker. Trebuia să fie Parker.

Dar Herbert Parker era mort. Îngropat şi putrezit în vreo groapă de aiurea!

Amândoi o priveau ciudat.

Dorea să se uite pe noptieră, lângă ea, să vadă dacă există vreun obiect care la nevoie să poată fi folosit ca armă, dar nu îndrăznea să-şi desprindă privirile de la ei.

Jellicoe spuse:

— Nu ţi-a zis doctorul tău că o să te ducem jos, la terapie. În dimineaţa asta?

— Ieşiţi de aici, spuse ea cu o voce gâtuită, tremurătoare. Plecaţi.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

O serie de fulgere de o strălucire supranaturală brăzdară întunericul zilei, răzbătând prin ferestrele spălate de ploaie şi proiectând umbre şi dâre luminoase pe peretele din faţa patului lui Susan.

Acea lumină feerică transformă rapid chipul lui Carl Jellicoe, distorsionându-l, aşa că pentru câteva clipe ochii lui erau caverne adânci pe fundul cărora se distingea o lumină albă, fierbinte.

Parker se adresă lui Susan:

— Uite, nu ai nici un motiv să fii îngrijorată. E doar o terapie, ştii asta. Nu doare absolut deloc.

— Îhî, spuse Jellicoe, când acea incredibilă emanaţie de lumini luă sfârşit.

Îşi schimonosi faţa lui de porc într-un zâmbet artificial, nefiresc.

— O să-ţi placă jos la sala de terapie fizică, domnişoară Thorton.

Făcu un pas către pat şi apropie targa.

— O să-ţi placă la nebunie băile.

— Am spus, ieşiţi afară! ţipă Susan. Ieşiţi afară! Plecaţi dracului de-aici!

Jellicoe ezită şi se dădu înapoi.

Susan tremura îngrozitor. Fiecare bătaie a inimii ei era puternică precum lovitura daltei în piatră. Dacă ceda presiunii şi s-ar fi lăsat luată de ei, niciodată nu ar mai fi revenit aici. Acesta ar fi fost sfârşitul ei. Ştia. Ştia asta.

— Îţi scot ochii dacă încerci să mă scoţi din camera asta, spuse ea, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul din voce. Vorbesc serios.

Jellicoe se uită la Parker.

— Mai bine adu o soră.

Parker se grăbi să iasă din cameră.

Luminile spitalului se stinseră şi timp de câteva clipe a domnit lumina aceea gri-cenuşie, specifică funeraliilor, apoi reţeaua a fost din nou alimentată cu curent.

Jellicoe îşi întoarse ochii lui mici, abia întredeschişi şi o gratulă pe Susan cu un zâmbet gol, fără conţinut, care o făcu să-i îngheţe sângele în vine.

— Poţi s-o iei ceva mai uşurel, ce zici? Ascultă, doamnă, relaxează-te. Dacă te rog eu?

— Nu te apropia.

— Nimeni nu are de gând să se apropie de tine. Aşa că linişteşte-te, spuse el cu o voce cântată şi molatecă, făcând un gest liniştitor cu mâinile. Nimeni nu doreşte să-ţi facă vreun rău. Aici, toţi suntem prietenii tăi.

— La dracu, nu te mai preface că mă crezi nebună, spuse

ea. Era mirată şi totodată furioasă. Să ştii, nenorocitule, că nu sunt proastă. Tu ştii exact ce se petrece aici. Eu una nu ştiu, dar tu cu siguranţă eşti la curent.

Se holbă la ea şi nu spuse nimic. Dar i se putea citi o undă batjocoritoare în priviri. Schiţă o jumătate de zâmbet, în timp ce i se ridica un colţ de buză.

— Pleacă, spuse Susan. Pleacă de lângă pat. În clipa asta.

Jellicoe se retrase către uşa deschisă, dar nu părăsi încăperea.

Susan îşi auzea sunetul bătăilor inimii, atât de puternic încât întrecea corul tunetelor şi al rafalelor de vânt. Fiecare inspiraţie îi rănea gâtul uscat, iar expiraţia necesita un efort conştient.

Jellicoe o urmărea.

Aşa ceva nu se poate întâmpla, îşi spuse ea înnebunită. Sunt o femeie raţională. Sunt un om de ştiinţă. Nu cred în coincidenţe miraculoase şi aşa cum ştiu că soarele va răsări mâine, ştiu că nu există supranatural. Nu există stafii. Oamenii care au murit nu se mai întorc. Nu se mai întorc!

Jellicoe o urmărea.

Susan îşi blestemă în gând trupul slăbit. Chiar dacă ar fi existat vreo şansă să fugă, n-ar fi putut să facă mai mult de câţiva paşi. Dacă ar fi forţat-o să lupte pentru a rămâne în viaţă, n-ar fi rezistat prea mult.

În cele din urmă, Herbert Parker reveni cu o soră, o blondă plină de severitate, pe care Susan n-o cunoştea.

— Ce se întâmplă aici? întrebă sora. Domnişoară Thorton, de ce eşti supărată'?

— Indivizii ăştia..., spuse ea.

— Ce-i cu ei? întrebă sora apropiindu-se de pat.

— Vor să-mi facă rău, spuse Susan.

— Nu, vor doar să te ducă jos, la sala de terapie fizică de la etajul întâi, spuse sora.

Era lângă pat acum, pe aceeaşi parte prin care se apropiase Jellicoe.

— Nu înţelegi, spuse Susan întrebându-se cum naiba să-i explice acestei femei situaţia, fără ca explicaţiile ei să pară

elucubraţii de om nebun.

Parker stătea lângă uşa deschisă. El spuse:

— Ne-a ameninţat că ne scoate ochii.

Jellicoe se apropiase şi mai mult şi stătea lângă piciorul patului; se apropie mult prea mult.

— Înapoi, ticălosule, ţipă Susan împroşcând cuvintele către el.

El nu-i dădu atenţie.

Susan îi spuse surorii:

— Spune-i să se retragă. Tu nu poţi înţelege. Am motive clare să-mi fie teamă de el. Spune-i.

— Nu există motive pentru care să te simţi ameninţată, spuse sora.

— Toată lumea îţi vrea binele aici, adăugă Jellicoe.

— Susan, ştii unde te afli? întrebă sora pe un ton pe care îl folosesc maturii faţă de copiii mici sau faţă de dereglaţii din punct de vedere psihic.

Frustrată, supărată, Susan strigă la ea:

— La dracu, da, ştiu unde mă aflu. Sunt în spitalul Willawauk. Am suferit o lovitură la cap şi am stat în comă timp de trei săptămâni, dar nu am vreo recidivă. Nu am halucinaţii sau năluciri. Nu sunt isterică. Indivizi ăştia sunt...

— Susan, pot să te rog ceva? întrebă sora, care încă mai folosea acel ton excesiv de împăciuitor şi dulceag. Vrei să nu mai ţipi? Vrei, te rog, să cobori tonul? Dacă vei coborî tonul şi-ţi vei trage respiraţia timp de un minut, sunt sigură că vei deveni mai calmă. Respiră de câteva ori adânc şi încearcă să te linişteşti. Nimic nu se poate rezolva atât timp cât nu suntem calmi şi drăguţi unul cu celălalt, până când nu avem o atitudine politicoasă unul faţă de celălalt.

— Doamne Dumnezeule! izbucni mânioasă Susan.

— Susan, vreau să-ţi fac asta, zise sora.

Ridică mâna: ţinea un tampon de vată şi o seringă hipodermică în care se afla un lichid chihlimbariu.

— Nu, spuse Susan, dând din cap.

— Te va ajuta să te linişteşti.

— Nu.

— Nu vrei să te liniştești?

— Vreau să păstrez controlul asupra situaţiei.

— N-o să-ţi fac nici un rău, Susan.

— Pleacă de lângă mine.

Sora se aplecă peste pat.

Susan apucă cartea pe care o citea şi i-o aruncă femeii în faţă.

Sora dădu înapoi. Se uită către Jellicoe.

— Poţi să m-ajuţi?

— Desigur, spuse el.

— Nu te apropia, îl preveni Susan.

Jellicoe se îndreptă către marginea patului. Ea se întoarse spre stânga patului, înşfăcă un pahar de pe noptieră şi-l aruncă în capul lui Jellicoe. El se feri, paharul nu-şi atinse ţinta şi se sparse cu un zgomot, lovindu-se de peretele din spatele lui. Susan se uită după alt obiect cu care să arunce. El fu extrem de rapid şi atunci ea încercă să-l zgârie pe faţă, dar el îi imobiliză încheieturile cu mâinile sale vânoase. Era mai puternic decât părea. Nu s-ar fi putut smulge din strânsoarea aceea nici dacă ar fi fost într-o formă fizică ideală.

— Nu opune forţă, zise sora.

— Toţi cei de aici sunt prietenii tăi, repetă Carl Jellicoe.

Susan încercă să-i reziste, dar fără rezultat. Jellicoe îi ţintui braţele de o parte şi de alta a corpului. Sora suflecă mâneca pijamalei verzi. Susan începu să dea cu picioarele în pat şi să strige după ajutor.

— Mai ţine-o, zise sora.

— Nu-i aşa uşor, zise Jellicoe. E ca argintul viu.

Ceea ce spunea el era adevărat. Şi ea a fost surprinsă că a rezistat atâta. Frica îi activase energii nebănuite.

Sora spuse:

— Păi, dacă se zbate aşa, nu-i pot găsi vena.

Susan ţipă.

Sora îi tamponă repede braţul cu tamponul de vată. Era ud şi rece.

Susan simţi mirosul de alcool şi începu iarăşi să ţipe. O rafală de tunete bubui cu un sunet ascuţit şi puternic.

Luminile spitalului se stinseră şi se aprinseră din nou.

— Susan, dacă nu ţii mâna complet relaxată, aş putea din greşeală să rup acul în braţul tău. Nu-i aşa că nu vrei să se întâmple una ca asta?

Refuza să se liniştească. Se sucea şi se răsucea, încercând să scape de strânsoarea lui Jellicoe.

Apoi se auzi o voce cunoscută:

— Pentru numele Domnului, ce se întâmplă aici? Ce-i faceţi?

Sora cea blondă renunţă în ultimul moment să înfigă acul în braţul lui Susan. Strânsoarea lui Jellicoe slăbi şi el se întoarse să vadă cine vorbea. Susan făcu o sforţare să-şi ridice capul de pe saltea.

— Are istericale, spuse sora cea blondă.

— A fost violentă, adăugă Jellicoe.

— Violentă? întrebă doamna Baker, nevenindu-i să creadă. Se uită la Susan. Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Susan îşi ridică privirile spre Carl Jellicoe, care încă o mai ţinea imobilizată. Privirile lor se încrucişară. Presiunea pe care o exercita prin intermediul degetelor lui se accentua în mod subtil şi abia atunci ea sesiză că el avea carnea fierbinte, nu rece şi umedă ca a unui mort. Îşi întoarse privirile spre doamna Baker şi cu o voce calmă zise:

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu mine acum 13 ani? Ieri v-am povestit, ţie şi lui McGee, despre asta.

— Da, spuse doamna Baker, punându-şi ochelarii pe nas. Sigur că-mi amintesc. A fost îngrozitor.

— Ei bine, tocmai avusesem un coşmar cu acea întâmplare, când aceşti oameni de servici au pătruns în încăpere.

— Toate astea s-au întâmplat din cauza unui coşmar? întrebă doamna Baker.

— Da, minţi Susan.

Vroia să-i scoată din cameră cu orice preţ pe Jellicoe, Parker şi pe sora cea blondă. Când or să plece, poate că o să-i explice Thelmei Baker cum stau lucrurile în realitate. Dacă încerca să-i explice acum, doamna Baker ar fi putut să fie de acord cu diagnosticul blondei: isterie.

— Dă-i drumul, spuse doamna Baker. Mă descurc eu.

— A fost violentă, adăuga Jellicoe.

— A avut un coşmar, spuse doamna Baker. Acum şi-a revenit. Dă-i drumul.

— Thelma, nu părea c-ar fi fost adormită când a aruncat cu cartea aceea în mine, spuse sora cea blondă.

— A trecut printr-o perioadă dificilă biata copilă, zise doamna Baker, strecurându-se spre marginea patului şi dând-o deoparte pe cealaltă soră. Plecaţi acum, plecaţi. O să discut doar eu cu Susan.

— După părerea mea..., începu sora cea blondă.

— Millie, zise doamna Baker, ştii că am mare încredere în opiniile tale. Dar ăsta este un caz deosebit. Pot să mă descurc şi singură. Pot, într-adevăr.

Fără să mai înţeleagă nimic, Jellicoe îi dădu drumul lui Susan.

Susan se dezmorţi uşurată, apoi se aşeză în pat, îşi masă o încheietură, apoi pe cealaltă. Încă mai simţea strânsoarea degetelor lui Jellicoe.

Cei doi oameni de servici ieşiră din cameră, luând şi targa cu rotile.

Sora cea blondă ezită, făcând mărunt din buze, dar în cele din urmă plecă cu seringa şi tamponul de vată.

Doamna Baker înconjură patul cu grijă să nu calce în cioburile de la paharul spart. Se uită la doamna Seiffert, apoi se întoarse spre Susan şi zise:

— Draga noastră bătrânica doarme în ciuda scandalului.

Scoase un alt pahar din noptieră şi-l umplu cu apă din carafa metalică care stătea pe o tavă de plastic pe raftul de sus.

— Mulţumesc, zise Susan, luând paharul.

Bău cu sete. Simţea o uşoară durere în gât din cauza ţipatului şi apa i-o alină.

— Mai vrei?

— Nu, mi-a ajuns, spuse ea punând paharul pe noptieră.

— Acum, zise doamna Baker, pentru numele lui Dumnezeu spune-mi şi mie ce-nseamnă toate astea?

Uşurarea lui Susan a fost rapid înlocuită de o stare de teamă, deoarece îşi dădea seama că teroarea nu luase sfârşit. Era foarte probabil ca abia de acum să înceapă.

PARTEA A DOUA
Ridicând perdeaua...

7

Tunetele şi trăsnetele se abătură asupra unei regiuni învecinate, dar ploaia continua să cadă în cantităţi uriaşe.

Susan stătea în pat simţindu-se de parcă ploaia, care nu o atinsese nici cu o picătură, o vlăguia de ceea ce era esenţa făpturii ei.

Stând lângă pat, cu mâinile băgate în buzunarele halatului, Jeffrey McGee spuse:

— Acum spui că sunt aici trei duplicate, trei copii la indigo ale celor trei membri ai frăţiei.

— Patru.

— Ce?

— Nu ţi-am pomenit de cel pe care l-am văzut ieri.

— Acesta trebuie să fie... Quince?

— Da.

— L-ai văzut ieri? Sau era cineva care semăna cu el?

— În hol, în timp ce eram în scaunul cu rotile. Este pacient, ca şi Harch. Camera 216. Numele lui actual este Peter Johnson. Ezită, apoi adăugă: Arată ca şi cum ar avea 19 ani.

McGee o studie o clipă în tăcere.

Cu toate, că încerca să n-o judece, cu toate că părea că se străduie să găsească un suport care să probeze veridicitatea spuselor ei, nu putea să-l privească în ochi. Lucrurile pe care i le spusese erau atât de fantastice, încât omul de ştiinţă din ea era stânjenit complet de necesitatea de a vorbi despre aşa ceva. Se uită în jos la mâinile ei, pe care şi le ţinea în poală.

— Este identic cu vechiul Randy Lee Quince care i-a ajutat să-l ucidă pe Jerry Stein? Avea doar 19 ani atunci? întrebă

McGee.

— Da. El era cel mai tânăr dintre cei patru.

Ştiu ce-ţi trece prin cap în acest moment, se gândi ea. Te gândeşti la comoţia cerebrală, la comă, la posibilitatea ca să existe o leziune minoră a creierului care nu a fost identificată la testele cu raze X sau altele, la o mică embolie sau poate la o mică hemoragie a unui vas capilar. Sau poate te întrebi cum de comoţia cerebrală, printr-o pură întâmplare, a afectat tocmai acea parte infinitezimală a celulelor cenuşii care stocau amintirile din Casa Tunetului; te întrebi dacă o astfel de leziune - un cheag minuscul de sânge sau un mic vas afectat - poate exacerba amintirile, le poate reînvia în aşa fel încât preocupările mele actuale să fie axate în jurul acelor evenimente din trecut. Am oare o idee fixă - moartea lui Jerry - pentru că există o presiune anormală la nivelul creierului meu şi aceasta face ca atenţia mea să fie concentrată exclusiv asupra Casei Tunetului? Această presiune îmi induce oare variaţiuni pe tema vechiului coşmar. Acea pată de dimensiuni microscopice din capul meu oare îmi alterează simţurile în asemenea măsură încât cred că văd strigoii lui Harch şi ai celorlalţi, când, în realitate, Bill Richmond sau Peter Johnson sau cei doi infirmieri nu poartă pecetea unei asemănări inefabile cu cei patru membri ai frăţiei? Ei bine, poate că aşa stau lucrurile. Dar poate că nu. Timp de un minut, am crezut că aceasta este explicaţia. În minutul următor, am crezut că explicaţia trebuie căutată în altă direcţie. Aceia nu erau strigoi. Aceia erau strigoi. Ei nu sunt adevăraţii Harch, Quince, Jellicoe şi Parker. Ei sunt adevăraţii Harch, Quince, Jellicoe şi Parker. Pur şi simplu nu ştiu. Dumnezeu să mă ajute, nu ştiu ce se întâmplă cu mine, aşa că, dragă dr. McGee, nu te pot învinui pentru îndoielile şi neclarităţile pe care le ai în ceea ce mă priveşte.

— Aşa că acum sunt toţi patru, spuse el. Patru indivizi sculaţi din morţi, toţi aici în spital.

— Ei bine... nu ştiu dacă lucrurile stau chiar aşa.

— Dar abia mi-ai spus că...

— Am vrut să spun că arată exact la fel ca cei care l-au ucis

pe Jerry. Dar nu ştiu dacă ei sunt doar nişte strigoi sau dacă sunt...

— Ce?

— Ei bine, sau dacă nu sunt... altceva.

— Ce anume?

— În cazul lui Parker şi Jellicoe...

— Continuă, o îndemnă el.

Susan nu se putea auzi pe sine speculând cu voce tare pe tema existenţei strigoilor. Când Carl Jellicoe o ţinuse lipită de saltea, mâinile lui înfigându-se cu putere în încheieturile ei, explicaţiile privitoare la forţele supranaturale erau în afara oricărui calcul. Dar acum i se părea că frizează nebunia o tentativă de a discuta serios pe tema morţilor care ies din gropile lor ca să sugă sângele celor vii în chip de răzbunare.

— Susan?

După un răstimp, îl privi în ochi.

— Continuă, o îndemnă el din nou. Dacă cei doi oameni de servici nu sunt chiar identici cu Jellicoe şi Parker, dacă sunt altceva, aşa cum spui tu, atunci ce anume este în mintea ta?

Ea spuse istovită:

— Oh, Isuse, pur şi simplu nu ştiu. Nu ştiu ce să-ţi spun, cum să-ţi explic ţie - sau cum să-mi explic mie, atât de departe au ajuns lucrurile. Nu ştiu ce să mai cred. Pot să-ţi spun ce am văzut cu ochii mei - sau ce am crezut că văd.

— Ascultă, n-am vrut să te supun unor presiuni, spuse el repede.

— Ştiu că nici ţie nu-ţi este uşor.

Văzu oglindită mila în minunaţii lui ochi albaştri, aşa că-şi mută privirea imediat. Nu dorea să inspire milă nimănui. În mod special nu lui Jeffrey McGee. Avea oroare de un astfel de sentiment.

Pentru un timp, el rămase cu privirile pironite în podea, aparent pierdut în gânduri şi păstrând tăcerea.

Ea îşi şterse palmele transpirate pe aşternuturi şi se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Îşi închise ochii.

Afară, darabana pe care o bătea ploaia transformă întreaga vale Willawauk într-un câmp de paradă.

— Pot să-ţi dau o sugestie? întrebă el.

— Spune!

— S-ar putea să nu-ţi placă.

Ea deschise ochii.

— Pune-mă la încercare.

— Lasă-mă să-i aduc pe Bradley şi O'Hara aici, chiar acum.

— Jellicoe şi Parker.

— Numele lor adevărate sunt Bradley şi O'Hara.

— Aşa mi-a spus şi doamna Baker.

— Lasă-mă să-i aduc aici. O să-l rog pe fiecare dintre ei să-ţi povestească câte ceva despre viaţa personală: unde s-au născut şi au crescut, unde au mers la şcoală, cum de au venit să lucreze la acest spital. Apoi o să le poţi pune câte întrebări doreşti, despre orice. Poate că dacă conversezi cu ei câtva timp, poate dacă ajungi să-i cunoşti cât de puţin...

— Poate atunci voi trage concluzia că nu sunt identici cu Parker şi Jellicoe, spuse ea, intuind la ce se gândea el.

Se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr, nelăsându-i posibilitatea de a evita privirea aceea plină de milă.

— Nu există posibilitatea ca, în cele din urmă, după ce-i vei fi cunoscut, să poţi să-i priveşti cu alţi ochi?

— Oh, ba da, spuse ea. Nu e numai posibil, este chiar probabil. E aproape o certitudine.

În mod clar, luciditatea şi obiectivitatea ei îl surprinseră.

— Mi-e teamă că problema mea nu este de factură psihologică, ci rezultatul unor disfuncţionalităţi ale creierului, adânc înrădăcinate în urma accidentului de maşină sau probabil că nu sunt consecinţa directă a accidentului, ci efectul celor trei săptămâni petrecute în comă.

McGee dădu din cap şi zâmbi: era rândul lui să fie stânjenit.

— Aproape uitasem că eşti om de ştiinţă.

— Nu trebuie să mă corcoleşti, Dr. McGee.

Bucuria îi scălda fiinţa, îşi duse mâinile la spate, apoi îşi puse palmele pe saltea şi se aşeză lângă ea, la capătul patului. Acest gest lipsit de afectare şi simplu în acelaşi timp era o exprimare spontană a plăcerii pe care i-o produse răspunsul ei raţional; bucuria îl făcuse să arate cu zece ani mai tânăr decât

era - şi poate chiar mai seducător decât fusese până atunci.

— Ştii, încercam înnebunit să găsesc o modalitate elegantă de a-ţi spune că toată chestia asta cu persoanele identice se află probabil numai în mintea ta şi tu ai ştiut-o în tot acest timp. Asta înseamnă că probabil putem să optăm pentru unul din cele două diagnostice pe care tocmai le-ai formulat; probabil că ceea ce te domină nu este teroarea pe care ţi-a indus-o acel ticălos. Eşti prea echilibrată pentru aşa ceva. Eşti uluitoare!

— Aşa încât alternativa fericită este de disfuncţionalitate parţială a creierului, spuse Susan cu ironie muşcătoare.

El deveni sobru.

— Ascultă, nu poate exista nimic concret care să-ţi ameninţe viaţa. În mod sigur nu ai avut o hemoragie majoră sau ceva de genul ăsta. Dacă ar fi fost aşa, nu erai atât de conştientă şi de ageră cum eşti acum. Pe lângă asta, dacă era ceva serios, tomografia, pe care ţi-am făcut-o pe când erai în comă, ne-ar fi indicat cu exactitate. Este ceva nesemnificativ, Susan, ceva tratabil.

Ea încuviinţă.

— Dar eşti încă speriată de Bradley şi O'Hara, ca şi de ceilalţi doi, spuse el.

— Da.

— Chiar dacă ştii că cel mai probabil ar fi ca totul să se petreacă în mintea ta.

— Expresia potrivită e „cel mai probabil".

— Merg şi mai departe afirmând că în mod sigur este o problemă de percepţie a realităţii, datorată unei disfuncţionalităţi a creierului.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Dar încă ţi-e teamă de ei.

— Foarte.

— Procesul de refacere nu trebuie să fie dat peste cap de stări de depresie sau stress, spuse el încruntat.

— Bănuiesc că pot face faţă. Mă mai cheamă şi Pollyanna.

El zâmbi iarăşi.

— Bun. Asta era poanta.

Pe lângă asta, în sinea mea, se gândi Susan, nu pot crede nici un moment că am vreo problemă psihologică sau vreun gen de disfuncţionalitate a creierului. Aceste răspunsuri pur şi simplu nu rezistă evidenţei. Din punct de vedere intelectual le pot accepta, dar totuşi îmi par ipoteze greşite. Răspunsul care mi se pare acceptabil este tocmai faptul că nu există un răspuns şi acest răspuns ne conduce la o inadvertenţă. Aceşti indivizi sunt strigoii lui Harch, Quince, Jellicoe şi Parker, nu numai la nivelul meu de percepţie ci şi-n realitate; ei doresc ceva de la mine - probabil viaţa mea.

Trecându-şi o mână peste chip ca şi cum ar fi putut să se mai elibereze de o parte din griji şi să le dea deoparte, Susan zise:

— Ei bine... hai să terminăm şi cu chestia asta. Adu-i aici pe Jellicoe şi Parker şi să vedem ce se va întâmpla.

— Adică pe Bradley şi pe OH ara.

— A, da, pe ei.

— Ascultă, dacă te gândeşti la ei ca şi cum ar fi Jellicoe şi Parker, atunci te condamni singură să-i consideri ca fiind Jellicoe şi Parker. Trebuie să procedezi corect, ţinând cont de problema ta de percepţie. Gândeşte-te la ei ca fiind Denny Bradley şi Pat O'Hara şi asta te va ajuta să percepi realitatea cu o mai mare acurateţe; te va ajuta să-i vezi aşa cum sunt ei de fapt.

— De acord. O să mă gândesc la ei ca şi cum ar fi Bradley şi O'Hara. Dar dacă ei continuă să se suprapună perfect cu Jellicoe şi Parker, s-ar putea să doresc să consult un specialist în exorcism în locul unui neurolog.

El râse.

Ea nu.

McGee le explică pe scurt situaţia lui Bradley şi lui O'Hara înainte de a-i aduce înapoi în camera ei. Ei se arătară preocupaţi de starea lui Susan şi dornici să dea o mână de ajutor de orice fel.

Ea se strădui să nu se observe în ce măsură o tulbura prezenţa lor. Cu toate că stomacul i se făcuse ghem şi inima-i

bătea nebuneşte, îşi impuse să zâmbească şi se strădui să pară relaxată. Dorea să-i dea lui McGee o şansă reală de a demonstra că aceşti doi bărbaţi, la o cercetare amănunţită, vor dovedi că nu sunt nimic altceva decât nişte indivizi banali, inocenţi şi tineri, fără pic de intenţii ascunse.

McGee stătea lângă pat, cu o mână pe bară, atingându-i ocazional umărul şi oferindu-i sprijin moral.

Oamenii de serviciu stăteau la picioarele patului. Iniţial fuseseră rigizi, ca nişte şcolari care-şi spun lecţia în faţa unui profesor sever. Dar treptat se relaxară.

Primul vorbi Dennis Bradley. Era cel care o imobilizase pe pat în timp ce sora încerca să-i facă o injecţie.

— Mai întâi de toate, zise Bradley, vreau să-mi cer scuze dacă am fost un pic cam dur cu tine. N-am vrut. Cred că am fost într-un fel speriat.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Vreau să spun, cu privire la ce ai zis... ştii... despre ceea ce ai făcut... ei bine, ceea ce ni s-a părut nouă că ai putea să le faci ochilor noştri...

— E-n regulă, zise Susan, cu toate că încă mai simţea strânsoarea de cleşte a degetelor lui care-i pătrundeau cu cruzime în braţele fragile. Şi mie mi-a fost teamă. Acum, cred că şi eu trebuie să-mi cer scuze. Amândurora.

La îndemnul lui McGee, Bradley vorbi despre el. Se născuse în Tucson, Arizona, cu 20 de ani în urmă, în luna iulie. Părinţii lui se mutaseră la Portland, Oregon, când el avea nouă ani. Nu avea fraţi, doar o soră mai mare. Urmase doi ani la colegiu, apoi nişte cursuri de specializare medicală. Acum un an, acceptase o slujbă la Willawauk, o combinaţie între infirmier şi însoţitor pe salvare. Răspunse la toate întrebările lui Susan. Era în mod constant deschis, candid şi serviabil.

Mai era Patrick O'Hara, cel cu părul roşu. Se născuse şi crescuse la Boston. Provenea dintr-o familie de irlandezi catolici. Nu, nu cunoştea pe nimeni cu numele de Herbert Parker. De fapt nu cunoscuse pe nimeni în Boston cu numele de Parker, Herbert sau ceva în genul ăsta. Da, avea un frate mai mare, dar acesta nu semăna prea mult cu el. Nu, nu fusese

niciodată la Colegiul Briarstead din Pennsylvania; nici nu auzise vreodată de el, decât acum un minut. Venise din vest când avea 18 ani, deci acum 3 ani. Era în Willawauk, să vedem, de 16, nu, cam de 17 luni.

Susan recunoscu că atât Dennis Bradley cât şi Pat O'Hara erau prietenoşi. Acum că-i cunoscuse şi aflase câte ceva despre ei, nu mai putea invoca un motiv rezonabil, pentru care să-i privească ca pe o ameninţare a securităţii persoanei ei.

Nici unul dintre ei nu părea să mintă.

Nici unul dintre ei nu părea că ar ascunde ceva.

Dar în ochii ei, fie că se datora unei percepţii eronate sau nu, Bradley arăta exact ca Jellicoe.

Exact.

O'Hara încă părea că e Herbert Parker sculat din morţi.

Susan avea sentimentul, nebazat pe un argument concret, că cei doi bărbaţi nu erau ceea ce doreau să pară, că minţeau şi ascundeau ceva. Intuitiv, în ciuda evidenţei care demonstra contrariul, ea simţea că asistase la un spectacol cu un scenariu bine alcătuit şi bine jucat pe care ei îl realizaseră cu un consum mental deosebit.

Poate că sunt complet nebună, bolnavă de paranoia, gândi ea cu amărăciune.

Când cei doi oameni de serviciu părăsiră camera, McGee întrebă:

— Ei, ce părere ai?

— N-a mers. M-am gândit la ei ca la două personaje oarecare, care se numesc Bradley respectiv O'Hara, dar totuşi contactul cu ei mi-a demonstrat că sunt identici cu Jellicoe şi Parker.

— Îţi dai seama că acest fapt nu probează sau infirmă teoria că ai fi afectată de o disfuncţionalitate a creierului vis-à-vis de percepţia realităţii.

— Da.

— Mâine dimineaţă o să facem o nouă serie de investigaţii, inclusiv examenul cu raze X.

Ea încuviinţă.

El oftă.

— La dracu, am crezut că o discuţie cu Bradley şi O'Hara îţi va schimba părerile, te va face să te simţi confortabil, să fii mai puţin neliniştită, până când identificăm factorul care-ţi generează această stare şi reuşim să clarificăm situaţia.

— Mă simt ca peştele pe uscat.

— Nu vreau să fii suprasolicitată din cauza stresului şi a neliniştii. În felul ăsta capacitatea ta de percepţie va fi ne diminuată. Bănuiesc că spunându-ţi asta, nu te ajut prea mult, nu?

— Nu. Aşa cum ţi-am mai spus, din punct de vedere intelectual îţi accept explicaţia. Dar din punct de vedere emoţional, instinctual, încă mai simt că cei patru inşi din frăţie se întorc... năpustindu-se asupra mea.

Îi era frig. Îşi băgă mâinile sub aşternuturi.

— Ascultă, zise McGee luând decizia să încerce s-o convingă, în ciuda faptului că ea îi spusese că se străduieşte zadarnic. Ascultă, poate că ai dreptate să-i suspectezi pe Richmond şi Johnson. E puţin probabil, dar e posibil, poţi porni de la prezumţia că ei sunt Harch şi Quince care şi-au luat nume noi.

— Hei, parcă ai zis că vrei să mă faci să mă simt în siguranţă, să nu-mi mai fie frică. Ai uitat?

— Părerea mea este că nu ai motive de suspiciune în privinţa lui Bradley şi O'Hara. N-au cum să fie Jellicoe şi Parker pentru că aceşti oameni au murit.

— Ştiu. Sunt morţi.

— Aşa că n-ai de ce să te temi de Bradley şi O'Hara.

— Dar nu mă tem.

— Raţionând logic. Bradley şi O'Hara n-au fost aduşi aici pentru un complot complicat şi odios care te-ar viza din pricina mărturiei pe care ai depus-o la proces. Ei se aflau aici cu mult timp înainte ca tu să fii internată, cu mult timp înainte ca tu să plănuieşti să-ţi petreci vacanţa în Oregon, cu mult înainte ca tu măcar să fi auzit de Viewtop Inn. Susţii că cineva ar fi ştiut - printr-un miracol de clarviziune - că într-o bună zi vei avea un accident în această regiune şi vei fi adusă la spitalul Willawauk? Vrei să spui că cineva a putut să

prevadă acest lucru şi ca urmare l-a plantat aici pe O'Hara acum 17 luni - apoi pe Dennis Bradley acum un an?

Îşi simţi obrajii roşind, pentru că el o făcea să se simtă ridicolă.

— Bineînţeles că nu cred aşa ceva.

— Bun.

— Ar fi o tâmpenie.

— Da, aşa este. Aşa că nu ai de ce să te temi de Bradley şi O'Hara.

N-avea încotro, trebuia să spună adevărul.

— Dar nu mă simt în siguranţă atât timp cât le simt prezenţa.

— Dar va trebui.

Presiunea ei interioară trecuse de limita admisibilă. Explodă:

— La dracu, crezi că mă complac în starea de prizonieră a propriilor mele emoţii, victimă neajutorată a fricii? Detest asta. Nu-mi e în fire. Nu sunt genul ăsta. Mă simt… debusolată. Niciodată în viaţa mea nu mi s-a întâmplat să iau decizii impulsive. Sunt om de ştiinţă, pentru numele lui Dumnezeu. Am fost o femeie dedicată ştiinţei, o femeie raţională, pe tot parcursul vieţii mele. Sunt mândră de asta. Într-o lume care câteodată se aseamănă cu un balamuc, sunt mândră de firea mea raţională, de stabilitatea mea infailibilă. Nu-ţi dai seama? Nu-ţi dai seama că toate astea sunt puse la cale? Am avut o minte organizată, dominată de logica matematică încă din copilărie. N-am fost scutită de necazuri nici în trecut, nici chiar când eram o fetiţă. Câteodată mi se pare că nu am avut copilărie.

Dintr-o dată, surprinzând-o şi pe ea, un torent de regrete şi frustrări, de răni ascunse cu grijă mult timp, ieşi la suprafaţă cu o forţă neegalată nici de furtuna de afară.

Cu greu îşi putea recunoaşte propria voce. O voce mutilată de angoase. Spuse:

— Mi s-a întâmplat de cele mai multe ori noaptea târziu, când sunt singură, - şi sunt singură în majoritatea nopţilor. În majoritatea zilelor şi cam mereu - în tot acest timp m-am

gândit că-mi lipseşte ceva, ceva în aparenţă nesemnificativ, dar care constituie o parte esenţială a fiinţei umane. Mă simt ca şi cum aş fi făcută din alt aluat decât ceilalţi oameni, ca şi cum aş aparţine unei alte specii. Vreau să spun, Dumnezeule, că restul oamenilor par a fi conduşi în egală măsură de stările lor emoţionale şi de raţiune în sine, sunt obiectivi şi subiectivi în acelaşi timp. Îi văd pe ceilalţi, lăsându-se purtaţi de sentimente, fără să mai audă vocea raţiunii, capabili să comită lucruri obscure doar pentru a fi mai ai naibii. Doar pentru a fi ai naibii! N-am făcut nimic în viaţa mea doar de dragul de a fi a naibii. Adevărul este că atunci când îmi văd prietenii sau cunoştinţele lăsându-se pradă vanităţilor, lăsându-se duşi de curentul propriilor ambiţii... cert este că pare să-i bucure. Dar eu una nu pot face aşa ceva. N-am putut niciodată. Sunt prea stăpânită. Prea controlată. Mult prea controlată. Întotdeauna sunt controlată. Făcută din fier. De la moartea mamei mele n-am mai plâns niciodată. Ei bine, poate că la şapte ani eram prea mică pentru a putea să înţeleg cu adevărat. N-am plâns nici la înmormântarea tatălui meu. Am dus tratative cu pompele funebre, am comandat flori, am aranjat să fie săpată groapa, cu alte cuvinte n-am neglijat nici un detaliu şi totul a fost făcut cu maximă eficienţă, dar n-am plâns după el. L-am iubit, în ciuda felului lui distant de a se purta şi i-am simţit lipsa. Doamne, cât i-am simţit lipsa, dar nu l-am plâns. La dracu. N-am plâns după el. Mi-am spus totdeauna că e bine că mă deosebesc de ceilalţi oameni. Mi-am spus că sunt mai bună decât oricare dintre ei, că sunt superioară plebei. Mândria mea teribilă s-a materializat într-un autocontrol de nezdruncinat şi mi-am clădit viaţa pornind de la această premiză.

Tremura violent. Se făcuse mică. Îl privi pe McGee. Părea şocat. Dar ea nu putea pune capăt acestei ieşiri.

— Mi-am clădit viaţa pe această mândrie. La dracu. Poate că n-a fost o viaţă excepţională dacă ţinem cont de standarde. Dar o viaţă împăcată cu mine, cu felul meu de a fi. Acum mi s-a întâmplat una ca asta. Ştiu că nu are nici o logică frica mea de Richmond, Johnson, Bradley, O'Hara... Dar mi-e teamă de

ei. Nu mă pot controla. Am convingerea puternică, neargumentată în plan raţional, dar certificată la nivel emoţional că aici se petrece ceva extrem de bizar, extraordinar, poate cu tentă ocultă. Mi-am pierdut autocontrolul. Dau frâu liber emoţiilor. Am devenit ceea ce n-aş fi crezut vreodată. Nu mai sunt cea de altădată, ca şi cum aş fi căzut de pe un piedestal. Nu mai sunt Susan Thorton cea de altădată… şi... e ca şi cum… m-aş plânge pe mine.

Se îneca, tremura, trupul i se îndoi şi se aşeză cu capul pe genunchi, îşi pierduse răsuflarea şi începu să verse lacrimi.

La început, McGee era fără grai. Apoi îi dădu un KLEENEX. După aceea îi mai dădu un KLEENEX.

— Susan, îmi pare rău, rosti el. Ţi-e mai bine?

Îi aduse un pahar cu apă.

Pe care ea îl refuză.

Îl puse înapoi pe noptieră. Părea încurcat.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă el.

O atinse.

O luă în braţe.

Asta era tot ceea ce putea face.

Îşi puse capul pe umărul lui şi plânse cu convulsii. Treptat, deveni conştientă că lacrimile pe care le vărsa n-o făceau să se simtă umilită, aşa cum crezuse atunci când încercase cu orice preţ să se stăpânească. Se simţi purificată şi uşurată, ca şi cum ar fi scăpat de durere şi necazuri.

— E-n regulă, Susan, spuse el.

— O să te faci bine, adăugă.

— Nu eşti singură, mai spuse el.

Se simţea bine datorită lui şi ăsta era un lucru pe care nimeni nu-l făcuse pentru ea mai înainte, poate şi datorită faptului că nu permisese nimănui s-o facă.

Câteva minute mai târziu.

— Mai vrei un KLEENEX? întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

— Cum te simţi.

— Udă leoarcă.

— Îmi pare rău.

— N-ai nici o vină.

— Te-am terorizat cu Bradley şi O'Hara.

— Nu. Ai încercat doar să mă ajuţi.

— Într-o oarecare măsură.

— M-ai ajutat. M-ai forţat să privesc adevărul în faţă, exact ceea ce refuzam, cu toate că era imperios necesar. Nu sunt atât de puternică, cum ai crezut tu că aş fi. Sunt cu totul altfel decât ţi-ai imaginat. Poate că e bine aşa.

— Toate lucrurile pe care le-ai spus legate de persoana ta, toată acea disertaţie despre faptul că gândirea ta este diferită de a altor oameni - chiar crezi asta cu adevărat?

— Da.

— Şi ai crezut asta tot timpul?

— Da.

— Oricine are o limită până la care poate rezista.

— Ştiu asta acum.

— Nu e nimic alarmant în faptul că n-ai putut face faţă unei situaţii, spuse el.

— Sunt sigură că această incapacitate este de dată recentă.

Îi puse o mână sub bărbie, îi ridică capul şi o privi în ochi. Ochii lui minunaţi nu fuseseră niciodată mai albaştri decât acum. Spuse:

— Orice s-ar fi petrecut cu tine, oricât de dificil va fi să depistez rădăcina răului, o voi face. Mă voi strădui să redevii cea de altădată. Ai încredere în mine, Susan?

— Da, spuse ea, dându-şi seama că pentru prima dată în viaţă îşi dorea arzător să-şi încredinţeze soarta în mâinile altcuiva.

— O să descoperim cauza confuziilor de percepţie, precum şi a ideii tale fixe cu Casa Tunetului şi o să remediem răul. N-o să fii nevoită să-ţi petreci restul vieţii având iluzia că-l vezi pe Ernest Harch şi pe ceilalţi trei, atunci când intri în contact cu oameni total necunoscuţi.

— Dar dacă aşa se petrec lucrurile!

— Dacă aşa se petrec lucrurile...

— De acord. Până când o să găseşti un remediu pentru

starea în care mă aflu, până o să mă faci bine, o să încerc să fac faţă acestei nebunii, morţilor care se trezesc la viaţă pentru a deveni oameni de servici în spital. O să mă străduiesc să fac faţă.

— Poţi rezista. Ştiu că poţi.

— Dar asta nu înseamnă că nu-mi este frică.

— Acum îţi poţi permite să-ţi fie teamă, spuse el. Nu mai eşti femeia de fier.

Zâmbetul îi încreţi nasul.

Stătu preţ de un minut la capătul patului, gândindu-se, şi în final îi spuse:

— Data viitoare când o să analizezi situaţia, o să vezi că poţi face ceva ca Harch sau Jellicoe sau Quince ori Parker să nu-ţi mai producă panică.

— Mi-ar place să aud ce anume.

— Ei bine, când făceam stagiul la un spital din Seattle - cu mai mulţi ani în urmă decât îmi place să-mi amintesc - am avut o mulţime de cazuri de indivizi care consumaseră cantităţi mari de droguri. Veneau întotdeauna în stare de urgenţă - sau erau aduşi aici de poliţie - după ce luaseră supradoze, sufereau de halucinaţii care-i făceau să se suie pe pereţi sau să împuşte fantome cu puşti adevărate. Chiar dacă era LSD, cocaină sau alte substanţe, tratamentul nu a constat în simpla administrare a medicamentelor care contracarează acţiunea drogurilor. Am folosit şi tratamentul psihologic. I-am încurajat să nu se dea bătuţi, am stat alături de ei şi i-am îmbărbătat. Le-am spus că acele spectre, acele întruchipări ale răului pe care ei le văd, nu sunt reale. Ştii ceva? De obicei, cheia succesului stă în felul în care le vorbeşti, iar efectul este de calmare imediată. Vreau să-ţi spun că de multe ori rezultatele cele mai eficiente le poţi avea discutând cu pacientul şi nu prin administrarea antidotului la drogul respectiv.

— Asta vrei tu să fac când îl văd pe Harch sau pe vreunul dintre ceilalţi. Vrei să mă autoîncurajez.

— Da.

— Să-mi spun pur şi simplu că nu sunt reali?

— Da. Să-ţi spui că nu sunt reali şi că nu-ţi pot face nici un rău.

— Ca şi cum aş spune o rugăciune când apar vampirii.

— De fapt, dacă simţi că rugându-te eşti apărată de ei, nu ezita. Nu te jena să te rogi.

— Niciodată n-am fost o persoană religioasă prin excelenţă

— N-are importanţă. Dacă vrei să te rogi, poţi s-o faci. Poţi face orice crezi că va avea rezultat. Poţi face orice crezi că e necesar pentru a-ţi menţine calmul până când se iveşte ocazia să poţi interveni cu o terapie adecvată pentru ameliorarea definitivă a stării tale.

— Bine. Fie aşa cum spui tu.

— Ah, mă bucur să observ că-n cele din urmă ai adoptat o atitudine corespunzătoare faţă de doctorul tău.

Ea zâmbi.

El trase cu ochiul la ceasul de la mână.

— Te-am făcut să întârzii de la îndatoririle de servici, remarcă Susan.

— Numai cu câteva minute.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji. Singurii pacienţi care mi-au fixat consultaţii în dimineaţa asta sunt oricum cu toţi ipohondri.

Ea râse, surprinsă de faptul că încă mai putea să râdă.

O sărută pe obraz. A fost o pupătură scurtă, care se şi consumase până când ea a realizat ce se petrece. Ieri, crezuse că el a intenţionat s-o sărute pe obraz, dar că s-a răzgândit în ultima secundă. Acum, o făcuse - şi ea încă nu ştia ce semnificaţie să-i atribuie. Era o modalitate de exprimare a simpatiei, a compasiunii? Era simplă afecţiune? Doar prietenie? Sau era ceva mai mult de atât?

Imediat după ce o sărută, se ridică în picioare. Îşi netezi halatul şifonat.

— Petrece-ţi restul dimineţii încercând să te relaxezi cât mai mult. Citeşte, uită-te la televizor. Încearcă să faci orice ţi-ar putea ţine gândurile cât mai departe de Casa Tunetului.

— Îi voi invita pe cei patru la o partidă de poker, glumi ea.

McGee clipi, îşi scutură capul şi rânji.

— Sunt sigur că trişezi.

— Urmez sfaturile doctorului. El vrea să am un moral ridicat, indiferent de metode.

— Doamna Baker are dreptate.

— În ce privinţă?

— În privinţa ta. Spune că ai doza uriaşă de îndărătnicie.

— E prea impresionabilă.

— Doamna Baker? N-ar impresiona-o nici dacă ar intra pe uşa aceea Papa şi Preşedintele ţinându-se de braţ.

Conştientă de sine, simţind că nu merita cu adevărat acest premiu după ce se dezlănţuise şi plânsese, Susan îşi îndreptă pătura şi cearceafurile, strângându-le în preajma ei şi evită să răspundă la acest compliment.

— La prânz să mănânci tot ce ţi se dă, zise McGee. În după-amiaza asta, vreau să faci terapia fizică care era programată de dimineaţă.

Susan se crispă.

McGee probabil că nu observase schimbarea bruscă care se produsese în atitudinea ei, deoarece spuse:

— E important, Susan. Ai nevoie de terapie fizică. Asta te va pune pe picioare mult mai repede. Dacă vom descoperi că există cauze de natură fizică care afectează percepţia, ceva ce ar necesita o intervenţie chirurgicală serioasă, o să rezişti stress-ului şi o să suporţi operaţia mult mai bine, dacă eşti într-o formă fizică bună.

Ea se resemnă şi spuse:

— Foarte bine.

— Excelent.

— Dar, te rog...

— Ce este?

— Nu-l trimite pe Jelli... îşi drese glasul. Nu-i trimite pe Bradley şi O'Hara să mă ajute să cobor.

— Nici o problemă. Avem o mulţime de oameni de serviciu.

— Mulţumesc.

— Adu-ţi aminte - capul sus.

Susan îşi băgă un pumn sub bărbie, ca şi cum şi-ar fi proptit capul şi-şi compuse o figură de martir cu o voinţă de

nestrămutat.

— Aşa te vreau, spuse el. Gândeşte-te că eşti nici mai mult nici mai puţin decât Sylvester Stallone în filmul Rocky.

— Crezi că arăt ca Sylvester Stallone?

— Păi... cred că aduci mai mult cu Marlon Brando.

— Doamne, cred că ştii cu adevărat cum să flatezi o femeie, dr. McGee.

— Aa, de obicei răpun inimile doamnelor.

Îi făcu cu ochiul într-un fel foarte diferit de cel în care o făcuse Bill Richmond în hol cu o zi în urmă.

— Ne vedem mai târziu, când îmi fac vizita de seară.

Apoi plecă.

Era singură. Doar cu Jessica Seiffert. Ceea ce era cam acelaşi lucru cu a fi singură.

Încă nu o văzuse pe femeia aceea.

Susan se uită la patul înconjurat de perdea. Nu se auzea nici cea mai vagă urmă de zgomot din acea direcţie.

La un moment dat, simţi nevoia să nu mai fie singură, aşa că zise:

— Doamnă Seiffert?

Nu veni nici un răspuns.

Se gândi să se dea jos din pat, să se ducă şi să vadă dacă doamna Seiffert se simţea mai bine. Din motive pe care nu şi le putea explica, îi era teamă să dea deoparte acea perdea.

8

Susan încercă să urmeze sfaturile doctorului. Luă o carte şi citi timp de câteva minute, dar lectura nu reuşi să-i capteze interesul. Se uită la televizor, dar nu găsi nici un program care să merite atenţia. Singurul lucru asupra căruia îşi putea concentra atenţia era misterul celor patru personaje şi jocul lor de interese. Ce intenţionau să-i facă? În ciuda sfatului dr. McGee, îşi petrecu o bună parte din acea dimineaţă gândindu-se plină de îngrijorare la Harch şi la ceilalţi.

Era copleşitoarea manifestare a unei obsesii, a unei fixaţii nesănătoase, a unei boli psihice sau a unei disfuncţionalităţi a creierului, se gândi ea. Spun că nu cred în fantezii elucubrante. Afirm cu tărie că nu cred în ocultism. Încă nu pot să cred că cei patru există în realitate, inclusiv cei doi care sunt morţi. Pare iraţional.

Oricum, era îngrijorată şi se gândea în perspectivă, cu o nedisimulată teamă, la faptul că va trebui să părăsească încăperea pentru terapie. Nu pentru că în cameră s-ar fi simţit în siguranţă. În nici un caz. Dar, cel puţin, camera ei era un teritoriu cunoscut. Nu vroia să coboare. Îşi aminti felul în care Jellicoe... felul în care Dennis Bradley îi spusese: „Am venit aici ca să te ajutăm să cobori”. I se părea sinistru.

Pe trepte în jos.

Se simţea vinovată că ignora cu desăvârşire sfatul lui McGee, aşa că îşi făcu un punct de onoare din a mânca tot ceea ce i-a fost servit pentru prânz, astfel încât măcar o parte a promisiunii să fie respectată.

Femeia condamnată îşi mănâncă ultima masă copioasă,

gândi ea cu umor macabru. Apoi, supărată pe sine, îşi spuse: „La dracu, opreşte-te! Controlează-te, Thorton”.

Imediat după ce termină de mâncat, sună telefonul. Era un apel de la câţiva colegi cu care lucrase la Milestone. Nu-şi aminti de ei, dar încercă să fie drăguţă, să se gândească la ei ca la nişte prieteni. Era fără doar şi poate o conversaţie penibilă şi greoaie, aşa că simţi o uşurare când puse telefonul în furcă.

La o oră după prânz, doi oameni de servici veniră cu o targă pe rotile. Nici unul dintre ei nu avea nici cea mai vagă asemănare cu cei patru membri ai frăţiei.

Primul era cam la 50 de ani, corpolent şi cu răsuflarea mirosind a bere. Avea păr puţin şi cărunt, o mustaţă căruntă.

— Hi, hi, formidabil! Ai chemat un taxi?

Cel de-al doilea avea în jur de 35 de ani. Avea o faţă spână, cu un aer deschis, aproape copilăresc. El spuse:

— Am venit ca să te smulgem de aici.

— Mă aşteptam la o limuzină, zise ea.

— Hei, scumpo, ce părere ai de vehiculul ăsta? întrebă cel mai în vârstă.

Arătă cu mâna larg deschisă spre targa pe rotile, de parcă i-ar fi prezentat un vehicul motorizat şi extrem de luxos.

— Ia uită-te ce linie clasică are!

Pipăi salteaua groasă de şapte centimetri.

— Uită-te la tapiţeria asta. Cea mai bună şi mai fină!

— Există alt mijloc de transport, în care să poţi călători stând culcată? întrebă spânul.

— Cu şofer, adăugă cel mai în vârstă, coborând bara patului ei.

— Cu doi şoferi, spuse spânul, lipind targa de una din laturile patului ei. Mă numesc Phil. Tipul ăstălalt este Elmer Murphy.

— Mi se spune Murf.

— Are o poreclă mult mai nasoală.

Cu toate că-i era frică de faptul că va fi coborâtă pe trepte, într-un teritoriu necunoscut ei, Susan era amuzată de trăncăneala lor. Faptul că erau atât de prietenoşi, străduania lor

de a o face să treacă mai uşor peste acest moment şi dorinţa de a nu-l dezamăgi pe McGee îi dădură suficient curaj să treacă din pat pe targă. Uitându-se la ei, ea spuse:

— Voi doi vă comportaţi întotdeauna aşa?

— Aşa cum? întrebă Murf.

— Vrea să spună că suntem fermecători, comentă Phil, strecurându-i o pernă mică sub cap.

— O, da, zise Murf. Noi suntem totdeauna fermecători.

— Cary Grant era nimica toată pe lângă noi.

— Suntem aşa din naştere.

— Dacă te uiţi la cuvântul farmec în dicţionar... începu Phil.

— ...o să vezi fotografiile noastre, continuă Murf în locul lui.

O acoperiră cu o pătură subţire, trecură o curea pe deasupra pentru a menţine pătura la locul ei şi scoaseră targa pe scări.

Coborând pe scări.

Pentru a nu se mai gândi la locul spre care se îndrepta, Susan spuse:

— Pentru ce toată instalaţia asta? De ce nu un scaun cu rotile?

— Nu ne putem înţelege cu pacienţii când se află în scaune cu rotile, zise Phil.

— Devin prea mobili, spuse Murf.

— Americanii iubesc mobilitatea.

— Detestă să stea într-un loc.

Phil zise:

— Dacă lăsăm un pacient singur într-un scaun cu rotile, pentru numai 10 secunde...

— ...a şi făcut jumătate din drumul spre Mesopotamia până ne-am întors, termină Murf.

Ajunseseră la ascensoare. Murf apăsă pe butonul alb pe care scria „Jos”.

— Frumuşel loc, spuse Phil în timp ce uşile se deschideau larg.

— Ce? zise Murf. Ascensorul ăsta? Frumuşel?

— Nu, zise Phil. Mesopotamia.

— Ai fost acolo, ai?

— Acolo îmi petrec iernile.

— Da, ştiu, dar nu cred că în ziua de azi mai există Mesopotamia.

— Ar fi mai bine ca Mesopotamia să nu audă ce-ai zis, îl preveni Phil.

Au continuat să flecărească în lift şi tot drumul de-a lungul holului de la primul etaj spre sala de terapie fizică, care se afla într-una din aripile mici ale clădirii.

Acolo, o lăsară în grija doamnei Florence Atkinson, specialist terapeut care se ocupa de programul de terapie fizică al spitalului.

Florence Atkinson era o femeie micuţă, brunetă, semănând cu o păsărică şi debordând de energie şi entuziasm. O îndrumă pe Susan în executarea exerciţiilor timp de o oră şi jumătate, folosind o puzderie de aparate şi echipamente speciale de gimnastică, ca să pună în mişcare fiecare grup muscular.

Acest antrenament nu era deloc dificil; o persoană sănătoasă ar fi putut considera exerciţiile o joacă de copil. Dar la sfârşitul primei jumătăţi de oră, Susan era extenuată şi avea dureri musculare. În etapa următoare a exerciţiilor i s-a făcut un masaj în urma căruia s-a simţit ca o colecţie de oase şi fragmente disparate pe care Dumnezeu neglijase să le ambaleze într-o fiinţă umană. După masaj, a urmat o şedinţă de băi. Apa fierbinte înlătură urmele de oboseală din trupul ei, astfel încât senzaţia finală nu era de disipare, ci de modificare a stării de agregare, de fluidificare. Culmea răsfăţului, i s-a permis să facă duş într-un oficiu prevăzut cu scaun pentru invalizi. Sentimentul de bine şi mirosul de săpun, apă fierbinte şi aburul, totul era minunat, nemaipomenit: a face o baie avea ceva din savoarea fructului oprit.

Florence Atkinson uscă părul blond şi aspru al lui Susan cu un uscător electric, în timp ce stătea în faţa oglinzii de la toaletă. Era pentru prima dată când se uita într-o oglindă şi era încântată că pungile de sub ochi dispăruseră. Pielea din

jurul lor era încă puţin albăstrie, dar nu prea mult, şi avea o tentă de roz în obraji. Cicatricea fină de pe frunte era mai puţin roşie şi proeminentă decât cu o zi înainte, când îi dăduseră jos bandajul şi avu certitudinea că va deveni aproape invizibilă când va fi deplin vindecată.

Îmbrăcată din nou, în pijamaua cea verde, se aşeză pe targă cu rotile şi doamna Atkinson o trecu în camera de aşteptare a sălii de terapie fizică.

— Phil şi Murf vor fi aici în câteva minute.

— Pot să nu se grăbească. Mă simt ca şi cum aş pluti într-un ocean cald şi albastru. Aş fi capabilă să zac aici o veşnicie, spuse ea, întrebându-se cum de a putut să se simtă atât de înfricoşată la ideea de a fi adusă la terapie fizică.

Îşi pironi privirile în tavan, timp de un minut sau două şi i se păru că umbrele au profilul unei girafe, ale unei bărci de agrement sau al unui palmier. Somnoroasă, închise ochii şi căscă.

— Arată satisfăcută, Phil.

— Da, aşa arată, Murf.

Deschise ochii şi le zâmbi.

— Ar trebui să avem grijă ca pacienţii să nu fie răsfăţaţi prea mult, zise Phil.

— Masaje, băi de aburi, şoferi...

— Foarte curând, o să vrea să ia micul dejun în pat.

— Ce-i ăsta, Phil, spital sau club?

— Câteodată mă întreb şi eu, Murf.

— Parc-aţi fi Stan şi Bran la spitalul Willawauk, spuse Susan.

O scoaseră din camera de aşteptare a sălii de terapie fizică.

Murf zise:

— Stan şi Bran? Nu, noi credem despre noi că aducem mai degrabă cu Bob şi Ray de la Willawauk.

Dădură colţul, intrând în holul principal. Perna pe care îşi sprijinea Susan capul era suficient de ridicată ca să poată vedea că acel coridor era pustiu. Era pentru prima oară când mergea printr-un hol gol în acest spital supraaglomerat.

— Bob şi Ray? spuse Phil adresându-se lui Murf.

— Nu sunt de părerea asta. Eu cred că sunt Robert Redford la Willawauk.

— Robert Redford nu are nevoie să fie tupeist.

— Nici eu nu am.

Ajunseră la lift.

— Eşti crud, Murf.

— Te ajut doar să priveşti realitatea în faţă, Phil.

Murf apăsă pe butonul cu inscripţia „Sus”.

— Ei bine, domnişoară Thorton, sper că ţi-a plăcut micuţa ta plimbare, zise Phil.

— Imens, spuse ea.

— Bine, zise Murf. Şi îţi garantăm că partea care urmează va fi cea mai interesantă.

— Foarte interesantă, fu de acord Phil.

Uşile ascensorului se deschiseră în spatele ei. O împinseră înăuntru, dar ei nu o urmară. Acolo se aflau deja patru oameni. Harch, Quince, Jellicoe, Parker. Harch şi Quince purtau pijamale şi halate; ei stăteau în stânga ei. Jellicoe şi Parker, în halate albe de spital, stăteau în dreapta.

Şocată şi nevenindu-i să creadă, îşi ridică capul şi se uită la Murf şi Phil care stăteau în uşa liftului, la primul etaj, cu privirile zâmbitoare aţintite asupra ei. Îi făcură cu mâna.

Uşile se închiseră şi liftul începu să urce. Ernest Harch apăsă un buton şi se opriră între etaje. Îi aruncă o privire. Ochii lui gri erau ca nişte gheţari murdari şi-i transmiseră un fior care-i săgetă inima.

Harch spuse:

— Salut, căţea ce eşti. Închipuieşte-ţi că ne-am întâlnit chiar aici.

Jellicoe chicoti. Era un sunet diform, incert, ca un guiţat extrem de potrivit cu figura lui porcină.

— Nu, bigui ea copleşită..

— N-ai de gând să ţipi? întrebă Parker, rânjind cu toată faţa lui pistruiată de băiat obraznic.

— Am tras nădejde că o să tragi un ţipăt, zise Quince, figura lui prelungă arătând şi mai grotesc din poziţia în care îl privea ea.

— E prea uluită ca să ţipe, zise Jellicoe, şi râânji din nou.

Ea închise ochii şi începu să se autosugestioneze aşa cum o sfătuise Jeffrey McGee. Îşi spuse că nu erau reali. Îşi spuse că nu-i puteau face nici un rău. Îşi spuse că erau doar fantome, produse ale unui vis trăit cu ochii deschişi sau un coşmar de ziuă. Nu e real.

Cineva îi puse o mână în gât.

Deschise ochii, cu inima zdrobită.

Era Harch. O strânse încetişor, iar faptul că-i mutila carnea îi făcea plăcere şi râse satisfăcut. Susan îl apucă de mâini, încercând să se debaraseze de el. Dar nu putea. Era puternic.

— Nu-ţi face griji, căţea, spuse el. N-o să te ucid.

Personajul se comporta exact ca acel Harch pe care ea îl cunoştea atât de bine de la proces şi din Casa Tunetului. N-o să uite niciodată acea voce. Era penetrantă, cu accente grave, o voce rece şi fără milă.

— Nu, n-o să te ucidem încă, continuă Quince. Nu încă.

— La timpul potrivit, zise Harch.

Îşi simţea mâinile lipsite de vlagă. Simţea o amorţeală crescândă în extremităţi. Mâinile şi picioarele îi erau reci. Tremura ca o maşină veche cu un motor care trebuia de mult scos din uz; inima ei se zbătea frenetic, gata să se spargă în bucăţi.

Harch îi mângâia gâtul încetişor, ca şi cum i-ar fi admirat graţia. Se înfioră dezgustată şi-şi feri capul de el, uitându-se spre Jellicoe. Ochii lui de porc scânteiară.

— Cum ţi-a plăcut reprezentaţia pe care ţi-am dat-o de dimineaţă, la tine în cameră?

— Numele tău este Bradley, zise ea, dorindu-şi ca într-adevăr să fie aşa, dorindu-şi să se reîntoarcă la realitate.

— Nu, zise el. Jellicoe.

— Iar eu sunt Parker, nu O'Harra, spuse cel cu părul roşu.

— Amândoi sunteţi morţi, spuse ea agitată.

— Toţi patru suntem morţi, zise Quince.

Se uită la acel bărbat cu chip de şoim, nedumerită de afirmaţiile sale. El spuse:

— După ce am fost dat afară de la Briarstead, m-am întors

acasă în Virginia. Familia mea nu era prea dispusă să mă susţină în continuare. De fapt, nici nu mai doreau să aibă legături cu mine. Reacţia era de aşteptat, din partea unei familii vechi, de viţă nobilă, mă înţelegi. Nu trebuia ca vreun zvon în legătură cu acel scandal să mânjească numele familiei. Faţa i se întunecă de mânie. Mi-au dat o sumă modestă de bani care să-mi ajungă până când mi-aş fi găsit de lucru, şi m-au expediat. M-au expediat! Tatăl meu - omul model, ipocritul, ticălos nenorocit - m-a înlăturat de parcă ar fi tăiat o cracă uscată dintr-un copac. Ce slujbă care să nu fie inferioară pregătirii mele mi-aş fi putut eu găsi? Totuşi proveneam dintr-o familie care se bucura de privilegii. Nu eram făcut pentru a ajunge un simplu muncitor.

Începuse deja să vorbească printre dinţi.

— N-am avut şansa să urmez o facultate de drept, aşa cum aş fi vrut. Din cauza ta, din cauza mărturiei pe care ai depus-o la proces. Isuse, te-aş desfiinţa. Din cauza ta am ajuns la acel motel sinistru din Newport. Din cauza ta mi-am tăiat venele în cada aia nenorocită de baie.

Susan închise ochii. Se gândi: Nu pot fi adevăraţi. Nu-mi pot face nici un rău.

— Eu am fost ucis în închisoare, zise Harch.

Îşi ţinu ochii strâns închişi.

— Cu 32 de zile înainte fusesem programat să fiu eliberat condiţionat, spuse el. Doamne, am stat închis aproape 5 ani şi cu o lună înainte de ispăşirea pedepsei, am avut ghinionul să mă încaier cu un negru care avea un cuţit ascuns în celulă.

Nu sunt reali. Nu-mi pot face nici un rău.

— Acum am venit în sfârşit după tine, zise Harch. Mi-am jurat c-o s-o fac. În închisoare, mi-am jurat de o mie de ori, de zece mii de ori că într-o zi o să dau de tine. Şi ştii ce zi de vineri urmează, căţea ce eşti? Este aniversarea morţii mele, ca să ştii şi tu. În această zi se împlinesc şapte ani de când negrul ăla m-a lipit de perete şi mi-a tăiat gâtul. Vineri. Asta va fi ziua în care o să ţi-o plătim. Noaptea de vineri. Ţi-au mai rămas trei zile, căţea ce eşti. Am vrut să ştii. Să transpiri de emoţie până atunci. Vineri. O să vezi ce surpriză ţi-am

pregătit pentru vineri.

— Din cauza ta suntem morţi toţi patru, zise Jellicoe.

Nu sunt reali.

Vocile lor o biciuiau.

— Dacă am fi putut afla unde se ascundea...

— ...i-am fi despicat capul..

— ...i-am fi tăiat gâtul ăsta graţios...

— ...la dracu, i-am fi tăiat capul cu totul...

— ...căţeaua asta n-are inimă...

Nu-mi pot face nici un rău.

— ...nimic altceva decât un iubit care era un jidan împuţit...

— ...nu arată rău deloc...

— ...am putea s-o şifonăm înainte de a o ucide...

— ...puţin prin părţile slabe...

— ...o să-ţi întâlneşti vineri destinul...

Refuză să deschidă ochii.

Nu sunt reali.

— ...o să ţi-o tragem cu toţii...

— ...o să o avem...

Nu-mi pot face nici un rău.

— ...carnea aia moartă...

— ...o să ne croim drum în tine.

Nu-mi pot face nici un rău, nu-mi pot face nici un rău, nu-mi pot...

— Vineri...

— Vineri...

O mână îi atinse sânii.

Ţipă.

Cineva îi puse o mână grea şi aspră peste gură. Harch spuse: „Căţea”. Trebuie să fi fost Harch cel care îi răsuci mâna dreaptă; cu putere; cu din ce în ce mai multă putere.

9

Întunericul se risipi. În locul lui o lumină fluorescentă, lăptoasă, umbre tremurătoare care se mişcau leneş, în timp, pe un fond sonor neauzit şi forme incerte care se adunau deasupra ei şi-i vorbeau cu voci estompate, dar cunoscute.

— Ia uite cine-i aici, Murf.

— Cine-i ăsta, Phil?

— Frumoasa din pădurea adormită.

Totul deveni clar. Stătea pe targă. Îi privi pe cei doi oameni de serviciu care o examinau la rândul lor.

— Crezi că tu eşti prinţul cel chipeş? îi spuse Murf lui Phil.

— Ei bine, în mod sigur nu tu eşti prinţul, zise Phil.

Susan privea tavanul.

— Se crede un prinţ, îi zise Murf lui Susan. De fapt, el este unul dintre pitici.

— Pitici? zise Phil

— Pitici, zise Murf. Uriciosul sau Cârcotaşul, unul din doi.

— Nu există nici unul pe nume Uriciosul.

— Atunci Cârcotaşul.

Susan îşi întorcea capul de la stânga spre dreapta, complet debusolată. Se afla în camera de aşteptare a sălii de terapie fizică.

— Pe lângă asta, zise Phil, Frumoasa din pădurea adormită n-are nici o legătură cu piticii. Asta era Albă-ca-zăpada.

— Albă-ca-zăpada?

— Albă-ca-zăpada, zise Phil.

Au intrat prin uşile batante ale coridorului de la primul etaj. Starea de anxietate care o cuprinsese era foarte

asemănătoare cu frica. A încercat să se ridice, dar era împiedicată de centura de siguranţă petrecută peste mijlocul ei. Ea le spuse să aştepte un minut, măcar un minut, ce dracu! Se opriră. Cei doi păreau surprinşi de ieşirea ei. Sprâncenele stufoase şi cărunte ale lui Murf se îmbinară în timp ce acesta se încrunta. Figură rotundă, copilăroasă a lui Phil sugera întruchiparea unei aprige dileme.

— Unde mă duceţi? întrebă ea pe un ton ridicat.

— Păi... înapoi în camera ta, zise Murf.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Phil.

Îşi trecu o mână peste centura care o imobiliza, încercând disperată să o scoată. Descoperi care era sistemul de închidere, dar înainte de a putea să facă ceva, Murf îi dădu mâinile deoparte cu blândeţe.

— Aşteaptă, zise el. Calmează-te, domnişoară Thorton. Ce se întâmplă cu dumneata?

Se uită la ei cu o privire încărcată de ură.

— M-aţi mai luat odată de aici şi m-aţi dus doar până la ascensor.

— Nu e adevărat.

— Apoi m-aţi împins acolo, unde se aflau ei. M-aţi dat pe mâna lor. Nu vă mai las să-mi faceţi una ca asta încă o dată.

— Domnişoară Thorton, noi...

— Cum de-aţi putut să-mi faceţi una ca asta? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, mi-aţi făcut una ca asta? Ce aţi putut avea împotriva mea? N-o să-mi spuneţi, bineînţeles. Nu v-am făcut niciodată nimic.

Murf trase cu ochiul spre Phil. Acesta dădu din umeri. Murf i se adresă lui Susan:

— Cine sunt ei?

— Ştii tu, răspunse ea, amărâtă peste poate. Nu te mai preface. Nu mă lua drept proastă.

— Crede-mă că nu, zise Murf. Chiar nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Nici eu, zise Phil.

— Ăia! le spuse plină de exasperare Susan. Harch şi ceilalţi. Cei patru morţi, ce naiba!

— Morţii? întrebă Phil.

Murf o privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, apoi cu totul neaşteptat, chipul i se lumină de un zâmbet.

— Ah, acum înţeleg. Probabil că ai visat.

Se uită de la unul la celălalt şi ei păreau perplecşi în faţa acuzaţiilor care li se aduceau. Murf i se adresă lui Phil:

— Cred că a visat că am dus-o de aici şi că am făcut în aşa fel încât să ajungă în lift cu alţi pacienţi care erau morţi.

Se uită spre Susan.

— Am dreptate? Aşa ceva se petrecea în visul tău?

— Nu am visat. Totul s-a petrecut aievea, spuse ea cu agresivitate.

— Bineînţeles că ai visat, spuse Phil, cu o voce în egală măsură înţelegătoare şi compătimitoare, în contrast evident cu tonul pe care i se adresase ea. Abia acum te-ai trezit din somn.

— Un somn adânc de Frumoasă din pădurea adormită, zise Murf.

Ea îşi scutură capul dintr-o parte în alta, cu o încăpăţânare nedisimulată.

— Nu, nu, nu. Am vrut să spun că prima oară când aţi venit aici nu eram adormită, spuse ea, încercând să se explice, dar dându-şi seama de lipsa de sens a afirmaţiilor ei. Doar am... doar am închis ochii preţ de câteva secunde după ce doamna Atkinson m-a lăsat aici. Şi înainte de a avea timp să adorm, m-aţi dus către lift şi...

— Dar totul a fost un vis, nu-ţi dai seama? zise Murf politicos şi zâmbindu-i încurajator.

— Desigur, zise Phil. A fost un vis, noi niciodată nu ducem pacienţii decedaţi la morgă cu ascensoarele de persoane.

— Niciodată, zise Murf.

— Decedaţii sunt transportaţi cu ascensoarele de servici, îi explică Phil.

— E mult mai discret, zise Murf.

— Discret, îşi dădu acordul şi Phil.

Vroia să strige, să le spună că nu la acei morţi se referise ea, că erau nişte ticăloşi care participau la o conspiraţie împotriva ei. Să le spună că ea se referea la acei morţi sculaţi

din morminte, care acţionau şi vorbeau ca unii care doreau cu tot dinadinsul s-o facă să părăsească lumea celor vii, s-o ucidă. Dar nu suflă o vorbă pentru că ştia că toţi ar fi interpretat acele vorbe drept elucubraţiile unei nebune.

— A fost un vis şi-atâta tot, zise Murf dornic s-o liniştească.

— Un vis urât, adăugă Phil.

Le studie chipurile, care îi păreau disproporţionate din poziţia orizontală în care se afla ea. Murf, cel cu părul cărunt şi ochi blânzi, avea un aer patern. Ar fi putut Phil cel cu chip copilăros, rotunjor şi smead să-şi aducă contribuţia la punerea în aplicare a unor planuri criminale şi pline de ură? Nu, nu-l credea capabil. În mod cert, privirea lui era inocentă, la fel de autentică ca şi teama şi confuziile care o măcinau pe ea.

— Dar cum să fi fost doar un vis? întrebă ea. A fost atât de real... de adevărat.

— Eu am avut atâtea vise care păreau extrem de veridice, dar s-au spulberat la numai câteva secunde după ce am deschis ochii, zise Phil.

— Mda, zise Murf. Şi eu, la fel.

Se gândi la ce spusese Quince în legătură cu moartea lui. Se gândi la acea mână care-i atinsese sânii, la mâna pusă peste ochi şi la cea de-a treia care-i astupase gura în momentul în care a vrut să strige după ajutor.

— Dar... aşa s-au petrecut lucrurile, spuse ea, cu toate că şarpele îndoielii i se strecurase în suflet. Ori cel puţin... a părut real... înfricoşător de adevărat.

— Îţi dăm cuvântul de onoare că n-au trecut mai mult de cinci minute de când am primit apelul de la doamna Atkinson care ne-a anunţat că putem veni să te luăm, zise Murf.

— Am venit direct aici, zise Phil.

— Iată-ne aici. Dar n-am mai fost aici înainte.

Ea îşi umezi buzele uscate.

— Cred că...

— Un vis, adăugă Muri.

— Trebuie să fi fost un vis tare urât, zise Phil.

În cele din urmă, Susan trebui să recunoască că aşa stau lucrurile.

— Da, cred că aveţi dreptate... îmi pare tare rău.

— Oh, nu-ţi frământa căpşorul tău drăgălaş cu asemenea fleacuri, îi spuse Murf. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

— N-ar fi trebuit să mă răţoiesc la voi, spuse ea.

— Ne-a rănit orgoliul, Phil?

— Nici un pic. Ţi-a rănit sentimentele, Murf?

— Câtuşi de puţin.

— Păi vezi, îi spuse Phil lui Susan, n-ai nici un motiv să-ţi ceri scuze.

— Nici cel mai mic motiv, îi întări spusele Murf.

— Acum te simţi în stare să călătoreşti puţin? o întrebă Phil. N-o să te zdruncinăm nici un pic, promise Murf.

— O să alegem drumul cel mai bun, zise Phil.

— O să-ţi asigurăm condiţii de clasa întâi pe tot parcursul drumului, zise Murf.

— Prânzuri copioase pe care o să le serveşti la masa căpitanului.

— În fiecare noapte o să participi la seratele dansante din sala de bal a vaporului.

— O să leneveşti într-un şezlong şi din oră-n oră o să ţi se servească un cocktail, zise Murf.

Îşi dorea ca toate aceste glume să se termine, n-o mai amuzau absolut deloc. Într-un fel, îşi simţea mintea înceţoşată şi starea ei de confuzie persista. Era ca şi cum ar fi băut prea mult şi s-ar fi drogat. Trăncăneala lor era stresantă şi o zăpăcea din ce în ce mai mult. Dar nu ştia cum ar fi putut să-i reducă la tăcere fără să-i jignească; dacă acea întâmplare oribilă din ascensor nu se petrecuse aievea, atunci putea considera că mai fusese odată nepoliticoasă în mod cu totul nejustificat.

— Bine... de acord. Atunci hai să ridicăm ancora şi să scoatem vaporul din port.

— Bon voyage, zise Phil.

Împinseseră targa spre uşile batante ale holului de la primul etaj.

— Eşti sigur că-n „Frumoasa din pădurea adormită” nu apăreau şi nişte pitici? îl întrebă Murf pe Phil.

— Ţi-am mai spus, asta era „Albă-ca-zăpada”. Murf, încep să cred că eşti cu desăvârşire incult.

— Ce tâmpenie poţi să spui, Phil. Sunt un tip educat.

Se întoarseră în holul principal şi se îndreptară spre lift.

— Doar că nu mai citesc poveşti cu zâne pentru copii. Sunt sigur că ţie îţi plac foarte mult, dar eu prefer o literatură ceva mai complexă, zise Murf.

— Te referi la „Curse de formula 1”? întrebă Phil.

— M-aş referi la Charles Dickens, Phil.

Ajunseră la lift. Susan simţi că a venit primăvara.

— Te înştiinţez că am citit tot ce a publicat Louis L’Amour, zise Murf, apăsând pe butonul alb pe care scria „Sus”.

— Murf, de la Dickens la Louis L’Amour, e cale lungă, zise Phil.

— Sunt un om cu o cultură generală de excepţie, zise Murf.

Susan îşi ţinu respiraţia până la deschiderea uşilor. Îşi înăbuşea un strigăt în piept, dar era gata să-i dea drumul dacar fi fost nevoie. Doamne, ajută-mă să nu se întâmple din nou, gândi ea.

— Dar tu, Phil? Ai citit ceva mai deosebit în ultimul timp?

Uşile ascensorului se deschiseră şi se produse un sunet abia perceptibil. Ei se aflau la capul lui Susan, dar ea nu putea să distingă vreo formă în cabina liftului.

Murf şi Phil împinseră targa înăuntru şi intrară cu ea de această dată. Acolo n-o aştepta nici o fantomă.

Respiră uşurată şi închise ochii. Simţea o puternică durere de cap.

Drumul până în cameră a fost lipsit de evenimente, dar în timp ce se muta de pe targă pe pat, simţi o durere fulgerătoare în braţul drept, la nivelul antebraţului. Îşi aminti imediat că Harch - sau unul dintre ceilalţi - îi maltratase mâna, chiar înainte de a o scoate din ascensor.

După ce cei doi oameni de serviciu ieşiră din încăpere, Susan rămase cu mâinile în poală, neîndrăznind să se uite la braţul ei. În cele din urmă îşi ridică mâneca dreaptă a pijamalei.

Pe bicepsul anemic avea o vânătaie, o pată întunecată pe

pielea ei palidă, cu cinci centimetri mai sus de cot. Vânătaia era proaspătă şi fără îndoială, în timp, urma să se mai închidă la culoare. Era de mărimea unei monede de 5 cenţi şi avea aspectul unei căpşuni. Era destul de dureroasă la atingere. O vânătaie proaspătă, fără nici un fel de îndoială. Cum ar putea fi interpretat acest fapt? Era dovada că întâlnirea ei cu Harch şi ceilalţi trei bărbaţi avusese loc cu adevărat, dovadă incontestabilă că nu fusese doar un vis urât? Sau poate că avea acea vânătaie din timpul exerciţiilor pe care le făcuse în sala de terapie fizică? Poate că nu în mod conştient, ci doar la nivelul subconştientului - grefase amănuntul legat de acea violenţă fizică în scenariul coşmarului.

Încercă să-şi amintească dacă s-a lovit la mână în timpul şedinţei de terapie. Nu putea fi sigură. Derulă filmul evenimentelor care avuseseră loc în sala de terapie fizică. Observase atunci vreo urmă pe braţ? Avusese o cât de mică urmă pe biceps cât timp stătuse acolo? Nu-şi putea aminti de vreun semn sau să fi simţit nici cea mai mică durere. Dar era posibil ca lovitura să fi fost atât de uşoară, încât să nu fi băgat de seamă pe moment; majoritatea vânătăilor devin vizibile după câtva timp. Probabil că m-am lovit în timpul exerciţiilor, îşi spuse ea. Asta este singura explicaţie care nu ar fi... deplasată. Ernest Harch şi ceilalţi membri ai frăţiei nu sunt în carne şi oase, ei aparţin lumii umbrelor. Şi nu-mi pot face nici un rău. Sunt doar fantome generate de creierul meu bolnav. Dacă redevin eu însumi, dacă McGee descoperă ce se întâmplă cu mine, dacă mă fac bine, va fi pentru ultima oară când mi se vor perinda prin faţa ochilor aceste spectre. Asta înseamnă că ei nu-mi pot face nici un rău.

Jeff McGee apăru pentru vizita de seară pe la cinci jumătate, îmbrăcat ca pentru un dineu. Purta un costum albastru închis, cambrat pe talie, extrem de elegant, o cămaşă gris-perle şi o cravată în dungi albastre şi gri. În buzunarul de la pieptul hainei, se zărea o batistă albastru deschis.

Arăta extrem de elegant şi se mişca cu o graţie uluitoare. Susan se simţi atrasă de el. Din clipa în care-l zărise sâmbătă

dimineaţă, îi apreciase fizicul deosebit de atrăgător. Era prima dată când, după starea aceea de comă, simţea trezindu-se în ea dorinţa carnală.

Dumnezeule, se gândi ea amuzată, cred că mă fac bine: am un chef nebun de dragoste!

McGee veni direct către ea şi fără să mai ezite de această dată, se aplecă şi o sărută pe obraz, lângă colţul gurii. After-shave-ul lui era subtil, cu un uşor iz de lămâie şi alte ierburi greu de identificat, dar pe lângă această aromă îmbătătoare, Susan descoperi mirosul răscolitor al epidermei lui.

Ea îşi dori să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului lui, să-l strângă cu putere, să-i absoarbă energia, să poată lua de la el acea forţă de care avea nevoie pentru a se reîntoarce la viaţă. Dar, oricât de mult progresase relaţia lor în aceste zile, în mod cert nu-şi putea permite să meargă atât de departe. McGee avea o afecţiune faţă de ea, în mod indubitabil. Relaţia doctor-pacient trebuia să se încadreze între anumite limite şi orice pornire romantică trebuia să fie cenzurată. Dat fiind faptul că nu se putea baza pe percepţiile ei, care-i spuneau că Jeff McGee are ceva mai mult decât o simplă afecţiune pentru persoana ei, nu-şi putea permite să rişte altceva decât un sărut cast şi fugar, un răspuns prompt la gestul lui afectuos.

— Mă grăbesc puţin în această seară, spuse el îndepărtându-se extrem de repede de lângă ea. Lasă-mă să o examinez rapid pe Jessie Seiffert, să văd cum îi mai merge şi după aceea o să mă-ntorc la tine pentru câteva minute.

Se îndreptă spre celălalt pat şi se strecură în spatele perdelei.

Susan se simţi roasă de gelozie. Se întreba pentru cine se îmbrăcase el în cel mai bun costum. Cu cine lua masa diseară? Cu o femeie? Bineînţeles că trebuie să fie vorba de vreo femeie şi probabil de una foarte drăguţă. Un bărbat nu se îmbracă aşa, nu-şi pune batistă la buzunar şi toate celelalte, doar ca să meargă la o bere cu băieţii.

Jeffrey McGee era un bărbat excepţional şi nu exista nici o femeie, la nici o vârstă, care să nu se simtă atrasă de el. Pe deasupra, nu avea aerul unui burlac; slavă Domnului, în nici

un caz! În mod sigur se bucura de o viaţă intimă plină de romantism - să recunoaştem, probabil că şi de o viaţă sexuală - cu mult înainte că Susan Kathleen Thorton să intre în scenă. Nu avea nici un drept să fie geloasă pe relaţia acestui bărbat cu o altă femeie. În nici un caz, nu avea vreun drept. Nu era nimic serios între ei doi, el nu avea nici o obligaţie să-i fie fidel.

Orice idee care i-ar fi venit pe această temă, era de-a dreptul ridicolă. Cu toate aceste argumente raţionale, se simţea geloasă, îngrozitor de geloasă, surprinzător de geloasă.

El ieşi din spatele perdelei şi se îndreptă spre patul lui Susan. Îi luă mâna şi-i zâmbi; ea observă că mâna lui era caldă şi puternică, că avea nişte dinţi orbitor de albi.

— Povesteşte-mi cum a fost la sala de terapie fizică. Cum te-ai simţit la Flo Atkinson?

Susan intenţionase să-i povestească despre teroarea acelui coşmar, despre faptul că fusese în ascensor cu Ernest Harch şi ceilalţi. Dar acum se hotărâse să nu-i mai povestească nimic despre asta doctorului McGee. Nu vroia ca el s-o considere o femeie neajutorată, dependentă şi bântuită de fantasme. Nu dorea să inspire milă.

— A fost o după-amiază excepţională, din toate punctele de vedere, minţi ea.

— Grozav. Mă bucur să aud aşa ceva.

— Da. Exact de asta aveam nevoie, de terapie fizică, spuse ea, având certitudinea că de această dată rostea purul adevăr.

— Obrajii tăi au o culoare sănătoasă.

— M-am spălat şi pe cap.

— Da, pot zice că arăţi foarte bine.

— Eşti un mincinos notoriu, dr. McGee. Nu voi arăta bine timp de şase săptămâni sau poate chiar două luni de acum înainte, mulţumită infirmierelor de la camera de gardă care mi-au ciopârţit părul. Măcar e curat.

— Cred că e frumos şi curat, insistă el. E nostim. Îmi aminteşti de... Peter Pan.

— Mulţumesc mult. Peter Pan era băiat.

— Nu, în mod sigur nu poţi fi confundată cu un băiat. Uită

că te-am comparat cu Peter Pan. Cred că semeni cu...

— Cu un câine ciobănesc englezesc?

— Eşti hotărâtă să parezi orice compliment pe care ţi l-aş face?

— Haide, recunoaşte. Cu un câine ciobănesc, nu-i aşa?

El se prefăcu că-i analizează calităţile canine.

— Ei bine, dacă ai adus vorba despre asta... ştii să aduci o pereche de papuci?

Ea mârâi precum un câine.

— Serios, spuse el. Arăţi bine. Deja au început să ţi se împlinească obrajii.

— Tu arăţi minunat. Seducător.

— Mulţumesc, spuse el, dar nu-i dădu nici o explicaţie pentru vestimentaţia sa. L-ai văzut pe Harch sau pe ceilalţi în timpul zilei de astăzi?

— Nu şi-au făcut apariţia, minţi ea.

— E un semn bun. Mâine dimineaţă o să-ţi facem din nou nişte teste. Analizele de sânge, urină, razele X... o encefalogramă, dacă e necesar.

— Au!

— Nu e insuportabil.

— Uşor de zis. Greu de suportat.

— Adevărat. Dar dacă o să fie nevoie de o puncţie, o s-o fac eu însumi şi sunt recunoscut pentru faptul că am mâna uşoară. Trase cu ochiul spre ceas. Cred că trebuie s-o şterg.

— O întâlnire de zile mari?

— Măcar de-ar fi fost aşa ceva. Din păcate, e doar întâlnirea lunară a Asociaţiei medicale a districtului. În această seară trebuie să iau cuvântul şi mă simt paralizat de frică.

Era gata să dea glas bucuriei care o cuprinsese.

— Să-ţi fie teamă să iei cuvântul? spuse ea, dorindu-şi ca el să nu observe cât de mult o înspăimânta posibilitatea ca-n viaţa lui să existe o mare dragoste. Nu te văd în aşa o ipostază. Nu mi te pot imagina înspăimântat.

— Printre altele, zise el, mi-e frică de şerpi, prezint simptome de claustrofobie şi am alergie să vorbesc în public.

— Cum reacţionezi în faţa câinilor ciobăneşti englezi?

— Ador rasa asta, spuse el, sărutând-o din nou pe obraz.

— Şi lor le place cum vorbeşti cu ei, îl asigură ea.

— Oricum, nu asta va fi partea cea mai neplăcută a serii, spuse el. Oricât de prost o să fie discursul meu, tot e mai bun decât mâncărurile de la Holliday Inn.

— Ne vedem mâine dimineaţă, îi spuse ea zâmbindu-i.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă el, cu o oarecare ezitare.

— Excelent.

— Nu uita, dacă-i revezi, încearcă să-ţi repeţi că nu aparţin realităţii şi...

— Şi că nu-mi pot face nici un rău.

— Să nu uiţi asta.

— Aşa o să fac.

— Toate surorile de la etajul ăsta au fost avertizate în privinţa ta. Dacă o să te simţi atacată... dacă o să ai halucinaţii, trebuie doar să chemi o soră şi ea o să-ţi dea o mână de ajutor.

— E bine de ştiut.

— Nu eşti singură.

— Sunt conştientă de asta - şi sunt foarte recunoscătoare.

El plecă, îi mai zâmbi o dată din uşă, apoi dispăru. Plecase de câteva minute, dar Susan încă se mai simţea invadată de o caldă şi covârşitoare dorinţă, iar sângele îi clocotea în vine.

Dumnezeule, se gândi ea absolut tulburată, mă face să mă simt ca o adolescentă căreia i-au plecat hormonii la plimbare.

Râse uşurel, ca pentru sine.

Apoi, cu toate că nu era singură, se simţi singură. Mai târziu, în timp ce lua masa, îşi aminti că McGee îi atrăsese atenţia asupra felului lipsit de eleganţă în care anula toate complimentele care i se făceau. Era adevărat. Era chiar straniu. Se gândi câtva timp la asta.

Nu-şi dorise niciodată complimentele unui bărbat, dar acum îşi dorea enorm acest lucru de la McGee. Poate că-i respingea complimentele pentru a-l forţa să le repete şi chiar să le amplifice. Nu... Pe măsură ce se gândea mai mult, apărea

bănuiala că aleargă după el, dar de fapt, în forul ei intim, îi era teamă de puterea şi intensitatea atracţiei pe care o simţea faţă de el. De-a lungul timpului, avusese câţiva iubiţi, nu prea mulţi, dar oricum existaseră. În toate relaţiile fusese extrem de stăpână pe situaţie. Cu fiecare dintre ei, atunci când sosise timpul să-şi spună la revedere, rupsese relaţiile cu o undă de regret, dar fără a suferi o traumă emoţională. Fusese la fel de înţeleaptă în viaţa sentimentală ca şi-n cea profesională. Dar îşi dădea seama că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură în eventualitatea stabilirii unei relaţii cu McGee. Fără doar şi poate, o asemenea relaţie ar fi avut implicaţii mult mai adânci, ar fi angajat disponibilităţi sufleteşti nebănuite. Poate că era un pic speriată - dar îşi dorea foarte mult acest lucru.

Ştia că-l doreşte pe McGee. Avea un efect de nedescris asupra ei. Dar, pe lângă faptul că-l dorea, îl şi iubea? Iată o întrebare la care nu fusese nevoită să-şi răspundă până acum.

Dragoste?

E imposibil, la dracu, îşi spuse ea. Nu se poate numi dragoste ceea ce simt pentru un bărbat pe care l-am întâlnit abia acum trei zile. Practic, nu ştiu nimic despre el. Nici măcar nu l-am sărutat cu adevărat. Sau măcar să mă fi sărutat el pe mine. Doar pupături pe obraz. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu ştiu dacă sentimentele lui faţă de mine au o undă pasională. Nimeni nu se îndrăgosteşte peste noapte. Lucrurile nu se petrec niciodată în felul ăsta.

Dar ştia că ei i se întâmplase. Exact ca-n filme.

Bun, gândi ea, dacă e dragoste, atunci de ce s-a declanşat? M-am îndrăgostit de el pentru că sunt slabă şi neajutorată sau numai pentru că-i sunt recunoscătoare că-l am alături, cu toată puterea şi capacitatea cu care este înzestrat? Dacă aşa stau lucrurile, atunci „dragoste” nu e chiar un termen potrivit. E mai degrabă recunoştinţă şi neruşinare, dorinţa de a mă eschiva din faţa responsabilităţilor.

Pe măsură ce analiza situaţia, îşi dădea seama că dragostea era sentimentul fundamental. Sau poate că dragostea pentru McGee şi nevoia disperată ca el s-o sprijine erau două sentimente care coexistau.

Ce a fost mai întâi, se gândi ea, oul sau găina? Dar ce importanţă are acest lucru? Ce contează ce simt faţă de el, dacă ştiu că-l doresc cu adevărat?

După această autoanaliză, se hotărî să pună dilema sentimentală pe planul doi şi să dea prioritate absolută celei mai grave probleme - restabilirea ei. După cină, citi câteva capitole dintr-o poveste fantastică deosebit de bună şi mâncă trei sau patru ciocolate. Sora din tura de noapte, o brunetă vioaie care se numea Tina Scolari. Îi aduse lui Susan puţină bere. Mai citi din carte şi realiză că totul decurgea normal. Afară, ploaia care căzuse cadenţat contenise. Ceru încă un pahar cu bere, care îi fu adus. Seara era cu adevărat plăcută. Dar asta numai pentru un timp.

10

Sora Scolari îşi făcu apariţia la ora nouă şi un sfert.

— Mâine ai o zi grea. O mulţime de teste.

Îi dădu lui Susan o singură tabletă roz, un sedativ uşor pe care i-l prescrisese McGee. În timp ce Susan înghiţi pastila cu cel de-al doilea pahar de bere, sora Scolari verifică dacă totul este în ordine cu Jessica Seiffert şi trase perdeaua atât cât să se poată strecura în spatele ei. Când reapăru, îi spuse lui Susan:

— Când o să simţi că te ia somnul să stingi lumina.

— Chiar mai curând. Vreau doar să termin capitolul ăsta, spuse Susan, arătând spre cartea pe care tocmai o citea. Mai am două paragrafe.

— Vrei să te ajut să mergi la baie?

— O, nu. Mă pot descurca şi singură.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură.

Sora se opri în uşă şi aprinse o lampă minusculă care se afla amplasată la celălalt capăt al încăperii, ca Susan să nu fie nevoită să facă acest lucru mai târziu. Uşa fusese lăsată deschisă toată ziua; ieşind, sora o închise.

După ce Susan mai citi două paragrafe, ieşi din pat şi se duse spre baie, proptindu-se cu o mână de perete ca să-i poată servi ca suport dacă ar fi fost cazul. După ce se spălă pe dinţi, se întoarse în pat. Îşi simţea picioarele slăbite şi o durere intensă îi străbătea pulpele şi coapsele, dar îi dispăruse orice urmă de ameţeală. Mergea fără să-i fie teamă că o să cadă, deşi nu era foarte sigură pe picioarele ei şi era conştientă că

nu se poate deplasa pe distanţe prea lungi.

În pat, îşi aranjă pernele, apoi coborî 1capătul somierei. Stinse lampa care se afla pe noptieră.

Razele lunii se proiectau pe perdeaua care învăluia patul Jessicăi Seiffert şi, ca şi noaptea trecută, acea textură albă absorbea lumina şi apoi o reflecta. Patul Jessicăi Seiffert era obiectul cel mai luminos din întreaga încăpere, de o fosforescenţă feerică. Susan rămase cu privirile aţintite asupra lui timp de un minut sau două, apoi se simţi invadată de curiozitate, o curiozitate pe care o simţise din clipa în care doamna Seiffert devenise colega ei de cameră.

— Susan...

Simţi că explodează, sări în sus, începu să tremure, aruncă deoparte aşternutul, simţi că răsuflarea îi îngheaţă plămânii şi ca bătăile inimii nu mai contenesc.

— Susan...

Era o voce subţire, uscată şi tăioasă, o voce acoperită de praf şi cenuşă, produsă de nişte coarde vocale deteriorate de vreme. Era înfiorătoare, îţi îngheţa sângele-n vine şi avea un timbru de-a dreptul sinistru.

— Susan... Susan...

Deşi atât de joasă, atât de distorsionată, vocea aceasta ruinată aparţinea indiscutabil unui bărbat. Provenea din spatele perdelei luminoase care înconjura patul Jessicăi Seiffert.

Susan reuşi să respire o gură de aer, dar tot trupul îi tremura. Inima îi bubuia în piept.

— Susan...

Noaptea trecută, în primele ore ale dimineţii, se gândise că acea voce care o chema venea din spatele perdelei, dar se convinsese singură că totul fusese doar un vis şi apoi adormise. Simţurile ei îşi pierduseră acuitatea datorită sedativelor şi nu avusese convingerea că acel glas aparţinea realităţii.

Dar, în această seară, nu adormise încă - şi mai mult decât atât - nu era nici măcar somnoroasă, iar sedativul nu apucase să-şi facă efectul. Cu ochii larg deschişi, trează, nu mai putea

avea vreo îndoială că acea voce era reală.

— Susan...

Era tânguirea rugătoare a unei sinistre sirene, de-a dreptul înfricoşătoare, iar intensitatea acelui sunet expulzat din adâncul viscerelor chinuite era de o profunzime fizică.

Cu toate că îi era teamă de acea voce bizară, dar mai ales îi era teamă de creatura care poseda un asemenea glas, îşi făcea curaj să se ridice şi să se ducă până la patul doamnei Seiffert; simţea o atracţie stranie şi o dorinţă implacabilă de a se confrunta cu făptura din spatele perdelei. Se agăţă cu o mână de cearceafuri şi cu cealaltă de bara metalică şi rece a patului, încercând să reziste acestui impuls mental cu adevărat nebunesc.

— Susan...

Pipăi pe întuneric, încercând să găsească comutatorul lămpii de la marginea patului şi reuşi să-l depisteze în urma unor îndelungi căutări, apoi aprinse lumina.

Umbrele se îndepărtară, dar era o retragere forţată, nevoită, asemănătoare cu cea a unor lupi înfometaţi care au fost alungaţi chiar când credeau că prada le aparţine.

Susan îşi pironi privirile asupra patului învăluit în perdele. Aştepta.

Nu se mai auzea nici un sunet.

Trecură zece secunde. Douăzeci. O jumătate de minut.

Nimic. Tăcere.

În cele din urmă, ea zise:

— Cine-i acolo?

Dar nu veni nici un răspuns.

Trecuseră mai mult de 24 de ore de când Susan descoperise, după o ieşire cu scaunul pe rotile, că îi fusese adusă o colegă de cameră, pe care o şi instalaseră în celălalt pat. Doamna Baker îi spusese că se numea Jessica Seiffert; de fapt şi de drept, nu cunoştea persoana cu care împărţea camera. Deşi trecuseră mai mult de 24 de ore, nu reuşise s-o vadă pe doamna Seiffert. N-o auzise pe bătrâna doamnă rostind măcar un singur cuvânt; auzise doar un murmur neinteligibil, vag, care fusese răspunsul la întrebările lui

McGee şi câteva mormăieli adresate surorilor care se strecuraseră în spatele perdelei. Oamenii veneau, plecau, se reîntorceau, toţi acordându-i atenţie şi purtându-i de grijă doamnei Seiffert - îi luau temperatura şi pulsul, o hrăneau, îi dădeau medicamente, îi schimbau aşternuturile, îi goleau plosca - în ciuda tuturor acestor activităţi intense care o aveau ca subiect pe vecina ei, Susan nu reuşise să arunce nici măcar o singură privire în spatele perdelei pentru a o zări pe misterioasa ocupantă a celui de-al doilea pat.

Acum o măcina gândul că acolo nu fusese niciodată Jessica Seiffert. Era altcineva.

Ernest Harch? Vreunul dintre ceilalţi trei?

Sau era ceva chiar mai rău decât îşi putea imagina?

Era curată nebunie.

Trebuia ca-n acel pat să fie Jessica Seiffert, iar dacă nu era ea, asta însemna că toată lumea din acel spital era implicată într-un complot împotriva ei.

Gândurile acestea - fantasmagoriile paranoide legate de conspiraţii - erau dovezi incontestabile ale faptului că prezenta tulburări nervoase. Doamna Baker n-ar fi minţit. Era la fel de sigură de acest lucru ca şi de propria ei persoană. Totuşi, nu se putea abţine să nu considere alternativa că Jessica Seiffert nu există, că acea persoană nevăzută cu care împarte camera nu era nici pe departe atât de nevinovată şi incapabilă de a comite răul, aşa cum ar fi o femeie bolnavă de cancer, care-şi aşteaptă moartea.

— Cine-i acolo? întrebă ea încă o dată.

Nu veni nici un răspuns.

La dracu, îşi zise ea. Nu se poate ca totul să fie în închipuirea mea. Sau se poate?

— Am auzit că m-ai strigat, spuse cu voce tare. Sau doar mi s-a părut că am auzit? Cine eşti tu? Ce faci aici? Ce vrei de la mine?

— Susan...

Tresări ca şi cum ar fi primit o palmă, pentru că vocea îţi zgâria auzul mai persistent, acum când încăperea era luminată, decât atunci când se afla cufundată în întuneric. Era

de două ori mai monstruoasă, acum, la lumină, în mod incredibil.

Rămâi calmă, îşi spuse ea. Fii indiferentă. Concentrează-te. Dacă prezint disfuncţionalităţi nervoase, asta mă face să văd lucruri care nu există în realitate şi este absolut logic faptul că percep sunete inexistente. Am halucinaţii auditive. Există asemenea boli.

— Susan...

Trebuia să-şi revină în fire înainte ca acest episod să meargă prea departe; trebuia să anihileze din faşă această isterie. Era absolut necesar să se convingă că din spatele acelei perdele nu se putea auzi nici o voce, că totul era în mintea ei tulburată.

Cea mai bună metodă de a se convinge era să se ducă direct acolo şi să dea perdeaua la o parte. Singura persoană pe care o putea găsi acolo era o femeie bătrână şi bolnavă de cancer, trăindu-şi ultimele clipe.

— Susan...

— Taci din gură, zise ea.

Mâinile îi erau reci şi transpirate. Şi le şterse de cearceaf. Respiră adânc şi se gândi că nu respiră numai aer, că respiră şi curaj care se află sub formă de vapori.

— Susan... Susan...

Nu mai amâna, îşi spuse ea. Scoală-te, mişcă-te, lichidează odată toate obsesiile astea.

Coborî una din laturile mobile ale patului, dădu aşternuturile la o parte şi se aşeză pe margine, cu picioarele atârnând, fără ca să poată atinge podeaua. Se ridică, ţinându-se de somieră. Se dăduse jos din pat prin partea dinspre Jessica Seiffert. Papucii ei se aflau pe cealaltă parte, imposibil de găsit şi simţea răceala pardoselii verzi cum i se impregna în întreaga făptură. Distanţa dintre cele două paturi era de aproximativ trei metri. Putea s-o parcurgă din trei, cel mult patru paşi. Îl făcu pe primul.

— Sssuuuuusssaaannn...

Grozăvia acelui lucru care se afla în pat o înspăimânta şi îi dispăru din minte toate gândurile legate de halucinaţii

auditive. Acel ceva părea că-i simte apropierea, ezitările şi timiditatea, aşa încât vocea devenea din ce în ce mai oribilă, mai insistentă şi mai sinistră, asemănătoare unui geamăt.

— Sssuuuuusssaaannn...

Se gândi să se întoarcă în pat, să apese pe butonul de comandă şi să cheme o soră. Dar dacă sora venea şi nu auzea nimic? Dacă sora ar fi dat perdeaua la o parte, dezvăluind o femeie bătrână şi pe moarte, delirând din cauza drogurilor administrate?

Aproape sigur că aşa s-ar fi întâmplat. Şi atunci?

Mai făcu un pas înspre celălalt pat şi podeaua deveni din ce în ce mai rece.

Perdeaua se mişcă ca şi cum ar fi atins-o cineva pe dinăuntru.

Sângele îi îngheţa în vine şi curgea greoi, cu toate că bătăile inimii nu mai conteneau.

— Sssuuuuusssaaannn...

Făcu un pas înapoi. Perdeaua mai flutură încă o dată şi în spatele ei se profilă o umbră neagră.

Vocea o strigă iarăşi şi putu să discearnă, fără nici un dubiu, că avea un ton ameninţător.

Perdeaua fâşâi, apoi fâlfâi violent. Se auzi clinchetul metalic al inelelor de care era suspendată perdeaua. O formă întunecată, neconturată, dar în mod sigur mult prea masivă pentru a fi o biată femeie devorată de cancer, bâjbâia stângaci pentru a-şi găsi locul.

Susan avu o revelaţie, premoniţia unei morţi. Poate că era semnul dezechilibrului ei mental sau poate că era dovada imbatabilă a faptului că nu mai era conştientă, că trăia într-o lume iluzorie. Cu toate acestea, premoniţia era prea evidentă pentru a putea fi ignorată. Moartea. Moartea era foarte aproape. Ultimul lucru de pe lumea asta pe care şi l-ar fi dorit, ar fi fost imaginea făpturii din spatele perdelei.

Se întoarse şi fugi. Se împiedică de piciorul patului ei, apoi întoarse capul.

Perdeaua părea zguduită şi învolburată de nişte curenţi de aer extrem de puternici - cu toate că în cameră nu era nici cel

mai vag curent. Flutură într-o parte şi-n cealaltă şi începuse chiar să se întredeschidă.

Se refugie în baie, deoarece uşa dinspre coridor era prea îndepărtată şi picioarele ei nu se puteau mişca atât de rapid pe cât şi-ar fi dorit. În baie. Închise uşa şi-şi lăsă toată greutatea trupului pe ea. Îşi pierduse răsuflarea.

Nimic nu este real. Nu-mi pot face nici un rău.

Baia era cufundată în întuneric şi ea nu putea să suporte acum lipsa luminii. Căută întrerupătorul şi-l găsi în cele din urmă: pereţii albi, chiuveta şi closetul la fel de albe, pardoseala de mozaic, toate străluciră la aprinderea luminii.

Nu-mi pot face nici un rău.

Încă mai ţinea mâna pe clanţa uşii. Aceasta se mişca.

Cineva, de cealaltă parte, încerca s-o deschidă.

Încercă să tragă zăvorul, dar era defect.

— Nu, spuse ea. Nu.

Ţinea mânerul cât putea de strâns, împingea cu umărul în uşă. Înfigându-şi călcâiele în pardoseală. Timp de câteva secunde interminabile, care-i părură lui Susan minute, persoana care era de cealaltă parte a uşii continuă să forţeze clanţa: Susan simţi că cedează, dar strânse din dinţi, îşi încordă muşchii osteniţi şi refuză să se dea bătută.

După un timp, clanţa nu se mai mişcă.

Se gândi că la mijloc ar putea fi un truc, aşa că menţinu o fermă rezistenţă în continuare.

Cineva zgâria uşa de cealaltă parte. Sunetul, atât de aproape de ea, o irită. La început era un zgomot firav, apoi crescu în intensitate. Unghii. Zgâriind lemnul.

— Cine-i acolo?

Nu primi nici un răspuns.

Unghiile zgâriară cu furie uşa timp de o jumătate de minut sau mai mult. Pauză. Zgârieturile reîncepură, dar ceva mai vag de această dată. Când constant şi cu încăpăţânare, când dezordonat.

— Ce doreşti.

Singurul răspuns a fost o nouă serie de zgârieturi.

— Ascultă-mă, te rog, dacă-mi spui cine eşti, îţi voi

deschide uşa.

Această promisiune nu rezolvă, însă, absolut nimic. Ascultă îngrijorată cum acele degete pipăiau tocul uşii, explorând spaţiile dintre toc şi uşă ca şi cum ar fi dorit s-o scoată din balamale. În cele din urmă, după două sau trei minute de încercări insistente dar zadarnice, zgomotul încetă brusc.

Susan se pregăti sufleteşte să continue a ţine piept agresorului, dar, spre surpriza şi uşurarea ei, lupta nu a mai reînceput.

Aşteptă plină de speranţe, abia îndrăznind să respire.

Baia strălucea scăldată de lumina fluorescentă şi o picătură de apă se prelingea tacticos în chiuvetă.

Cu timpul, Susan intră în panică. O sămânţă de îndoială i se strecură în minte şi se amplifică treptat. Vocea raţiunii se făcea auzită încă o dată. Îi reapăru în minte posibilitatea ca totul să fie halucinaţie. În definitiv, dacă în spatele perdelei s-ar fi aflat un bărbat sau o altă arătare, dacă ar fi vrut să-l atingă sau s-o atingă cu mâinile ei, atunci nu s-ar mai fi baricadat în baie. Dar nu în starea de frică în care se afla ea. Dacă cineva a apăsat clanţa până acum, atunci acea persoană era cu siguranţă dotată cu foarte puţină forţă. Nici un om aflat într-o condiţie fizică atât de deplorabilă nu avea de ce să-i inspire teamă.

Aştepta. Îşi lăsase toată greutatea corpului pe uşă. Respiraţia ei revenise la normal. Timpul trecea fără ca acea linişte deplină să fie tulburată, bătăile inimii se domoliseră. Dar era incapabilă să se relaxeze, să-şi abată atenţia de la clanţă. Îşi pironi privirile asupra propriei ei mâini. Încheieturile nu mai erau deloc vascularizate şi-i amorţiseră. Degetele îi erau încleştate pe clanţa metalizată.

Era evident faptul că numai doamna Seiffert putea să aibă atât de puţină forţă. Dar reuşise doamna Seiffert să se dea singură jos din pat? Asta să fi fost arătarea din spatele perdelei? Poate că bătrâna doamnă traversase camera narcotizată de medicamentaţia care-i fusese administrată sau pradă unor dureri cumplite? Nu cumva doamna Seiffert zgâriase uşa, incapabilă să vorbească şi căutând ajutor,

zgâriase şi iar zgâriase uşa, cu dorinţa expresă de a-i atrage atenţia?

Dumnezeule, se gândi Susan, oare am închis uşa în nas unei femei pe moarte care implora ajutor?

Totuşi, nu putea deschide uşa. Nu încă.

Apoi, admise că doamna Seiffert, dacă există cu adevărat, era prea debilă să se dea jos singură din pat şi să traverseze camera. Era o invalidă, un morman de carne şi oase. Nu putea fi doamna Seiffert. În mod indiscutabil, forma care se ridicase în spatele perdelei şi care o înspăimântase era uriaşă şi deci nu putea fi doamna Seiffert. Grotesc de uriaşă.

Se auzea cadenţa picăturilor de apă căzând pe faianţa chiuvetei.

Pe de altă parte, era foarte posibil ca din spatele perdelei să nu se fi ridicat nimeni. Poate că perdeaua aceea nici nu se mişcase. Poate că nu se auzise nici o voce misterioasă, poate că nimeni nu forţase clanţa şi de ce nu, poate că nimeni nu zgâriase uşa. Dacă totul se petrecuse în mintea ei? Avea o disfuncţionalitate nervoasă. Probabil că un cheag de sânge minuscul era cheia tuturor nenorocirilor. Poate că un vas mic de sânge fusese lezat, iar acea firavă hemoragie generase comportamentul ei bizar. Sau poate că era un dezechilibru electrochimic. Pe măsură ce căuta explicaţii, îşi dădea seama că tindea să creadă că ceea ce se petrecea era de domeniul supranaturalului şi i se părea verosimil faptul că lumea întreagă pune la cale o conspiraţie îndreptată împotriva ei.

După ce elimină variantele care i se păreau mai puţin probabile, rămase cu două posibilităţi. Una dintre ele ar fi fost ca totul să se fi petrecut în mintea ei... sau că doamna Seiffert era victima iluziilor ei şi zăcea acum fără viaţă în spatele uşii de la baie.

În faţa oricărei alternative, nu mai avea nici un rost să blocheze intrarea. Se dezlipi de uşă şi constată că o durea umărul şi că toată partea stângă a corpului îi era amorţită. Renunţă la acea încleştare de fier.

Deschise uşa. Abia o întredeschise.

În spatele acelei uşi nu se afla nimeni. Încă înspăimântată,

era pregătită psihic să închidă uşa la loc imediat, în cazul în care ar fi observat cea mai vagă mişcare. Deschise uşa din ce în ce mai larg, progresând cu câte un centimetru. Privi podeaua, aşteptându-se la ce putea fi mai rău, dar acolo nu zăcea nici o bătrână moartă, cu privirea îndreptată spre eternitate.

Camera rămăsese neschimbată. Lampa de pe noptieră era aprinsă şi aşternuturile erau răvăşite, exact aşa cum le lăsase. Patul Jessicăi Seiffert era învăluit în perdea, iar aceasta era neclintită de la locul ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Susan deschise complet uşa.

Nimeni nu se repezi la ea.

Nici o voce răguşită, răzbătând din adâncuri, nu o mai chema. Deci... fiecare amănunt al acestui scenariu pe care l-am trăit cu intensitate a fost produsul minţii mele bolnave, se gândi ea descurajată. Imaginaţia mea bolnavă care frizează nebunia pentru perioade scurte de timp. Creierul meu blestemat, bolnav şi uzat.

Toată viaţa, Susan nu consumase băuturi alcoolice decât când participase la întruniri, dar chiar şi atunci nu-şi permisese mai mult de două cocktailuri pe seară. I se păruseră întotdeauna hidoase persoanele care-şi pierdeau controlul. Se ameţise odată, o singură dată, în ultimii ani de studenţie şi fusese o experienţă realmente oribilă. Nu i se părea ispititoare acea detaşare euforică pe care ţi-o procură băutura, în condiţiile în care atrăgea după sine o pierdere temporară a raţiunii. Acum, fără să fi luat o singură înghiţitură de alcool, îşi pierduse total controlul. Cel puţin, când eşti beat, te scufunzi uşurel în ceaţă şi ştii că nu mai răspunzi de propriile tale fapte. Atunci când eşti beat, eşti conştient de faptul că nu poţi conta pe impresiile tale. Dar dezechilibrul nervos atrage după sine fapte mult mai cumplite.

Această situaţie o speria.

Ce se întâmpla dacă Jeff McGee nu rezolvă problema?

Dacă boala ei era fără leac?

Ce s-ar fi întâmplat dacă urma să-şi petreacă tot restul vieţii la graniţa dintre normal şi patologic, călătorind în lumea

devastatoare a umbrelor, pe teritoriul faptelor care nu s-au petrecut niciodată?

Ştia că n-ar fi putut continua să ducă o astfel de existenţă. Moartea ar fi fost o opţiune mai onorabilă decât o viaţă dominată de spectre. Stinse lumina la baie şi simţi apăsarea întunericului în spatele ei.

Se sprijini de perete ca să ajungă la pat, înfrângându-şi durerea pe care o resimţea în picioare.

Când ajunse la pat, puse la loc una din laturile mobile pe care le coborâse la plecare, făcu o tentativă să se aşeze pe saltea, apoi ezită. Se ridică şi îşi pironi privirile asupra perdelei. Acceptă faptul că acum nu putea să adoarmă cu nici un chip. Trebuia să găsească resurse pentru a face ceea ce trebuia făcut mult mai devreme. Trebuia să se deplaseze până acolo, să dea perdeaua la o parte şi să-şi demonstreze că avea drept colegă de cameră o femeie bătrână şi bolnavă. Pentru că dacă n-ar fi făcut-o acum, halucinaţiile ar fi reînceput din clipa în care ar fi stins lumina şi şi-ar fi pus capul pe pernă. Dacă nu lupta împotriva acestei nebunii, probabil că va fi în cele din urmă copleşită şi nu va mai rezista. Ea era Susan Kathleen Thorton şi nu se dădea în lături din faţa nici unui obstacol. Papucii se aflau lângă ea, iar picioarele îi erau îngheţate. Înconjură cu prudenţă capătul patului, sprijinindu-se să nu cadă. Parcurse spaţiul dintre cele două paturi şi fără să încerce să se sprijine de ceva, întinse o mână şi atinse perdeaua.

Camera era cufundată într-o tăcere deplină, dacă nu cumva şi cealaltă persoană îşi ţinea respiraţia. Aerul era închis, ca şi cum s-ar fi aflat într-o criptă. Strânse materialul perdelei în pumnul firav.

Trage de ea, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse ea în clipa în care realiză că ezită de un minut în faţa perdelei. Nu e nimic de care să-mi fie frică, nu e nimic altceva decât o biată bătrână care-şi petrece ultimele zile ale vieţii dormind. După ce dădu perdeaua la o parte, Susan se apropie şi mai mult de pat şi privi cu atenţie. În acel moment blestemat, a ştiut că pătrunsese în iad şi că nu mai era nici o cale de a scăpa de

acolo.

În pat nu era doamna Seiffert, aşa cum ar fi trebuit. Era altceva. Ceva hidos. Un cadavru. Cadavrul lui Jerry Stein.

Nu, nu putea fi adevărat. Imaginaţia îi juca feste. Percepţiile ei senzoriale nu puteau fi luate în consideraţie.

Creierul ei fusese afectat. Probabil un cheag de sânge, un vas minuscul blocat.

Susan trecu în revistă toată panoplia de explicaţii medicale de care dispunea, dar acel cadavru refuza să se metamorfozeze şi să devină doamna Seiffert.

În ciuda acestei situaţii copleşitoare, Susan nu scoase un sunet. Nu fugi. Era hotărâtă să înfrunte situaţia, să revină la realitate. Se agăţă de bara patului pentru a evita leşinul.

Închise ochii.

Numără până la zece.

Nu poate fi adevărat.

Deschise ochii.

Cadavrul se afla tot acolo.

Bărbatul care murise cu mult timp în urmă zăcea acolo, acoperit cu cearceaful până la mijlocul pieptului, ca şi cum ar fi dormit.

Capul lui oferea o imagine înspăimântătoare: era mânjit cu sânge uscat, în locul în care Ernest Harch îi străpunsese craniul de trei ori. Avea mâinile pe deasupra aşternutului, strâns lipite de corp; palmele erau întoarse spre tavan, iar degetele erau contorsionate, ca şi cum ar fi încercat să se agaţe cu disperare de viaţă, de tot ce însemna viaţă.

Cadavrul nu semăna perfect cu Jerry Stein, dar asta era din pricina faptului că moartea îl degradase. Avea pielea cenuşie şi pete ciudate îi înconjurau ochii duşi în orbite, din colţurile buzelor vinete şi tumefiate se prelingea uşor un lichid. Pleoapele păreau acoperite de o crustă şi aveau o culoare stranie. Din nări i se scurseseră firişoare de sânge care se coagulase pe buza inferioară. De ambele părţi ale nasului se aflau urmele unui fluid maroniu. În ciuda aspectului, a teribilei desfigurări şi a acelei înfiorătoare culori a pielii, mortul era indiscutabil Jerry Stein.

Dar Jerry murise cu treisprezece ani în urmă. În acest răstimp, probabil că intrase în putrefacţie. Probabil că mai rămăsese din el un schelet cu câteva şuviţe de păr atârnând pe craniul descărnat, un morman de oase ţinute laolaltă de pielea mumifiată. Individul acela părea să fi murit de zece zile sau de o săptămână, ori poate chiar de mai puţină vreme.

Asta este o dovadă că am halucinaţii, îşi spuse Susan strângând bara patului cu putere şi minunându-se cum de nu se îndoaie în mâinile ei. Doar o halucinaţie. N-are nici o legătură cu realitatea, nu e în conformitate cu Legile naturii şi nu pare să aibă vreo logică. Deci este o viziune, o oroare care nu există nicăieri decât în mintea ei.

Dovadă elocventă a inexistenţei cadavrului era faptul că Susan nu simţea mirosul acela abject care însoţeşte orice proces de putrefacţie. Chiar dacă mortul s-ar afla într-un stadiu incipient de descompunere, duhoarea ar fi îmbâcsit încăperea. Dar aerul, chiar dacă nu era ozonificat, era aer curat de spital, cu vagi arome de dezinfectant.

Atinge-l, îşi spuse ea. Doar aşa o să dispară năluca. Nimeni nu poate atinge o nălucă. A îmbrăţişa o nălucă e ca şi cum ai încerca să cuprinzi aerul cu braţele tale şi atunci descoperi că, de fapt, ţi-ai îmbrăţişat propria făptură. Hai. Atinge-l şi te vei convinge că nu este real.

N-a putut să o facă. Încercă să-şi desprindă mâna de pe bara patului în încercarea de a atinge mâna rece a mortului, dar nu avea suficient curaj pentru aşa ceva.

Spuse cu voce tare cuvintele care trebuiau să alunge arătarea:

— Nu există în faţa ochilor mei. Nu poate fi adevărat. Totul este în închipuirea mea.

Pleoapele rigide ale cadavrului se mişcară.

Nu.

Clipiră încă o dată.

Nu, îşi spuse ea în disperare. Nu, nu, nu, aşa ceva nu mi se poate întâmpla mie.

După ce-i deschisese, ochii lui nu erau ochii unui om viu. Erau afundaţi în orbite; globii oculari erau galbeni, străbătuţi

de vinişoare de sânge. Apoi, acei ochi înfiorători deveniră mobili şi irisul maroniu era acoperit de o pojghiţă lăptoasă. Privirea era dezorientată, dar lent Susan intră în raza lui vizuală; îşi aţinti privirea asupra ei.

Încercă să ţipe, dar nu putea articula un sunet. Întreaga ei fiinţă era paralizată de groază. Se cutremură şi apoi se înecă cu salivă. Mâna cadavrului începu să se mişte şi degetele i se descleştară, căutând-o.

Îşi retrase mâinile cu care se sprijinea de bara patului, ca şi cum s-ar fi ars.

Cadavrul îşi mişcă buzele vinete şi tumefiate şi începu să articuleze numele ei.

— Sssuuuuusssaaaaannn...

Se dădu înapoi cu un pas.

— Nu e adevărat, nu poate fi adevărat, nu e, nu e...

Ca străbătut de curent electric, cadavrul se ridică din pat.

Totul se petrece în mintea mea, îşi spuse ea, încercând să-şi vorbească pe un ton cât mai scăzut, aşa cum o povăţuise McGee.

Mortul îi rosti din nou numele şi figura i se schimonosi într-un zâmbet.

Susan fugi din calea acelei arătări şi se năpusti la uşa care dădea în coridor; papucii ei scârţâiau pe podeaua bine lustruită şi, fugind, îşi spunea că şi-a pierdut autocontrolul. Găsi clanţa uşii şi în timp ce încerca s-o deschidă i se părea că are o greutate de cel puţin câteva tone, blestemă starea deplorabilă în care se afla şi care o făcea să piardă secunde preţioase. Auzi un horcăit în spatele ei, îşi spuse că nu poate fi decât închipuirea şi împinse cu tot corpul. Încercând să deschidă uşa aceea blestemată care în cele din urmă cedă. Ţâşni pe coridor fără a îndrăzni să privească în urma ei, dar repetându-şi în continuu că fuge de o nălucă. Nu ştia dacă acel cadavru o urmărea, se împiedică, era cât pe ce să cadă, o luă la stânga, alergând dezordonat, incapabilă să ţină drumul drept. Muşchii de la picioare îi luaseră foc şi simţea că genunchii şi gleznele i se topesc cu fiecare pas pe care-l făcea. Se sprijini cu mâna de un perete, abia răsuflând. Atunci când

credea că nu mai este în stare să facă nici cea mai firavă mişcare, simţi în ceafă un suflu de gheaţă şi imediat găsi forţa să meargă mai departe, ajunse în holul principal şi zări lângă lift dispeceratul asistentelor. Încercă să ţipe, dar avea coardele vocale paralizate; se dezlipi de perete şi se grăbi să străbată coridorul pentru a ajunge alături de cineva din personalul medical. Acolo ar fi putut să ceară ajutor, ar fi fost în siguranţă.

Sora Scolari şi o altă soră plinuţă, cu faţa rumenă, care se numea Beth Howe, reuşiră s-o liniştească pe Susan, vorbindu-i cu blândeţe, pe un ton convingător, exact aşa cum îi spusese McGee că se vorbeşte cu drogaţii atunci când au halucinaţii. O aduseră în spatele pupitrului de la dispeceratul surorilor şi o aşezară într-un scaun pliant. Îi dădură un pahar cu apă. O liniştiră, îi ascultară spovedania, o îmbărbătară, insuflându-i curaj.

Dar nu putea fi convinsă că se află în siguranţă dacă se întoarce în camera 258. Dorea să i se dea un alt pat, într-o altă cameră. În timpul nopţii.

— Mi-e teamă că e imposibil, zise Tina Scolari. În ultimul timp au fost multe internări. Spitalul este plin în noaptea asta. În plus, nu e nimic în neregulă cu camera 258. E o cameră ca oricare alta. Doar ştii că ăsta-i adevărul, nu-i aşa, Susan? Ştii că ai avut o criză. E o consecinţă directă a dezechilibrului tău psihic.

Susan încuviinţă, cu toate că nu era sigură că ar mai putea să creadă.

— Încă... nu vreau... să mă întorc acolo, spuse ea cu dinţii clănţănindu-i.

În timp ce Tina Scolari încerca s-o calmeze pe Susan, Beth Howe se duse să verifice camera 258. După câteva minute reveni, spunând că totul era în regulă.

— Doamna Seiffert? întrebă Susan.

— E în pat, unde trebuia să fie, zise Beth.

— Eşti sigură că era ea?

— Da. Doarme buştean.

— Nu cumva l-ai găsit pe...
— Nici vorbă, o asigură Beth.
— Te-ai uitat dacă nu cumva s-a ascuns pe undeva?
— Nu prea ai pe unde să te ascunzi în camera aceea.
— Dar te-ai uitat?
— Da. Nu-i acolo.

O puseră pe Susan într-un scaun cu rotile şi o conduseră înapoi în camera 258. Pe măsură ce se apropiau, pe Susan o trecură fiorii.

Perdeaua era trasă în jurul celui de-al doilea pat. Împinseră scaunul în care se afla Susan către patul cu perdeaua trasă. Susan le sesiză intenţia.

— Aşteptaţi, spuse ea.
— Vreau să te convingi cu ochii tăi, spuse Beth Howe.
— Nu, nu vreau.
— Fireşte că vrei, spuse Beth.
— Trebuie, adăugă Tina Scolari.
— Dar... nu cred... c-o să pot.
— Sunt sigură c-o să poţi, o încurajă Tina Scolari.

O conduseră direct la patul Jessicăi Seiffert.

Beth Howe dădu perdeaua la o parte.

Susan închise ochii. Îşi încleştă mâinile pe scaunul cu rotile.

— Priveşte Susan, zise Tina.
— Uită-te, îi spuse şi Beth. Este doar Jessie.
— Vezi?
— E numai Jessie.

Stând cu ochii închişi. Susan îl vedea pe bărbatul acela care murise, pe care probabil că-l iubise cândva, dar acum se temea de el pentru că-i evoca spectrul morţii. În spatele pleoapelor ei, îl vedea cum stătea în pat şi-i zâmbea, cu buzele ca nişte felii de fruct stricat.

Scenariul ororii care se desfăşura acum în mintea ei nu putea fi mai crunt decât ceea ce ar fi văzut cu ochii deschişi. Aşa că îndrăzni să privească.

În pat era o femeie micuţă, pipernicită şi cumplit de mutilată de boală. Culmea ironiei, părea un copil plin de zbârcituri ajuns din greşeală în patul unui adult. Pielea nu era

netedă ca cea a unui copil, ci ca de ceară. Era bolnăvicios de palidă, părul cândva blond acum era încărunţit, gura era minusculă şi încleştată, semănând cu un zgârci. Era hrănită prin perfuzie, iar braţele ei erau chiar mai firave decât ale lui Susan.

— Deci aceasta este Jessica Seiffert, spuse Susan mai mult pentru sine, uşurată că această persoană există cu adevărat, dar şocată de faptul că a putut să transforme imaginea bietei bătrâne în cea a cadavrului lui Jerry Stein.

— Drăguţa de ea, zise Beth.

— Era cea mai simpatică persoană din Willawauk încă de când eram o puştoaică, zise Tina.

— Încă dinainte de a te fi născut, adăugă Beth.

— Toată lumea o iubeşte, zise Tina.

Jessica continua să doarmă şi nările ei se mişcau imperceptibil în ritmul respiraţiei.

— Cunosc vreo două sute de oameni care ar veni s-o vadă, dacă Jessica ar accepta vizitatori, zise Beth.

— Dar nu doreşte s-o vadă cineva în halul în care e; ca şi cum ar exista vreo persoană care s-o agreeze mai puţin pentru că boala i-a modificat chipul, zise Tina.

— Întotdeauna oamenii din Willawauk au iubit-o pentru frumuseţea ei interioară.

— Ai dreptate, spuse Tina.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă Beth pe Susan.

— Cred că da.

Beth trase perdeaua.

Susan spuse:

— Te-ai uitat în baie?

— Sigur că da, zise Beth. E goală.

— Aş vrea să mă uit şi eu, dacă nu te deranjează, zise Susan.

Simţea că se comportă prosteşte, dar era roaba fricii.

— Desigur, spuse Beth plină de amabilitate. Să ne uităm ca să te linişteşti.

Tina împinse scaunul cu rotile spre uşa de la baie şi Beth aprinse lumina în încăpere.

În locul acela sclipitor de alb n-o aştepta nici o arătare venită din împărăţia morţilor.

— Mă simt întruchiparea stupizeniei, rosti Susan, simţind cum se înroşeşte în obraji.

— N-ai nici o vină, zise Beth.

— Dr. McGee ne-a povestit tuturor despre tine, despre cazul tău. Ne-a lămurit cum stau lucrurile, zise Tina Scolari.

— Suntem alături de tine, adăugă Beth.

— Te înţelegem şi dorim să te ajutăm, continuă Tina.

— O să te faci bine foarte repede. Precis. McGee este o somitate. E cel mai bun doctor de aici.

O ajutară pe Susan să se bage în pat.

— Acum, spuse Tina Scolari, cu acordul surorii din tura de noapte, ai voie să iei al doilea sedativ întrucât primul nu şi-a făcut efectul. Sunt destul de slabe. După părerea mea, mai ai nevoie de încă un sedativ.

— Nu cred că aş mai putea să adorm fără el, zise Susan. Mă întrebam... Dacă nu te-ar deranja...

— Ce anume?

— Crezi... că ar putea să stea cineva cu mine... doar până când adorm?

Susan se simţea ca un copil care are o rugăminte patetică. Un copil dependent, imatur, bântuit de spaime, dar ajuns la vârsta de 32 de ani. Era dezgustată de felul în care se comporta. Dar nu se putea descurca singură. Degeaba îşi repeta tot timpul că avea leziuni la nivelul lobului temporal şi efectele erau bizare, că există posibilitatea ca un cheag de sânge să fie cauza, cert era că aici oricât de mult ar fi încercat să găsească argumente de natură medicală pentru vedeniile ei, se simţea înspăimântată la ideea de a rămâne singură, în stare de veghe, în camera 258 sau oriunde în altă parte.

Tina Scolari se uită la Beth Howe şi încuviinţă.

Beth se gândi o clipă şi spuse:

— Ei bine, nu cred că suntem prea ocupate în seara asta, nu-i aşa?

— Nu, zise Tina. Toată lumea este la posturi şi până acum nu s-a ivit nici o urgenţă.

Beth îi zâmbi lui Susan.

— E o noapte lipsită de urgenţe. Nici un accident de maşină, nici un scandal în vreun bar. Cred că una dintre noi poate să stea cu tine o oră până când o să-şi facă efectul sedativul.

— Probabil că n-o să dureze nici o oră, zise Tina. Te-ai suprasolicitat, Susan. În câteva minute o să adormi.

— Rămân eu aici, zise Beth.

— Îţi rămân recunoscătoare, zise Susan, făcându-şi reproşuri în gând pentru neputinţa ei de a sta singură pe întuneric.

Tina plecă, dar reveni în scurt timp cu al doilea sedativ. Când Susan luă pastila roz, putu să bea numai jumătate din paharul cu apă pentru că tremura mult prea tare şi nu putea nici măcar să înghită. Dinţii i se loviră de pahar şi pastila îi stătu în gât.

— Sunt sigură că o să fii liniştită în noaptea asta, zise sora Scolari înainte de a pleca.

Beth îşi trase un scaun lângă pat, îşi netezi uniforma, şi-o trase peste genunchii rotunzi şi începu să citească o revistă.

Susan îşi pironi privirile în tavan, apoi trase cu ochiul spre patul mascat al Jessicăi Seiffert. Privirile îi fură atrase şi de întunericul din spatele uşii întredeschise de la baie.

Se gândi la cadavrul animat de forţe supranaturale care zgâriase insistent uşa de la baie. Îşi aduse aminte de zgomotul lugubru al degetelor descărnate care pipăiau cadrul uşii.

Bineînţeles că acele lucruri nu se petrecuseră în realitate. Erau de domeniul fantasticului.

Închise ochii.

Jerry, se gândi ea, te-am iubit cândva. Sau poate că nu a fost chiar dragoste, poate a fost o poveste frumoasă, trăită de doi tineri inocenţi de 19 ani. Iar tu spuneai atunci că mă iubeşti. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te întorci din lumea umbrelor ca să mă terorizezi?

Bineînţeles că aceste fapte nu s-au petrecut aievea.

Totul este o halucinaţie.

Te rog, Jerry, rămâi acolo, în cimitirul din Philadelphia,

acolo unde ştiu că te-am lăsat cu mult timp în urmă. Te rog, stai acolo. Nu te întoarce iarăşi. Te rog, stai acolo. Te rog.

Şirul gândurilor ei se curmă pe moment şi trecu în lumea viselor.

11

O soră o trezi pe Susan la ora 6. Era miercuri dimineaţa. Ziua era mohorâtă, dar nu mai ploua.

Jeffrey McGee sosi înainte de 6.30. O sărută pe obraz aşa cum obişnuia, dar buzele lui zăboviră mai mult timp decât până atunci.

— N-am crezut c-o să vii atât de devreme, zise Susan.

— Am vrut să supraveghez personal testele.

— Dar nu te-ai culcat târziu noaptea trecută?

— Nu chiar. Mi-am ţinut discursul după cină, la „Asociaţia medicilor" şi am mers la culcare înainte ca ei să se organizeze pentru a mă linşa.

— Vorbesc serios, cum a fost?

— Păi, nimeni nu şi-a aruncat desertul în capul meu.

— Ţi-am spus eu c-o să ai un mare succes.

— Mda, s-ar putea ca nimeni să nu fi aruncat cu desertul în mine pentru că a fost singurul lucru mâncabil şi nu s-au îndurat să renunţe la el.

— Sunt convinsă că te-ai descurcat de minune.

— Ei bine, nu cred că m-ar tenta o carieră de orator. Oricum, am vorbit destul despre mine. Aud că aici s-au petrecut lucruri palpitante noaptea trecută.

— Dumnezeule, ţi-au povestit?

— Bineînţeles. Dar este rândul tău s-o faci. Cu amănunte.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu.

— Iar doctorul trebuie ascultat

— Corect. Aşa că o să-mi povesteşti.

Jenată, îi povesti cu lux de amănunte întâmplarea cu cadavrul din spatele perdelei. Acum, după un somn bun, întreaga întâmplare părea absurdă şi se întreba cum putuse să aibă convingerea că acel scenariu are legătură cu realitatea.

Când Susan termină de povestit, McGee spuse:

— Doamne, dar e trasă de păr!

— N-ai fost de faţă.

— Acum, după ce ai analizat situaţia, îţi dai seama că n-a fost nimic altceva decât un episod...

— Al operei „Elucubraţiile lui Susan Thorton”?

— Vreau să spun că ai avut o criză, o halucinaţie, zise el. Îţi dai seama că aşa se petrec lucrurile?

— Da, spuse ea, realmente distrusă.

Se uită la ea cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Se încruntă şi-i puse o mână pe frunte ca să vadă dacă nu cumva avea febră.

— Te simţi bine?

— Cât de bine mă pot simţi în aceste împrejurări, spuse ea morocănoasă.

— Ţi-e frig?

— Nu.

— Dar tremuri?

— Un pic.

— Un pic mai mult.

Se încurajă singură şi nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încă o dată.

— Sunt... speriată.

— Nu fi speriată.

— Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?

— Vom afla.

Nu se putea opri din tremurat.

Ieri dimineaţă, după ce nu se mai putuse stăpâni în faţa lui McGee şi-i plânsese pe umăr, fusese convinsă că a atins limita superioară. Era pe punctul de a crede că viitorul nu poate fi decât roz. Pentru prima dată în viaţa ei admisese că are

nevoie de alţi oameni: se confruntase cu cruda realitate şi-şi recunoscuse vulnerabilitatea. Fusese o descoperire şocantă pentru o femeie care-şi construise viaţa pe convingerea fermă, dar eronată, că era o fiinţă raţională, imună la excesele emoţionale. Dar acum trebuia să facă faţă încă unei revelaţii, mai devastatoare decât prima: că soarta ei se afla în mâinile lui McGee şi ale personalului medical de la spitalul Willawauk, că trebuia să se lase călăuzită pentru a supravieţui, cu alte cuvinte se afla la discreţia altora, era dependentă. Bineînţeles că nu erau rău intenţionaţi. Dar erau totuşi nişte oameni. Nu puteau să controleze orice situaţie. Şi dacă ei ar fi greşit dorind să-i facă un bine, nu mai conta dacă acea greşeală era intenţionată, accidentală sau inevitabilă; oricum, era condamnată la o existenţă haotică, nu mai putea discerne între realitate şi închipuire, era foarte probabil ca, în timp, să ajungă complet nebună.

Tremura în continuu, neputându-se opri.

— Ce mi se va mai întâmpla?

— Totul o să fie bine, zise McGee.

— Dar... situaţia se înrăutăţeşte, spuse ea cu o voce panicată, în ciuda faptului că făcea eforturi să rămână calmă.

— Nu. Nu se înrăutăţeşte.

— E mult mai rău, accentuă ea.

— Ascultă, Susan, s-ar putea ca halucinaţia din noaptea trecută să fi fost mult mai înspăimântătoare decât altele.

— „S-ar putea ca?”

— Bun, a fost mult mai înspăimântătoare decât altele.

— Mult mai concretă, mai reală.

— Şi mai reală. Dar e prima criză pe care ai avut-o de ieri dimineaţă, când ai crezut că cei doi infirmieri sunt Jellicoe şi Parker. Nu te afli în permanenţă în lumea fantasmelor.

Susan îşi scutură capul şi-l întrerupse.

— Nu. Chestia cu infirmierii... şi apariţia de mai târziu, aici în cameră... n-au fost singurele fantasme ale zilei. A mai existat... o criză, între astea două.

— Când? se încruntă McGee.

— Ieri după-amiază.

— Ieri după-amiază ai fost la o şedinţă de terapie fizică cu doamna Atkinson.

— Corect. S-a întâmplat la puţin timp după ce a luat sfârşit şedinţa. Înainte de a fi adusă înapoi, în această cameră.

Îi povesti cum Murf şi Phil o băgaseră în ascensor, unde se aflau cei patru.

— De ce nu mi-ai spus toate lucrurile astea aseară, când am fost aici? o întrebă McGee. cu o uşoară mustrare în voce.

— Erai aşa de grăbit...

— Nu era chiar aşa o mare grabă. Sunt un doctor bun? Cred că da. Un doctor bun are întotdeauna timp pentru un pacient aflat în impas.

— Nu mă aflam în nici un impas atunci când ţi-ai făcut vizita de seară, protestă ea.

— Ba bine că nu. Ai ţinut totul în tine, erai destul de stresată.

— N-am vrut să te fac să întârzii la întâlnirea de la „Asociaţia medicilor”.

— Susan, asta nu e o scuză. Sunt doctorul tău. Trebuie să-i comunici doctorului tău tot ce se întâmplă.

— Îmi pare rău, spuse ea coborându-şi privirea, incapabilă să-i întâlnească ochii aceia albaştri care-i pătrundeau cele mai mici tainiţe ale sufletului.

Nu putea să-i explice de ce nu-i povestise despre halucinaţia cu ascensorul. Îi fusese teamă să nu fie considerată isterică, îi era teamă că el n-o să-i mai dea tot atâta atenţie pentru că se lăsa pradă angoaselor. Ba mai mult de-atât, îi era teamă de faptul că-i inspira milă. Acum începuse să creadă că s-a îndrăgostit de el şi ultimul sentiment pe care şi-ar fi dorit să i-l inspire era compasiunea.

— Să nu îndrăzneşti să-mi mai ascunzi ceva. O să trebuiască să-mi spui tot ce se întâmplă, tot ce simţi. Am spus totul. Dacă nu-mi spui tot, atunci s-ar putea să nu ştiu de existenţa unui simptom care-mi poate indica cauza necazurilor tale. Am nevoie de orice informaţie, cât de neînsemnată, ca să-ţi pun un diagnostic corect.

— Ai dreptate. De acum înainte n-o să-ţi mai ascund nimic,

încuviinţă ea.

— Promiţi?

— Promit.

— Bine.

— Dar vezi tu, zise ea, cu privirile pironite asupra mâinilor pe care şi le frângea cu o nervozitate necontrolată, e din ce în ce mai rău.

Începu s-o mângâie pe obraz. Ea îl privi.

— Ascultă-mă, îi spuse el cu blândeţe. Chiar dacă o să ai crize frecvente, în cele din urmă o să depăşeşti această situaţie. De îndată ce un astfel de episod se consumă, vei vedea ce anume l-a generat. Eşti totdeauna conştientă de faptul că trăieşti o halucinaţie. Dacă în momentul ăsta ai crede că noaptea trecută a venit la tine un mort, dacă ai mai crede că acest lucru s-a petrecut în realitate, atunci s-ar putea spune că eşti într-o stare foarte gravă. Dacă aşa se prezintă situaţia, sunt sigur c-o să-mi dai mult de furcă, c-o să năduşesc pân-oi găsi rezolvarea. Dar deocamdată nu se poate spune c-aş fi asudat. Greşesc? Chipul meu este scăldat de râuri de sudoare? Mi-au apărut pete întunecate de transpiraţie la sub braţ? Arăt ca şi cum aş fi ieşit dintr-o emisiune televizată: „Orientaţi-vă corect”? Ei? Aşa arăt?

— Arăţi uscat ca o felie de pâine prăjită, îi zâmbi ea.

— La fel de uscat ca nisipul, zise el. La fel de uscat ca o bucată de cretă sau ca un pui pe care l-am preparat eu la cuptor. Apropo, ştii să găteşti pui la cuptor?

— Am făcut aşa ceva de câteva ori, zise ea.

— Al tău era uscat?

— Nu, zâmbi ea.

— Bun. Speram că ştii să găteşti.

Ce a vrut să spună cu asta? se întrebă ea. Ochii lui albaştri exprimau mult mai concret ceea ce spusese prin cuvinte. O plăcea şi sentimentul era reciproc. Dar încă nu putea să pună bază pe impresiile ei; nu putea fi sigură că-i înţelesese intenţiile.

— Te rog eu, zise el, caută să ai o judecată pozitivă!

— O să-ncerc, îi răspunse ea.

Dar nu-şi putea reveni din acel tremur convulsiv.

— Trebuie să reuşeşti. Capul sus. Acestea sunt indicaţiile doctorului. Acum o să mă duc să găsesc doi infirmieri şi o targă cu rotile, apoi o să mergem împreună jos să facem nişte teste şi să punem un diagnostic. Eşti pregătită?

— Da, confirmă ea.

— Mi-ai zâmbit?

Îi zâmbise.

El îi adresă un zâmbet la rândul său.

— Te rog să-ţi păstrezi zâmbetul pe chip până la loc comanda, zise el.

Când ajunse la uşă, întoarse capul şi-i strigă peste umăr:

— Mă întorc imediat.

După plecarea lui, îi pieri zâmbetul.

Trase cu ochiul spre patul mascat.

Şi-ar fi dorit să nu se afle acolo.

Tânjea după un petec de cer, chiar sumbru şi întunecat ca cel de ieri. Poate că dacă ar fi reuşit să vadă cerul, nu s-ar mai fi simţit încătuşată.

Niciodată în viaţa ei nu se lăsase pradă unei deprimări atât de persistente; se simţea abătută, stoarsă de vlagă, în ciuda faptului că exerciţiile de recuperare mergeau bine. Avea o stare depresivă. Iată inamicul actual: starea depresivă. Era deprimată nu atât pentru faptul că alţi oameni aveau controlul asupra vieţii ei, ci fiindcă viaţa ei se afla la discreţia acelor oameni. Era neajutorată. Nu putea face nimic ca să se debaraseze de boală. Putea doar să devină obiect de studiu, o halcă de carne inconştientă pe care o diseci încercând să găseşti răspunsuri la întrebările tale.

Se uită din nou la patul doamnei Seiffert. Perdeaua albă atârna dreaptă şi neatinsă.

Noaptea trecută nu trăsese perdeaua care izola un pat de spital, ci dăduse de o parte o altă perdea, în spatele căreia se ascundea nebunia. Pe parcursul câtorva minute de coşmar, păşise peste acea graniţă dintre normal şi patologic într-o lume a umbrelor şi a întunericului de unde puţini oameni s-au mai întors vreodată.

Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă noaptea trecută n-ar fi fugit de nălucă? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut curajul prostesc de a nu fugi de cadavrul în descompunere al lui Jerry Stein? Îi era teamă că intuia răspunsul. Dacă s-ar fi lăsat pradă, dacă fostul ei iubit ar fi coborât din pat şi ar fi atins-o, dacă ar fi îmbrăţişat-o şi şi-ar fi lipit buzele în putrefacţie de buzele ei, dacă l-ar fi sărutat fierbinte şi el i-ar fi dăruit în schimb un sărut rece, ar fi înnebunit. Realitate sau imaginaţie, halucinaţie sau nu, s-ar fi rupt filmul şi niciodată nu s-ar mai fi putut repara. Ar fi găsit-o încolăcită pe podea, delirând şi tremurând spasmodic, ar fi transferat-o de la spitalul Willawauk într-un sanatoriu liniştit, unde ar fi avut asigurată o cameră drăguţă, perfect izolată.

Nu mai era în stare să reziste mult. Nici chiar de dragul lui McGee. Nici chiar pentru un viitor pe care l-ar putea avea împreună cu el, dacă s-ar fi făcut bine. Coarda era întinsă la maximum.

Te rog, Doamne, ajută-mi ca testele astea să ne dea vreo informaţie. Ajută-l pe McGee să găsească soluţia. Te rog.

Pereţii şi tavanul erau vopsiţi în aceeaşi nuanţă de albastru. Stând pe spate pe targa cu rotile, cu capul ridicat doar câţiva centimetri de o pernă minusculă şi tare, Susan se simţea ca şi cum ar fi contemplat un cer de vară.

Jeff McGee apăru lângă ea.

— O să-ncepem cu o electroencefalogramă.

— Electroencefalogramă, spuse ea. N-am făcut niciodată aşa ceva.

— Ba ai făcut, zise el. În timp ce erai în comă. Dar n-ai cum să ştii, pentru că nu erai conştientă. Nu-ţi poţi aminti. Acum, nu are de ce să-ţi fie teamă. Nu doare deloc.

— Ştiu.

— Vreau să văd activitatea bio-electrică a creierului tău. Dacă prezintă vreo disfuncţionalitate, indiferent la ce nivel, e aproape sigur că o electroencefalogramă ne va da indicaţii.

— Aproape?

— Nu e o tehnică perfectă.

O soră aduse electroencefalograful dintr-un colţ al camerei unde stătuse până atunci, şi-l lăsă lângă Susan.

— Aparatul dă cele mai bune rezultate dacă stai relaxată, îi spuse McGee lui Susan.

— Sunt relaxată.

— N-o să fie relevant sau o să fie dificil de interpretat dacă eşti emoţionată.

— Sunt relaxată, îl asigură ea.

— Să-ţi văd mâna.

Îşi ridică mâna de pe salteaua cu grosime de doi centimetri.

— Trebuie s-o ţii perfect întinsă în faţa ta, cu degetele strânse. E-n regulă. Acum te rog să-ţi răsfiri degetele.

Se uită cu atenţie timp de câteva secunde, apoi dădu din cap satisfăcut.

— E bine. Nu încerci să mă fraiereşti. Eşti calmă. Nu mai tremuri deloc.

Imediat după ce o coborâră la parter, Susan deveni calmă pentru că simţea că există un progres, oricât de mic. Fiind un fizician de prima mână, putea să înţeleagă, să aprecieze şi să-şi dea acordul cu privire la metode ştiinţifice, teste de laborator, riguros plănuite pentru a da răspunsuri care să te conducă la soluţia unică, finală.

Avea încredere în acest sistem de investigaţii. Avea încredere şi-n Jeffrey McGee, de asemenea. Era conştientă de calităţile lui de doctor şi conta pe intelectul lui. Ştia ce trebuie căutat şi, încă cu mult mai important, va şti să recunoască ceea ce vede.

Poate că acele teste vor conduce la o concluzie, încetul cu încetul. McGee făcea acum un prim pas în procesul de stopare a calvarului ei.

Era sigură de asta.

— Calmă ca o scoică, spuse ea.

— Ca o stridie, zise el.

— De ce stridie?

— Ca să te simţi măgulită.

— Crezi că aduc mai mult cu o stridie decât cu o scoică?

— Nu. Pentru că perlele se găsesc în stridii.

— Pun pariu că ai stofă de artist.

— Sunt un rechin, îi spuse el.

McGee îi aplică lui Susan de jur-împrejurul capului opt microelectrozi, câte patru pe fiecare parte.

— O să culegem informaţii atât de pe partea stângă cât şi de pe partea dreaptă a creierului, apoi o să le comparăm. Acesta e primul pas pentru a localiza trauma.

Sora conectă electroencefalograful.

— Te rog să-ţi menţii capul în aceeaşi poziţie, îi spuse McGee lui Susan, orice mişcare poate provoca interferenţe.

Ea îşi pironi privirile în tavan.

McGee privea ecranul verde-fluorescent al monitorului, care nu se afla în raza vizuală a lui Susan.

— Arată bine, spuse el cu o notă de dezamăgire în glas. Fără peak-uri, fără platouri, cu aspect echilibrat. Se încadrează în parametrii normali.

Susan era foarte liniştită.

— Negativ, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru ea sau pentru soră.

Susan îl auzi cum acţionează alt buton.

— Acum fac nişte citiri comparative, îi spuse McGee.

Câteva momente nu a scos nici un cuvânt.

Sora se mută în alt colţ al încăperii şi se apucă să noteze date de pe un alt aparat.

După un timp, McGee deconectă electroencefalograful.

— Ei, cum e? întrebă Susan.

— Nimic.

— Absolut nimic?

— Ei bine, electroencefalograful ne poate da nişte indicaţii utile, dar datele furnizate de el n-au un caracter definitiv în proporţie de sută la sută. Se cunosc cazurile unor pacienţi care prezentau boli nervoase grave, dar electroencefalogramele erau normale. În alte situaţii, persoane suferinde de maladii neevidenţiate aveau electroencefalograme anormale. Este un test util pentru a stabili un diagnostic, dar nu o să ne limităm la el. E doar un punct de plecare.

Dezamăgită, dar având încă certitudinea că unul dintre

teste va fi edificator, Susan întrebă:

— Ce urmează?

După ce McGee înlătură electrozii, spuse:

— Examenul radiologie, chiar alături. Vreau să-ţi mai fac o radiografie craniană.

— Pare nostim.

— Oho, o să râdem în hohote.

Laboratorul de raze X era o cameră plină cu aparatură greoaie, strălucitoare, de culoare albă şi neagră care-i părea cunoscută într-o oarecare măsură. Bineînţeles că nu era expertă în tehnologia razelor X. Pe lângă asta, nu se putea aştepta ca un spital din îndepărtatul Oregon să aibă aparatură de ultimă oră. În ciuda faptului că puteau să fie un pic depăşite, aparatele din Willawauk păreau corespunzătoare.

Radiologul era un bărbat tânăr care se numea Ken Piper. Developă clişeele în timp ce ei aşteptau, apoi prinse filmele impresionate de razele X pe nişte ecrane iluminate. El şi McGee studiară imaginile, discutând între ei cu voce joasă şi punctând zonele strălucitoare sau umbrele de pe film.

Susan se reîntorsese pe targa cu rotile şi îi urmărea.

Au dat jos primele filme, au prins altele, au mai discutat, arătând pe radiografii diverse zone.

În cele din urmă, McGee plecă de lângă ecranele iluminate, având o privire gânditoare.

— Ce-ai găsit? întrebă Susan.

El oftă şi-i spuse:

— N-am găsit semnele unor leziuni la nivelul creierului.

— N-am putut detecta nici acumulări de lichid, adăugă Ken Piper.

— Nu există modificări la nivelul glandei pineale care apar în cazurile de halucinaţii, zise McGee. Nu există nici cel mai mic indiciu de presiune intracraniană.

— E un set de imagini de o acurateţe perfectă, îi spuse cu veselie Ken Piper, zâmbindu-i. N-ai nici un motiv să fii îngrijorată, domnişoară Thorton.

Susan îl privi pe McGee şi-şi văzu oglindite propriile-i

sentimente în ochii lui. Din nefericire, Ken Piper greşea; avea o mulţime de motive de îngrijorare.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Vreau să faci un P.L., zise McGee.

— Ce-i asta?

— O puncţie lombară.

— Puncţie spinală?

— Da. Am fi putut omite ceva la electroencefalogramă şi la examenul cu raze X, ceva ce poate ni se va releva prin puncţia spinală. Sunt câteva detalii care pot fi clarificate numai în urma analizei fluidului spinal.

McGee sună la laboratorul spitalului de la telefonul radiologiei. Îi spuse laborantului care i-a răspuns să se pregătească pentru o analiză completă a probelor de lichid spinal pe care se pregătea să le recolteze de la Susan.

În timp ce punea telefonul jos, ea îi spuse:

— Să terminăm odată cu asta.

În ciuda faptului că McGee îi făcuse o anestezie locală cu novocaină la nivel spinal, puncţia lombară a fost dureroasă, dar nici pe departe atât de cumplită cum s-ar fi aşteptat ea să fie. Ochii i se umplură imediat de lacrimi amare, se înfioră şi-şi muşcă buza; necazul cel mare era că trebuia să rămână perfect relaxată, fiindu-i teamă ca acul să nu se rupă în ea dacă s-ar fi contractat sau s-ar fi smucit brusc.

McGee, cu privirea aţintită pe manometru în timp ce extrăgea fluidul, spuse:

— Presiune normală.

Câteva minute mai târziu, după recoltarea probei finale, scoase un sunet de uşurare şi-şi şterse lacrimile de durere.

McGee luă o eprubetă plină cu lichid spinal şi o examină în lumină.

— E bine, cel puţin este clar, spuse el.

— Cât durează până o să avem rezultatele? întrebă Susan.

— O să dureze ceva timp, zise McGee. Până atunci, ne-au mai rămas de făcut câteva teste mai puţin semnificative. Te simţi în stare să-ţi recoltăm ceva sânge?

— Fac orice pentru binele cauzei.

Cu puţin înainte de ora 10, în timp ce McGee era dus la laborator să vadă în ce stadiu se aflau analizele lichidului spinal, sosiră Murf şi Phil pentru a o conduce pe Susan înapoi, în camera 258.

Cu toate că ştia că acea teroare de ieri, din ascensor, nu fusese reală, cu toate că ştia că oamenii de servici erau străini de comportarea criminală de care îi crezuse în stare în halucinaţiile ei, nu se simţea în largul ei în prezenţa lor.

— Toată lumea ţi-a simţit lipsa la etajul doi, îi spuse Phil lui Susan în timp ce duceau targa prin hol.

— Sunt o mulţime de feţe posomorâte pe-acolo, zise Murf.

— Te cred, zise ea.

— E adevărat, reluă Phil.

— Camera pare aşa de sumbră fără tine, zise Murf.

— Ca o temniţă, completă Phil.

— Ca un cimitir, spuse Murf.

— Ca un spital, zise Phil.

— Este un spital, spuse ea şi continuă şarada, făcând eforturi să-şi menţină moralul ridicat pe măsură ce se apropiau de lift.

— Ai perfectă dreptate, i se adresă Murf.

— Bineînţeles că este un spital, zise Phil.

— Dar când eşti prin preajmă, şarmantă doamnă...

— ...totul pare mai calm, mai luminos...

— ...ca şi cum ar fi un hotel într-o staţiune...

— ...într-o ţară care este totdeauna însorită...

— ...un loc exotic, fantastic...

— ...ca Mesopotamia.

Ajunseseră la lift şi Susan îşi ţinu respiraţia.

— Phil, ţi-am spus ieri - Mesopotamia nu mai există.

Unul dintre ei apăsă un buton pentru a chema ascensorul.

— Atunci unde am mers eu în fiecare iarnă, Murf? Ghidul meu mi-a spus totdeauna că era Mesopotamia.

— Cred că ghidul tău era un escroc, Phil. Probabil că ai fost în New Jersey.

Uşile ascensorului se deschiseră. Susan simţi că înţepeneşte, dar acolo n-o aştepta nici unul dintre cei morţi.

— Nu, sunt sigur că n-am fost niciodată în New Jersey, Murf.

— Ce noroc pe New Jersey, Phil.

La dracu, nu pot să trăiesc aşa! se gândea Susan cu amărăciune în timp ce-o scoteau din ascensor şi parcurgeau coridorul etajului al doilea. Nu pot, pur şi simplu, să trec prin viaţă fiind suspicioasă şi temătoare faţă de orice persoană pe care o întâlnesc. Nu pot suporta această stare în care aştept tot timpul să mă pomenesc în faţa unei grozăvii care mă pândeşte din spatele oricărei uşi sau la fiecare colţ de stradă.

Cum poate cineva să treacă prin viaţă ca şi cum ar face o cursă continuă şi extenuantă printr-o înfiorătoare „casă a ororilor" dintr-un parc de distracţii?

De ce şi-ar dori cineva să ducă o asemenea viaţă?

Jessica Seiffert plecase.

Perdeaua fusese dată la o parte.

Un om de serviciu strângea ultimele aşternuturi murdare şi le punea într-un coş de rufe. La întrebarea lui Susan, el răspunse:

— Doamna Seiffert se simţea mai rău. Au dus-o în mare grabă jos, la reanimare.

— Îmi pare rău.

— Da, însă ne aşteptam toţi la aşa ceva, spuse omul de serviciu. Dar e mare păcat. E o femeie atât de drăguţă.

Lui Susan chiar îi părea rău pentru Jessica Seiffert, dar era uşurată că colega ei de cameră plecase.

Era plăcut să poţi privi pe fereastră, chiar dacă ziua era mohorâtă şi ceţoasă şi te aşteptai să izbucnească încă o furtună.

La zece minute după ce Susan fusese lăsată în camera ei de către Phil şi Murf, în timp ce stătea în pat aranjându-şi aşternuturile, sosi doamna Baker cu o tavă cu mâncare.

— În dimineaţa asta ai pierdut micul dejun. Iar tu, scumpo,

nu-ţi poţi permite să sari nici măcar peste o singură masă. Nu ai rezerve, aşa ca mine. Eu mi-aş putea permite să nu mănânc o săptămână întreagă.

— Sunt moartă de foame.

— Sunt ferm convinsă, zise sora, aşezând tava pe masa patului. Cum te mai simţi, puiule?

— Ca o perniţă de ace, zise Susan, pradă unei dureri monotone în spate, amintire a puncţiei spinale.

— Dr. McGee a făcut el însuşi toate testele?

— Da.

— Atunci ar fi putut să fie mai rău, zise doamna Baker, luând capacul de pe tavă. Sunt câţiva pe aici care nu lucrează aşa de fin.

— Da, dar mi-e teamă c-o să întârzie la cabinet.

— N-are ore de consultaţii miercuri dimineaţa, zise sora. Doar cinci ore după-amiază.

— A, apropo, zise Suzan, ieri ne-am văzut prea puţin şi am uitat să te întreb cum a fost luni noapte.

Doamna Baker se holbă la ea şi se încruntă perplexă.

— Luni noaptea?

— Cum a fost întâlnirea? Ştii tu - cina aceea cu hamburger şi distracţia de la bowling.

Timp de câteva secunde, sora arăta ca şi cum ar fi fost străină de subiectul despre care vorbea Susan. Apoi ochii îi scânteiară dintr-o dată.

— A! Întâlnirea. Desigur. Muncitorul meu forestier, mare şi hazliu.

— Cel cu umerii laţi cât uşa, spuse Susan, citind-o pe doamna Baker care i-l descrisese luni pe iubitul ei.

— Cu mâinile acelea mari, muncite şi blânde, zise sora visătoare.

Susan zâmbi.

— Aşa mai merge. Nu mi-am închipuit că ai fi putut să-l uiţi.

— A fost o noapte de pomină.

— Mă bucur că aud aşa ceva.

Figura doamnei Baker căpătă un aer poznaş. Ea spuse:

— Am doborât toate popicele. Când spun asta, nu mă refer doar la popicăria din bowling.

Susan râse.

— Doamnă Baker, ai o poftă de viaţă mai mare decât mi-aş fi imaginat.

Ochii plini de încântare ai surorii clipiră în spatele ramelor albe ale ochelarilor.

— Viaţa nu e prea apetisantă dacă n-o mai condimentezi un pic, din când în când.

După ce îşi desfăcu şerveţelul de hârtie şi-l băgă sub gulerul pijamalei - se schimbase cu cea albastră proaspăt spălată, după întoarcerea de la analize - Susan spuse:

— Bănuiesc că o condimentezi ceva mai mult.

— Câteodată pun chiar linguriţe întregi.

— Ştiam. Doamnă Baker eşti o adevărată sibarită{3}.

— Nu, sunt metodistă, dar şi metodiştii ştiu să se distreze. Acum mănâncă tot ce ai pe tavă, scumpo. Tare-mi place când te văd că te-ai mai împlinit un pic la faţă. Nu ne dorim o recidivă.

În următoarea jumătate de oră, Susan îşi mâncă micul dejun cu întârziere şi privi cerul înnorat care se profila în spatele ferestrei. Aglomerări de nori, în toate tentele de gri, acopereau în întregime orizontul.

La câteva minute după ora 11, apăru Jeff McGee.

— Iartă-mă că am întârziat atâta. Am rezultatele analizelor de laborator de mai devreme, dar am mai stat la reanimare, cu Jessie Seiffert

— Cum se mai simte?

— Se prăpădeşte repede.

— Ce păcat!

— Da. Păcat că moare. Dar de când nu mai e nimic de făcut pentru ea, mă bucur că se stinge rapid. A fost întotdeauna o femeie plină de dinamism şi i-a fost greu să stea ţintuită în pat, mult mai greu decât le-ar fi fost altora. A fost cumplit s-o văd suferind şi chinuindu-se în ultimele săptămâni.

Dădu din cap cu tristeţe, apoi pocni din degete ca şi cum l-ar fi străfulgerat un gând.

— În timp ce eram sus la reanimare, am avut o revelaţie. Ştii de ce ai fi putut să ai halucinaţia că vezi cadavrul lui Jerry Stein, când de fapt o priveai pe Jessie? Cred că ceva te-a şocat, te-a dat peste cap.

— M-a dat peste cap?

— Da. Iniţialele.

— Iniţialele, reluă Susan ca un ecou, nefiind sigură că a înţeles bine.

— Exact. Nu-ţi dai seama? Jerry Stein şi Jessica Seiffert - amândoi J.S.

— O! N-am observat.

— Poate că n-ai observat în mod conştient. Dar nimic nu scapă subconştientului; este extrem de vigilent. Ţi-ai dat seama în mod subconştient, cu siguranţă. Poate faptul că aveau aceleaşi iniţiale ţi-a atras atenţia asupra perdelei şi ai început să te temi. Dacă aşa stau lucrurile, poate că nici una dintre crize nu a fost total întâmplătoare, spontană. Poate că toate au fost declanşate de un anumit amănunt, un lucru minor sau un detaliu care te-au făcut să derulezi amintirile legate de „Casa Tunetului”. Poate că după formarea unei conexiuni la nivelul subconştientului, episodul halucinant a survenit în mod automat.

Era vizibil entuziasmat de această teorie, şi Susan îl întrebă:

— Dacă ce spui tu este adevărat, cu ce mă poate consola?

— Nu sunt absolut sigur. N-am avut timp să mă gândesc la întreaga suită a consecinţelor. Dar bănuiesc că poate fi important în a mă ajuta să decid în ce măsură diagnosticul poate fi considerat o consecinţă a unei cauze fizice.

Nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

Încruntată, ea spuse:

— Dacă halucinaţiile mele nu sunt scântei întâmplătoare şi spontane ale unui creier bolnav, atunci poate că izvorul lor, cauza lor nu este în nici un caz de natură fizică. Asta vrei să spui? Dacă viziunile sunt declanşate de mecanisme psihologice subtile, atunci întreaga problemă e mai bine să fie lăsată în mâinile unui psihiatru.

— Nu, nu, nu, spuse repede McGee, făcând un gest liniştitor

cu mâinile. N-avem suficiente date pentru a trage concluzii de acest fel. Trebuie să căutăm în continuare o cauză fizică, deoarece aceasta pare de departe cea mai verosimilă posibilitate, dacă ţinem cont de faptul că ai suferit o lovitură la cap şi ai stat în comă mai mult de trei săptămâni.

Susan îşi dorea să creadă că problema ei e în exclusivitate de natură fizică, nimic mai mult decât o consecinţă previzibilă a leziunii unor ţesuturi vitale. Dacă ar fi vorba de un minuscul cheag de sânge, o leziune, sau orice altă boală palpabilă, ştiinţa ar fi putut s-o rezolve cu rapiditate. Avea încredere în medicină pentru că era o ştiinţă. Nu avea încredere în psihiatrie pentru că-n sistemul de valori tributar formaţiei ei de fizician, psihiatria nu era deloc o ştiinţă; o percepea ca pe o vrăjitorie.

Dădu din cap neînduplecată.

— Greşeşti când presupui că iniţialele numelor au avut rolul de a declanşa criza. N-a fost asta. Nu există o cauză psihologică.

— Înclin să-ţi dau dreptate, spuse el. Dar în acest stadiu nu putem elimina nici o posibilitate.

— Eu pot. Am eliminat-o.

— Dar eu nu pot. Eu sunt doctor. Şi un doctor trebuie să rămână obiectiv.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, o luă de mână şi atingerea lui era nemaipomenit de liniştitoare.

Strângându-i mâna, ea spuse:

— Cum sunt rezultatele analizelor Lichidului spinal?'

— Proteinemia a fost normală. Am trecut la urmărirea elementelor figurate sangvine. Dacă ar fi fost prea multe globule roşii, am fi tras concluzia că există o hemoragie intracraniană, la baza craniului sau de-a lungul coloanei vertebrale.

— Dar numărul globulelor roşii e în limite normale, spuse Susan, anticipând răspunsul.

— Exact. Dacă numărul globulelor albe ar fi fost peste limită, ar fi semnalat o infecţie la nivel cerebral sau spinal.

— Dar şi numărul globulelor albe e normal.

— Da.

Susan se simţea încolţită de o armată de probe palpabile, crude şi viabile. Eşti la fel de sănătoasă ca o adolescentă, păreau să-i arunce în faţă faptele concrete. Organismul nu te-a trădat. Nici creierul tău nu te-a trădat. Mintea ta a luat-o razna. Nu ai o boală care să-ţi fi alterat fizicul, Susan. Problema ta nu e de factură organică. Doar că baţi câmpii; asta-i tot. Nebunie. Eşti ţicnită.

Se strădui să nu asculte toate acele voci interioare pline de invidie, să nu mai audă corul acela sonor de auto-incriminări, auto-flagelări, generator de confuzii.

Spuse cu amărăciune:

— Analizele fluidului spinal n-au relevat nimic neobişnuit?

— Absolut nimic. Am analizat chiar şi conţinutul în zaharuri al fluidului spinal. Există maladii în care un anumit gen de bacterii consumă zaharurile, aşa că un conţinut scăzut al acestora poate constitui un semnal de alarmă. Dar lichidul tău spinal are o concentraţie normală de zaharuri, două treimi din conţinutul în zaharuri al sângelui.

— Parcă aş fi un exemplu de femeie de 32 de ani, perfect sănătoasă, dintr-o carte de specialitate, zise ea cu o ironie usturătoare.

McGee era în mod vizibil necăjit pentru dificultăţile pe care le întâmpina în diagnosticarea bolii ei.

— Nu. Ceva nu este în regulă pe undeva.

— Ce?

— Nu ştiu.

— Nu e extrem de liniştitor.

— Continuăm să investigăm.

— Am sentimentul c-o să rămân mult timp pe aici.

— Nu. O să aflăm în curând. Trebuie.

— Dar cum?

— Păi, înainte de toate, o să iau cu mine acasă electroencefalograma, radiografiile şi rezultatul analizelor. Vreau să le mai verific odată, cu lupa, dacă este nevoie. Poate că nu le-am examinat destul de atent de dimineaţă. Poate că răspunsul se află aici şi noi pur şi simplu l-am omis. Poate că

am trecut cu vederea vreun amănunt... vreo anomalie subtilă...

— Şi dacă tot nu găseşti nimic?

El ezită, şi, cu o anume îngrijorare în glas, spuse în cele din urmă:

— Păi, în situaţia asta... mai există un test pe care-l mai putem face.

— În ce constă? întrebă ea.

— Nu este o procedură simplă.

— Îmi dau seama de asta doar uitându-mă la tine, zise ea.

— O angiogramă cerebrală. Este o tehnică de diagnosticare care se utilizează de obicei pentru victimele afectate din punct de vedere funcţional, în cazul cărora trebuie să recurgem la neurochirurgie pentru a elimina cheagul de sânge sau pentru a stopa hemoragia vasului sangvin.

— În ce constă?

— Injectăm o substanţă radioopacă în fluxul sangvin, la nivelul unei artere care realizează comunicarea între inimă şi creier, mai exact în gât, şi asta nu e chiar o plăcere.

— Bănuiesc că nu.

— E dureros.

Susan îşi puse mâna pe o parte a gâtului şi, neliniştită, îşi masă pielea fină.

McGee spuse:

— Procedura nu este complet lipsită de riscuri. Un mic procent de pacienţi suferă complicaţii ulterioare care provoacă moartea. Reţine că n-am spus că procentul este infinitezimal sau minor.

— Ai spus că este un procent mic şi deduc din asta că procentul nu este majoritar, dar e destul de ridicat pentru a fi semnificativ.

— Exact.

— Dar noi vorbim despre nişte investigaţii ale cutiei craniene cu raze X, dar ceva mai sofisticate, zise ea. Am dreptate?

— Da. De îndată ce markerul radioopac ajunge în vasele de sânge din creier, urmărim dispersarea sa cu o cascadă de raze

X. În felul ăsta obţinem cea mai detailată imagine asupra sistemului circulator cerebral. Putem să distingem forma şi dimensiunile tuturor venulelor şi arteriolelor. Putem localiza un cheag, o hemoragie, o tumoră în peretele arterial, practic orice, indiferent de dimensiuni.

— Sună ca şi cum ar fi exact lucrul de care am nevoie pentru a ajunge la rădăcina problemei, zise Susan.

— În mod normal, n-aş recurge la o angiogramă decât dacă pacientul prezintă tulburări funcţionale serioase - pierderea vorbirii, pierderea controlului asupra sistemului locomotor, semiparalizii - sau suferă, de pe urma unei apoplexii, de confuzii mentale foarte grave care nu-l mai îndreptăţesc să spere într-o existenţă normală.

— Pare să fie cazul meu, spuse ea mohorâtă.

— O, nu. Chiar deloc. Există o diferenţă enormă între tulburările mentale cauzate de o apoplexie şi halucinaţiile pe care le ai tu. Mă crezi sau nu, starea ta afectează cel mai puţin cursul normal al vieţii.

Timp îndelungat, nici unul dintre ei nu spuse nimic. McGee stătea în picioare lângă pat şi Susan şedea acolo, simţindu-se mică şi slabă; îşi strângeau mâinile în tăcere.

Apoi ea spuse:

— Să presupunem că n-o să găseşti nimic revăzând diseară setul de analize.

— Să presupunem.

— O să-mi prescrii să mi se facă o angiogramă?

El închise ochii şi se gândi un timp.

Susan observă că avea un tic nervos la pleoapa stângă.

În cele din urmă, el spuse:

— Pur şi simplu nu ştiu. Depinde de multe aspecte. Trebuie să iau în consideraţie vechiul dicton al medicilor: „Dacă nu poţi face bine, măcar nu face mai rău”. Vreau să-ţi spun că dacă nu am nici cea mai mică indicaţie că problema ta e de natură fizică, în cazul ăsta a-ţi face o angiogramă ar fi...

— Este de natură fizică, insistă Susan.

— Chiar dacă aş avea certitudinea că e o cauză de natură fizică, şi aş avea o motivaţie solidă care să justifice o

angiogramă, aş vrea să mai aşteptăm câteva zile până te mai întremezi un pic.

Ea îşi umezi buzele pe care şi le simţea uscate şi aspre.

— Dacă o să facem o angiogramă şi nu o să fie relevantă cu privire la o posibilă alterare fizică a creierului şi dacă halucinaţiile vor continua, ce se va întâmpla atunci? întrebă ea.

— Am fi epuizat toate căile indicate de medicina tradiţională.

— Nu.

— Va trebui să renunţăm la un diagnostic care să aibă o cauză fizică şi să căutăm altceva.

— Nu.

— Susan, pur şi simplu, va trebui.

— Nu.

— Nu e o ruşine să consulţi un psihiatru. E doar un...

— Nu e vorba de ruşine, zise ea. Doar că nu cred în utilitatea acestui act.

— Psihiatria modernă are realizări...

— Nu, spuse ea, tăindu-i vorba, speriată numai la gândul de a lua în discuţie posibilitatea de a supune unei îndelungi terapii ani şi ani de halucinaţii continue. Nu. Trebuie să fie o disfuncţionalitate pe care s-o poţi repera, ceva ce se poate vindeca. Asta trebuie să fie. Asta ar trebui să fie.

El ocoli subiectul psihiatrie.

— O să fac tot ce-mi stă-n putinţă.

— Asta-i tot ce-ţi cer.

— Nu mă declar învins.

— Nici nu mi-am închipuit aşa ceva.

El observă că buzele ei erau uscate, aşa că-i spuse:

— Vrei un pahar cu apă?

— Da, te rog.

I-l umplu şi ea îl bău pe tot din câteva înghiţituri lungi şi lacome; apoi el puse paharul gol pe tava de pe noptieră.

— Ţi-ai amintit ceva în legătură cu serviciul tău? întrebă McGee.

Întrebarea lui o sperie. Ultima dată când se gândise la

corporaţia Milestone sau la serviciul ei fusese atunci când îi telefonase luni dimineaţa lui Philip Gomez la Newport Beach. Cu mai mult de două zile în urmă. De atunci neglijase acest gând, aruncase asupra lui un văl întunecat - ca şi cum i-ar fi fost teamă. Chiar îi era teamă. Acum, simpla rostire a numelui de Milestone îi dădea fiori. Ba mai mult, brusc avu strania şi înfiorătoarea revelaţie că acele halucinaţii bizare - întâlnirile cu morţii - erau într-un anume fel direct legate de munca ei la Milestone.

McGee observă că-i este frică, se aplecă asupra ei şi spuse:

— Susan? Ce s-a întâmplat?

Îi spuse că se gândea la existenţa unei legături între halucinaţiile ei şi corporaţia Milestone.

— O legătură? întrebă McGee, absolut perplex. Ce fel de legătură?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar simt eu asta.

— Îmi sugerezi că ai mai avut astfel de halucinaţii înainte de accidentul auto?

— Nu, nu. Cum s-ar fi putut?

— Vrei să spui că nu eşti sigură dacă le-ai avut sau nu înainte de accident.

— Nu le-am avut. Categoric nu.

— Nu mă mulţumeşte faptul că nu pari destul de sigură.

Drept pentru care ea se gândi câteva clipe la această problemă.

El o privea nerăbdător.

În cele din urmă, ea spuse:

— Da. Da. Sunt sigură. Crizele astea s-au produs numai după accident. Dacă le-aş fi avut înainte, n-aş fi putut să le uit. Aşa ceva nu se uită.

McGee îşi îndreptă capul şi o privi din profil.

— Dacă există o cauză fizică a stării tale - ceea ce dorim atât de mult să credem amândoi - atunci leziunea provine de la accidentul rutier.

— Ştiu.

— Nu poate fi ceva ca urmare a muncii tale la Milestone. Pentru că, dacă e cauzată de presiunea la care te supune

munca ta sau ceva în acest gen...

— ...atunci trebuie evaluată starea psihică, termină ea fraza pentru el. O depresie nervoasă.

— Da.

— Ceea ce nu e aşa.

— Atunci care poate fi legătura cu Milestone?

Ea se posomorî:

— Nu ştiu.

— Aşa că te înşeli.

— Aşa cred. Dar eu încă...

— Te simţi speriată?

— Da.

— Asta e explicabil, zise McGee. Ţi-e frică de corporaţia Milestone dintr-un motiv destul de asemănător celui care ţi-a inspirat teama de perdeaua trasă care înconjura patul lui Jessie. Nu puteai vedea ce se află de cealaltă parte a perdelei, ceea ce a dat aripi imaginaţiei tale. Serviciul tău are acum atributul de a fi ceva necunoscut. E ca o perdea trasă în jurul unei părţi a vieţii tale şi fiindcă nu poţi vedea ce se află în spatele ei, imaginaţia ta are ocazia să-ţi furnizeze ipoteze înfricoşătoare. Poate datorită unei alterări funcţionale infime la nivelul creierului, eşti obsedată de „Casa Tunetului" şi de ce ţi s-a întâmplat în acea peşteră; drept urmare, imaginaţia ta, de câte ori are posibilitatea să călătorească, se întoarce invariabil la evenimentele de acum 13 ani. Halucinaţiile tale n-au nici o legătură cu munca ta, nu pot avea nici o legătură, pentru că Milestone n-are nici o legătură cu „Casa Tunetului". Tu doar încerci să le legi pe toate deoarece... ei bine, asta înseamnă să fii obsedat psihic de un singur eveniment din viaţa ta. Mă înţelegi?

— Da.

— Totuşi Milestone încă îţi mai dă o stare de teamă.

— De câte ori pronunţi acest nume, simt că mă străbat fiori reci, recunoscu ea.

Pe braţ, unde pijamaua era suflecată, se vedea că i se făcuse pielea ca de găină.

McGee stătuse aplecat deasupra patului în tot acest timp.

Acum se ridicase şi se aşezase la margine, încă ţinând-o de mână.

— Ştiu că ţi-e teamă, îi spuse el înţelegător. Ţi-a îngheţat mâna. Nu era rece când ţi-am ţinut-o prima dată, dar din momentul în care am început să discutăm despre munca ta, s-a transformat într-un sloi.

— Vezi?

— Da, dar fiorii ăştia reci, suspiciunile tale faţă de Milestone, nu sunt decât aspecte ale obsesiilor tale. Această teamă este un episod minor, o versiune prescurtată a acelui tip de criză pe care ai făcut-o la vederea cadavrului lui Jerry Stein. Nu ai nici un motiv logic să-ţi fie teamă de Milestone sau de vreo persoană care lucrează acolo.

Încuviinţă, speriată de natura extrem de complicată a bolii ei.

— Cred că nu.

— Ştii că nu.

Susan oftă.

— Ştii ce mi-aş dori? Mi-aş dori să existe fantome. Mi-aş dori ca întâmplările prin care am trecut să fie un caz în care un mort se ridică din groapă pentru a se răzbuna, ceva în stilul unor bancuri morbide. Vreau să spun că mi-ar fi fost mult mai uşor să accept aşa ceva, Dumnezeule. Fără puncţii spinale. Fără angiograme. Să nu mai fiu atât de cumplit de măcinată de îndoieli care mă rod pe dinăuntru. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să chem un preot şi să-l rog să alunge duhurile rele, să le trimită înapoi în iad, unde le este locul.

McGee se încruntă la ea şi i se citea în ochi o tentă de supărare când îi spuse:

— Hei, nu-mi face nici o plăcere să te aud vorbind aşa.

— Oh, nu-ţi face griji, se grăbi Susan să-l liniştească. N-o să devin mistică. Sunt perfect conştientă de faptul că nu există stafii. Pe lângă asta, dacă ar fi fost stafii şi dacă ele mi-ar fi dat târcoale în ultimul timp, ar fi trebuit să fie imateriale, nu-i aşa? Sau ar arăta ca un morman de cearceafuri cu nişte orificii practicate în locul ochilor. Aşa arată o fantomă. Nu sunt solide şi fierbinţi precum arătările de care am fugit eu în ultimul

timp. Îi zâmbi. Hei! Ştiu de ce eşti aşa de îngrijorat dintr-o dată! Ţi-e teamă că în cazul în care sunt stafii, n-o să mai am nevoie de tine. Doctorii nu practică exorcismul, am sau nu dreptate?

— Ai dreptate, îi zâmbi el.

— Ţi-e teamă c-o să te dau la o parte, c-o să mă descotorosesc de tine pentru nişte preoţi cu o carte de rugăciuni într-o mână şi cu un crucifix în cealaltă.

— Mi-ai face tu mie una ca asta? o întrebă el.

— Niciodată. Pentru numele lui Dumnezeu, prea multe lucruri pot lua o întorsătură greşită dacă mă bazez pe un preot. Cum ar fi... dacă m-aş încredinţa unui preot care şi-a pierdut cinstea? Sau dacă merg la un preot catolic pentru ajutor - şi descoperă că stafiile sunt toate protestante? La ce mi-ar mai ajuta exorcismul atunci?

Era sigură că McGee nu fusese indus în eroare de umorul ei forţat, de bună calitate; el ştia că ea este încă deprimată şi speriată. Dar oricum, se juca cu ea, de dragul aparenţelor, aşa cum o făcea şi ea, pentru că insistase mult prea mult asupra problemelor ei în această dimineaţă, şi nu era bine să le tot aprofundeze. Trebuia să găsească alt subiect de discuţie, avea nevoie de o destindere a atmosferei pentru un timp şi McGee era amabil.

— Bun, zise el, aşa cum înţeleg eu lucrurile, exorcismul acţionează în mod independent de religia pe care ai practicat-o într-o viaţă anterioară. Ce fel de tărâm supranatural ar mai fi acela, dacă ar fi să privim lucrurile în mod logic? Vreau să spun că dacă formele de exorcism catolic n-ar avea nici un efect asupra stafiilor protestante, atunci un crucifix nu va putea face să dispară un vampir evreu.

— În acest caz, cum se poate alunga un vampir evreu?

— Probabil că ar trebui să-l ameninţi cu steaua lui David în loc de crucifix?

— Sau poate ar trebui să-i oferi o cină cu multă şuncă, zise Susan.

— Numai asta îl va alunga dacă este un vampir evreu serios. Atunci ce părere ai de vampirii musulmani?

— Vezi? zise ea. Totul e atât de complicat. Nu te pot concedia pentru a angaja în schimb un preot.

— Ah, e atât de plăcut să ştii că cineva are nevoie de tine.

— O, am categoric nevoie de tine, îl asigură ea. Am nevoie de tine. Chiar am nevoie de tine.

Percepea transformările evidente ale propriei voci în timp ce vorbea, îşi dădea seama că tonul glumeţ era anulat de văpaia sentimentelor ei faţă de el. Nu exista nici cea mai mică îndoială în privinţa asta. Era la fel de şocată de îndrăzneala ei aşa cum părea a fi însuşi McGee, dar nu se putea opri. Se aruncă cu capul înainte nepăsătoare, vorbind prea repede, într-o goană teribilă, pentru a exprima ce se petrecea în mintea şi sufletul ei de o zi sau poate de două.

— Am nevoie de tine, Jeff McGee. Dacă şi tu vrei, voi sta aici toată ziua, repetând în continuu aceste cuvinte până voi rămâne fără glas.

O privea cu ochii aceia de un albastru frumos. Cel mai intens şi mai închis albastru pe care-l văzuse vreodată.

Încercă să citească în acei ochi, dar nu putea spune nimic despre gândurile care se ascundeau în spatele lor.

În timp ce aştepta un răspuns, Susan se întreba dacă nu făcuse o prostie. Oare interpretase greşit comportamentul faţă de ea şi reacţiile lui din ultimele zile? Acolo unde ea crezuse că vede dragoste - era doar grija medicului pentru pacient? Dacă interpretase greşit interesul său pentru ea, atunci minutele care vor urma vor fi practic cele mai penibile din viaţa ei.

Îşi dori disperată să poată da ceasul înapoi măcar cu un minut, să-şi poată retrage cuvintele.

Apoi McGee o sărută.

Nu semăna cu nici unul dintre sărutările acelea pe obraz sau pe colţul buzelor din ultimele zile. De data aceasta, sărutul lui nu avea nici urmă de castitate sau timiditate. O sărută pe buze, blând dar pasionat, amândoi oferind şi primind, căutându-se şi dorindu-se. Ea îi răspunse cu o spontaneitate şi o căldură nemaiîntâlnită; de data aceasta nu mai păstra nimic în rezervă. Îi dispăruse orice urmă de

răceală, nimic din fiinţa ei nu-i dicta prudenţă în relaţia care se înfiripa. Această iubire va fi deosebită de toate celelalte pe care le trăise. De această dată era purtată de val. Acest sărut nu contopea doar buzele, era pasionat, înfocat şi plin de chemări. El îşi puse mâinile pe obrajii ei, strângând-o cu blândeţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ea ar putea să se răzgândească şi să fugă de el - ca şi cum n-ar fi suportat gândul că se poate întâmpla ca ea să facă aşa ceva.

Când, în cele din urmă, sărutul se sfârşi, iar ei se îndepărtară unul de celălalt cu câţiva centimetri pentru a se privi, pentru a decide în ce măsură acel sărut îi transformase, Susan percepu un amalgam de sentimente pe chipul lui McGee: fericire, surpriză, confuzie, admiraţie, stânjeneală şi ceva mai mult.

Respiraţia lui era accelerată.

A ei era şi mai rapidă.

Preţ de o clipă a avut sentimentul că mai vede ceva în privirea lui; ceva... întunecos. Timp de o secundă sau două a crezut că era teamă, doar o licărire, o atingere a aripilor fricii.

Teamă?

Înainte de a se hotărî ce anume însemna, înainte de a avea certitudinea că văzuse cu adevărat oglindită teama în privirea lui, tăcerea şi vraja se destrămară.

— M-ai surprins, zise Jeff, n-am crezut...

— Mi-a fost teamă că te-am jignit sau...

— Nu, nu. Pur şi simplu... nu-mi venea să cred...

— ...că amândoi...

— ...că sentimentul era reciproc.

— Am crezut că am înţeles şi... Ei bine, semnalele pe care mi le trimiteai păreau...

— ... sărutul a pus capăt tuturor îndoielilor pe care tu...

— Dumnezeule, da!

— Ce sărut! zise el.

— Un sărut nemaipomenit.

O sărută din nou, dar în fugă, trăgând cu ochiul spre uşă cu o evidentă stânjeneală. Nu-l putea învinui că dă înapoi. La urma urmei el era doctor, iar ea pacientă; să te giugiuleşti cu

pacienta nu era un act compatibil cu etica medicală. Ar fi vrut să-şi încolăcească braţele de gâtul lui şi să-l strângă cu putere lângă el; dorea să fie a lui şi să fie al ei. Dar ştia că nu este nici timpul, nici locul potrivit, şi-l lăsă să se depărteze de ea.

— De cât timp mă..., zise ea.

— Nu ştiu. Poate că dinainte ca tu să ieşi din comă.

— Înainte de asta? Mă iubeai?

— Erai atât de frumoasă.

— Dar nici nu mă cunoşteai pe-atunci.

— Probabil că-n acele momente nu era chiar dragoste. Dar era ceva. Chiar şi atunci, am simţit ceva.

— Mă bucur.

— Iar după ce ai ieşit din comă...

— Ai descoperit cât de fermecătoare sunt şi ai căzut în mrejele vrăjii.

— Exact. Am descoperit că ai ceea ce doamna Baker numeşte „zvâc". Mă atrag femeile cu „zvâc".

Timp de câteva secunde nici unul din ei nu rosti vreun cuvânt, mulţumindu-se să se privească unul pe celălalt. Apoi ea spuse:

— Chiar se poate întâmpla atât de repede?

— Da.

— Sunt atât de multe de spus despre asta.

— Un milion de amănunte, spuse el.

— Un miliard, zise ea. Nu ştiu mai nimic despre tine.

— Duc o viaţă ternă.

— Vreau să ştiu totul despre tine, spuse ea, ţinându-i mâna într-ale sale. Totul. Dar cred că... aici, în locul ăsta...

— Este mult prea penibil.

— Da. Nu s-ar putea spune că aici e locul cel mai potrivit pentru proaspeţii îndrăgostiţi.

— Cred că ar trebui să limităm relaţia noastră la raporturi de medic-pacient, atâta timp cât te afli aici. Mai târziu, când o să te simţi mai bine, şi o să ieşi din spital, iar relaţia noastră nu o să fie atât de în văzul lumii...

— Probabil că e mai bine aşa, zise ea, cu toate că dorea să-l mângâie şi să fie mângâiată de el, ceea ce nu era chiar

caracteristic unei relaţii de tipul medic-pacient.

— Dar trebuie să ne mărginim la o relaţie strict de tipul medic-pacient? N-am putea să încălcăm puţin regulile? Nu s-ar putea măcar să mă săruţi pe obraz, din când în când?

Jeff zâmbi şi se prefăcu că meditează asupra chestiunii.

— Păi... ăă... ia să vedem... după câte îmi amintesc, jurământul lui Hippocrate nu conţine vreo restricţie faţă de sărutările pe obrajii pacienţilor.

— Deci, ce-ai zice s-o faci chiar acum?

El o sărută pe obraz.

— Serios, spuse el, cred că în clipa de faţă cel mai important lucru pentru amândoi este să ne mobilizăm ca să te însănătoşeşti. Dacă o să reuşim şi o să te faci bine, atunci între noi doi totul - absolut totul - va fi posibil.

— Datorită ţie, am o mare motivaţie pentru care să mă lupt.

— Şi-o să ieşi victorioasă din luptă, zise el cu un ton care nu admitea replică. Amândoi o să fim victorioşi.

Privindu-l, Susan îşi dădu seama că văzuse oglindită teama în ochii lui, cu câteva minute mai devreme. Cu toate că, în faţa ei, nu dăduse glas nici unui gând pesimist, exista în fiinţa lui o îndoială cu privire la posibilitatea de a pune capăt îngrozitoarelor ei halucinaţii. Nu era un naiv; ştia că există şi posibilitatea unui eşec. Teamă? Da. Da, era perfect îndreptăţit să-i fie teamă. Îi era teamă că se îndrăgostise de o femeie care era într-o stare psihică critică, ba mai mult, care putea să ajungă la balamuc.

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea.

— Nu-mi fac griji.

— Sunt puternică.

— Ştiu.

— Suficient de puternică pentru a reuşi - cu ajutorul tău.

O sărută din nou pe obraz.

Susan se gândi la ceea ce spusese mai devreme despre strigoi. Îşi dorea într-adevăr ca să existe. Atunci problema ei s-ar fi simplificat. Doar nişte strigoi. Doar nişte morţi ieşiţi din morminte care ar putea fi trimişi înapoi, în gropile lor, cu

ajutorul unor rugăciuni adecvate, cu condiţia să fie stropiţi cu agheasmă din belşug. Ce bine ar fi fost să descopere că există o cauză externă, că problema nu ţinea de o tulburare internă a ei. Deşi ştia că e imposibil, îşi dorea să se găsească dovada că strigoiul lui Harch şi ceilalţi strigoi erau reali, că strigoii erau vii, şi că ea nu fusese nici o clipă, bolnavă.

Puţin mai târziu, i se îndeplini dorinţa - sau cam aşa ceva.

12

Masa de prânz fu servită la scurt timp după micul ei dejun luat cu întârziere, dar cu toate acestea se strădui să mănânce pentru ca doamna Baker să fie mulţumită. După o oră şi jumătate, coborî la o a doua şedinţă de terapie fizică cu doamna Atkinson. O conduseră doi oameni de servici care, din fericire, n-aveau nici unul nici celălalt chipul vreunui personaj din trecut.

Când ajunseră la lift, se aştepta la tot ce putea fi mai rău. Dar nu se întâmplă nimic.

Nu mai avusese halucinaţii de noaptea trecută, când văzuse cadavrul lui Jerry Stein în patul doamnei Seiffert. În timp ce oamenii de serviciu o conduceau prin coridorul primului etaj, către sala de terapie fizică, numără orele care trecuseră de la ultima criză şi constată că erau aproape 16.

Aproape 16 ore fără probleme.

Poate că nici nu se va produce vreo altă criză. Poate că vedeniile vor lua sfârşit la fel de neaşteptat precum începuseră.

Şedinţa de terapie cu Florence Atkinson a fost un pic mai dificilă decât cea de ieri, dar s-a simţit şi mai bine după masaj, iar duşul a fost o încântare.

La întoarcere. Susan şi-a ţinut respiraţia când au ajuns la lift.

Din nou, nu i se întâmpla nimic.

Trecuseră mai mult de 17 ore.

Avea sentimentul că s-ar elibera pentru totdeauna de halucinaţii dacă ar fi putut ajunge la capătul unei zile fără

apariţia lor; o zi fără strigoi ar fi putut să însemne un balsam pentru mintea şi sufletul ei.

Nu mai avea de aşteptat nici şapte ore.

Când se întoarse în camera ei de la sala de terapie fizică, o aşteptau două buchete de flori proaspete; garoafe, trandafiri, crizanteme şi crenguţe de lămâiţă. Ambele aranjamente florale erau însoţite de cărţi de vizită. Prima o îndemna să se facă bine cât mai repede şi era semnată „Ca întotdeauna, Phil Gomez". În a doua se spunea: „Ne este dor de tine tuturor, aici la minele de sclavi". Era semnată de mai mulţi. Susan recunoscu o parte din nume, deoarece le menţionase Phil Gomez atunci când vorbiseră luni dimineaţa. Se uită la listă: Ella Haversby, Eddie Gilroy, Anson Breckenridge, Tom Kavinsky... erau în total nouă nume. Nu-şi putea aminti chipul niciunuia dintre ei.

De câte ori îi venise în minte numele Corporaţiei Milestone, simplul gând o făcea să se înfioare.

Nu ştia de ce.

Trebuia să-şi menţină moralul ridicat, să alunge gândurile demoralizatoare, aşa că îşi scoase Milestone din minte. Măcar, florile erau frumoase. Putea să se bucure de ele fără să se gândească de unde proveneau.

Se băgă în pat din nou şi încercă să citească o carte, dar constată că şedinţa de terapie şi duşul fierbinte o obosiseră. Adormi. De data aceasta fără vise.

Când se trezi, camera ei era plină de umbre mişcătoare. Afară, soarele se contopise cu munţii; deşi asfinţitul era departe, ziua aceea cenuşie îţi crea sentimentul că te afli în amurg.

Căscă, se scula în capul oaselor şi se frecă la ochi.

Al doilea pat era liber în continuare.

Ceasul de pe noptieră arăta ora 4 şi 30. Trecuseră 19 ore de la ultima ei criză.

Se întrebă dacă nu cumva înfloritoarea ei relaţie cu McGee reuşea să ţină strigoii la distanţă. Faptul că există cineva pe care-l iubea şi care o iubea: era fără doar şi poate o alinare. Nu putea să creadă că problema ei era de factură psihologică;

cu toate acestea, acum când necazurile ei păreau de domeniul trecutului, era cu mult mai dispusă să accepte explicaţii psihologice. Poate că singurul medicament de care avea nevoie era dragostea lui Jeff.

Se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi se îndreptă spre baie. Aprinse lumina.

Capul decapitat al lui Jerry Stein se afla pe capacul closetului.

Susan stătea pe pardoseala din faianţă albă, în acea lumină agresivă alb-fluorescentă, chipul ei fiind la fel de alb ca şi celelalte obiecte din acea baie de un alb imaculat.

Nu putea să creadă că ceea ce vede este adevărat.

Nu e adevărat.

Capul se afla în aceeaşi stare avansată de descompunere ca şi noaptea trecută, când Jerry se ridicase din patul Jessicăi Seiffert, şuierând numele lui Susan prin buzele intrate în putrefacţie. Pielea avea o nuanţă între gri şi gri-verzui. La colţurile buzelor se uscaseră firişoare subţiri de secreţii. Pe buza superioară îi apăruseră băşicuţe hidoase. Şi în jurul nasului tumefiat, pete închise la culoare, semne de intrare în putrefacţie, în colţurile ochilor. Ochii erau larg deschişi. Ieşiţi din orbite. Erau opaci, acoperiţi de un strat apos, ca şi noaptea trecută; albul ochilor era decolorat, cu tentă galbenă şi străbătut de vinişoare de sânge. Dar măcar erau nişte ochi care nu vedeau, aşa cum trebuie să fie ochii unui mort: orbi şi încremeniţi. Capul fusese despărţit de restul cadavrului cu o furie sălbatică; la baza gâtului atârna o fâşie de carne zdrenţuită, ca un guler cu zorzoane. Pe acea piele gri a gâtului, era înfăşurat ceva mic şi strălucitor, ceva ce capta lumina şi strălucea. Un medalion. Era „steaua lui David” mică, placată cu aur pe care Jerry Stein o purta dintotdeauna.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e adevărat...

Efectul celor trei cuvinte părea a fi mult mai diminuat decât de obicei; pe măsură ce-l privea, capul acela sinistru devenea mai viu, mai real.

Împietrită de groază, dar hotărâtă să alunge vedenia, Susan se apropie cu încă un pas.

Ochii aceia de mort erau pironiţi asupra ei, trecând prin ea, privind spre ceva din lumea de dincolo.

Nu e adevărat.

Încercă să atingă faţa cenuşie. Ezită. Ce-ar fi dacă chipul acela ar prinde viaţă la o simplă atingere? Dacă ochii aceia de cimitir s-ar roti şi s-ar îndrepta spre ea? Dacă gura aceea ca o ruină s-ar deschide şi ar muşca-o de degete, şi n-ar mai lăsa-o să plece? Ce-ar fi dacă...

Ajunge! îşi spuse ea cu mânie.

Deodată se auzi un zgomot ciudat ca un şuierat - şi se dumiri că acel sunet era propria ei respiraţie, neregulată.

Linişteşte-te, îşi spuse ea. La dracu, Susan Kathleen Thorton, eşti prea bătrână ca să mai poţi crede în asemenea prostii.

Dar acel chip refuza să dispară ca un miraj.

În cele din urmă, îşi întinse mâna tremurândă prin aer, care părea să aibă densitatea apei. Atinse obrazul mortului.

Era de consistenţă solidă.

Era real.

Rece şi unsuros.

Îşi retrase iute mâna, cutremurată şi înfiorată.

Ochii apoşi nu se mişcară.

Susan îşi privi vârfurile degetelor cu care atinsese capul şi văzu că erau umezite de o materie vâscoasă, de culoare argintie.

Mâzga descompunerii.

Îngreţoşată şi gata să vomite, Susan îşi şterse înnebunită degetele murdare pe pantalonul de la pijama şi văzu că acea clisă dezgustătoare pătează materialul.

Nu e adevărat, nu e adevărat, nu e, nu e...

Cu toate că îşi repeta conştiincioasă cuvintele magice, care ar fi trebuit s-o readucă la realitate, îşi pierduse curajul de care ar fi avut nevoie pentru a continua confruntarea. Dorea numai să iasă naibii din baie, în cameră şi apoi în coridor, să coboare la dispeceratul surorilor cu ascensorul şi să ceară ajutor. Se întoarse... şi îngheţă.

Ernest Harch stătea în uşa băii, blocându-i ieşirea.

— Nu, spuse ea cu glas ridicat.

Harch râmji. O împinse în baie şi închise uşa în spatele lui.

Nu e adevărat.

— Ce surpriză, zise el pe ton grav, scăzut şi cu acea notă de familiaritate.

Nu-mi poate face nici un rău.

— Căţea, spuse el.

Harch nu mai era deghizat în pacientul William Richmond. Îşi schimbase pijamaua şi halatul. Purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcat în urmă cu 13 ani, în Casa Tunetului, când îl ucisese pe Jerry Stein. Pantofi negri, şosete negre. Pantaloni negri. O cămaşă albastru închis, aproape neagră. Îşi amintea vestimentaţia lui fiindcă, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi a flăcării torţelor, îi aducea aminte de un nazist dintr-un vechi film cu război. Un S.S.-ist. Gestapo. Sau ce erau cei îmbrăcaţi complet în negru. Figura lui colţuroasă, trăsăturile ascuţite, părul blond deschis şi ochii de gheaţă, toate aceste amănunte creau imaginea unui soldat cu sânge rece din trupele de asalt, imagine pe care o cultiva nu numai la modul inconştient, ci având o plăcere perversă în a nu omite nici un detaliu.

— Îţi place micul meu dar? întrebă Harch, arătând cu degetul spre căpăţâna de pe scaun.

Ea nu mai putea să scoată un cuvânt.

— Ştiu ce mult ţi-ai iubit jidănaşul, rosti Harch, iar vocea lui era plină de o ură rece. Aşa că m-am gândit să-ţi aduc înapoi o bucăţică din el. Ceva care să-ţi aducă aminte de el. N-am procedat cu cap? începu să râdă încetişor.

Graiul îi reveni lui Susan ca prin minune şi cuvintele ei explodară.

— Eşti mort, blestematule, mort! Mi-ai spus-o chiar tu. Eşti mort.

Nu te mai juca, îşi spuse ea alarmată. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-ţi propriile tale spuse. Nu te afunda în starea asta de halucinaţie, ieşi din ea.

— Da, spuse el. Bineînţeles că sunt mort.

Ea dădu din cap.

— Nu mai vreau să aud nimic. Nu eşti aici. Nu exişti cu adevărat.

El făcu un pas înainte, micşorând distanţa dintre ei.

Ea era lipită de perete, în stânga ei aflându-se chiuveta şi în dreapta un dulăpior. N-avea încotro să fugă.

Ochii lui Jerry Stein priveau undeva în spaţiu, insensibili la apariţia lui Harch.

Mâna lui Harch ţâşni cu iuţeala fulgerului şi-o apucă pe Susan de încheietura mâinii stângi înainte ca ea să se dezmeticească.

Încercă să se elibereze, dar nu reuşi.

Avea gura uscată. Limba i se lipise de cerul gurii arse. Harch îi strângea mâna neîndurător. Rânjind, o trase înspre el - papucii scârţâiră pe gresie - îi apăsă cu putere mâna imobilizată pe pieptul lui solid, musculos.

— Acum te-ai lămurit că sunt eu în carne şi oase? întrebă el.

Susan trase aer în piept. Greutatea aerului inspirat părea înfiorătoare, capabilă să o zdrobească de podea şi s-o arunce în abis.

Nu! îşi spuse ea, speriată că se predă inconştientului, fiindu-i teamă că atunci când se va trezi va fi nebună. Nu trebuie să ajung la asta, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să lupt. Trebuie să mă lupt din răsputeri.

— Nu ţi se pare că exist cu adevărat, căţea ce eşti? Nu-i aşa? Ce părere ai?

La lumina fluorescentă, ochii lui de culoarea gheţii murdare se albiseră şi străluceau, păreau la fel de nepământeşti ca şi-n noaptea aceea din Casa Tunetului, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Frecă mâna ei de câteva ori pe pieptul lui masiv. Stofa hainei era grosolană şi Susan simţi răceala nasturilor cămăşii când îi atinseră pielea.

Nasturii? Putea ea oare să-şi închipuie că ar fi simţit atingerea nasturilor - un detaliu atât de neînsemnat - într-o vedenie? Puteau halucinaţiile să fie atât de concrete, de palpabile, cu detalii atât minuţioase?

— Acum te-ai convins că mă aflu aici? întrebă Harch rânjind cu toată faţa, dar cu o undă de tristeţe.

Cumva, ea găsi forţa să-şi recapete graiul şi să-i nege existenţa încă o dată. Limba ei uscată atinse cerul gurii şi se auzi un sunet destul de vag, apoi ea zise:

— Nu. Nu aici. Nu aici.

— Nu?

— Nu eşti adevărat.

— Ce căţea desăvârşită!

— Nu poţi să-mi faci nici un rău.

— Asta mai vedem noi, căţea ce eşti. Oh, în privinţa asta, în mod sigur mai vedem noi.

Ţinându-i încă mâna stâng[imobilizată, el o forţă să-i pipăie pieptul, apoi umerii şi braţele, făcând-o să simtă puterea şi elasticitatea bicepşilor săi.

Din nou ea încercă să-şi elibereze mâna. Şi dădu greş din nou. O durea; încheietura ei fragilă era prinsă ca-ntr-un cleşte de oţel.

El îi plimbă mâna captivă de-a lungul pieptului, apoi spre abdomenul lui suplu şi musculos.

— Sunt adevărat? Ei? Ce zici? Care este părerea ta după o matură chibzuinţă, Susan? Sunt adevărat sau nu?

Susan simţi că în interiorul ei se prăbuşeşte ceva. Speranţa. Sau poate ultimele rămăşiţe de autocontrol. Sau amândouă.

E numai o vedenie, o fantasmă morbidă, plăsmuirea unui creier bolnav. O vedenie diavolească. Doar o vedenie, o să dispară curând. Foarte curând. În definitiv, cât poate dura o vedenie? Se gândi la un răspuns înfricoşător la propria ei întrebare: Poate dura o veşnicie, poate dura tot restul vieţii ei, până când îşi va da ultima suflare în vreo cameră izolată. De ce nu?

Harch îi forţă mâna să ajungă între picioarele sale.

Era foarte excitat. Chiar şi prin pantaloni putea să simtă căldura pe care o radia. Conturul dur, gros şi pulsând al bărbăţiei lui.

Dar el e mort.

— Simţi asta? o întrebă lasciv, cu un mic rânjet

dispreţuitor. Asta e adevărată?

În vârtejul întunecat din lăuntrul ei începu să se ridice o veselie dementă, aşa cum străpunge un rechin înfometat marea în timpul nopţii, ţâşnind printre ultimele fărâme de conştiinţă care o menţineau pe linia de plutire.

— Vineri noapte, îmi voi croi drum prin tine, cu acest bătrân vătrai. Ştii ce este vineri noapte? A şaptea aniversare a decesului meu prematur. Într-o zi de vineri, acum 7 ani, un negru mi-a tăiat beregata. Aşa că, vinerea asta o să-mi bag vătraiul în tine cu totul şi după aia o să folosesc un cuţit.

Un hohot ca un clinchet argintiu îi străbătu fiinţa şi ea îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i scape. Era strigătul triumfător, de o dulce limpezime, al nebuniei. Dacă l-ar lăsa să se facă auzit fie şi o singură dată, nu ar mai lua sfârşit niciodată, şi îşi va petrece timpul într-un colţ, chicotind de una singură.

Harch îi dădu drumul la mână.

Ea şi-o retrase dintre picioarele lui.

El o lipi de perete, de-i pârâiră oasele. Îşi apăsă trupul peste al ei. Îşi frecă coapsele de ale ei. Apoi rânji.

Ea încercă să se elibereze. Era ţintuită de greutatea lui, imobilizată.

— Trebuia să ţi-o fi dat la buci acum 13 ani, zise Harch. Trebuia să te fi făcut poştă cu toţii chiar acolo, în peştera aia nenorocită. Şi după aia să-ţi fi tăiat beregata şi să te fi aruncat într-o groapă cu evreiaşul tău cu tot.

El nu există cu adevărat, nu-mi poate face nici un rău, nu...

Nu. Nu-i era de nici un folos să repete litania asta caraghioasă. El exista cu adevărat. Era chiar acolo.

Bineînţeles că asta este imposibil.

El există cu adevărat, e aici; îmi poate face rău şi-o s-o facă.

Renunţă să se mai lupte ca să rămână stăpână pe situaţie. Îşi dădu capul pe spate şi ţipă.

Harch o lăsă, desprinzându-se de ea. Îşi înclină capul şi o privi cu un amuzament nedisimulat. Îi făcea plăcere, ca şi cum ţipetele ei ar fi fost o muzică suavă pentru auzul lui.

Nimeni nu veni să vadă de ce ţipa.

Unde erau surorile? Oamenii de serviciu, doctorii? De ce n-o auzeau? Chiar dacă uşa de la baie era închisă, ar fi trebuit să-i audă ţipetele.

Harch se aplecă spre ea, apropiindu-şi faţa de a ei. Ochii lui luceau precum cei ai unui animal sălbatic în raza farurilor unei maşini.

— Dă-mi un mic aconto din ceea ce-o să primesc în noaptea de vineri, spuse el linguşitor cu vocea lui ca de glaspapir. Doar un pupic. Dă-mi un pupic mic şi dulce. Ei? Dă-i lui unchiul Ernie un pupic.

Indiferent dacă era sau nu adevărat ceea ce se petrecea cu ea, nu se putea da bătută definitiv. Nu putea să-l sărute chiar dacă ar fi fost un vis. Îşi feri capul într-o parte cu bruscheţe, evitându-i buzele, apoi în partea cealaltă, după cum îi urmărea el gura.

— Căţea împuţită, spuse el cu ciudă, renunţând în cele din urmă. Îţi păstrezi sărutările pentru evreiaşul tău?

Se dădu un pas înapoi. Privi spre căpăţâna de pe closet, apoi din noi la Susan; la căpăţână; la Susan. Zâmbetul lui era fioros. Vocea îi deveni sarcastică, străbătută de o notă de sumbră veselie.

— Îţi păstrezi sărutările pentru bietul Jerry Stein, nu-i aşa? Tare înduioşător! Ce încântătoare fidelitate, ca pe vremuri. Ah, o loialitate admirabilă! Sunt adânc mişcat. De-adevăratelea, chiar sunt. O, bineînţeles, în orice caz trebuie să-i dai sărutările tale feciorelnice lui Jerry şi numai lui.

Harch se întoarse teatral înspre căpăţâna intrată în descompunere care era oarecum în afara razei vizuale a lui Susan.

Nu.

Întinse mâna spre căpăţână.

Susan se gândi la chipul acela intrat în putrefacţie şi simţi cum îi vine să vomite.

Continuându-şi comentariul despre fidelitatea lui Susan, Harch înşfăcă de părul castaniu şi nepieptănat sinistra căpăţână.

Tremurând de groază, Susan îşi dădu seama că el avea de

gând s-o forţeze să sărute acele buze reci şi ţepene.

Cu inima pe punctul de a-i exploda, văzu o posibilitate de a scăpa, o şansă; ţipă, şi o luă la fugă. Harch era cu spatele la ea şi ridica căpăţâna de pe closet. Ţâşni prin spatele lui, se strecură printre el şi chiuvetă, bâjbâi neîndemânatecă după clanţa uşii şi în timp ce se aştepta ca o mână s-o apuce de gât, smulse uşa din ţâţâni şi se năpusti în cameră, trecând de la lumina fluorescentă şi strălucitoare la lipsa de culoare a unei întunecate după-amiezi târzii şi trânti în urma ei uşa de la baie.

În primul moment se îndreptă spre pat către butonul cu care să cheme o soră, dar îşi dădu seama că până să facă ea acest lucru, Harch se va năpusti asupra ei, aşa că optă pentru cealaltă variantă; îşi simţi picioarele ca de gumă, aproape împleticindu-se sub ea şi se îndreptă spre uşa de la intrare care era deschisă, şi îndărătul căreia se afla coridorul.

Ţipând, ajunse la uşă exact când doamna Baker dădea să intre în goană. Se ciocniră, iar Susan fu cât pe ce să cadă; sora o sprijini.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— În baie.

— Eşti leoarcă de transpiraţie.

— În baie!

Doamna Baker îşi petrecu un braţ protector în jurul ei.

Susan se sprijini pe femeia cu o constituţie atât de robustă, binecuvântându-i forţa.

— Ce e în baie, puiule?

— El.

— Cine?

— Ne-nenorocitul ăla!

Susan tremura de frică.

— Cine? întrebă din nou doamna Baker.

— Harch.

— Ah, nu, nu.

— Ba da.

— Scumpo, ai avut doar un...

— E aici.

— Nu e de-adevăratelea.
— Ba este.
— Haide.
— Unde...?
— Vino cu mine, zise doamna Baker.
— Oh, nu!
— Vino încoace.
— Hai să ieşim de aici.
— Vino încoace cu mine.
Se lăsă pe jumătate înduplecată şi pe jumătate cărată înapoi în cameră.
— Dar capul lui Jerry...
— Dumnezeule, biata copilă!
— ...capul lui decapitat...
— Nu e nimic adevărat din toate astea.
— Ba este.
— Ai avut un vis urât, nu-i aşa?
— Vroia să m-mă pună să s-s-sărut chestia aia.
— Linişteşte-te.
Se aflau în faţa uşii închise de la baie.
— Ce vrei să faci? întrebă Susan panicată.
— Hai să ne uităm.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci?
Doamna Baker puse mâna pe clanţă.
— Vreau să-ţi arăt că n-are de ce să-ţi fie teamă.
Susan apucă mâna femeii.
— Nu!
— N-are de ce să-ţi fie teamă, repetă sora ca s-o liniştească.
— Dacă a fost doar o halucinaţie...
— Asta a fost.
— ...atunci cum de-am simţit nasturii ăia nenorociţi de la cămaşa lui?
— Susan...
— Şi am putut să-i simt erecţia scârboasă aşa de mare, de fierbinte, de adevărată?
Doamna Baker o privea nedumerită.
Ce-i spun eu pare lipsit de noimă, se gândi Susan. În ochii

ei, eu par să mă comport ca o nebună. Drept care, mă întreb: pentru mine are vreo noimă?

Dintr-o dată, avu sentimentul că e caraghioasă. Că e învinsă.

— Uită-te, Susan.

— Te rog, nu face una ca asta.

— Este spre binele tău.

— Te rog, nu.

— O să vezi că totul e-n regulă.

— Te rog... scânci ea.

Doamna Baker începuse să deschidă uşa. Susan închise ochii.

— Uită-te, Susan.

Îşi întredeschise ochii strâns închişi.

— Susan, e-n regulă.

— El e încă acolo.

— Nu.

— Îl simt.

— Nu-i nimeni aici în afară de mine şi de tine.

— Dar...

— Te-aş minţi eu pe tine, scumpo?

O picătură de sudoare rece se prelinse ca un miriapod pe gâtul lui Susan.

— Susan, uită-te.

Îi era la fel de teamă să privească ca şi să-şi ţină ochii închişi, drept care se decise să facă ce-i ceruse doamna Baker.

Privi.

Stătea lângă uşa de la baie. Lumină fluorescentă rece. Pereţii albi. Chiuveta albă. Plăcile albe de faianţă. Nici urmă de Ernest Harch. Pe closet, nici urmă de vreo căpăţână intrată în putrefacţie.

— Vezi? întrebă vesel doamna Baker.

— Nimic.

— Nici n-a fost vreodată.

— Ah.

— Acum te simţi mai bine?

Se simţea ca paralizată şi o cuprinse frigul.

— Susan?

— Mda. Mai bine.

— Biata de tine.

Susan era cuprinsă de o stare depresivă ca şi cum cineva i-ar fi pus pe umeri o mantie de plumb.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise doamna Baker, pijamaua ta e leoarcă de sudoare!

— Rece.

— Te cred.

— Nu. Capul. Era rece şi unsuros.

— N-a fost nici un cap.

— Pe closet.

— Nu, Susan. Nu era nici un cap pe closet. E doar o parte din halucinaţia ta.

— Ah.

— Îţi dai seama că aşa stau lucrurile?

— Mda. Bineînţeles.

— Susan?

— Mmmda?

— Te simţi bine, scumpo?

— Fireşte. O să mă liniştesc. Îmi revin eu.

Se lăsă condusă de la baie în patul ei.

Doamna Baker aprinse lampa de pe noptieră. Umbrele după-amiezii târzii se furişau prin colţuri.

— Mai întâi trebuie să te schimbăm cu ceva uscat, zise doamna Baker.

Pijamaua de schimb, cea verde, fusese spălată chiar în dimineaţa aceea şi încă mai era umedă. Doamna Baker o ajută să se dezbrace de pijamaua albastră - era într-adevăr îmbibată cu transpiraţie; aproape puteai s-o storci - şi o ajută să îmbrace o pijama obişnuită de spital care se încheia la spate.

— E mai bine? întrebă doamna Baker.

— Nu-i aşa?

— Susan?

— Hmmm?

— Sunt îngrijorată pentru tine, scumpo.

— Nu-ţi face griji. Vreau doar să mă odihnesc. Vreau să mă

desprind pentru un timp.

— Să te desprinzi?

— Doar pentru puţin timp. Să mă desprind.

13

— Susan?

Deschise ochii şi-l văzu pe Jeff McGee uitându-se la ea plin de îngrijorare.

Ea zâmbi şi spuse:

— Bună.

Zâmbi şi el.

Ce nostim era. Transformarea chipului lui încruntat într-o faţă zâmbitoare se petrecea într-un timp incredibil de lung. Îi urmărea schimbarea expresiei ca şi cum ar fi vizionat un film cu încetinitorul.

— Cum te simţi?

Vocea lui era şi ea caraghioasă. I se părea mai distantă, mai gravă decât înainte. Fiecare cuvânt de-al lui suna ca şi cum ai fi ascultat un disc de patefon, pe o turaţie nepotrivită; pronunţa cuvintele cu încetinitorul.

— Nu mă simt aşa rău, spuse ea.

— Aud că ai avut din nou o criză.

— Mda.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu. E plicticos.

— Sunt sigur că n-o să mă plictisească.

— Posibil. Dar pe mine mă plictiseşte.

— Îţi face bine dacă vorbeşti despre asta.

— Ceea ce îmi face bine e somnul.

— Ai dormit?

— Puţin... m-am trezit, am adormit la loc.

Jeff se întoarse către cineva care stătea pe cealaltă parte a

patului şi întrebă:

— Doarme de atunci?

Era o soră. Doamna Baker. Ea răspunse:

— A moţăit. Într-un fel, este detaşată, după cum vedeţi.

— Doar obosită, îi asigură Susan.

McGee o privi din nou şi se încruntă.

Ea îi zâmbi şi închise ochii.

— Susan, spuse el.

— Hmmm?

— N-aş vrea să adormi chiar acum.

— Doar puţin.

Se simţea ca şi cum ar fi fost purtată pe valurile unei mări calde. Era atât de bine să te simţi relaxat din nou; să lâncezeşti.

— Nu, spuse Jeff. Vreau să vorbim. Nu adormi. Povesteşte-mi.

Îi atinse umărul şi o zgâlţâi cu blândeţe.

Ea deschise ochii şi îi zâmbi.

— Nu-i bine, zise el. Nu încerca să scapi în felul ăsta. Ştii că nu-i bine.

Ea rămase uluită.

— Nu-i bine să dormi?

— Nu chiar acum.

— „Grija cea grea doar somnul o descurcă”, recită ea cu voce scăzută.

Apoi închise ochii.

— Susan?

— În scurt timp, murmură ea. În scurt timp...

— Susan?

— Hmmm?

— O să-ţi fac o injecţie.

— Bine.

Ceva zornăi încetişor.

— Ca să te simţi mai bine.

— Mă simt bine, spuse ea adormită.

— Ca să fii mai vioaie.

— Bine.

Simţi o răceală în braţ. Mirosul de alcool.
— Înţepătura o să dureze doar o secundă.
— Bine.
Acul îi străpunse pielea. Ea tresări.
— Gata, am terminat.
— Bine, spuse ea.
— Imediat o să te simţi mai bine.
— Bine.

Susan stătea în pat, în capul oaselor.

Ochii îi erau grei, îi simţea fierbinţi şi o usturau. Se frecă cu dosul palmei. Jeff McGee chemă o soră şi-i ceru nişte PROCULIN pe care i-l puse el însuşi în ochi. Picăturile erau reci şi aveau efect calmant. Simţea un gust metalic şi acru în gură. Jeff umplu un pahar cu apă şi i-l întinse. Îl bău pe tot, dar nu îi fu de prea mare folos.

Starea de somnolenţă nu dispăruse complet, dar se risipea încet-încet. Era un pic supărată pe Jeff pentru că îi stricase somnul.

— Ce mi-ai făcut? întrebă ea, frecându-şi cu degetul pata de pe braţ unde intrase acul seringii.
— Metilfenidat, spuse el.
— Ce-i asta?
— Un stimulent. E foarte bun pentru a scoate pe cineva dintr-o stare depresivă acută.
Ea îl privi revoltată.
— N-a fost depresie. Eram doar adormită.
— Susan, te îndreptai spre o rupere totală de realitate.
— Eram doar adormită, spuse ea, pusă pe ceartă.
— O stare depresivă narcoleptică extremă, insistă el.
Se aşeză la capătul patului.
— Acum vreau să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat în baie.
Ea oftă.
— Chiar trebuie?
— Da.
— Totul?
— Totul.

Era aproape trează. Dacă suferise cumva de o formă de depresie care o făcuse să-şi caute salvarea în somn, în mod sigur îi trecuse. Se simţea nefiresc de energizată, deşi era uşor ţâfnoasă.

Se gândi la episodul cu Ernest Harch din baie. La căpăţâna de pe closet.

O cuprinseră fiori reci. Se uită la Jeff şi acesta o încălzi cu zâmbetul său încurajator.

Se forţă să schiţeze şi ea un zâmbet firav. Încercă să facă lumină asupra întâmplărilor prin care trecuse, aşa că rosti:

— Copii, adunaţi-vă-n jurul bătrânului foc de tabără şi-o să vă spun o poveste de groază.

Îşi luă cina cu o oră mai târziu decât de obicei. Nu dorea nimic, nu avea poftă de mâncare. Însă Jeff insistă să mănânce şi a stat cu ea ca să fie sigur că o să consume o bună parte din mâncarea de pe tavă.

Au stat de vorbă mai mult de o oră. Prezenţa lui o calma.

N-ar fi vrut ca el să plece, dar bineînţeles că nu putea să rămână toată noaptea. Unul din motive era că intenţiona să se ducă acasă şi să examineze, pe îndelete, electroencefalograma, testele craniene cu raze X şi analizele de laborator ale lichidului spinal.

Când sosi timpul ca să plece, îi spuse:

— O să te faci bine.

Vrând să fie curajoasă de dragul lui, să pară mai curajoasă decât era, Susan spuse:

— Ştiu. Nu-ţi face griji pentru mine. Ai uitat că sunt o tipă cu „zvâc”?

El zâmbi.

— Metilfenidatul o să-şi piardă efectul în jurul orei de culcare. Atunci o să iei un sedativ, unul mai puternic decât ai luat până acum.

— Credeam că nu vrei să dorm.

— Acum e altceva. Ai avut un somn nefiresc, o izolare psihologică. În noaptea asta vreau să dormi neîntoarsă.

Pentru că atunci când dorm neîntoarsă, se gândi Susan, nu

pot avea nici o halucinaţie, nu fac nici o expediţie cât de mică în jungla demenţei. Şi dacă mai fac vreuna... încă un safari spre nebunie... e foarte puţin probabil c-o să-mi mai revin. O să fiu înghiţită de lei şi tigri. Pe nemestecate. S-a dus.

— Surorile vor trece să te vadă în mod regulat, zise Jeff. Cam din sfert în sfert de oră. Doar ca să-ţi zică bună-seara şi ca tu să ştii că nu eşti singură.

— E-n regulă.

— Nu sta aici aşa neclintită.

— N-o să stau.

— Dă drumul la televizor. Ca să ai la ce să te gândeşti.

— Aşa o să fac, promise ea.

O sărută. Un sărut dulce şi plin de tandreţe. Îi făcu bine.

Apoi el plecă, privind înapoi în timp ce ieşea pe uşă.

Apoi rămase singură.

Tot restul serii a fost încordată, dar timpul se scurse fără nici un incident. Se uită la televizor. Chiar mâncă două bucăţi de ciocolată din cutia pe care Jeff i-o adusese cu câteva zile în urmă. Două surori din schimbul de noapte - Tina Scolari şi Beth Howe - îşi făcură turul şi se interesară de ea, iar Susan descoperi că a fost capabilă chiar să glumească cu ele un pic.

Mai târziu, chiar după ce luă sedativul pe care i-l prescrisese Jeff, simţi nevoia să meargă la baie. Se uită tremurând la uşa închisă şi se gândi s-o sune pe soră şi să-i ceară o ploscă. Ezită câteva minute, dar îi era din ce în ce mai ruşine de temerile ei. Ce s-ar fi întâmplat cu curajul de care fusese totdeauna atât de mândră? Unde era faimoasa tărie de caracter a familiei lui Thorton? Găsi butonul. Se opri. În cele din urmă, necesitatea fiziologică presantă, mai puternică decât orgoliul, o determină să se hotărască şi dădu la o parte pătura, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie.

Deschise uşa.

Aprinse lumina.

Nu era nici un mort. Nici o căpăţână tăiată.

— Slavă Domnului, spuse ea, respirând uşurată.

Intră în baie, închise uşa şi-şi văzu de treabă. După ce

termină şi se spălă pe mâini, bătăile inimii i se încetiniră devenind aproape normale.

N-o să se întâmple nimic.

Trase un prosop de hârtie din dispozitivul de perete şi începu să se şteargă pe mâini.

Privirea îi fu atrasă instantaneu de ceva ce strălucea pe podeaua băii, în colţ, lângă perete.

Era ceva mic şi strălucitor.

Aruncă prosopul de hârtie în coşul de gunoi.

Se îndepărtă de chiuvetă. Se aplecă. Culese obiectul strălucitor.

Îl privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Mai devreme îşi dorise să existe strigoi. Acum se părea că dorinţa îi fusese îndeplinită.

Ţinea dovada în mâinile ei. Obiectul care-l culesese de pe podea. Un lănţişor de aur cu un medalion placat cu aur. „Steaua lui David" a lui Jerry Stein. Acelaşi medalion ca cel pe care-l văzuse pe gâtul ferfeniţă al capului său tăiat.

PARTEA A TREIA
Mergând în oraş

14

Susan se culcă în acea noapte fără să arate cuiva medalionul de aur.

Primul impuls, atunci când l-a găsit pe jos în baie, a fost să alerge direct la dispeceratul surorilor. Dorea să-l arate tuturor celor pe care i-ar fi putut întâlni, fiindcă la început părea a fi dovada că nu era victima unui accident cerebral, că vizitele acelor morţi erau ceva cu mult mai bizar decât nişte simple halucinaţii.

După ce se mai gândi, hotărî să fie prudentă. Dacă lua medalionul şi alerga gâfâind să-l mai arate altcuiva, se putea întâmpla ca atunci când va deschide pumnul ca să-l arate să descopere că de fapt nu avea cu adevărat un medalion? Nu avea siguranţa că mintea ei prelucra corect imaginile şi că le înţelegea sensul. Ar fi putut să aibă o altă criză chiar acum - un mic episod generat de o disfuncţie a creierului; când criza o să-i treacă, s-ar putea să descopere că medalionul de aur era doar un ghemotoc de hârtie sau un cui îndoit ori un şurub care căzuse de la dispozitivul pentru prosoape montat în perete sau alte o sută de mărunţişuri lumeşti. Mai bine să aştepte, să pună medalionul deoparte, să mai lase puţin timp ca să-şi revină de pe urma crizei - dacă era o altă criză - şi mai târziu să cerceteze din nou obiectul ca să-şi dea seama dacă era ceea ce părea a fi acum.

Pe deasupra, nu era foarte dispusă ca dintr-o dată să ia în consideraţie existenţa unor strigoi şi posibilitatea ca aceştia să iasă din groapă pentru a se răzbuna. Când vorbise cu McGee, glumise spunând că-şi doreşte să existe strigoi în realitate, iar

necazurile ei să fie rodul unor cauze externe şi nu al unui dezechilibru mental. Dar nu se gândise ce-ar putea să însemne, pentru ea, împlinirea acestei dorinţe. Înţelegea acum, cu o luciditate rece, ce însemna o incursiune profundă în tainiţele demenţei. Pur şi simplu nu era pregătită să accepte ideea că morţii se pot întoarce din mormintele lor. Era om de ştiinţă, o femeie dominată de logică şi raţiune. De câte ori vedea cum oamenii cad victime superstiţiilor grosolane, era în egală măsură amuzată şi consternată. Filozofia ei, în sistemul propriu de valori, nu putea accepta supranaturalul. Până în acest moment îşi mai păstra încă minţile, deoarece o mică parte din fiinţa ei se agăţa cu tenacitate de ideea că cei care o terorizau erau doar închipuirea minţii ei bolnave, nimic altceva decât creaturi imaginare, fantome. Dar dacă erau adevăraţi...

Ce s-ar fi întâmplat?

Ce mai urma?

Îşi examină chipul în oglindă şi văzu expresia hăituită din ochii ei gri-verzui.

Acum trebuia să facă faţă unor terori, orori şi nebunii noi.

Ce mai urma?

Nu vroia să se gândească la asta. Într-adevăr, nu avea nici o motivaţie să se gândească la aşa ceva până când nu ştia dacă medalionul exista cu adevărat sau nu.

Pe lângă asta, sedativul puternic care-i fusese dat a început să-şi facă efectul. Foarte repede, ochii i-au devenit grei şi gândurile au început să-şi piardă din limpezime.

Împachetă grijulie medalionul de aur într-o bucată de hârtie igienică. Făcu un pacheţel mic, pătrat şi bine înfăşurat.

Închise lumina fluorescentă şi ieşi din baie. Se băgă în pat şi puse pacheţelul de hârtie igienică în sertarul de sus al noptierei, lângă trusa ei; închise sertarul; acolo se afla micul ei secret.

Sedativul era ca un val uriaş pe mare, care o acoperea necruţător şi o scufunda la mai mare adâncime.

Întinse mâna să stingă veioza de lângă pat, dar remarcă că nimeni nu aprinsese becul de veghe. Dacă ar fi stins veioza, s-

ar fi cufundat în beznă totală, exceptând iluminarea indirectă provenită de pe hol. Îi displăcea perspectiva de a sta singură pe întuneric, chiar şi cele câteva minute cât i-ar fi fost necesar să adoarmă buştean. Îşi retrase mâna de pe lampă.

Cu ochii pironiţi în tavan, încercând să nu se gândească, stătu cu lumina aprinsă până când, un minut mai târziu, adormi brusc.

Joi dimineaţa. Din nou cer înnorat. Şi câteva fâşii de cer albastru, ca nişte flamuri strălucitoare în întuneric.

Susan stătu nemişcată timp de un minut sau două, uitându-se pe fereastră înainte de a-şi aduce aminte de comoara ascunsă în noptieră.

Ridică partea de la cap a patului, se aşeză în capul oaselor şi-şi trecu degetele prin părul băţos, apoi deschise sertarul noptierei. Pacheţelul era acolo, unde-şi amintea că îl pusese. Măcar atât era adevărat. Îl scoase, îl ţinu în palmă câtva timp, privindu-l fix. În cele din urmă, îl desfăcu la fel de atent precum îl împachetase.

Medalionul religios stătea în mijlocul bucăţii de hârtie. Lănţişorul de aur se încurcase; strălucea. Susan îl luă între degete şi-l pipăi, minunându-se. Medalionul exista cu adevărat; nu putea fi nici o îndoială în această privinţă.

Cu toate că părea imposibil, era logic ca şi morţii să existe aievea, de asemenea.

Strigoi?

Întorcea medalionul între degete, lănţişorul îi atingea mâna şi braţul, în timp ce ea încerca să se hotărască dacă să creadă sau nu în strigoi. Chiar dacă ar fi dorit să creadă în aşa ceva, oare ar fi putut? Scepticismul ei de o viaţă în asemenea probleme, înclinaţia ei pentru răspunsuri ştiinţifice bine argumentate, nivelul ei educaţional o puneau în imposibilitatea de a deveni brusc superstiţioasă, întorcând spatele logicii.

Chiar dacă ar fi avut o înclinaţie pentru explicaţiile supranaturale, exista un amănunt din pricina căruia i-ar fi fost greu să accepte teoria strigoilor. Obstacolul era medalionul.

Dacă morţii ăştia erau spirite malefice capabile să dispară cât ai clipi - aşa cum se pare că dispăruse Harch ieri după-amiază, luând cu el capul decapitat al lui Jerry Stein - atunci ar fi trebuit să dispară şi medalionul, de asemenea. Deci dacă făcea parte din vedenie, nu putea fi ca orice lucru din lumea concretă. Dar era încă aici, în mâna ei.

Noaptea trecută, când mintea ei era înceţoşată de sedativ, a crezut că medalionul era dovada, că existau strigoi. Acum îşi dădea seama că existenţa medalionului demonstra doar că morţii nu erau nişte simple halucinaţii. De fapt, nu demonstra nici măcar atât; numai semnala cum devine cazul.

Strigoi? Părea puţin probabil.

Iar acum când avea medalionul în mână, să dea vina pe o disfuncţie nervoasă ar fi însemnat o tratare mult prea simplistă a problemei.

Nu putea să înlăture definitiv nici una dintre celelalte teorii, bineînţeles. Dar pentru un timp le putea arunca într-un sertăraş dosnic al minţii ei.

Drept urmare, ce explicaţii mai rămăseseră?

Privi fix medalionul şi se încruntă.

Se părea că cercul se închide şi că trebuia să se întoarcă la teoria anterioară. Dar nici aşa nu era bine, pentru că nu fusese niciodată capabilă să explice de ce cele patru exemplare-copie ale membrilor frăţiei au apărut la spitalul regional Willawauk - şi nu în altă parte - cu intenţia de a o teroriza şi poate de a o ucide. Dacă o teorie nu avea logică, atunci n-avea nici o valoare.

În afară de asta, nici teoria conspiraţiei nu putea să explice modalitatea prin care Harch dispăruse ieri dintr-o cameră de baie fără ferestre. Nu putea să explice cum de se restabilise deplin într-un timp atât de scurt de pe urma operaţiei la coloană la care fusese supus luni. Sau cum ajunsese cadavrul lui Jerry Stein în patul lui Jessica Seiffert. Sau de ce cadavrul nu era complet putrezit, de ce nu rămăsese din el doar o mână de oase.

Stafii?

Dezechilibru nervos?

Conspiraţii stranii?

Nici una dintre aceste teorii nu răspundea la toate întrebările - sau măcar la o bună parte din ele. Fiecare cale de investigaţie părea să conducă spre noi semne de întrebare.

Susan avea senzaţia că delirează.

Strânse medalionul cu putere în palmă, ca şi cum ar fi putut să stoarcă adevărul din el.

O soră intră în cameră. Era Millie, o blondă subţirică cu mutriţă de vulpe. Marţi dimineaţa, când Susan se isterizase la apariţia copiilor lui Jellicoe şi Parker - a oamenilor de servici care se numeau Bradley şi O'Harra - Millie fusese cea care încercase să-i facă lui Susan o injecţie împotriva voinţei ei, în timp ce Carl Jellicoe o imobilizase în pat.

— Căruciorul cu micul dejun era pe hol, spuse Millie în timp ce trecea pe lângă pat, îndreptându-se către baie. Ar trebui să ajungă aici într-un minut, adăugă ea, strecurându-se în baie înainte ca Susan să-i poată răspunde.

Prin uşa întredeschisă, Susan o văzu pe soră aplecată şi uitându-se în spatele closetului; mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Cercetă zonele rămase în umbră, acolo unde nu ajungea lumina fluorescentă a neonului.

După ce sora se uită cu grijă în jurul closetului, se întoarse şi bâjbâi în continuare. Îşi pendula capul de la stânga la dreapta, ţinându-şi privirea aţintită pe podea. Se uită în spatele uşii. Sub chiuvetă.

Ochii lui Susan se fixară în mod inevitabil asupra propriei ei mâini. Medalionul, pe care acum îl ascundea în pumnul ei, devenea din ce în ce mai rece, lipindu-se de carnea caldă.

Lanţul de aur ieşea dintre degetele încleştate. Fără să înţeleagă pe deplin de ce o făcea, dintr-o mişcare rapidă, Susan îşi răsfiră degetele doar atât cât să aducă lanţul repede, pe furiş, alături de medalion. Din nou le strânse în pumn, pe care îl puse în poală. Îl acoperi cu cealaltă mână liberă. Încercă să arboreze un aer relaxat, să pară că doar stătea acolo în pat, căscând somnoroasă şi clipind din cauza luminii cu mâinile împreunate întâmplător în poală.

Millie ieşi din baie şi trecu pe lângă pat. Ezită timp de o

secundă sau două, apoi spuse:

— Ascultă, ai găsit ieri acolo o bijuterie?

— O bijuterie?

— Mda.

— Acolo? întrebă Susan, simulând surpriza şi căscând. Adică-n baie?

— Mda.

— Vrei să zici ceva de genul şirag de perle sau broşă cu diamante? o întrebă Susan veselă, ca şi cum ar fi crezut că sora vrea să facă o glumă.

— Nu. Nu în genul ăsta. Era al meu. L-am pierdut ieri pe undeva şi nu-l mai găsesc.

— Ce fel de bijuterie era?

Millie ezită doar o clipă, apoi spuse:

— Un medalion. Cu un lănţişor de aur.

Pe mutriţa aceea de vulpe cu ochi ageri, Susan putu vedea încordarea, minciuna şi înşelătoria.

Nu e a ta, gândi Susan. Nu tu ai lăsat-o aici. Eşti o mincinoasă nenorocită.

Medalionul fusese uitat din greşeală. În mod evident se desprinsese, fără să fie observat, de căpăţâna tăiată. Acum încercau să repare greşeala şi să continue farsa.

— Îmi pare rău, spuse Susan, n-am găsit nimic.

Sora o privea fix.

Susan îşi dădea seama ce vroiau ei s-o facă să creadă. Şi anume că văzuse medalionul lui Millie pe podeaua băii şi că făcuse, subconştient, legătura cu medalionul lui Jerry Stein, astfel încât se declanşase o altă criză de halucinaţii scârboase.

Dar comportamentul lui Millie a făcut-o pe Susan suspicioasă. Acum era sigură că problema ei nu era numai de factură psihică. O hăituiau printr-un fel de... test sau program... o şaradă, cu un scop pe care nu-l putea întrezări. Era sigură de asta acum.

Dar cine erau ei?

— Sper c-o să-l găseşti, îi zise lui Millie, zâmbindu-i dulce.

— Probabil că s-a rupt lanţul, adăugă Millie. Bănuiesc c-ar fi putut cădea oriunde.

Sora nu era o mincinoasă de clasă. Nici ochii şi nici vocea ei nu erau convingători.

Intră un om de serviciu, împingând un cărucior cu mâncare. Millie puse tava cu micul dejun al lui Susan pe măsuţa patului. Apoi plecară, atât ea cât şi omul de serviciu.

Rămasă singură din nou. Susan deschise pumnul. Medalionul era umezit de transpiraţie.

Susan intră în baie, aprinse lumina. Închise uşa, lăsând micul dejun neatins să se răcească pe tavă.

Începu să cerceteze pereţii. Începând cu cel din spatele closetului. Era o suprafaţă cu aspect de prundiş, albă, proaspăt vopsită, fără vreo spărtură vizibilă. La colţ, examină cu multă grijă felul în care să îmbinau cei doi pereţi, dar nu văzu nimic ieşit din comun. Al doilea perete nu avea nici el vreo fisură, iar al doilea colţ era la fel de neted cum părea şi primul. Chiuveta se afla la mijlocul celui de-al treilea perete; deasupra ei, oglinda acoperea suprafaţa până la tavan. De-o parte şi de alta a chiuvetei şi a oglinzii, peretele era perfect normal, fără vreun semn distinctiv.

În al treilea colţ, în spatele uşii, după ce parcursese trei sferturi din perimetrul camerei, găsi ceea ce căuta. Îmbinarea pereţilor prezenta o fisură neobişnuit de dreaptă, de dimensiunile unui fir de păr, care se întindea până la tavan.

Asta este nebunie.

Îşi frecă ochii uşurel cu buricele degetelor, clipi şi privi din nou colţul. Crăpătura era încă acolo, ca o muchie de cuţit şi nu fusese cauzată în mod evident de trecerea anilor. Era o breşă deliberat făcută în perete.

Merse la chiuvetă din nou, se uită la oglindă şi-i examină suprafaţa, cu propria ei imagine reflectată. Era o singură bucată de sticlă, nu prezenta nici o diviziune pe mijlocul ei, nimic care să sară în ochi. În aparenţă, era o margine nefixată; probabil că era implantată în perete doar cu partea stângă, ascunzând perfect în spatele ei un punct de susţinere.

Îngenunche pe pardoseala rece şi se uită dedesubtul chiuvetei. Toată instalaţia şi cele două ţevi de apă ieşeau din

podea şi nu din perete. Se băgă sub chiuvetă atât cât putu şi examină peretele. Era străbătut de o altă fisură care evident cobora din tavan şi traversa zona acoperită în mare măsură de oglindă şi chiuvetă, devenea vizibilă în această zonă şi se prelungea până la pardoseală; fisura era dreaptă ca un fir de plumb, exact la fel ca cea din colţ. Rama care exista la îmbinarea peretelui cu duşumeaua avea o fisură exact la nivelul celei din perete. Susan putea să-şi bage unghia în crăpătură, acolo unde se întâlneau cele două segmente ale ramei; nu fusese niciodată chituită.

Simţea la vârful degetelor un curent slab şi rece suflând prin fisura aceea îngustă, ca o respiraţie firavă, dar îngheţată.

Ieşi de sub chiuvetă şi se sculă în picioare, scuturându-şi mâinile pline de praf.

Privi cu luare-aminte porţiunea de perete largă de doi metri de la colţul de lângă uşă şi până la mijlocul chiuvetei. După toate aparenţele, prin acea porţiune de perete se putea comunica spre exterior, în afara băii.

Aşa ieşise Ernest Harch, cu căpăţâna tăiată la subsuoară, fără să-şi dea seama că medalionul căzuse pe podea în urma lui. Ce se afla de cealaltă parte?

Nebunia.

Susan cercetă peretele din spatele celui de-al doilea pat, cel în care stătuse Jessica Seiffert până ieri după-amiază. Se putea distinge o altă crăpătură, de grosimea unui fir de păr care se întindea de la podea până în tavan. De la o distanţă mai mare de doi-trei metri, linia nu se putea distinge. O crăpătură similară era mascată în colţul peretelui.

Susan îşi lipi o mână de perete şi împinse cu putere de o parte şi de alta a celor două fisuri, în speranţa că uşa mascată putea fi deschisă prin împingere. Dar peretele rămase nemişcat în ciuda încercărilor ei temeinice.

Îngenunche şi examină marginea podelei. O pipăi cu o mână.

Din nou, se simţea un curent care ieşea din spărtură; era slab, dar sesizabil şi rece.

În apropierea fisurii din partea stângă, găsi o urmă de unsoare. Lubrefiant pentru balamalele compartimentului secret?

Pipăi fiecare centimetru de-a lungul structurii, dar nu găsi nici un mecanism care să se declanşeze prin apăsare.

Uşi secrete? Era prea bizar ca să fie adevărat.

Conspiratori care bântuiau clandestin, ca nişte umbre, trecând prin pereţi? Era o fantezie paranoică clasică.

Dar atunci ce era cu fisurile din pereţi?

Imaginaţie.

Şi curenţii care proveneau din camerele ascunse?

Confuzie senzorială.

Şi lubrefiantul?

O interpretare greşită a stimulilor vizuali şi tactili cauzată de o disfuncţie cerebrală. O mică hemoragie a creierului. Sau o...

— E pe dracu, zise ea cu năduf.

Fiertura ei de cereale se sleise. O mâncă oricum; mai mult ca oricând, avea nevoie să fie în puteri.

În timp ce mânca, încercă să-şi imagineze ce dracu se întâmplă. Se simţea atrasă de teoria conspiraţiei, în ciuda faptului că părea fără sens.

Cine ar fi putut avea resurse şi capacitatea să organizeze un complot atât de laborios, aşa o mascaradă incredibilă care să implice participarea a patru sosii ale unor morţi care puteau fi găsiţi doar cu un uriaş efort? Şi cu ce scop? De ce toată această risipă de timp, bani şi energie? Ce s-ar fi putut câştiga din asta? Vreo rudă a unui mort din frăţie - tată, mamă, soră, frate - căuta să se răzbune pe Susan pentru mărturia pe care o depusese la proces, chiar dacă spusese numai adevărul? Căutau să se răzbune - după 13 ani? Încercând s-o scoată din minţi? Nu. Slavă Domnului, asta era absurd! Era un scenariu luat dintr-o carte de umor. Oamenii nu caută să se răzbune prin intermediul unor conspiraţii atât de complicate - şi de costisitoare. Dacă erai mort să te răzbuni pentru aşa ceva, atunci foloseai un cuţit, un pistol sau otravă. În mod cert, nu aşteptai pentru asta 13 ani. Fără nici o îndoială, o ură

nebunească - o ură suficient de puternică pentru a inspira o crimă din răzbunare - nu putea fi întreţinută timp de 13 ani.

Dar care spital mai are camere ascunse şi uşi secrete în pereţii săi?

Într-o clinică de nevroze, într-un sanatoriu pentru nebuni incurabili, ar putea exista asemenea uşi secrete - dar numai în minţile înfierbântate ale pacienţilor cu tulburări grave. Aceste uşi nu erau doar plăsmuiri ale imaginaţiei ei; nu era doar o schizofrenică debusolată ce sta într-o celulă izolată, fabulând că se află într-un spital obişnuit dintr-un oraş numit Willawauk. Se afla aici, fir-ar al dracului. Asta se întâmpla cu adevărat. Uşile secrete chiar există.

Dacă arunca o privire asupra ultimelor patru zile, îi reveneau în minte câteva incidente stranii care nu i se păreau semnificative pe moment, dar care acum i se relevau ca fiind de o importanţă vitală. Erau incidente care ar fi trebuit s-o pună în gardă că în acest loc existau persoane care nu erau ce se pretindeau a fi.

Viteski. Era primul indiciu că ceva nu era în regulă.

Sâmbătă noaptea, când Susan se trezise din comă, dr. Viteski fusese rigid, greoi, vizibil stânjenit Când îi povestise despre accidentul ei şi despre spitalul regional Willawauk, vocea lui fusese artificială, de lemn, fiecare cuvânt era ca o aşchie proaspăt desprinsă. Din timp în timp părea că recită replici ale unui scenariu bine memorat. Poate tocmai asta şi făcea.

Doamna Baker făcuse, la rândul ei, o greşeală. Luni, când sora ieşea din tură şi se pregătea să meargă acasă, vorbise despre o întâlnire amoroasă cu un bărbat care avea umerii „cât uşa". Două zile mai târziu, când Susan întrebase cu întârziere dacă a avut succes sau nu, doamna Baker se pierduse pentru un moment, total nedumerită. Momentul fusese lung. Prea lung. Acum, Susan era perfect lămurită că povestea despre întâlnirea cu muncitorul forestier la o cină cu hamburger şi mersul la bowling nu era nimic altceva decât o născocire de moment, din categoria detaliilor colorate şi fine pe care un bun actor le inventează în mod curent pentru a

accentua verosimilitatea unui rol. De fapt, nu fusese nici un forestier în vârstă şi viril. Nici o întâlnire cu bowling. În final, biata grăsană încărunţită Thelma Baker nu petrecuse o noapte plină de pasiune nestăvilită. Sora improvizase în totalitate această poveste romantică pentru a-şi contura personajul, iar mai târziu uitase de improvizaţie - până când Susan îi reamintise.

Susan termină de mâncat fiertura de cereale sleită. Începuse cu pâinea bine prăjită pe care untul se sleise în vârtejuri cu aspect lăptos şi bău câteva înghiţituri de suc de portocale.

Vânătaia, se gândea ea în timp ce continua să mănânce. Vânătaia era un alt amănunt care ar fi trebuit să-i trezească bănuielile. Marţi după-amiaza, când fusese închisă în ascensor cu cei patru membri morţi ai frăţiei, Harch îi strânsese braţul foarte tare. Mai târziu, îi apăruse o mică vânătaie pe biceps, cu doi centimetri mai sus de cot. Se gândise că o căpătase din nebăgare de seamă în timpul exerciţiilor din sala de terapie şi că la nivelul subconştientului lovitura a fost încorporată în scenariul halucinaţiei. Dar nu aşa stăteau lucrurile. Vânătaia era dovada că Harch şi ceilalţi existau cu adevărat, era ca şi medalionul, în sensul că atât vânătaia cât şi pandantivul religios erau fragmente din presupusele halucinaţii de care îşi amintea după destrămarea celorlalte coşmaruri.

Brusc, Susan realiză că ştia de ce o maltratase Harch. Nu era doar simpla plăcere datorată ocaziei de a o chinui. O maltratase cu câteva clipe înainte de a o cuprinde toropeala, cu câteva secunde înainte de a leşina pe targa cu rotile. Acum înţelegea că acea vânătaie barbară trebuia să acopere înţepătura hipodermică a acului. Harch o strânsese suficient de tare ca s-o facă să ţipe, apoi unul dintre cei trei bărbaţi îi administrase cu rapiditate o injecţie înainte de a dispărea durerea, înainte ca ea să-şi dea seama de producerea celuilalt eveniment traumatizant. Din moment ce fusese terorizată cu meticulozitate de către cei patru bărbaţi, era evident că ei n-ar fi avut nici o posibilitate de a da un deznodământ credibil şi dramatic episodului, decât dacă ea ar fi leşinat la momentul oportun - deoarece ei nu erau nici strigoi care puteau să

dispară pur şi simplu într-un nor de fum şi lumină supranaturală, nici imagini halucinogene care se estompau după ce îşi revenea în simţiri. În momentul în care ea nu a leşinat, stricându-le pasienţa, fuseseră obligaţi să-i anihileze subconştientul cu un drog. Îi acoperiseră urma injecţiei cu o vânătaie puternică; nici un strigoi care se respectă nu ar avea nevoie de pentatol de sodiu sau de vreo altă substanţă de acest gen pentru a crea efectul unei dispariţii misterioase adecvate.

Susan făcu o pauză înainte de a începe să mănânce o acadea cu glazură de lămâie şi îşi suflecă mâneca halatului de spital. Vânătaia încă se mai vedea pe bicepsul ei şi acum se îngălbenise. O examină de aproape, dar trecuse prea mult timp ca să mai poată fi identificat minusculul punct, în care acul îi străpunsese pielea.

Fără doar şi poate, brutele făcuseră şi alte greşeli pe care ea nu le observase. Într-adevăr, n-ar fi remarcat nici una dintre erorile pe care le remarcase, dacă duplicatul lui Harch n-ar fi lăsat accidental în urma lui medalionul, în baie; deoarece medalionul îi deşteptase imaginaţia şi pusese într-o lumină nouă, de o suspiciune sănătoasă, amintirile ei în legătură cu alte incidente dubioase.

Dacă lua în consideraţie toate datele, conspiratorii o aduseseră bine din condei; genial, de fapt.

Dar cine erau aceşti oameni? Cine ar fi pus la bătaie atât de mulţi bani, energie şi timp pentru elaborarea minuţioasă a detaliilor acestei drame tridimensionale? Şi-n ce scop?

Pentru numele lui Dumnezeu, ce vor de la mine?

Mai mult decât o răzbunare. Fără îndoială Ceva mai mult decât răzbunare; ceva infinit mai ciudat - şi mai rău.

În pofida faptului că o străbăteau fiori de teamă şi avea stomacul congestionat, Susan muşcă un pic din acadea. Combustibil pentru motor. Energie vitală pentru lupta ce se va da.

Fără tragere de inimă, analiză rolul lui McGee în toată tărăşenia asta şi dulcele deveni amar şi calcaros în gura ei. Înghiţi cu mare greutate şi prima înghiţitură o luă la vale ca

un bulgăre de nămol. Aproape se înecă cu el.

Nu exista nici o posibilitate ca Jeff să nu fi ştiut de ceea ce i se făcea.

Era părtaş la asta.

Era unul dintre ei - oricare ar fi fost ei.

Deşi ştia că trebuie să mănânce pentru a se menţine în formă, mai ales acum când boala nu mai era singurul sau principalul ei inamic, Susan nu mai putea mânca nici un pic. Gândul la mâncare i se părea scârbos. Cu gustul de nămol al acadelei persistându-i în gură, împinse deoparte tava cu micul dejun.

Avusese încredere în McGee.

O trădase.

Îl iubise.

Profitase de dragostea ei.

Mai rău decât orice era faptul că renunţase de bună voie la a-l controla, îşi încredinţase viaţa în mâinile lui, pentru a supravieţui, ceea ce nu făcuse cu altcineva, ceea ce nici nu-i trecuse prin minte să facă cu nimeni altcineva până atunci - exceptându-l, poate, pe tatăl ei, care oricum nu dorise niciodată să poarte responsabilitatea vieţii ei. Acum renunţase la principiul de auto-conservare pe care-l practicase toată viaţa, îi permisese lui McGee s-o scoată din carapacea ei, îl lăsase să preia controlul cu declaraţiile tandre de devoţiune şi cu grija lui călduroasă, iar el o trădase. Cu intenţie.

Ca şi ceilalţi, juca un rol în această conspiraţie care părea să nu aibă alt scop decât s-o scoată din minţi.

Era epuizată.

Se simţea ca o idioată.

Îl ura.

Corporaţia Milestone.

Într-un fel, evenimentele din ultimele câteva zile erau direct legate de corporaţia Milestone.

Timp de câteva minute se concentră să ridice vălul negru al amneziei care acoperea datele despre Milestone, dar descoperi, ca şi înainte, că bariera nu era un văl ci un

formidabil scut, un zid de plumb impenetrabil.

Cu cât se străduia mai mult să-şi amintească, cu atât frica ei devenea mai puternică şi mai teribilă. Ştia intuitiv că nu avea îndrăzneala să-şi amintească cu ce se ocupa la Milestone. A-şi aminti era echivalent cu a muri. Simţea acest adevăr până-n măduva oaselor, dar nu putea înţelege. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era atât de primejdios la Milestone?

Se întreba ce era cu accidentul de maşină. Se întâmplase cu adevărat? Sau era tot o minciună?

Închise ochii şi încercă să retrăiască cele câteva clipe din timpul urcuşului, chiar înainte de accidentul (presupusul accident) care a avut loc cu o lună în urmă. Serpentina... a parcurs-o... încet... încet... apoi întuneric. Se străduia să înlăture amnezia persistentă, dar memoria nu-i revenea. Era aproape sigură că asta nu se petrecuse niciodată.

Ceva înspăimântător se întâmplase pe acel drum de munte, chiar în curba aceea strânsă, dar nu fusese un accident. O aşteptau acolo - aşa cum procedează ei - o luaseră cu forţa şi o aduseseră în acest loc. Ăsta era motivul pentru care căpătase o lovitură la cap. Nu avea vreo dovadă, nu-şi amintea de răpire, dar nici nu avea vreo îndoială în privinţa ei.

La jumătate de oră după ce Susan îşi terminase de mâncat micul dejun rece, Jeff McGee trecu pe la ea cu ocazia vizitei de dimineaţă.

O sărută pe obraz şi ea îi răspunse, în ciuda faptului că ar fi preferat să n-o atingă. Ea zâmbi şi se prefăcu că era bucuroasă că-l vede pentru că nu vroia ca el să-şi dea seama că bănuieşte ceva.

— Cum te mai simţi în dimineaţa asta? întrebă el, aplecându-se ca de obicei peste pat, zâmbindu-i, pe deplin încrezător în capacitatea lui de a o îmbrobodi.

— Mă simt minunat, spuse ea dorindu-şi să-l pocnească cu toată puterea peste mutră. Plină de vigoare.

— Ai dormit bine?

— Ca un urs în timpul hibernării. Probabil că din cauza

sedativului.

— Mă bucur că a dat rezultate. În privinţa medicamentaţiei, ţi-am prescris o tabletă de metilfenidat la nouă şi încă una la ora cinci după-amiaza.

— N-am nevoie.

— Aa! Acum îţi pui singură diagnosticul? Ai ieşit pe furiş şi ţi-ai obţinut licenţa în medicină peste noapte?

— N-a fost nevoie. Am cerut-o prin poştă.

— Cât te-a costat?

— 50 de dolari.

— Mai ieftin decât pe mine, zise el.

— Doamne, sper că e aşa, spuse ea şi zâmbi forţat. Ascultă, n-am nevoie de metilfenidat pentru simplul motiv că nu mai am nici urmă de depresie nervoasă.

— Pe moment, poate că nu. Dar poate surveni oricând un alt val de depresie narcoleptică puternică, mai ales dacă mai ai vreo halucinaţie. Eu cred în medicina preventivă.

Iar eu cred că eşti un şarlatan nenorocit, dr. McGee, se gândi ea.

— Dar nu mai am nevoie de pilule. Serios. Îţi spun că m-am restabilit, zise ea.

— Iar eu îţi spun că eu sunt doctorul.

— Care trebuie să fie ascultat.

— Totdeauna.

— De acord, de acord. O pilulă la nouă şi una la cinci.

— Eşti o fată de treabă.

De ce nu mă mângâi pe cap şi nu mă scarpini după urechi, aşa cum ai face cu un câine la care ţii? gândi ea cu amărăciune, cu toate că-şi ţinea ascunse adevăratele sentimente.

— Ai avut timp aseară să te uiţi din nou peste analizele mele?

— Da. Timp de cinci ore m-am uitat pe ele.

Mincinosul dracului, gândi ea. N-ai pierdut nici zece minute cu ele pentru că ştii că n-am nimic.

Zise:

— Cinci ore? Asta înseamnă că ai depăşit cu mult simţul

datoriei, îţi mulţumesc. Ai găsit ceva?

— Mi-e teamă că nu. Electroencefalograma nu mi-a spus nimic mai mult decât ieri la laborator. Iar radiografiile sunt ca un set de ilustraţii cu menţiunea „imaginea craniului unei femei din specia umană, perfect sănătoasă”.

— Mă bucur să aflu că aparţin rasei umane, oricum.

— Un specimen perfect, zise el rânjind.

— Iar analizele lichidului spinal? întrebă Susan jucându-se în continuare cu el, îndulcindu-şi vocea şi lăsând să se strecoare o undă de nervozitate care să-i dea culoare, adăugând în cantităţi bine dozate îngrijorare şi autocompătimire.

Îşi alese cu grijă o expresie încruntată care să-i permită lui McGee să citească temeri şi îndoieli în cutele frunţii ei brăzdate.

— N-am găsit nici o eroare în tehnicile de laborator, zise McGee, nimic nu era eronat în interpretarea datelor, nimic patologic care să ne fi scăpat.

Susan oftă obosită şi se posomorî.

McGee nu rămase insensibil la oftatul ei şi-i luă mâinile, încercând s-o destindă.

Rezistă dorinţei covârşitoare de a se elibera şi de a-i trage o palmă peste mutră.

— Bun... acum ce facem? Ne pregătim pentru angiograma despre care mi-ai vorbit ieri?

— Nu, nu. Nu încă. Trebuie să mă mai gândesc dacă e bine s-o facem. Iar tu trebuie să te mai refaci până când vom lua serios în consideraţie această posibilitate. În următoarele zile o să ne menţinem pe aceeaşi poziţie. Îmi pare rău, Susan. Ştiu că te simţi frustrată.

Mai discutară timp de câteva minute, mai mult despre lucruri cu caracter personal, iar McGee nu păru să realizeze că ea îl privea altfel, dintr-o perspectivă mult mai puţin măgulitoare decât o făcuse anterior. Era surprinsă de propria ei capacitate de a se preface şi era chiar încântată de asta; era la fel de bună ca doamna Baker.

O să-i învingpe aceşti ticăloşi cu propriile lor arme, dac-o

să pot afla despre ce dracu este vorba, se gândi ea cu satisfacţie crescândă.

Dar nici un personaj din această sinistră farsă nu era nici pe jumătate atât de bun actor ca McGee. Avea stil şi stăpânire de sine. Deşi Susan ştia că este un şarlatan, doar 5 minute de conversaţie intimă cu el aproape ar fi convins-o de sinceritatea lui. Era atât de bun şi de grijuliu. Ochii lui albaştri exprimau o îndurerare vizibilă şi erau complet neatinşi de vreun semn al înşelătoriei. Grija lui pentru sănătatea ei părea naturală. Era fermecător, întotdeauna fermecător. Râsul lui era plin de naturaleţe, niciodată forţat.

Dar cel mai impresionant lucru din interpretarea lui McGee era strălucirea iubirii sale. În prezenţa lui, Susan se simţea ca şi cum ar fi fost învăluită de dragoste, plutind într-o mare de dragoste. În timp, fuseseră cel puţin doi bărbaţi care o iubiseră - pentru care ea simţise doar afecţiune - dar în nici una dintre situaţii nu fusese atât de deplin conştientă de dragostea care i se oferea. Dragostea lui McGee avea o strălucire aproape vizibilă.

Dar era fals.

Trebuia să fie fals.

El trebuia să ştie ce se întâmplă aici.

Dar când McGee părăsi camera pentru a-şi continua vizita de dimineaţă, Susan era din nou plină de îndoieli. Posibilitatea să fi fost nebună îşi făcu din nou apariţia în mintea ei pentru a fi supusă unei noi analize. Camere ascunse, uşi secrete, un spital plin de conspiratori? În ce scop? Ce căutau să obţină? Părea mult mai uşor de crezut că ea însăşi era dementă, decât că Jeff McGee era un mincinos şi un şarlatan.

Chiar când îşi puse capul pe pernă şi plânse în tăcere timp de câteva minute, cutremurându-se, nu era sigură dacă plânge din cauza perfidiei lui sau a lipsei ei de încredere în el. Se simţea îngrozitor. Era pe cale să înfiripe o relaţie cu un bărbat la care visa de mult, cu genul de bărbat pe care şi-l dorise dintotdeauna. Acum îi scăpa sau poate că ea îi dădea cu piciorul. Era într-o stare de confuzie, neştiind care e adevărul,

ce trebuia să creadă sau mai exact ce trebuia să simtă.

În cele din urmă, căută sub pernă şi scoase medalionul de aur.

Se uită la el.

Îl întoarse pe toate părţile.

Treptat, acel obiect material, realitatea lui palpabilă, o readuse cu picioarele pe pământ. Îndoiala se evaporă.

Nu-şi pierduse minţile. Nu era nebună - dar era foarte necăjită.

La ora nouă. Millie îi aduse prima doză de metilfenidat.

Susan scoase pastila din învelişul de hârtie şi întrebă:

— Unde-i doamna Baker?

— Joia e ziua ei liberă, zise Millie, în timp ce îi umplea un pahar cu apă din carafa metalică. Zicea ceva despre spălatul şi lustruitul maşinii ei în dimineaţa asta cu nişte prieteni. Dar nu ştii cum o să fie vremea. Au spus că o să-i tragă o ploaie zdravănă mai târziu.

Oh, foarte drăguţ. Amănuntul era foarte drăguţ, se gândi Susan cu un amestec de sarcasm şi admiraţie veritabilă faţă de modul în care planul era pus în aplicare. Joia era ziua ei liberă. Vai, cât de bine gândit, înduioşător de realist! Chiar şi dacă spitalul ăsta nu e unul obişnuit, doamna Baker nu e o soră ca oricare alta şi chiar dacă suntem părtaşi cu toţii la o farsă neînchipuit de bizară, ea are o zi liberă de dragul autenticităţii, îşi spală şi-şi lustruieşte maşina. Un picnic de toamnă târzie. Oh, e într-adevăr splendid. Detaliile sunt cele care conferă verosimilitate. Complimentele mele scenaristului.

Millie puse jos carafa metalică şi-i întinse paharul lui Susan.

Susan se prefăcu că-şi pune pastila de metilfenidat în gură, o ascunse în palmă şi bău două înghiţituri lungi de apă rece.

Pe viitor, n-o să mai ia nici unul dintre medicamentele care i se dădeau. Din câte îşi dădea seama, aceşti oameni o otrăveau lent.

Deoarece era om de ştiinţă, i s-ar fi putut întâmpla în chip firesc să fie subiectul unui experiment. Ar fi putut chiar să

accepte de bună voie să participe la aşa ceva. Un experiment legat de manipularea senzorială sau de controlul mental.

Existau precedente care s-o îndreptăţească să creadă în această teorie. În 1960 şi-n 1970, câţiva oameni de ştiinţă se oferiseră ca voluntari pentru experimente de privare senzorială; stând în tancuri subacvatice întunecoase şi la temperaturi ridicate, perioade îndelungate de timp, au pierdut temporar contactul cu realitatea şi au început să halucineze.

Susan era sigură că nu avea halucinaţii, dar se întreba dacă nu cumva al doilea etaj al spitalului era adaptat pentru un experiment de control mental sau de spălare a creierului. Spălarea creierului părea să fie o ipoteză foarte plauzibilă. Ăsta era specificul cercetărilor corporaţiei Milestone.

Câtva timp luă în serios această ipoteză, dar în cele din urmă o elimină. Nu putea să creadă că şi-ar fi permis să se lase folosită şi batjocorită în acest mod, nici chiar pentru progresul ştiinţei, nici chiar dacă munca ei i-ar fi impus asta. Ar fi renunţat la orice slujbă care i-ar fi cerut să-şi aducă echilibrul psihic la limită.

Cine s-ar fi angajat în acest tip de cercetare lipsită de moralitate? Era ceva asemănător cu ce le făcuseră naziştii prizonierilor lor de război. Dar nici un om de ştiinţă cu reputaţie nu s-ar fi implicat în aşa ceva.

Pe deasupra, era fizician şi domeniul ei nu avea tangenţe cu ştiinţele de studiu comportamental. Spălarea creierului era prea departe de domeniul ei şi nu-şi putea imagina împrejurările care ar fi putut s-o facă părtaşă la un asemenea experiment.

Nu, nu intrase în aşa ceva cu ochii deschişi, nu venise în acest loc de bună voie.

McGee îi prescrisese lui Susan o şedinţă de terapie fizică pentru joi, ora 10 dimineaţa.

Murf şi Phil au venit după ea cu câteva minute înainte de ora 10. Ca de obicei, au păstrat aceeaşi atitudine plină de umor în timp ce coborau spre sala de terapie fizică. Susan a vrut să le spună că, după umila ei părere, meritau Premiul

Academiei, dar nu trebuia să se deconspire. Doar zâmbi şi râse, răspunse atunci când i se păru potrivit.

În timpul primei părţi a şedinţei de terapie, Susan a făcut toate exerciţiile pe care i le-a propus Florence Atkinson, dar în a doua parte se plânse de crampe musculare dureroase la picioare. Tremură şi scoase gemete convingătoare, cu toate că de fapt nu avea cârcei. Doar că nu dorea să se obosească cu o şedinţă de terapie. Acum trebuia să-şi economisească forţele, deoarece urma să aibă o nevoie acută de ele ceva mai târziu.

Intenţiona să evadeze la noapte.

Doamna Atkinson părea cu adevărat îngrijorată de crampele ei musculare. Scurtă şedinţa de exerciţii şi-i făcu un masaj prelungit, plus 10 minute suplimentare de baie termală. În timp ce Susan făcu un duş fierbinte şi-şi uscă părul, se simţi mult mai bine decât oricând în perioada care se scursese de la ieşirea din comă.

Întorcându-se în camera ei, aflată încă o dată în grija lui Phil şi Murf, Susan deveni încordată când ajunseră la lift, întrebându-se dacă nu cumva i se pregătise o altă „halucinaţie”. Dar liftul era gol; urcarea a fost fără incidente.

Nu se decisese exact cum să abordeze viitoarea nălucire.

Ştia cum ar fi dorit s-o abordeze. Dorea să răspundă cu o furie oarbă, cu un atac furios care să-i surprindă şi să-i facă să dea înapoi. Dorea să le zgârie feţele şi să se mânjească cu sângele lor, cu mult sânge, ceea ce va fi încă o dovadă că nu erau strigoi sau halucinaţii. Dorea să-i rănească şi apoi să-i acuze sfidător.

Dar ştia că nu putea să-şi îndeplinească dorinţa. Atâta timp cât ei nu erau la curent cu faptul că ea le înţelesese jocul, avantajul era de partea ei. Dar în momentul în care ar fi arătat că e-n cunoştinţă de cauză, pierdea această infimă libertate de manevră pe care o avea momentan. Farsa s-ar fi putut sfârşi brusc. S-ar opri din încercarea de a o aduce în pragul demenţei - care părea a fi singura lor intenţie - şi i-ar fi putut face mai mult rău. Era sigură de asta.

Îşi mâncă prânzul până la ultima firimitură. Când Millie

veni după tavă, Susan scânci şi spuse:

— Mamă, ce pui de somn o să-i trag acum!

— O să-nchid uşa de la hol ca să nu te deranjeze zgomotul, zise blonda cu faţă ascuţită.

De îndată ce sora plecă, trăgând uşa după ea, Susan ieşi din pat, merse la dulap şi deschise uşa. Pe rafturi erau aşezate pături şi perne pentru celălalt pat din cameră. Jos erau valizele strivite ale lui Susan, care probabil fuseseră recuperate din maşina distrusă.

Trase valizele în cameră şi le desfăcu pe podea, rugându-se ca nimeni să nu intre peste ea în următoarele minute. Scormoni repede, adunând un echipament util pentru o evadare. O pereche de jeans. Un jerseu albastru închis. Şosete groase, albe de sportiv şi o pereche de ghete Adidas pentru alergare, împinse bocceaua în fundul dulapului şi puse valiza în faţă pentru a o ascunde.

Închise uşa dulapului şi se grăbi să intre în pat, îşi puse bara de siguranţă, coborî salteaua, puse capul pe pernă şi închise ochii.

Se simţea bine. Se simţea din nou responsabilă de propriul ei destin.

Apoi avu un alt gând tulburător; în ultima vreme, părea să aibă un stoc inepuizabil de astfel de gânduri, iar acesta era în mod deosebit neliniştitor. Se întreba dacă fusese urmărită de o cameră mascată de luat vederi cu circuit închis. În definitiv, dacă-şi dăduseră osteneala cu camere ascunse şi uşi secrete, nu era posibil s-o fi pus sub observaţie 24 de ore din 24? Şi-n acest caz, nu exista oare posibilitatea să ştie că găsise medalionul şi că se pregătea să evadeze?

Deschise ochii şi privi de jur-împrejurul încăperii, căutând locurile unde ar putea fi ascunse camerele de luat vederi. Orificiile pentru aer condiţionat din pereţi, de lângă tavan, păreau singurele ascunzători plauzibile. Erau două astfel de orificii în doi pereţi diferiţi. Dacă video-camerele ar fi plasate în conductele de aer condiţionat, la câţiva centimetri în spatele grătarelor de la gurile de aerisire, astfel încât să evite detectarea lor prin strălucirea lentilelor care captează lumina -

şi dacă ar fi poziţionate adecvat, astfel încât să poată lua imagini supraangulare, fiind echipate cu motoare telecomandate, atunci puteau să acopere majoritatea, dacă nu chiar întreaga suprafaţă a camerei de spital.

Timp de câteva minute, Susan a fost bolnavă de disperare. Se îmbărbăta singură şi se înfiora.

Treptat, îşi mai reveni şi hotărî că în încăpere nu există camere de filmare. Dacă ar fi fost camere, ar fi fost observată încă de dimineaţă jucându-se cu medalionul. N-ar mai fi fost necesar ca Millie s-o întrebe despre bijuteria pierdută. Dacă ar fi văzut-o cu medalionul, le-ar fi fost teamă că ea era la curent cu şarada lor şi ar fi oprit-o.

N-ar fi făcut-o?

Probabil. N-ar mai fi existat nici un motiv să mai însceneze „halucinaţii" dacă n-o mai puteau păcăli.

În ciuda faptului că era ferm convinsă că n-ar mai fi continuat să se joace cu ea în această manieră, nu avea această certitudine deoarece nu le cunoştea motivaţia.

N-avea altceva de făcut decât să aştepte şi să vadă.

Dacă va reuşi să iasă din spital în seara asta, atunci va fi sigură că în rezerva ei n-au fost camere de filmare.

Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să se furişeze afară şi ar fi ajuns doar până la scări unde ar fi descoperit că o aşteptau cei patru morţi, zâmbind...

Deşi acum ştia că ei nu erau morţi, cu toate acestea o trecură din nou fiorii.

N-avea altceva de făcut decât să aştepte.

Şi să vadă.

15

Joi după-amiaza târziu, o boare de vânt ce se ţesea cu repeziciune aduse pânza gri nouă ca să cârpească norii şi acoperi până şi ultimul ochi de cer senin de septembrie. Camera de spital se întunecă devreme din nou.

O bubuitură, un trosnet şi ecoul unui tunet precedară o violentă aversă de ploaie. Un timp, picuri graşi de ploaie răpăiră în fereastră ca nişte gloanţe, scoţând sunetul unei duzini de mitraliere. Vântul mormăi, scoase gemete şi urlă ca o sălbăticiune în durere, apoi mugi. În timp, furtuna părea că se îmblânzeşte întrucâtva, dar numai temporar: îşi stabili un ritm care alterna între furie şi docilitate, între ploaie torenţială şi burniţă agreabilă. Ruperile de nori erau urmate de răpăitul liniştitor al ploii uşoare de toamnă. Cu toate că intensitatea furtunii, după ce mai întâi crescu, se diminua, ziua devenea constant mai întunecoasă, fără a se lumina câtuşi de puţin şi Susan aştepta căderea serii cu o emoţie abia stăpânită - şi cu teamă, de asemenea.

Timp de aproape o oră, se prefăcu că doarme, cu spatele întors la uşa închisă, în timp ce urmărea furia furtunii. Nu era nevoie să continue să se prefacă, deoarece în toată perioada care trecuse nimeni nu venise s-o verifice.

Mai târziu, se ridică în capul oaselor, dădu drumul la televizor şi petrecu restul după-amiezii în faţa ecranului. Nu dădu prea mare atenţie programelor care se derulau. Mintea ei era în altă parte, preocupată de planuri, comploturi şi vise de evadare.

La ora cinci fix, sora Scolari, care intrase în tură la patru, îi

aduse o altă pastilă de metilfenidat şi o ceaşcă cu apă rece şi proaspătă. Susan se prefăcu că înghite pilula, dar o ascunse în palmă aşa cum făcuse şi cu doza de dimineaţă.

La ora cinci, McGee veni cu două tăvi şi o anunţă că vor lua masa împreună.

— Fără lumânări. Fără şampanie, zise el. Dar avem nişte cotlete de porc împănate care par delicioase, iar ca desert prăjitură cu mere şi nuci.

— Nemaipomenit, zise ea. Oricum, niciodată nu m-am dat în vânt după lumânări.

Îi adusese de asemenea câteva reviste ilustrate şi încă două romane.

— Mă gândeam că ţi-ai terminat provizia de lecturi.

A stat mai mult de două ore şi au discutat despre multe lucruri. În cele din urmă, efortul de a se preface, stresul de a părea îndrăgostită de el, când realmente îl dispreţuia - toate astea deveniseră aproape prea mult pentru Susan. Descoperise că era o actriţă destul de bună, dar învăţase de asemenea că minciuna îi impunea anumite sacrificii. Era uşurată şi extenuată când McGee o sărută de noapte bună şi plecă.

Era uşurată, da, dar avea un sentiment curios de părere de rău că-l vedea plecând. Până când el a ieşit pe uşă, nu-i venise să creadă că putea să-i pară rău că-l vedea plecând; dar când el trecu pragul şi dispăru pe coridor, Susan simţi o pierdere neaşteptată şi bruscă, un gol. Ştia că s-ar putea să nu-l mai vadă vreodată - poate doar la tribunal, unde el va fi acuzat de participarea la răpire şi tortură psihică. Deşi ştia că este un şarlatan, încă îl mai considera o companie agreabilă. Era la fel de fermecător ca în totdeauna, un minunat partener de conversaţie, dotat cu un excelent simţ al umorului şi un râs molipsitor. Partea cea mai proastă era că încă i se mai părea că o învăluie în dragoste. Se străduise să privească prin el, să distingă duplicitatea ticălosului de aspectul de sfânt şi încercase din răsputeri să audă glasul minciunii în vorbele lui de dragoste, dar nu reuşise.

Dacă ştii ce este bine pentru tine, uită-l, îşi spuse ea supărată. Scoate-ţi-l din minte, pur şi simplu. Complet.

Gândeşte-te cum să scapi de aici. Asta este important. Să ieşi.

Se uită la ceasul de lângă pat.

8:03.

Afară, un fulger destrămă întunecimile.

Ploaia cădea în continuu.

La ora 9, Tina Scolari îi aduse sedativul pe care i-l prescrisese McGee. Îşi puse mâna făcută căuş peste gură să alunece repede pe gât sedativul inexistent cu o înghiţitură de apă pe care i-o adusese sora.

— Noapte bună, zise Tina Scolari.

— Sunt sigură că aşa o să fie.

La câteva minute după ce plecase sora, Susan stinse veioza de lângă pat. Lampa de noapte îşi împrăştia lumina fosforescentă de-a lungul încăperii, absorbind toate culorile din cameră, astfel încât totul părea gri-cenuşiu sau de un alb fantomatic ca strălucirea lunii. Lumina nopţii nu era o ameninţare pentru noianul de umbre, dar era suficient de bună pentru ceea ce avea Susan de făcut.

Mai aşteptă încă câteva minute, stând în pat, cu ochii pironiţi în întunecimea tavanului pe care licăreau, când şi când, străfulgerări de lumină reflectate prin pelicula de apă care acoperea geamul. Dorea să fie sigură că sora nu se va întoarce cu vreun medicament de care uitase sau ca s-o avertizeze că trebuie să se trezească devreme pentru noi analize.

În cele din urmă se sculă şi se îndreptă spre dulap. Luă două perne şi două pături din raftul de sus şi le cără în pat. Le aranjă sub aşternuturi în forma unei serii de umflături care spera ea că vor trece drept o femeie adormită. Simulacrul nu era prea convingător, dar nu mai pierdu timp cu asta; nu se acordau premii pentru artă şi meşteşug.

Se întoarse la dulap. Căută în spatele bagajelor şi găsi legătura de haine pe care o făcuse mai devreme. După ce îşi scoase pijamaua şi îmbrăcă perechea de jeans, jerseul, şosetele groase şi pantofii de sport şi după ce-şi scoase trusa din noptieră, ceasul de lângă pat arăta ora 9:30.

Băgă medalionul în buzunarul pantalonilor, cu toate că nu

era o dovadă pentru nimeni altcineva decât pentru ea.

Se duse la uşă şi-şi lipi urechea de ea, ascultând. Nu se auzea nimic de cealaltă parte.

După o clipă de ezitare nervoasă, după ce îşi şterse palmele umede pe pantaloni, împinse uşa deschisă. Doar o întredeschise. Cercetă cu privirea holul bine luminat. Deschise uşa cu încă câţiva centimetri. Îşi scoase capul afară. Se uită la dreapta. Se uită la stânga. Nu era nimeni la orizont.

Coridorul era cufundat în tăcere. Era atât de tăcut, de fapt, încât în ciuda podelelor bine lustruite, a pereţilor galbeni fără urmă de pată şi a lămpilor fluorescente din tavan fără vreun fir de praf, clădirea părea că fusese abandonată şi că nu mai cunoscuse de multă vreme zgomotele activităţilor omeneşti.

Susan ieşi din cameră, închizând uşor uşa în spatele ei. Stătu o clipă fără răsuflare, cu spatele strâns lipit de uşă, fiindu-i teamă să mai facă un pas în afară, gata să se întoarcă în grabă înăuntru, din nou în pat, sub aşternuturi, alungând simulacrul acela incert la cel mai mic semn al apropierii vreunei surori.

La stânga ei se intersectau coridoarele, acolo cele două aripi mai mici comunicau cu holul mare, cel principal. Dacă s-ar fi întâmplat să aibă neplăceri, cel mai probabil ar fi venit din acea direcţie, pentru că dispeceratul surorilor era după colţ, la jumătatea celui mai lung hol.

În continuare tăcere, întreruptă doar de bubuitul scăzut şi îndepărtat al furtunii.

Era convinsă că o ezitare în plus era mai periculoasă decât orice acţiune ar fi întreprins. Precaută, o luă la dreapta, evitând intersecţia coridoarelor, direct prin uşa mare de incendiu, de la capătul aripii mici unde era o inscripţie cu litere roşii: „IEŞIRE”. Stătea lipită de perete şi se uita înapoi, spre centrul clădirii.

Era pe deplin conştientă de scârţâitul scos de pantofii ei cu tălpi de cauciuc în contact cu podeaua bine lustruită. Nu era un sunet răsunător în adevăratul sens al cuvântului, dar te călca pe nervi ca şi scrijelitul unei bucăţi de tablă cu unghia.

Ajunse fără nici un incident la uşa metalică de incendiu şi o

deschise. Tresări la sunetul pe care-l scoase zăvorul sub acţiunea mâinii ei; balamalele masive scârţâiră. Repede, păşi peste prag, ajungând în capătul unei scări şi închise în spatele ei uşa grea cât mai atent posibil, dar nu atât de silenţios pe cât ar fi vrut. Treptele, de beton, erau slab luminate. La fiecare palier era numai câte un bec cu putere mică. Ici şi colo, între paliere, pereţii de beton erau acoperiţi de umbre ca nişte dâre de praf şi funingine.

Susan stătea perfect nemişcată şi asculta. Scările erau chiar mai cufundate în tăcere decât holul celui de-al doilea etaj unde fusese. Bineînţeles că făcuse atâta zgomot închizând uşa încât dacă un paznic ar fi fost pe trepte, ar fi stat nemişcat, ascultând, exact cum făcea şi ea.

Cu toate acestea, era sigură că e singură. Probabil că ei nu puseseră paznici pentru că nu se aşteptau ca ea să încerce să evadeze; nu ştiau că era la curent cu mascarada lor. Iar personalul spitalului - sau al instituţiei în care se afla - mai mult ca sigur folosea numai lifturile de serviciu şi pentru public, întrebuinţând scările numai în cazuri de urgenţă, atunci când se întrerupea curentul.

Se apropie de balustrada de fier neagră, se aplecă peste ea, privi în sus, apoi în jos. Deasupra ei erau patru grupuri de trepte şi patru paliere. Parterul era la o distanţă de două grupuri de trepte şi un palier.

Coborî spre parter, unde se aflau două uşi de incendiu, una în peretele interior al casei scărilor şi care după cât se părea se deschidea în coridorul de la primul etaj, iar cealaltă în peretele exterior. Susan puse mâna pe zăvor şi întredeschise cu 2-3 centimetri uşa care dădea spre exterior.

Un vânt rece năvăli în vestibulul de beton colţuros şi începu să se joace în jurul picioarelor lui Susan. Părea că o adulmecă, de parcă ar fi fost un câine mare, agitat, încercând să se hotărască dacă să dea din coadă sau să muşte.

În spatele uşii, se afla un parcaj de dimensiuni mici, măturat de ploaie şi luminat de patru globuri de neon, ca nişte fructe luminiscente. Nu părea suficient de mare pentru a fi un parcaj public. Dar dacă era rezervat personalului, unde erau

maşinile? Acum, când orele de vizită se terminaseră, parcajul public putea fi pustiu, dar ar fi trebuit să mai rămână măcar câteva maşini în parcajul personalului, chiar şi noaptea. Erau numai patru vehicule: un Pontiac, un Ford şi alte două cărora nu le recunoştea marca.

În parcaj nu era nimeni, aşa că ieşi afară şi lăsă uşa de incendiu să se închidă în urma ei.

Ploaia aproape încetase, ca şi cum furtuna şi-ar fi trăit clipele ei de linişte. Pe cerul nopţii mai plutea doar o ceaţă uşoară.

Totuşi, vântul bătea puternic. Îi zburli părul neţesălat, o făcu să lăcrimeze şi o forţă să privească printre gene. Când îi trăgea urlând câte-o rafală, Susan trebuia să stea cu capul aplecat şi cu umerii ridicaţi. De asemenea, era surprinzător de frig; îi înţepa faţa şi o pătrundea prin jerseul pe care-l purta. Şi-ar fi dorit să aibă o jachetă. Se gândi că părea mult prea frig pentru luna septembrie în Oregon. Era mai mult un vânt de sfârşit de noiembrie. Sau chiar decembrie.

Or fi minţit-o în privinţa datei? De ce Dumnezeu au trebuit s-o mintă şi-n privinţa asta? Dar încă odată, de ce nu? Era în ton cu tot ceea ce îi făcuseră până atunci.

Plecă de lângă ieşirea de urgenţă, intrând în umbra unui tufiş verde ţepos, unde stătu pe vine un minut, timp în care hotărî încotro s-o apuce. Se putea îndrepta către intrarea principală a spitalului, ca s-o apuce pe drumul care ducea direct la vale în Willawauk. Sau putea merge în oraş luându-şi mai multe precauţii, pe o rută indirectă prin câmp, pentru a evita să fie reperată de careva de la spital.

Un fulger pâlpâi şi tunetul trosni ca un tren care deraiază în întuneric.

Indiferent pe ce drum ar fi luat-o, urma să se ude foarte tare. Deja, ceaţa uşoară începuse să-i lipească părul de ţeastă. Curând, ploaia va începe să toarne iarăşi şi se va uda până la piele.

Apoi îi veni în minte un plan de acţiune înfricoşător de îndrăzneţ, şi îl puse în aplicare înainte de a avea timp să se gândească şi să-i cedeze nervii. Alergă în parcaj, către cea mai

apropiată maşină, un Pontiac verde.

Erau patru maşini în zonă, avea de patru ori şansa ca cineva să fi uitat cheia în contact sau sub scaun, ori agăţată în spatele măştii de protecţie contra soarelui. În oraşele de provincie ca Willawauk. unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, oamenii nu erau atât de alarmaţi în privinţa hoţilor de maşini, aşa cum erau cei din oraşe şi suburbii. „Ai încredere în vecinul tău". Asta încă era o regulă după care se călăuzeau oamenii care locuiau în câteva locuri binecuvântate. Patru maşini, patru şanse. Probabil că nu va avea noroc, dar merita să încerce.

Ajunse la Pontiac şi-ncercă portiera din dreapta şoferului. Era neîncuiată.

Când trase de uşa deschisă, lumina din tavanul maşinii se aprinse. Părea la fel de strălucitoare ca şi lumina unei case şi era sigură că şi-o făcuse cu mâna ei şi că alarma va începe să sune în următoarea clipă.

„La dracu!"

Se strecură în maşină, în spatele volanului şi închise repede portiera, preocupată nu de zgomotul pe care-l scotea, ci doar de modul în care putea să stingă blestemata de lumină.

„Proasto", îşi spuse ea, dojenindu-se singură.

Scrută parcajul prin parbrizul ud de ploaie. Nu zări pe nimeni. Se uită la ferestrele luminate ale spitalului cu patru etaje; nimeni nu stătea în dreptul vreuneia, nimeni n-o urmărea.

Oftă uşurată şi trase aer în piept. Maşina duhnea a tutun. Susan nu era fumătoare şi de obicei asemenea mirosuri o deranjau, chiar o îmbolnăveau. De data aceasta duhoarea i se părea un dulce parfum pentru0 că, în sfârşit, nu era miros de spital.

Din ce în ce mai încrezătoare în şansele ei de a evada, Susan se înclină în faţă şi-şi băgă o mână sub scaun, pipăind pe podea după cheile maşinii, şi îngheţă.

Cheile erau în contact.

Străluceau în lumina gălbuie a lămpilor cu neon care pătrundea prin ferestrele maşinii.

Susan încremeni la vederea lor. Se holbă la ele cu un amestec de entuziasm şi teamă şi se trezi certându-se cu sine:

— Ceva nu e în regulă.

— Nu, sunt, în sfârşit, pe drumul cel bun.

— E prea simplu.

— Asta am sperat să găsesc.

— Dar e prea simplu.

— În oraşele mici, oamenii îşi lasă cheile în contact.

— Chiar în prima maşină pe care o încerci?

— Ce contează dacă este prima, a patra sau a trei sutea maşină?

— Contează, pentru că e prea simplu.

— E vorba doar de noroc. Meritam şi eu să am o dată noroc.

— E prea simplu.

Fulgere luminoase brăzdau înaltul întunecat al cerului şi se auzi un muget de tunet. Ploaia căzu la început cu stropi rari, apoi se dezlănţui brusc un potop teribil.

Susan asculta ropotul ploii pe maşină, privea prin parbriz cum se scurgeau firişoare de apă ondulate, urmărea cum izbeau continuu suprafaţa băltoacelor de pe pavaj şi îşi dădu seama că nu trebuie să meargă pe jos până în oraş, care era cam la vreo doi kilometri distanţă sau şi mai mult dacă o lua pe ocolite. De ce să se lupte cu ruperile de nori, dacă avea la dispoziţie o maşină în perfectă stare? De acord, poate că totul era un pic prea simplu - bine, nu era nici un „poate” în chestia asta; era evident prea simplu, dar nu era nici o lege împotriva acţiunilor care decurgeau simplu şi uşor din când în când. Era simplu să găseşti o cheie în contact, dar a fost doar noroc chior, nimic altceva.

Ce altceva ar putea să fie?

Răsuci cheia în contact. Motorul porni instantaneu.

Aprinse luminile de poziţie şi ştergătoarele, băgă maşina în viteză şi decuplă frâna de mână. Ieşi din parcaj şi trecu prin faţa spitalului. O luă pe prima bandă, coti pe un drum ocolit deoarece drumul bun trecea mai întâi pe sub porticul bine luminat, unde cineva care stătea în faţa uşilor ar fi putut-o

vedea. Ajunse la capătul căii de acces fără să întâlnească vreun vehicul şi se opri la intersecţia cu două drumuri regionale.

Privi înapoi la clădirea cu patru etaje din care tocmai evadase şi văzu pe peluza unduitoare şi bine tunsă o firmă imensă. Avea 2,5 metri lungime şi 1,2 - 1,5 metri înălţime şi era aşezată pe un postament de piatră, înconjurat de boschete pitice. Patru reflectoare mici erau aşezate la distanţe egale de-a lungul părţii superioare a firmei, iar razele lor erau direcţionate pe literele albe bine conturate pe un fundal albastru. În ciuda ploii dese şi bătute de vânt, Susan putu citi fără nici o dificultate ce era scris pe firmă:

CORPORAŢIA MILESTONE

Susan se holbă la cele două cuvinte, nevenindu-i să creadă.

Apoi îşi ridică din nou privirea spre clădire, privind-o nedumerită, cu o teamă rece şi mânie. Nu era nici un spital.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce era?

Nu trebuia oare Corporaţia Milestone să se afle la Newport Beach, California? Acolo locuia ea. Acolo se spunea că lucrează ea.

Ieşi dracu de aici, îşi spuse ea pe un ton imperativ.

O luă la stânga şi coborî peste dealuri, departe de Corporaţia Milestone.

Prin ploaie şi prin ceaţa rară care acoperise şesurile, Willawauk se distingea ca o grămăjoară de luminiţe estompate şi slabe, nici uneia nu i se putea stabili clar sursa de provenienţă, multe dintre ele contopindu-se în pete albe, galbene şi roz pal.

Susan îşi aminti că dr. Viteski i se lăudase că oraşul are o populaţie de 800.000 de locuitori. Exact asta şi era: doar o laudă. Nu părea atât de mare; în cel mai bun caz, părea cam la jumătate.

După ce trecuse de culmea celui mai înalt deal, aplecându-se deasupra volanului în timp ce conducea, uitându-se printre ştergătoare, Susan observă producându-se o schimbare cu

luminile din Willawauk. Acum păreau să fie strălucitoare, clipeau, se ondulau, ca şi cum întregul oraş ar fi fost un tub de neon imens şi complicat. Fireşte, era doar un efect al condiţiilor meteorologice.

Singurul lucru care nu se schimba era impresia în privinţa mărimii oraşului, pe care luminile o confirmau. Oraşul părea considerabil mai mic decât unul cu 800.000 de suflete. Poate chiar mai mic de 400.000.

Drumul regional făcea o curbă strânsă la dreapta şi cobora o pantă abruptă, lăsând în urmă primele case din oraş. Unele dintre ferestre erau luminate; altele erau cufundate în întuneric; toate erau estompate de ploaie şi de palele învolburate de ceaţă.

Drumul regional deveni Stradă Principală Nu puteau alege un nume mai adecvat sau mai nimerit pentru bulevardul lor central. Centrul Willawauk-ului era identic cu cel al altor zece mii de oraşe împrăştiate prin toată ţara. Era un parc în miniatură având la intrare un monument al eroilor căzuţi în război. Exista o cârciumă numită „Hanul Picătura de Rouă”; firma era luminată de un neon portocaliu şi P-ul de la Picătură licărea gata să se stingă; ferestrele erau decorate cu alte neoane făcând reclamă unor mărci de bere. Oraşul încuraja o mulţime de afaceri mărunte, antreprize locale, câteva sucursale minore ale unor concernuri de nivel naţional: „Articole de menaj Jenkin”: „Florăria Laura Lee”; un magazin central „Sears” care livra numai la comandă după catalog; cafeneaua „Plenty Good”, unde Susan a văzut prin ferestrele uriaşe în jur de o duzină de clienţi stând în separeuri; două magazine de îmbrăcăminte de damă; unul bărbătesc; „First National Bank of Willawauk”, cinematograful de pe Strada Principală, la care rulau în mod curent două comedii ale verii trecute: „Arthur” şi „Dezbinarea continentală”', „Economii chibzuite şi Credit” cu firma sa electronică mare, arătând ora exactă şi temperatura; o intersecţie cu trei staţii de benzină cu service - „Arco”, „Union 76” şi „Mobil” - şi cu un gang cu jocuri pe computer, „Rocketblast”, pe al patrulea colţ; Fraţii Giullini, T.V şi alte articole electronice; o mică librărie şi o

altă cârciumă cu grătar pe stânga; un magazin universal şi „G.C. Murphy's five-and-dime" pe dreapta; „Hathaway şi fiii pompe funebre", aşezat mai retras faţă de stradă, având în spate un teren vast, o vitrină goală, o dugheană unde se vindea hamburger, un magazin de mobilă...

Cu toate că Willawauk era identic cu alte zece mii de oraşe în multe privinţe, câteva lucruri păreau... în neregulă. Lui Susan i se părea că-n oraş totul e prea nou-nouţ. Toate magazinele arătau ca şi cum ar fi fost vopsite în ultima lună. Chiar şi servisurile „Arco", „Union 76" şi „Mobil" străluceau ca noi în ploaie, pompele de benzină la fel, iar uşile erau date la o parte cu mândrie, lăsând la vedere garaje iluminate şi curate. Nu era măcar un singur gunoi lăsat dezordonat în rigolă. Copacii erau plantaţi cu regularitate în parcele, pe ambele trotuare ale străzii; nu erau doar bine îngrijiţi, ci şi perfect aliniaţi în două şiruri lungi. Nici una dintre lămpile de pe stradă nu avea becul ars. Nici una. Singurul semn discrepant era clipitul literei de neon de la hanul „Picătura de rouă" şi asta părea a fi singurul aspect negativ al oraşului.

Poate că-n Willawauk se dezvoltase un înalt spirit al mândriei civice şi aveau un sistem energetic deosebit. Sau poate că ploaia şi vălul subţire de ceaţă îndulciseră peisajul, tăinuind aspectele sărăciei şi ale mizeriei. Deşi, în mod normal, ploaia dădea unui oraş un aspect mai sinistru şi mai sărăcăcios decât în realitate. Putea oare mândria civică să fie adevăratul motiv pentru care un oraş arăta aproape ca şi când ar fi fost locuit de roboţi?

Un alt amănunt ciudat era numărul mic de maşini din zonă. După trei cvartaluri, trecuse pe lângă numai trei maşini şi un camion de mobilă oprit la bordură. În parcajul de lângă cinematograful „Bulevardul Central" erau doar două maşini, iar la hanul „Picătura de rouă" una singură, plus un camion. Până acum nu trecuse pe lângă o altă maşină în mişcare; Susan era singura care mergea cu maşina în noaptea asta.

Ei bine, vremea chiar era mizerabilă. Oamenii erau perfect îndreptăţiţi să stea acasă pe o noapte ca asta.

Pe de altă parte, câţi oameni cunoştea ea care să facă de

obicei anume lucruri fiind perfect îndreptăţiţi?

Nu prea mulţi, fir-ar să fie.

Nu atât de mulţi.

Hanul „Picătura de rouă” era tipul de loc care făcea bani buni în toiul unui viscol. O simplă ploaie nu i-ar fi oprit pe băutorii înrăiţi să se cherchelească, iar cei mai mulţi dintre ei veneau cu maşinile, cel mai bun mod de a se omorî unul pe altul când se îndreptau împleticindu-se spre casă, la ora două dimineaţa.

Nu te opri, îşi spuse Susan. Străbate orăşelul ăsta, şi nu te opri. Nu te opri aici. Ceva nu e-n regulă cu locul ăsta.

Dar nu avea hartă, nu cunoştea împrejurimile, nu ştia cât de departe era cel mai apropiat oraş şi, totodată, îi era teamă că ceea ce se întâmplase în spital - la Milestone - o făcuse să devină o paranoică. Apoi, când intră în zona celui de-al patrulea cvartal, văzu un loc unde era sigură că poate să ceară ajutor şi-şi parcă maşina.

ŞERIFUL REGIUNII WILLAWAUK
SEDIUL CENTRAL
WILLAWAUK, OREGON

Era o clădire de piatră, scundă, cu un acoperiş de ardezie şi cu uşile centrale din sticlă, exact ca marea majoritate a tribunalelor regionale din sud.

Susan parcă Pontiac-ul furat lângă intrare. Era bucuroasă să iasă din maşină, deja mirosul de tutun stătut încetase a mai fi ispititor, chiar dacă nu-i mai amintea de spital.

Alergă prin ploaia şfichiuitoare. Se tupilă sub un molid uriaş prin care vântul foşnea ca un cor de şoapte. De acolo ţâşni sub un refugiu cu acoperiş de aluminiu alb şi apoi spre uşile de sticlă, prin care pătrunse.

Se trezi într-o încăpere tipic oficială, cu pereţi gri, lămpi de neon şi o pardoseală din resturi de gresie multicoloră făcută să ţină la uzură. O tejghea în formă de U separa cea mai mare parte a încăperii centrale de sala de aşteptare, chiar în spatele uşilor. Susan trecu pe lângă câteva scaune metalice care

păreau inconfortabile şi pe lângă două măsuţe mici pe care se aflau teancuri de broşuri cu oferte publice şi se îndreptă direct spre tejghea.

De cealaltă parte erau câteva bănci, nişte dulapuri cu dosare, o masă mare de lucru, o etajeră cu sticle cu apă, un xerox, o uriaşă hartă a ţării, un avizier acoperit cu buletine, fotografii şi note de necesitate, tăieturi din ziare prinse în pioneze.

Într-o nişă adiacentă, ferită de priviri, o dispeceră vorbea cu un ofiţer de patrulă, printr-un aparat de emisie-recepţie. Furtuna parazita comunicarea.

În camera mare se afla un singur bărbat. Stătea la un pupitru, bătând la o maşină de scris electrică I.B.M., cu spatele întors la tejghea şi la Susan.

— Iertaţi-mă, spuse Susan ştergându-şi genele încărcate de stropi de ploaie cu dosul palmei. Mă puteţi ajuta?

El se întoarse pe scaunul turnant, zâmbi şi spuse:

— Sunt ofiţerul Whitlock. Cu ce vă pot fi de folos?

Era tânăr, avea 20 sau 21 de ani.

Era un pic îndesat.

Avea un păr blond murdar, faţa rotundă, bărbie cu gropiţă, nas de mops şi ochi mici şi vioi ca de porc.

Avea un zâmbet contorsionat, rău.

Era Carl Jellicoe.

Susan trase aer în piept, simţi ca şi cum i s-ar înfige o gheară în plămâni şi nu putu să-l dea afară.

Când purtase uniforma de infirmier de spital, se numea Dennis Bradley. Acum purta uniforma cafenie cu emblema Departamentului regional de poliţie pe mâneca stângă şi pe buzunarul de la piept al cămăşii, avea un revolver de calibrul 45 într-un toc de piele negru şi se prezentă ca fiind ofiţerul Whitlock. Susan nu mai putea scoate nici un cuvânt.

Frica îi paralizase coardele vocale cu iuţeala cu care se aprinde o flacără; avea gâtul uscat; gura îi ardea şi ea pradă uscăciunii şi simţea gustul arsurii.

Nu putea să mai mişte.

În cele din urmă, lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu un

suspin şi icni, simţind nevoia de mai mult aer, dar încă nu putea face vreo mişcare.

— Surpriză, surpriză, zise Jellicoe, chicotind, şi ridicându-se din scaunul lui turnant

Susan dădu din cap, la început uşurel apoi cu vehemenţă, încercând să-i conteste existenţa.

— Chiar ai crezut că poţi scăpa de noi atât de uşor? Chiar aşa? întrebă el, stând cu picioarele desfăcute şi săltându-şi tocul pistolului.

Susan se holba la el paralizată şi simţea că-i fuge podeaua de sub picioare. Mâinile ei erau încleştate cu putere pe marginea tejghelei de lemn, ca şi cum ar fi fost singura legătură cu realitatea.

Fără să-şi desprindă ochişorii lui de porc de pe Susan, Jellicoe chemă pe cineva din camera alăturată.

— Hei, vino să vezi cine-i aici!

Apăru un alt ajutor de şerif. Avea 20 sau 21 de ani, era înalt, cu păr roşu şi ochi albaştri şi era plin de pistrui. Când purta uniforma de infirmier de spital, îşi spunea Patrick O'Hara. Susan nu ştia ce nume purta acum, dar ştia cum se numea în urmă cu 13 ani, când era student la colegiul Briarstead şi când dăduse o mână de ajutor la uciderea lui Jerry Stein în Casa Tunetului: Herbert Parker.

— Măi, măi, zise Parker. Doamna pare supărată.

— Păi, vezi tu, sărăcuţa de ea credea că a scăpat de noi, zise Jellicoe.

— Chiar aşa? spuse Parker.

— Da.

— Nu ştie că n-o să poată scăpa niciodată de noi? Nu ştie că suntem morţi?

Jellicoe rânji către ea.

— Nu ştii că suntem morţi, căţea tâmpită ce eşti?

— Ai citit despre asta în ziare, îi reîmprospătă memoria Parker. Nu-ţi aminteşti?

— Accidentul de maşină? o ataţă Jellicoe.

— Acum 11 ani.

În nişa ei, dispecera nevăzută continua să vorbească cu

ofiţerii de patrulă prin staţie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit aici, în camera principală. Dar femeia trebuie să fi fost la curent.

— Ne-am dat peste cap cu maşina aia nenorocită de parcă era de jucărie, zise Jellicoe.

— Ne-am dat peste cap de două ori, adăugă Parker.

— Ce catastrofă a fost!

— În ce catastrofă eram noi!

— Totul din cauza otrepei ăsteia.

Începură să se apropie amândoi de tejghea, nici unul dintre ei nu se grăbea, mergeau încet printre birouri, zâmbind.

— Iar acum ea-şi închipuie că poate să fugă de noi, spuse Carl Jellicoe.

— Suntem morţi, căţea tâmpită. Nu înţelegi ce înseamnă asta? De morţi nu poţi să te-ascunzi, adăugă Parker.

— Pentru că noi putem fi oriunde...

— ...pretutindeni...

— …toţi în acelaşi timp.

— Asta e unul dintre avantajele de a fi mort.

— Ipostază care nu are prea multe avantaje.

Jellicoe scoase un hohot de râs din nou.

Aproape ajunseseră la tejghea.

Susan era pe punctul de a-şi pierde suflul, respira la fel de înnebunită ca fierarul care umflă foalele.

— Nu sunteţi morţi, să vă ia dracu', zise ea regăsindu-şi dintr-o dată vocea.

— Oh, ba da. Suntem morţi...

— ...şi băgaţi în pământ...

— ...şi ajunşi în iad...

— ...şi ne-am reîntors din nou.

— Iar locul ăsta este chiar iadul.

— Pentru tine, asta este, Susan. Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Jellicoe se îndreptă către uşa de acces; o porţiune din tejghea se putea ridica, permiţând trecerea între camera de aşteptare şi oficiu.

Pe tejghea, nu prea departe de Susan, se afla o scrumieră

grea din sticlă. În cele din urmă se mişcă, apucă scrumiera şi o aruncă în capul lui Jellicoe.

Acesta nu rămase pe loc ca să lase proiectilul să treacă în chip magic prin trupul lui, demonstrând astfel că e cu adevărat o stafie. Pentru un mort, Jellicoe trăda o teamă surprinzător de sănătoasă de a fi rănit. Se tupilă în spatele tejghelei.

Scrumiera nu-l atinse, se izbi de pupitrul metalic, plezni într-o parte şi cioburile căzură cu zgomot pe jos..

Pe tejghea se mai găsea şi o lanternă din echipamentul poliţiei, iar Susan o înşfăcă. O balansă peste umăr, în spate, pregătindu-se s-o facă să zboare spre Jellicoe, dar văzu cu coada ochiului că Herbert Parker îşi scoate revolverul, aşa că traversă în goană camera de aşteptare şi dispăru prin uşile de sticlă, în noapte.

Ramurile molidului uriaş se contopiseră între ele, iar zecile de mii de ace verzi ale copacului se colorară rapid în argintiul unui fulger.

Susan fugi spre Pontiacul furat şi deschise portiera cu o smucitură. Intră înăuntru şi căută cheile pe care le lăsase în contact.

Cheile dispăruseră.

Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Privi spre uşile de sticlă.

Jellicoe şi Parker tocmai ieşeau din clădire. Nu se grăbeau.

Susan trecu pe celălalt scaun, împinse cu bruscheţe portiera din dreapta şi coborî, interpunând astfel maşina între ea şi cei doi bărbaţi.

Se uită de jur-împrejur, căutând să descopere cea mai bună modalitate de a scăpa de ei, sperând s-o ţină picioarele. Slavă Domnului că făcuse şedinţele de terapie fizică cu doamna Atkinson! Altfel, n-ar fi ajuns atât de departe. Dar patru zile de exerciţii şi mâncare bună nu însemnau că-şi revenise complet.

În cele din urmă, o să clacheze şi asta o să se întâmple cu mult înaintea lui Jellicoe sau Parker.

Peste ropotul ploii şi urletele vântului, Jellicoe îi strigă:

— N-are nici un rost să fugi, Susan.
— N-ai unde să te ascunzi, urlă Parker.
— Du-te-n mă-ta, zise ea şi fugi.

16

Casa părea primitoare. Avea un gard alb, o alee mărginită de arbuşti, şi o verandă mare de modă veche, cu frontonul împodobit cu ornamente de lemn şi suspendată de grinzi. O lumină gălbuie, reconfortantă, răzbătea prin perdelele de dantelă ale ferestrelor de la parter.

Timp de câteva minute, Susan stătu lângă poartă, studiind casa şi întrebându-se dacă e un loc în care s-ar afla în siguranţă. Îi era frig, era udă leoarcă şi se simţea îngrozitor, iar afară turna cu găleata. Ardea de nerăbdare să intre înăuntru, unde era cald şi bine, dar nu intenţiona să cadă într-o nouă capcană, dacă îi era în puteri s-o evite; dorea să se asigure că totul e în ordine cu casa, înainte de a ajunge la uşă, de a suna la sonerie şi de a cere ajutor.

Mergi înainte, se îndemna ea singură. Haide. Nu sta aici înlemnită.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate ca toată lumea din oraşul ăsta blestemat să facă parte din complot.

Toată lumea din spital participase la complot, bineînţeles, dar ăla nu era un spital adevărat. Era corporaţia Milestone, indiferent ce dracu înseamnă asta.

Şi poliţia era implicată, ceea ce era scandalos şi înfricoşător şi constituia o lovitură năucitoare pentru ea, dar înţelegea cum de era posibil un astfel de lucru. Câteodată, într-un oraş mic cum era Willawauk, dacă viaţa economică a comunităţii este controlată complet de un concern puternic - prin locurile de muncă pe care acesta le oferă şi prin taxele pe care le plăteşte - atunci acesta deţine puteri teribile asupra

autorităţilor locale, mergând până la a folosi poliţia ca pe o armă secretă pentru atingerea scopurilor concernului şi protecţiei lui. Susan nu era sigură că Milestone era patronul oraşului, dar i se părea evident că făcea trafic de influenţă şi oferise mulţi bani pentru a-l corupe pe şerif şi pe oamenii săi. Situaţia era nefirească, în ciuda faptului că nu părea de necrezut.

Dar, în mod cert, conspiraţia se sfârşea aici. Milestone, cu toţi angajaţii săi şi poliţia făceau parte din complot, de acord, putea accepta acest lucru. Deja, dimensiunile conspiraţiei erau extinse. Nu era posibil să includă pe toată lumea, fără a părea că e cusut cu aţă albă. Prin însăşi natura lor, conspiraţiile nu pot implica mii de oameni.

Cu toate acestea, stătea în ploaie lângă poartă, studiind casa şi invidiindu-i pe cei dinăuntru care stăteau la căldurică, dar, în acelaşi timp, fiindu-i frică de ei.

Se afla la trei cvartale de birourile şerifului. Scăpase de Jellicoe şi Parker, fără prea mare bătaie de cap, alergând pe alei, stând în umbră şi ţâşnind ca o săgeată de la un copac la altul de-a lungul peluzelor.

De fapt, acum, când analiza totul, i se părea că scăpase de Jellicoe şi Parker mult prea uşor. Ca şi atunci când găsise cheile în Pontiac chiar în momentul în care avusese nevoie de o maşină. Din motive lesne de înţeles, începuse să nu mai aibă încredere în evadările uşoare.

Un fulger de o excepţională strălucire transformă într-o clipă noaptea în zi. Ploaia începu să cadă în rafale mai puternice decât până atunci şi parcă se făcu şi mai frig.

Asta a fost suficient s-o împingă pe Susan să intre pe poartă şi să meargă spre verandă. Sună la sonerie.

Nu vedea ce altceva ar putea face. N-avea unde să se ducă, n-avea cui să se adreseze, decât unor străini aleşi la întâmplare din toată mulţimea de case pline cu străini de pe toate străzile astea ciudate şi bătute de ploaie.

Pe verandă se aprinse lumina.

Susan zâmbi şi încercă să arboreze un aer inofensiv. Ştia că arăta ca o sălbatică; udă până la piele, cu părul în şuviţe lipite

şi încâlcite de ploaie şi de vânt, cu faţa încă trasă şi cu o expresie de om hăituit în priviri. Îi era teamă că dacă vedeau aşa o mutră, oamenii n-ar fi avut curajul să-i deschidă uşa. Un zâmbet tremurător nu era suficient s-o facă să arate ca o reclamă, dar era tot ceea ce putea să ofere.

Din fericire, uşa se deschise şi apăru o femeie, clipind surprinsă. Era trecută bine de 40 de ani, o brunetă cu chip de heruvim şi părul de zână. Nu aşteptă măcar ca Susan să vorbească şi spuse:

— Doamne Dumnezeule, ce faci afară pe o noapte ca asta, fără o umbrelă sau o haină de ploaie? Ce s-a întâmplat?

— Am avut nişte necazuri, spuse Susan. Am fost...

— Necazuri cu maşina? întrebă bruneta, dar nu aşteptă un răspuns.

Era o femeie voluntară şi vorbăreaţă şi părea în aşteptarea unei persoane care să-şi plece urechea la ceea ce spunea ea.

— Ah, întotdeauna se întâmplă să te lase pe o vreme ca asta! Niciodată într-o zi însorită de iunie. Întotdeauna noaptea şi pe timp de furtună. Niciodată atunci când poţi găsi un mecanic sau când ai fise de telefon. Vrei să ştii dacă poţi da un telefon de la noi. Asta este, nu-i aşa? Bine, desigur, desigur. Vino aici la căldură şi vorbeşte cu cine doreşti. Cred c-o să-ţi dau şi o cafea fierbinte. După felul în care arăţi, ai nevoie de ceva fierbinte, dacă nu vrei să răceşti zdravăn.

Se dădu deoparte pentru ca Susan să poată intra.

Surprinsă de ospitalitatea fără rezerve a femeii şi de flecăreala ei interminabilă, Susan spuse:

— Păi,...ăă..., sunt udă leoarcă.

— Nu-ţi face probleme. Avem un covor închis la culoare - din cauza copiilor. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă am avea covor alb - şi pe deasupra e dintr-o fibră specială, ceea ce înseamnă că nu se va păta, oricât s-ar strădui dracii ăştia de copii. Pe lângă asta, eşti udă leoarcă cu apă de ploaie, nu cu sos de spaghetti sau cu sirop de ciocolată. Puţină apă de ploaie n-o să-i strice. Intră, intră.

Susan intră înăuntru şi femeia închise uşa. Stăteau într-un antreu micuţ. Desenul înflorat al tapetului era prea încărcat

pentru gustul lui Susan, dar nu era urât. O măsuţă mică era lipită de unul dintre pereţii antreului; o oglindă cu cadru de alamă atârna deasupra măsuţei, iar în faţa oglinzii, pe măsuţă, se afla un aranjament de flori uscate.

Dintr-o altă cameră răzbătea sonorul unui televizor. Era pe un post pe care se difuza un film de acţiune; frânele scrâşneau, oamenii ţipau, pistoalele răpăiau, iar pe fundal se auzea o muzică tensionată.

— Numele meu este Enid, zise bruneta. Enid Shipstat.

— Eu sunt Susan Thorton.

— Ştii, Susan, ar trebui să ai totdeauna o umbrelă în maşină, chiar şi atunci când nu ţi se pare c-ar fi a ploaie, pentru cazuri de-astea. O umbrelă, o lanternă şi o trusă de prim-ajutor. Ed - ăsta este bărbăţelul meu - ţine o mică pompă de umflat cauciucuri în portbagaj, un model minuscul cu alimentare electrică care se conectează în locul brichetei, aşa că dacă ai o pană de cauciuc din cauza unei tăieturi sau înţepături poţi să-l umfli suficient pentru a ajunge la un service. În felul ăsta nu mai e nevoie să schimbi tu cauciucul, la marginea drumului, pe vreme rea, sau în toiul unei furtuni ca asta. Dar, Doamne Dumnezeule, nu e momentul să vorbim despre felul în care trebuie să fii o fată prevăzătoare, nu-i aşa? Ce naiba am? Te tot îndop cu sfaturi, iar tu tremuri ca o frunză. Câteodată mă gândesc că-mi merge gura fără mine. Haide la bucătărie. Cred că asta e cea mai călduroasă cameră din toată casa şi pot să-ţi dau să bei nişte cafea fierbinte şi bună. La bucătărie este şi un telefon.

Susan se hotărî să bea câteva înghiţituri de cafea, înainte de a-i explica faptul că încurcătura în care se afla ea nu avea nici o legătură cu o pană de maşină. O urmă pe Enid Shipstat printr-un hol îngust unde lumina răzbătea din antreu şi de la irizaţiile albăstrui ale televizorului din sufrageria de pe dreapta.

În timp ce traversa sufrageria. Susan aproape încremeni şi rămase cu gura căscată la ceea ce văzu dincolo de arcadă. Era o sufragerie americană destul de tipică, cu televizorul în centru, aşa cum sunt majoritatea camerelor americane de

acest gen, dar era supraîncărcată cu sofale şi scaune - şi cu copii. În jurul televizorului erau o duzină de copii, stând pe mobilă sau pe podea, toţi urmărind concentraţi ecranul care, împreună cu o minusculă veioză, constituia sursa de iluminare a camerei. O duzină de capete se întoarseră ca şi cum ar fi fost componente ale unui singur organism, o duzină de feţişoare tinere o aţintiră pe Susan pentru un moment, ochi în care se reflecta lumina televizorului, apoi se întoarseră din nou la ecran cu atenţia îndreptată asupra unui schimb de focuri de armă şi a unei sirene de poliţie. Tăcerea lor ca de vrajă şi ochii lor goliţi de expresie erau stranii.

— N-am decât marca „Hills Brothers”, spuse Enid în timp ce o conducea pe Susan prin hol spre bucătărie. Este singurul fel de cafea pe care-l bea Ed. Personal, consider că „Folger’s” este la fel de bună, dar Ed zice că nu e atât de aromată ca „Hills Brothers” şi nu poate s-o suporte pe doamna Olsen care îi face reclamă. Spune că-i aduce aminte de un bătrân profesor pisălog pe care l-a avut cândva.

— Nu e nici un fel de problemă, spuse Susan.

— Ei bine, aşa cum îţi spuneam, din păcate nu avem decât marca „Hills Brothers”, aşa că sper că-ţi place „Hills Brothers”.

— E foarte bună.

Susan se întreba cum de reuşea familia Shipstat să crească o duzină de copii în această casă simplă, cu două nivele. Era destul de spaţioasă, dar nu chiar atât de spaţioasă. Dormitoarele probabil că erau organizate ca la cazarmă, cu pături suprapuse şi cu cel puţin patru copii într-o cameră.

În timp ce Enid Shipstat împingea uşa batantă de la bucătărie, Susan spuse:

— Dar ai ditamai familia!

— Vezi de ce nu avem un covor alb? zise Enid şi începu să râdă.

Intrară în bucătărie, o cameră puternic iluminată, cu gresie galbenă curată, dulapuri albe, cu mânere din porţelan galben la uşi şi sertare.

Un tânăr stătea în partea laterală a uşii, cu coatele pe masa de bucătărie, cu capul ascuns între mâini şi aplecat asupra

unui curs voluminos.

— Ăsta e Tom, băiatul meu cel mare, spuse Enid cu mândrie. Întotdeauna studiază, este la colegiu în ultimul an. Într-o bună zi o să ajungă un avocat bogat şi atunci o să-i întreţină în lux pe bieţii lui părinţi. Nu-i aşa, Tom?

Îi făcu cu ochiul lui Susan pentru a-i arăta că era doar o glumă.

Tom îşi luă mâinile de pe faţă, îşi ridică capul şi o privi pe Susan.

Era Ernest Harch.

Nebunie, se gândi Susan şi inima începu să-i bată năvalnic. Nebunie veritabilă.

— Doamna are probleme cu maşina, îi spuse Enid fiului ei. Doreşte să dea un telefon de la noi.

Harch zâmbi şi-i spuse:

— Bună, Susan.

Enid clipi mirată.

— Oh, deci vă cunoaşteţi.

— Mda, zise Harch, ne cunoaştem foarte bine.

Lui Susan i se părea că-i fuge pământul de sub picioare.

Harch se ridică în picioare.

Susan se dădu înapoi, lovindu-se de frigider.

— Mamă, îi spuse Harch lui Enid, o pot ajuta eu pe Susan, dacă vrei să te duci să te uiţi la televizor.

— Păi, zise Enid uitându-se de la unul la altul, vroiam să fac nişte cafea...

— E deja făcută în cafetieră, zise Harch. Întotdeauna am nevoie de cafea când învăţ noaptea. Ştii asta, mamă.

— Bun, i se adresă Enid lui Susan, prefăcându-se că nu observă tensiunea care era în atmosferă, vreau să-ţi spun că este una dintre emisiunile mele preferate şi nu-mi place să pierd vreun episod, pentru că au continuitate între ele...

— Taci, taci, taci! spuse Susan cu o voce pe jumătate scâncită, jumătate ameninţătoare. Terminaţi cu tâmpeniile.

Gura lui Enid se deschise şi ea se holbă prosteşte, ca şi cum ar fi fost uluită cu adevărat de izbucnirea lui Susan şi era complet incapabilă să înţeleagă motivul.

Harch râdea.

Susan făcu un pas spre uşa batantă prin care ea şi Enid intraseră în bucătărie.

— Nu încerca să mă opreşti. M-am jurat pe Dumnezeul meu c-o să-ţi scot ochii şi c-o să-ţi sar în beregată. Jur c-o s-o fac.

— Eşti nebună? întrebă Enid Shipstat.

Încă râzând, Harch începu să înconjoare masa. Enid spuse:

— Tom, prietena ta glumeşte, sau ce se-ntâmplă?

— Nu încerca să mă opreşti, îl preveni Susan în timp ce se retrăgea de lângă frigider.

— Dacă este o glumă, mie nu mi se pare câtuşi de puţin amuzantă, spuse Enid.

Harch adăugă:

— Susan, Susan, n-are nici un rost. N-ai aflat asta până acum?

Susan se întoarse, trânti uşa de la bucătărie şi fugi în hol. Se aştepta să găsească copiii blocându-i ieşirea, dar drumul era liber. Copiii stăteau încă în sufragerie, lucru de care îşi dădu seama trecând pe sub arcadă. Scăldaţi în lumina albăstruie a televizorului, ei păreau indiferenţi la larma din bucătărie.

Ce fel de casă este asta? se întreba Susan plină de disperare în timp ce străbătea în goană holul plin de umbre. Ce fel de copii sunt ăştia? Mici strigoi în faţa televizorului. Ajunse la uşa de la intrare, apăsă pe clanţă şi descoperi că era încuiată.

Harch venea pe hol dinspre bucătărie. O urmărea fără grabă, ca şi Jellicoe şi Parker.

— Ascultă, căţea tâmpită, te prindem noi indiferent dacă fugi sau nu.

Susan zgâlţâi clanţa uşii.

Harch se apropie fără grabă prin holul întunecos.

— Mâine noapte o să plăteşti pentru tot ce ne-ai făcut. Mâine noapte se împlinesc şapte ani de la moartea mea, iar tu o să plăteşti pentru asta. O să ţi-o tragem. Toţi patru, cum o vrea fiecare, o să te-ntoarcem şi pe faţă şi pe dos până ţi-or ieşi maţele...

Uşa se cutremură din toate balamalele, dar practic nu cedă.

— ...O să ţi-o tragem aşa cum ar fi trebuit s-o facem în noaptea aia în peşteră, o să te despicăm în două şi-o să-ţi tăiem căpşorul tău drăgălaş, exact cum ar fi trebuit să te pedepsim, exact aşa cum am vrut să fac acum treisprezece ani.

Susan îşi dori să aibă curajul să întoarcă capul şi să-l privească, apoi să-l lovească şi să-şi înfigă dinţii în beregata lui. Dorea să facă ceva care să-i provoace în mod sigur o suferinţă; nu i-ar fi întors stomacul pe dos. Avea puterea şi dorinţa să-i simtă sângele în gura ei fără ca asta s-o îngreţoşeze. Dar îi era teamă că-l va tăia şi el nu va sângera, pentru că de fapt era mort. Ştia că e imposibil. Dar acum se ciocnise încă o dată de Harch, văzuse încă o dată ochii aceia gri şi ciudaţi cu o expresie de gheaţă şi nu mai putea să se menţină pe poziţia de negare a fenomenelor supranaturale. Încrederea ei în argumentaţia ştiinţifică şi logică se prăbuşea din nou; ajunsese din nou să fie stăpânită de o teamă care-i frământa fiinţa, să-şi piardă controlul, să se dispreţuiască şi să se urască, dar mai grav ca orice, să-şi piardă controlul.

Vorbele lui Jellicoe îi reveniră în minte:

„Pentru tine. O perioadă de timp, ăsta va fi iadul."

Smulse uşa din ţâţâni într-o panică oarbă şi o deschise cu un sunet hârşâit. Nu fusese încuiată, ci doar înţepenită datorită vremii umede.

— Îţi risipeşti energia, micuţo, strigă Harch în urma ei. Economiseşte-ţi-o pentru vineri. Mă supăr dac-o să fii prea epuizată ca să ne putem distra vineri.

Ieşi pe uşă împleticindu-se, ajunse pe verandă şi coborî cele trei trepte. Fugi pe poartă, în ploaie şi vânt.

În timp ce alerga de-a lungul străzii întunecate, bălăcindu-se în bălţile adânci care-i treceau peste vârfurile pantofilor, îl auzi pe Harch strigând în urma ei, din casă:

— ...fără rost... n-are nici un sens... n-ai unde să te ascunzi...

Susan se apropie de cinematograful „Bulevardul Central", trecând peste alei şi spaţii de parcare. Înainte de a da colţul clădirii, pe trotuarul Bulevardului Central care era bine

luminat, se uită pe ambele părţi, scrutând întunericul biciuit de ploaie, să vadă dacă este vreun poliţist prin zonă.

Casa de bilete era închisă. Ultimul spectacol de seară începuse demult, aşa că nu mai puteau fi vândute bilete.

Împinse uşile de la intrare şi intră în hol. Era pustiu.

Dar era cald, îmbietor de cald.

Luminile erau stinse la bufetul cu răcoritoare şi părea ciudat. De când cinematografele scoteau mai mulţi bani din vânzarea mâncării şi a băuturilor nealcoolice decât din vânzarea biletelor, obişnuiau să ţină deschise aceste bufete până când ultimul client pleca acasă, după ce văzuse scena finală a ultimului spectacol al serii.

Din incinta sălii de spectacol, răzbătea muzica şi vocea lui Dudley Moore izbucnea în rafale ameţite. În mod evident, filmul care rula era „Arthur”.

Venise la cinematograf deoarece avea nevoie să se usuce şi să se încălzească; dar mai mult decât atât, avea ocazia să stea şi să se gândească, să se gândească - înainte de a-şi pierde cu totul minţile. Din momentul în care intrase în birourile şerifului şi-l întâlnise pe Jellicoe, mai degrabă reacţionase decât acţionase şi ştia că nu trebuia să se mai lase dusă de val în direcţia în care vroiau ei. Trebuia să recâştige controlul asupra evenimentelor.

Se gândise să meargă spre magazinul „Plenty Good Coffee”, în loc să intre la cinematograf, dar îi era teamă de patrulele de poliţie care ar fi putut s-o repereze prin vitrinele de sticlă uriaşe ale localului. În contrast, cinematograful părea un sanctuar întunecat şi intim.

Traversă culoarul curat mochetat cu pluş până la o uşă interioară capitonată, o deschise doar atât cât să se strecoare înăuntru şi o închise repede în urma ei.

Pe marele ecran, Arthur tocmai se trezea în pat după o noapte de desfrâu. Era prima scenă în care apărea John Gielgud. Susan văzuse filmul când ieşise pe piaţă, la începutul verii trecute. De fapt, îi plăcuse atât de mult, încât îl văzuse de două ori. Ştia că scena care rula acum era chiar la începutul filmului. Trebuia să mai fie măcar o oră până la

final, o oră de stat într-un loc uscat şi călduros, timp în care putea să încerce să înţeleagă ce s-a petrecut în această seară.

Ochii ei încă nu se obişnuiseră cu obscuritatea sălii. Nu putea să distingă dacă erau o mulţime de spectatori sau doar câţiva. Apoi îşi aminti că în parcare erau numai două maşini. Nu puteau fi o mulţime, prea mulţi oameni n-aveau cum să meargă la cinematograf pe o noapte ca asta.

Stătea în ultimul rând, pe locul de lângă culoarul din stânga, care era singurul loc pe care-l vedea clar şi era gol. Se aşezase acolo ca să nu mai caute vreun loc mai bun şi să rişte să atragă atenţia asupra sa. Hainele ei ude se uscau în timp ce stătea jos şi se lipeau de ea, reci şi cleioase.

Îşi scoase filmul din minte.

Se gândi la stafii.

Demoni.

La morţi ieşiţi din morminte.

Din nou, se decise că nu poate accepta o explicaţie din sfera supranaturalului. Cel puţin nu pentru situaţia de faţă. Pentru motivul că nu ar fi câştigat nimic luând în considerare factorul ocult şi dacă asta era explicaţia, n-ar fi putut face nimic ca să se salveze. Dacă toate torţele diavoleşti se coalizaseră împotriva ei, atunci era în mod cert pierdută, drept care era mai bine să respingă o astfel de ipoteză.

Respinse, de asemenea, şi nebunia. Putea să fie la ora actuală nebună, dar nu ar fi putut face nimic ca să schimbe ceva dacă aşa stăteau lucrurile, deci era mai bine nici măcar să nu se gândească la asta.

Nu-i mai rămăsese decât teoria conspiraţiei.

Dar nici pentru asta nu avea prea multe date. Nu avea nici cea mai vagă idee cine, cum sau de ce.

În timp ce încerca să dea un răspuns acestor trei întrebări esenţiale, gândurile ei au fost deodată întrerupte de un val de râsete care inundară sala. În ciuda faptului că erau o reacţie la o scenă foarte amuzantă din „Arthur” şi nu era deloc nepotrivită, era ceva în acele râsete, o nuanţă care i se părea bizară.

Desigur că intensitatea râsetelor indica faptul că erau destui

oameni în sală, cel puţin o sută, poate mai mulţi şi asta era, fără discuţie, o surpriză; luând în consideraţie faptul că-n parcare erau doar două maşini. Dar nu asta era straniu în legătură cu chestiunea.

Ci altceva.

Altceva legat de felul în care suna.

Râsetele încetară şi gândurile lui Susan se întoarseră la planurile ei de evadare.

Când începuse să greşească?

Imediat după ce părăsise spitalul - sau, mai degrabă când părăsise Milestone - ăsta a fost momentul în care începuse să greşească. Cheile în Pontiac. Prea uşor. Asta însemna că au ştiut că va încerca să evadeze, şi chiar doriseră în mod efectiv ca ea să încerce. Pontiacul fusese lăsat acolo intenţionat ca ea să-l folosească.

Dar cum de au ştiut că ea se va gândi să caute cheile în maşină? Cum de au putut să aibă certitudinea că se va opri la sediul şerifului?

Cum de au ştiut că va merge în casa familiei Shipstat după ajutor? În Willawauk erau sute de alte case, atâţia alţi oameni cărora li s-ar fi putut adresa. De ce omul care arăta ca Harch o aşteptase cu atâta siguranţă exact la familia Shipstat?

Ştia răspunsul cel mai apropiat de adevăr la propria ei întrebare, dar nu-i venea să creadă. Chiar nu dorea să-l ia în consideraţie. Poate că ei ştiau întotdeauna unde urma să se ducă pentru că o programaseră să se ducă acolo. Poate că-i inoculaseră în subconştient câteva instrucţiuni de bază în timp ce era în comă. Asta ar explica de ce niciodată n-o urmăriseră în mod serios când fugise de ei; ei ştiau că le va cădea în braţe mai târziu, într-un loc dinainte stabilit.

Poate că niciodată nu fusese stăpână pe voinţa ei. Această posibilitate îi dădea o stare de vomă - şi de asemenea îi îngreuna sufletul.

Cine erau aceşti conspiratori din umbră, cu puteri supranormale asupra ei?

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un alt val de râsete puternice care năvăliră în incinta sălii şi-n acel moment îşi

dădu seama ce era în neregulă cu acel sunet. Era râsul unor oameni tineri: mult mai intens decât cel al unui public obişnuit, mai spontan, mai vioi şi mai pătrunzător decât râsul adulţilor.

Ochii ei se obişnuiseră întrucâtva cu întunericul din sală şi ea îşi ridică capul, uitându-se în jur. Cel puţin două sute de oameni se aflau acolo. Nu, mai degrabă trei sute. Aceia care erau în apropierea lui Susan, aceia pe care-i putea vedea, toţi păreau să fie puşti. Nu chiar copii. Adolescenţi. Între treisprezece şi optsprezece ani. Liceeni şi puşti de gimnaziu. Din câte îşi dădea seama, era singurul adult din mulţime.

De ce trei sute de copii veneau pe o ploaie torenţială ca să vadă un film vechi de aproape 6 luni?

Ce părinţi nepăsători şi-ar fi permis ca puştiul lor să rişte să facă o pneumonie sau chiar să fie lovit de trăsnet, doar pentru a veni să vadă un film?

Se gândi la duzina de copii din casa Shipstat şi la feţele lor hipnotizate de irizaţiile albăstrui ale televizorului.

Willawauk părea să aibă un procent de copii mai mare decât cel normal.

Ce dracu aveau de-a face toţi aceşti copii cu propria ei situaţie?

Ceva. Era vreo legătură, dar nu o putea dibui.

În timp ce Susan încerca să ghicească ce era straniu legat de populaţia foarte tânără din Willawauk, văzu o uşă deschizându-se în partea din faţă a sălii, la stânga ecranului. O lumină palidă, albăstruie, răzbătea dintr-o cameră din spatele uşii. Un bărbat înalt îşi făcu apariţia şi închise uşa în urma lui. Aprinse o lanternă cu un fascicul foarte îngust şi o proiectă în podea, chiar în faţa lui.

Un plasator?

Începu să meargă pe culoar.

Către Susan.

Sala de spectacole era destul de mare, de trei ori mai lungă decât lăţimea. Plasatorul făcuse cinci-şase paşi pe interval, până în clipa în care Susan îşi dădu seama, printr-un fel de al şaselea simţ, că era o ameninţare pentru ea.

Se ridică în picioare. Hainele ude i se lipiseră pe ea. Se afla în cinematograf doar de un sfert de oră, timp insuficient ca să se fi uscat şi era deja nevoită să plece.

Plasatorul continua să se apropie.

Fascicolul îngust de lumină se bălăngănea în sus şi-n jos, la fiecare pas. Susan se trase la marginea scaunului ei, spre culoar. Scrută întunericul din faţă, încercând să desluşească chipul plasatorului.

El se afla la o depărtare de vreo doisprezece metri, venind încet spre ea, invizibil în spatele lanternei lui, conturat deodată de-o scenă mai luminoasă, care însă nu-i dezvăluia chipul.

Dudley Moore spunea ceva amuzant.

Sala râdea.

Susan începu să tremure.

John Gielgud spunea ceva amuzant, iar Liza Minelli făcea o afirmaţie hazlie chiar după el şi publicul începu să râdă din nou.

Dacă am fost programată să fur Pontiacul, se gândi Susan, dacă am fost programată să merg la sediul şerifului şi la casa Shipstat, atunci poate că am fost de asemenea programată să vin aici, în loc să o iau spre „Plenty Good Coffee Shop" sau oriunde în altă parte.

Plasatorul se afla la o distanţă de doar patru metri.

Susan tăcu, mergând de-a-ndărătelea, trei paşi târşiţi, până la uşile capitonate care dădeau în hol. Ajunse în spatele lor şi puse o mână pe uşă.

Plasatorul ridică lanterna şi o îndreptă imediat în faţa lui, pe culoar, i-o băgă lui Susan drept în ochi.

Fascicolul nu era foarte puternic, dar o orbi, deoarece ochii ei se obişnuiseră cu întunericul.

E unul dintre ei, se gândi Susan. Unul dintre cei morţi. Probabil Quince, deoarece Quince nu apăruse încă în noaptea asta.

Sau poate că era Jeny Stein, cu capul lui care-i putrezea departe de ciolane, puroiul curgându-i din buzele diforme şi vinete. Jerry Stein, îmbrăcat din cap până-n picioare într-o

uniformă elegantă de plasator, venind s-o salute şi să-i ceară o sărutare.

Nu e nimic supranatural în asta, îşi spuse ea într-o încercare disperată de a nu intra în panică.

Dar poate că era Jerry, cu chipul cenuşiu, cu pielea un pic verde în jurul ochilor şi cu semne de intrare în putrefacţie - băşicuţe negre-maronii care porneau din jurul nasului. Poate că era Jerry, venit s-o îmbrăţişeze, s-o cuprindă în braţele lui. Poate că-şi va apleca faţa spre ea, îşi va lipi buzele de ale ei şi-şi va împinge limba lui rece şi cleioasă în gura ei, într-un sărut grotesc, plin de-o patimă de dincolo de mormânt.

Pentru tine, o perioadă de timp, ăsta va fi iadul.

Susan deschise uşa şi alergă din cinematograf, prin hol, trecând peste mocheta de pluş, prin uşile de acces, fără să îndrăznească să privească înapoi. O luă la dreapta după colţul clădirii, prin parcare şi se îndreptă spre aleea întunecoasă. Trase aer umed în adâncul plămânilor chinuiţi şi se simţi ca şi cum ar fi respirat bumbac jilav.

În câteva clipe, hainele îi fură la fel de îmbibate cu apă ca şi atunci când intrase în sală.

Străfulgerări fierbinţi de durere îi săgetară picioarele, dar se strădui să le ignore. Îşi spuse că putea să alerge toată noaptea, dacă era nevoie.

Dar ştia că se minţea singură. Îşi epuizase rapid rezervele de energie pe care reuşise să le înmagazineze în ultimele cinci zile. Nu-i rămăsese prea mult.

Era pe drojdie.

Staţia de service Arco era închisă pe timpul nopţii. Ploaia şfichiuia pompele de benzină şi bătea în ferestrele largi, zornăind pe uşile metalice ale garajului.

Lângă staţie se afla un telefon public, într-o cabină întunecoasă. Susan intră înăuntru, dar nu închise uşa pentru că, închizând-o, s-ar fi aprins lumina.

Schimbase un dolar la un automat de fise. Introduse o fisă în telefon şi formă numărul centralei.

Tremura fără să se poată controla, simţindu-se extenuată şi

înfrigurată.

— Telefonista de servici.

— Aş dori o convorbire interurbană pe care s-o treceţi în contul postului meu telefonic.

— Cu ce număr doriţi să vorbiţi, vă rog?

Susan îi dădu numărul lui Sam Walker din Newport Beach. Se întâlnise cu Sam ultima dată acum cel puţin un an, iar el fusese cu mult mai implicat în relaţia lor decât fusese ea. Se despărţiseră primăvara trecută, nu fără durere, dar rămăseseră prieteni; vorbeau din când în când la telefon şi se întâlneau ocazional în restaurantele care intrau în aria de preferinţe comune, iar atunci nu se simţeau atât de străini unul faţă de celălalt încât să evite să cineze împreună.

Era poate pedeapsa pentru solitudinea ei împinsă la extrem, natura ei singuratică, încrederea exclusivă în propria ei persoană, faptul că nu avea prietene cărora să le poată cere ajutorul. Nu avea pe nimeni mai apropiat cu excepţia lui Sam şi-l văzuse ultima dată cu vreo cinci săptămâni înainte de a pleca în Oregon, în vacanţă.

— În contul cărui număr doriţi să trecem convorbirea? întrebă telefonista.

Susan îi dădu numărul ei de acasă, din Newport Beach.

După ce ieşise în goană din cinematograful Bulevardului Central, decisese că nu poate să aibă certitudinea că va scăpa din Willawauk decât dacă o va ajuta cineva din afara oraşului. Nu ştia dacă îl putea convinge pe Sam că era în pericol şi că nu avea încredere în poliţia din Willawauk. Chiar dacă el ştia că nu e o consumatoare de droguri sau băuturi alcoolice, şi va întreba dacă era în toate minţile. Nu putea să-i spună toată tărăşenia sau măcar o bună parte din ce s-a întâmplat; desigur, el va crede că minţile ei au luat-o razna. Şmecheria era să-i spună doar atât cât să-l facă să vină aici alergând. Ori să-l convingă să anunţe F.B.I.-ul.

F.B.I.-ul, pentru numele lui Dumnezeu. Sună atât de înfiorător. Dar pe cine altcineva să chemi când nu te poţi încrede în poliţia locală? Către cine altcineva să te îndrepţi? Pe lângă asta, era un caz de răpire, ceea ce era o problemă la

nivel federal, aflată sub jurisdicţia F.B.I-ului.

Ar fi putut să sune chiar ea la sediul din Oregon, în ciuda faptului că nu credea să fie capabilă de a convinge un om cu desăvârşire necunoscut că se afla la mare ananghie. Nu era nici măcar sigură că l-ar putea convinge pe Sam, care o cunoştea foarte bine.

Acolo, în Newport Beach, începu să sune telefonul lui Sam.

Te rog, răspunde, te rog, se gândi ea.

O rafală de vânt rece ca gheaţa pătrunse prin uşa deschisă a cabinei telefonice. Îi bombarda spatele cu o ploaie rapidă.

Telefonul lui Sam sună de trei ori.

De patru ori.

Te rog, te rog, te rog...

A cincea oară.

Apoi cineva ridică receptorul.

— Alo?

— Sam?

— Alo?

Erau o grămadă de paraziţi pe fir.

— Sam?

— Mda. Cine este?

Vocea lui se auzea slab.

— Sam, sunt eu, Susan.

O ezitare. Apoi:

— Suzie?

— Da.

— Suzie Thorton?

— Da, spuse ea, uşurată că în cele din urmă luase legătura cu cineva din afara Willawauk-ului.

— Unde eşti? întrebă el.

— Willawauk, Oregon.

— Nu înţeleg.

— Willawauk, îi silabisi ea.

— Te aud de parcă ai vorbi din Tahiti, spuse el când paraziţii diminuară pentru moment.

Ascultându-l, lui Susan i se trezi o suspiciune groaznică care i se cuibări ca un şarpe în minte. Un nou val de gheaţă îi

străbătu fiinţa şi simţi furnicături reci pe şira spinării.

— Abia te-aud, spuse ea.

— Am spus că te aud de parcă ai vorbi din Tahiti.

Susan strânse receptorul lângă ureche şi-şi apăsă mâna pe cealaltă, apoi zise:

— Sam, tu nu...

— Ce? Suzie, mai eşti pe fir?

— Sam... tu nu... nu mi se pare că e vocea ta.

— Suzie, ce se întâmplă?

Deschise gura, dar nu putea să rostească adevărul cumplit.

— Suzie?

În Willawauk nici măcar nenorocita de companie de telefoane nu era de încredere.

— Suzie, mai eşti pe fir?

Vocea ei era plină de revoltă şi mânie, dar rosti acel gând de neconceput:

— Tu nu eşti Sam Walker.

Paraziţi.

Tăcere.

Mai mulţi paraziţi.

În cele din urmă se auzi un hohot şi el zise:

— Bineînţeles că nu sunt Walker, căţea tâmpită!

Era hohotul lui Carl Jellicoe.

Susan se simţi cu o sută de ani mai bătrână, mult mai bătrână decât atât, matusalemică, pustiită, golită, ofilită.

Vântul îşi schimbă direcţia, lovi de cealaltă parte a cabinei telefonice, zăngănind geamul.

Jellicoe spuse:

— De ce te încăpăţânezi să crezi c-o să fie uşor să scapi de noi?

Susan nu spuse nimic.

— N-ai unde să te ascunzi. N-ai unde să fugi.

— Ticălosule, spuse ea.

— Eşti terminată. S-a sfârşit cu tine, zise Jellicoe. Bun venit în iad, curvă nenorocită.

Ea trânti telefonul.

Susan ieşi din cabină şi se uită în jur la staţia service

stropită de ploaie şi pe strada de dincolo de ea. Nimic nu mişca. Nu se vedea nici picior de om. Nu venea nimeni după ea. Încă.

Era încă liberă.

Nu, nu era liberă. Îi lăsaseră lanţul lung, dar nu era liberă. Era în lanţ - şi avea sentimentul indubitabil că vor începe să-l strângă.

Pentru câtăva vreme merse abia luând în seamă ploaia şi vântul rece, ignorând cu încăpăţânare durerea care-i săgeta picioarele, incapabilă să formuleze vreun plan de evadare. Acum aştepta doar să treacă timpul ca ei să vină după ea.

Se opri în faţa bisericii luterane St. John's.

Înăuntru era lumină. Se filtra prin arcadele intrărilor de la o distanţă de 1-2 metri, dădea ploii tente roşii, albastre, verzi şi galbene şi împrumuta vălului fin de ceaţă purtat de vânt strălucirea curcubeului.

Biserica, o clădire în stil victorian, includea şi casa parohială: două etaje şi o mansardă cu fronton, cu geamlâcuri la al doilea nivel. Peluza elegantă era iluminată de un lampion din fier forjat în partea dinspre stradă şi de două lămpi identice din fier, aşezate de o parte şi de alta a verandei, pe fiecare latură a scărilor. Pe poartă se putea vedea o plăcuţă pe care era scris: REV. POTTER B. KINFIELD.

Susan stătu în faţa casei parohiale Kinfield câteva minute, cu mâna pe poartă şi sprijinindu-se în ea. Era prea epuizată ca să mai încerce, dar era prea mândră ca să stea în stradă şi să renunţe ca un câine bătut.

Fără vreo speranţă, dar, în acelaşi timp, fără altceva mai bun de făcut sau altundeva de mers, intră în cele din urmă şi urcă treptele verandei de la casa parohială. În mod normal, poţi să te bizui pe un cleric. În mod normal, poţi să li te adresezi cu orice fel de probleme şi să obţii ajutor. Dar era asta valabil pentru un preot din Willawauk? Probabil că nu.

Sună la sonerie.

Cu toate că lămpile de afară străluceau feeric, casa în sine era cufundată în întuneric. Asta nu însemna neapărat că

reverendul nu era acasă. Poate că se culcase. De fapt, era târziu. Nu ştia cu exactitate cât de târziu era; pierduse o grămadă de timp. Era, probabil, între 11 şi 12 noaptea.

Sună încă o dată la sonerie.

Şi încă o dată.

Înăuntru nu se aprinse nici o lumină. Nu răspundea nimeni.

Anticipând reacţia feţei bisericeşti la apelul ei, Susan îşi crease în minte imagini pline de căldură şi confort: un salon încălzit, un jilţ moale; o pijama, un halat gros şi papuci împrumutaţi de soţia parohului; poate nişte pâine prăjită cu unt şi o ceaşcă de cacao fierbinte; simpatie; blamare pentru ceea ce se pusese la cale împotriva ei; promisiuni de protecţie şi ajutor; un pat cu o saltea tare; aşternuturi curate şi apretate cu pături de lână groase; două perne şi un sentiment minunat, minunat de a fi în siguranţă.

Acum, când nimeni nu-i deschidea uşa, Susan nu putea să-şi înlăture din minte aceste imagini. Nu putea să le dea uitării şi să plece mai departe. Te doare atât de mult să pierzi, chiar dacă pierzi ceva ce nu ţi-a aparţinut niciodată în realitate. Stătea în faţa verandei, gata să izbucnească în lacrimi, dorind cu disperare nenorocita aia de pijama uscată şi ceaşca de cacao fierbinte, dorindu-le cu o intensitate atât de sălbatică încât elimină celelalte emoţii, inclusiv frica pe care o resimţea faţă de Ernest Harch, de ceilalţi morţi ieşiţi din morminte şi de cei din culisele Milestone-ului.

Încercă uşa. Era încuiată.

Merse de-a lungul verandei, încercând închizători le ferestrelor. Cele trei de la stânga uşii erau toate încuiate. Prima din dreapta de asemenea, dar a doua nu era închisă. Era umflată din cauza aerului umed şi nu se mişca uşor, dar în cele din urmă o ridică suficient cât să se strecoare înăuntru, în casa parohială.

Deja comisese o faptă ilegală. Dar era o femeie ajunsă la disperare şi reverendul Kinfield va înţelege, desigur, în momentul în care va auzi care sunt datele problemei. Pe lângă asta, se află în Willawauk, Oregon, unde normele uzuale de conduită în societate nu se aplicau.

Interiorul casei era complet cufundat în întuneric. Nu putea vedea la mai mult de 2-3 centimetri în faţa ei.

În mod ciudat, casa nu era nici încălzită. Părea aproape la fel de frig ca şi-n bezna de afară.

Susan merse pipăind de-a lungul peretelui, luând-o la stânga, lăsă în urmă prima fereastră de pe acea parte a uşii şi apoi ajunse la uşă. Găsi întrerupătorul pe perete; aprinse lumina.

Clipi la revărsarea bruscă de lumină, apoi clipi surprinsă când văzu că acea casă parohială a biserici luterane nu era ce părea de afară. Era un depozit: o cameră mare cât o şură, înaltă cât două etaje şi mai bine, fără compartimentări şi cu podeaua betonată. De tavan, erau aliniate cu sârme imagini în mărime naturală din hârtie creponată pentru Crăciun, plus o sanie mare şi roşie, la care era înhămat un ren, lăsate spre depozitare până la sărbători. Camera în sine era plină cu cutii de carton, sute şi sute se aflau stivuite câte patru şi câte cinci; erau, de asemenea, cufere, lăzi, coşuri enorme din răchită şi două duzini de dulapuri metalice, fiecare dintre ele înalte de vreo 2 metri, late de 1,2 metri şi lungi de 2,5 metri. Erau aranjate în şiruri ordonate care se întindeau pe toată lungimea încăperii, cu culoare între ele.

Nedumerită, Susan plecă de lângă perete şi începu să exploreze prin mormane. În primele două dulapuri găsi robele negre pentru corul bisericesc puse pe umeraşe metalice, fiecare robă fiind perfect acoperită de un sac de plastic transparent. În al treilea dulap găsi câteva costume de Moş Crăciun neîmpachetate, două costume de Iepuraşul Bunny pentru Paşte şi patru seturi de vestimentaţie pentru travesti-ul de Pelerin, care, după câte se părea, erau utilizate la praznicul de Thanksgiving. Primele cutii de cartoane - potrivit etichetelor de pe ele - conţineau broşuri religioase, biblii şi cărţi de imnuri bisericeşti.

Toate aceste lucruri, inclusiv imaginile de Crăciun care atârnau de tavan, erau obiecte pe care orice biserică şi-ar fi dorit să le depoziteze. Bineînţeles că nu într-o pseudo-casă parohială; chestia asta părea lipsită de sens. Dar obiectele

respective erau perfect legitime.

Apoi găsi alte lucruri care păreau nelalocul lor şi destul de stranii.

Trei pereţi întregi, în lungime de 20 de metri, înţesaţi cu cutii şi cufere, conţinând vreo două sau trei sute de colete - erau plini cu haine. Etichetele indicau un conţinut ciudat. Prima sută purtau toate aceeaşi inscripţie:

MODELE S.U.A.
ROCHII DE FEMEI
1960-1964
(EPOCA KENNEDY)

Un număr mai mic de colete aveau inscripţia:

MODELE S.U.A.
COSTUME BĂRBĂTEŞTI ŞI CRAVATE
1960-1964
(EPOCA KENNEDY)

Erau o mulţime de haine de damă, ceva haine bărbăteşti şi câteva cutii cu îmbrăcăminte de copii din moda perioadelor de până la începutul anilor 80. Erau adunate chiar colete care conţineau haine specifice anumitor curente.

MODELE S.U.A.
ÎMBRĂCĂMINTE BĂRBĂTEASCĂ – DIVERSE
CURENTUL HIPPIE

Toate acestea nu erau doar dovada unei acumulări ambiţioase de haine pentru beneficiul misiunilor religioase de peste mări şi ţări. Era în mod evident vorba despre un program de depozitare pe termen lung.

Susan era de asemenea convinsă că nu era pur şi simplu un proiect perseverent de conservare. Acestea nu erau exemplare ale unui muzeu de stiluri de vestimentaţie americane; erau garderobe întregi, suficiente pentru a îmbrăca sute şi sute de

oameni în orice stil al vreunei perioade din ultimii douăzeci de ani.

S-ar fi putut spune că toţi oamenii din Willawauk erau extraordinar de chibzuiţi - oricare bărbat, femeie sau copil; că se hotărâseră cu toţii să-şi păstreze îmbrăcămintea demodată, astfel încât dacă moda revine vreodată, hainele să poată fi refolosite. Era înţelept şi de admirat să încerci să eviţi tirania preţurilor practicată de creatorii de modă. Dar cultura americană promova societatea de consum în care orice lucru urma să fie înlocuit; ce fel de oameni, ce fel de comunitate ar fi putut organiza şi executa atât de impecabil un program de conservate de proporţii, cum era acesta?

O comunitate de roboţi, poate.

O comunitate de furnici.

Susan continua să scotocească prin mormane, iar starea ei de confuzie creştea. A găsit multe colete pe care erau etichete ca: SĂRBĂTORI NEOFICIALE: HALLOWEEN. Desfăcu banda de pe una din aceste cutii şi o deschise. Gemea de măşti; spiriduşi, vrăjitoare, spiritele pământului, vampiri, monstrul lui Frankenstein, vârcolaci, creaturi duşmănoase şi duhuri felurite. Deschise o altă cutie şi găsi decoraţiuni pentru petrecerile de Halloween; panglici colorate de hârtie neagră şi portocalie, lampioane de plastic, baloţi de porumb indian adevărat, decupaje din hârtie neagră în formă de pisici şi stafii. Această colecţie uriaşă de accesorii pentru Halloween nu era doar pentru petrecerile de la biserica St. John's; erau suficiente pentru a decora tot oraşul şi pentru a costuma toţi copiii săi.

Merse printre pachete, citind inscripţiile de pe câteva sute de alte colete:

SĂRBĂTORI NEOFICIALE: ZIUA SF. VALENTIN
SĂRBĂTORI LEGALE: CRĂCIUNUL
SĂRBĂTORI LEGALE: AJUNUL ANULUI NOU
SĂRBĂTORI LEGALE: ZIUA INDEPENDENŢEI
SĂRBĂTORI LEGALE: ZIUA MULŢUMIRII
PETRECERI PARTICULARE: BOTEZUL COPILULUI

PETRECERI PARTICULARE: ZIUA DE NAŞTERE
PETRECERI PARTICULARE: ANIVERSAREA CĂSĂTORIEI
PETRECERI PARTICULARE: ZIUA HOLTEIULUI
PETRECERI PARTICULARE: BAR MITZVAH{4}

Susan termină examinarea coletelor şi a dulapurilor deoarece îşi dădea seama că printre ele nu va găsi răspunsuri la frământările ei. Ele ridicau noi semne de întrebare cu privire la Willawauk. De fapt, pe măsură ce sonda terenul, devenea tot mai dezorientată, mai confuză şi deprimată. Se simţea ca şi cum ar fi urmărit un şoarece alb şi ar fi căzut printr-o vizuină de iepure într-o Ţară a Minunilor bizară şi foarte puţin prietenoasă. De ce erau decoraţiunile de bar mitzvah depozitate în biserica luterană St John's? Nu era oare straniu ca o biserică să depoziteze accesorii pentru o petrecere de holtei? Filme indecente, afişe cu femei goale, şerveţele cu scene obscure - toate astea să fie ţinute într-o biserică? De ce nu era casa parohială cu adevărat o casă parohială? Se afla acolo reverendul Potter B. Kinfield, sau era doar un personaj fictiv, un nume pe plăcuţa de pe poartă? Dacă exista, unde locuia, dacă nu în casa parohială? În Willawauk locuiau patru sute de mii de şobolani strângători care nu aruncau nimic? Ce se petrecea în acest oraş? La prima vedere, totul părea să fie normal. La o cercetare mai amănunţită, nu era nici măcar un singur lucru legat de Willawauk care să nu fie straniu.

Câte alte clădiri din oraş nu erau ceea ce păreau a fi?

Merse agale pe culoarele dintre vrafuri şi se întoarse la uşa din faţă. Tremura din ce în ce mai tare. Se întreba dacă avea vreo şansă să iasă din vizuina asta de iepuri, să se reîntoarcă în lumea reală.

Probabil că nu.

Din nou afară, abia putea să se ţină pe picioare. Îşi simţea hainele îmbibate de ploaie ca şi cum ar fi cântărit o sută de kilograme. Impactul picăturilor de ploaie era incredibil şi rafalele de vânt o izbeau ca nişte lovituri de baros, făcând-o să i se taie genunchii.

Ştia că Harch şi ceilalţi vor veni după ea, mai devreme sau

mai târziu, dar până atunci îşi dorea doar să stea la căldură. O părăsiseră toate speranţele de evadare.

În biserică s-ar fi putut să fie cald. Măcar ar fi fost uscat şi s-ar fi aflat la adăpost de vântul rece. Adică - dacă biserica era reală. Dacă nu era doar de faţadă, ca un decor fals de la Hollywood.

Oricum, în biserică era lumină. Poate că ăsta era un semn bun; poate că va fi şi căldură.

Urcă vreo zece trepte de cărămidă până la porţile grele de stejar sculptate, sperând că nu sunt încuiate.

Porţile unei biserici, în mod normal, trebuie să rămână descuiate tot timpul, 24 de ore pe zi, în fiecare zi, ca să poţi intra înăuntru să te rogi şi să te simţi eliberat când ai nevoie să-ţi alini durerile vieţii. Aşa ar trebui să fie, dar nu puteai conta pe nimic în bunul şi bătrânul Willawauk, Oregon.

Ajunse la uşi. Erau în număr de patru, două rânduri de câte două. Încercă uşa din marginea din dreapta. Era descuiată.

Măcar ceva în Willawauk era aşa cum ar fi trebuit să fie.

În timp ce împingea uşa deschisă pentru a pătrunde în clădire, auzi din spatele ei zgomotul unui motor în stradă. Hârşâitul anvelopelor pe pavajul umed. Zgomotul frânelor.

Se întoarse şi privi în jos.

În faţa bisericii se oprise o ambulanţă. Pe ea erau scrise cuvintele: SPITALUL REGIONAL WILLAWAUK.

Nu există aşa ceva, îşi spuse Susan surprinsă că-i mai rămăsese o picătură de mânie în noianul de resemnare şi de depresie psihică în care se afla.

Jellicoe şi Parker coborâră din ambulanţă şi priviră în sus spre ea. Nu mai erau travestiţi în oameni ai şerifului. Purtau haine şi pălării albe de ploaie, plus cizme negre. Jucau din nou rolul infirmierilor de spital.

Susan nu intenţiona să fugă de ei. Nu putea. Forţele şi energia ei se terminaseră, erau epuizate.

Pe de altă parte, nu intenţiona nici să coboare treptele şi să se predea. Vor trebui să vină ei s-o ia şi s-o ducă până la ambulanţă.

Între timp, o să intre înăuntru, unde era cald, să meargă în

biserică atât cât o vor duce picioarele, astfel încât Jellicoe şi Parker vor trebui s-o care o cât mai mare distanţă când vor veni s-o ducă la ambulanţă. Era un protest mărunt, poate nesemnificativ. Cu adevărat patetic. Dar singurul lucru de care încă se mai simţea capabilă era o formă de rezistenţă pasivă.

Biserica era încălzită. Era minunat.

Se târî prin vestibul. În biserica propriu-zisă. Pe culoarul central. Către altar.

Era o biserică frumoasă. Cu mult lemn, marmură şi alamă. Probabil că era minunat în timpul zilei, când lumina pătrundea prin vitralii, îmbrăcând totul în nuanţe strălucitoare.

Îi auzi pe Carl Jellicoe şi Herbert Parker intrând în biserică pe urmele ei.

Picioarele ei care o dureau şi erau nesigure o duseră până în strană, dar ştia că se va prăbuşi dacă va mai face încă un pas.

— Hei, curvă, zise Jellicoe din fundul bisericii.

Refuză să se întoarcă şi să dea ochii cu ei, refuză să recunoască că-i era teamă de ei.

Se aşeză în prima strană, bine lustruită.

— Hei, căţea.

Susan privea înainte, cu ochii aţintiţi la marea cruce de alamă din spatele altarului. Şi-ar fi dorit să fi fost o credincioasă, şi-ar fi dorit să fie alinată la vederea crucii. Din faţă, de la stânga altarului, se deschise uşa sacristiei. Doi bărbaţi ieşiră de acolo.

Ernest Harch.

Randy Lee Quince.

Îi era clar acum gradul de manipulare la care fusese supusă. Evadarea nu fusese propria ei idee. Fusese ideea lor, făcuse parte din jocul lor. Se jucaseră cu ea precum o pisică cu şoarecele pe care l-a prins: lăsându-l să creadă că are o şansă să scape, lăsându-l să se zbată, să alerge câţiva paşi, apoi înhăţându-l brutal. Medalionul nu fusese scăpat accidental în baie. Fusese lăsat acolo cu un scop, s-o împingă să evadeze, pentru ca pisicile să se mai distreze puţin.

Nu avusese niciodată o şansă cu adevărat.

Harch şi Quince coborâră din altar şi se îndreptară spre locul de împărtăşanie.

Jellicoe şi Parker apărură pe culoar, pe partea ei. Rânjeau amândoi.

Ea şchiopăta. Nu putea nici măcar să ridice braţul ca să se apere, darmite să-i mai şi lovească.

— A fost şi pentru tine tot aşa de amuzant ca şi pentru noi? o întrebă Carl Jellicoe.

Parker râdea.

Susan nu spuse nimic. Privea drept înainte.

Harch şi Quince deschiseră o uşiţă în dreptul locului de împărtăşanie şi se îndreptară spre prima strană unde stătea Susan. Toţi o priviseră cu privirile, zâmbind. Zâmbeau cu toţii.

Privea în gol printre Quince şi Harch, încercând să-şi ţină ochii fixaţi pe cruce. Nu dorea ca ei s-o vadă cutremurată de spaimă; era hotărâtă să le refuze această plăcere, măcar de data asta.

Harch se aplecă, direct în faţa ei, forţând-o să-l privească.

— Biata copilă, spuse el cu vocea lui aspră, schimonosită în încercarea de a mima simpatia. Biata noastră căţea este obosită? A alergat de şi-a dat duhul în noaptea asta?

Susan dorea să-şi închidă ochii şi să se scufunde în întunericul care o aştepta, înlăuntrul ei. Dorea să se refugieze în ea însăşi pentru multă vreme.

Dar se luptă cu acest imbold. Întâlni ochii cenuşii, glaciali şi plini de ură ai lui Harch, iar stomacul i se întoarse pe dos, dar nu-şi feri privirea.

— Ţi-a mâncat pisica limba?

— Sper că nu, zise Quince. Vreau să i-o tai eu însumi.

Jellicoe hohoti.

Harch spuse către Susan:

— Vrei să ştii ce se-ntâmplă?

Ea nu răspunse.

— Vrei să ştii ce e cu toate astea, Susan?

Îl străpunse cu privirea.

— Oh, eşti atât de dură, spuse el în bătaie de joc. Tipul puternic, tăcut. Ador tipul puternic, tăcut.

Ceilalţi trei râseră.

— Sunt sigur că vrei să ştii ce se întâmplă. De fapt, sunt sigur că mori de curiozitate să ştii, zise Harch.

— Moare, zise Jellicoe, hohotind.

Ceilalţi râseră, ca de o glumă secretă ştiută doar de ei.

— Accidentul de maşină pe care l-ai avut, zise Harch, două mile mai la sud de Hanul Viewtop. Partea asta e adevărată.

Refuza să fie ispitită să vorbească.

— Ai trecut cu maşina peste un taluz, zise Harch. Ai intrat în doi copaci mari. N-am minţit în privinţa asta. Restul, bineînţeles, a fost fals.

— Suntem cu toţii nişte trombonişti neruşinaţi, zise Jellicoe, hohotind.

— N-ai stat trei săptămâni în comă, îi spuse Harch. Iar spitalul a fost o farsă, desigur. Totul a fost minciună, iluzie, un mic joc inteligent, şansa de a ne amuza pe seama ta.

Ea aştepta, continuând să-i susţină privirea rece.

— N-ai avut norocul să lâncezeşti în comă, zise Harch. Ai murit pe loc, în accident.

Oh, la dracu, se gândi ea istovită. Ce mai vor acum?

— Pe loc, zise Parker.

— Contuzie cerebrală puternică, adaugă Jellicoe.

— Nu doar o mică tăietură la frunte, spuse Quince.

— Eşti moartă, Susan, zise Harch.

— Acum eşti cu noi, adăugă Jellicoe.

Nu, nu, nu, gândi ea. E nebunie. E demenţă.

— Eşti în iad, spuse Harch.

— Cu noi, adăugă Jellicoe.

— Noi am fost desemnaţi să te distrăm, zise Quince.

— Ceea ce ne şi doream, spuse Parker.

— Tare mult, veni replica lui Quince.

Nu!

— Nu ne-am fi gândit că tu o să apari aici, zise Jellicoe.

— Nu o căţea prefăcută ca tine, spuse Parker.

— Bănuiesc că are tot felul de vicii ascunse, adăugă

Jellicoe.

— Suntem cu adevărat bucuroşi că ai reuşit, replică Quince.

Harch doar se holba la ea, o ţintuia fix cu privirea, ochii lui îngheţându-i sufletul.

— O să dăm o petrecere, afirmă Jellicoe.

— O petrecere fără sfârşit, adaugă Quince.

— Doar noi cinci, zise Jellicoe.

— Între vechi prieteni, spuse Parker.

Susan închise ochii. Ştia că nu e adevărat Nu putea fi adevărat Iadul nu exista. Nici iadul, nici raiul. Întotdeauna fusese de această părere.

Dar oare necredincioşii nu mergeau în iad?

— Hai s-o futem acum, chiar aici, adăugă Jellicoe.

— Mda, îi ţinu isonul Quince.

Ea deschise ochii.

Jellicoe îşi trăgea în jos fermoarul de la pantaloni.

— Nu. Mâine seară. Se-mplinesc şapte ani de la moartea mea. Vreau să aibă această semnificaţie pentru ea, spuse Harch.

Jellicoe ezită, cu prohabul pe jumătate desfăcut.

— Pe lângă asta, adăugă Parker, vrem s-o facem la locul potrivit. Ăsta nu e locul potrivit

— Exact, adăugă Harch.

Te rog, Doamne, te rog, ajută-mă să ies din vizuina asta de iepure... sau măcar lasă-mă să adorm. Aş putea să mă aşez chiar aici în stranã... şi s-adorm... pentru totdeauna.

— Hai s-o scoatem pe căţeaua asta de aici, spuse Harch.

Se aplecă, apucând-o pe Susan de jerseu, ridicând-o în picioare.

— Am aşteptat mult timp pentru asta, spuse el cu faţa foarte aproape de a ei.

Ea încercă să se elibereze.

El o plesni peste faţă.

Dinţii îi clănţăniră, mintea i se întunecă. Se prăbuşi şi nişte mâini o apucară.

O scoaseră din biserică. Nu erau deloc grijulii cu ea.

În ambulanţă o imobilizară şi Harch începu să pregătească

o seringă.

În cele din urmă, ieşi din letargie atât cât să poată vorbi:

— Dacă ăsta e iadul, de ce ai nevoie să-mi faci o injecţie ca să mă adormi? De ce nu faci, pur şi simplu, o vrajă?

— Pentru că aşa este mult mai amuzant, spuse Harch mijind şi cu o veselie sălbatică înfipse acul seringii în braţul ei.

Ţipă de durere.

Apoi adormi.

17

O lumină licărind.

Umbre tremurate.

Un tavan înalt, întunecos.

Susan era în pat. În patul de spital.

O durea braţul acolo unde Harch o străpunsese brutal cu acul. O durea tot trupul.

Nu era vechea ei cameră. Locul acesta era friguros, mult prea friguros pentru o cameră de spital. Trupul ei era fierbinte sub pături, dar umerii, gâtul şi faţa erau aproape îngheţate. Locul era umed şi mucegăit. Foarte mucegăit.

Şi familiar.

Avea mintea înceţoşată. Privi printre gene, dar încă nu distingea nimic.

Avea o senzaţie de ameţeală. Se simţea ca şi cum ar fi fost într-un carusel în loc de pat; se învârti, se tot învârti, şi căzu din nou într-un somn adânc.

Mai târziu.

Înainte de a deschide ochii, stătu un timp, ascultând ropotul apei în cădere. Afară încă mai ploua? Părea o ploaie torenţială, ca Armageddon-ul, un alt Mare Potop.

Deschise ochii şi se simţi din nou ameţită, dar nu atât de ameţită ca mai înainte. Luminile licăreau şi umbrele tremurau ca şi prima oară. Dar acum îşi dădu seama că era lumina provenită de la nişte lumânări care pâlpâiau datorită curentului.

Întoarse capul pe pernă şi văzu lumânările. Zece cilindri

filiformi de ceară erau dispuşi pe stânci şi pe formaţiunile şi nişele de calcar cele mai apropiate.

Nu!

Întoarse capul în partea cealaltă, către apa care mugea, dar nu putu distinge nimic. Lumina lumânărilor o lăsa să vadă în întuneric doar la o distanţă de 4-5 metri. Cascada se afla la o distanţă mult mai mare, la cel puţin 25-30 metri depărtare, dar nu avea nici o îndoială în privinţa existenţei ei acolo, rostogolindu-se înspumată în cel mai întunecos colţ al peşterii.

Se afla în Casa Tunetului.

Nu, nu, nu, îşi spuse ea. Nu, ăsta e un vis. Sau delirez.

Închise ochii ca să nu mai vadă flacăra lumânărilor. Dar nu putea să înlăture mirosul mucegăit al peşterii sau zgomotul de tunet al căderii de apă în subteran.

Se afla la vreo cinci mii de kilometri de Casa Tunetului, fir-ar să fie. Era în Oregon, nu în Pennsylvania.

Nebunie.

Sau iad.

Cineva smulse păturile de pe ea şi îşi deschise ochii cu un geamăt întretăiat, instantaneu.

Era Ernest Harch. Îşi puse o mână pe piciorul ei şi atunci ea îşi dădu seama că e goală. El îşi plimbă mâna peste coapsa ei, deasupra părului pubian, pe pântece şi pe sâni. Înţepeni la atingerea lui.

El zâmbi.

— Nu, nu încă. Nu încă, căţea scumpă. Încă nu, pentru un timp. La noapte. Atunci vreau. Exact la ora la care am murit în închisoare. Chiar în minutul în care nenorocitul ăla de negru mi-a băgat cuţitul în beregată, atunci vreau să-ţi bag cuţitul în beregată, şi o să fiu în tine, în acelaşi timp, o să te regulez în timp ce-o să-ţi bag cuţitul adânc în drăguţa ta beregată. La noapte, nu acum.

Îşi luă mâna de pe sânii ei. El ridică cealaltă mână şi atunci ea văzu că ţinea o seringă hipodermică.

Încercă să se ridice.

Jellicoe apăru şi o împinse la loc.

— Vreau să te odihneşti puţin, zise Harch. Odihneşte-te

pentru petrecerea de la noapte.

Din nou o maltrată cu acul.

După ce termină de făcut injecţia, el spuse:

— Carl, ştii care o să fie plăcerea mea cea mai mare în uciderea ei?

— Care? întrebă Jellicoe.

— Ăsta nu e sfârşitul. E doar începutul. O s-o omor de mai multe ori.

Jellicoe chicoti.

— Asta-i soarta ta, căţea. În felul ăsta o să-ţi petreci veşnicia. O să te folosim în fiecare noapte şi-n fiecare noapte o să te omorâm. De fiecare dată o s-o facem altfel. Sunt sute de feluri, un număr infinit de modalităţi de a muri. O să treci prin toate, zise Harch.

Nebunie.

Se scufundă într-un somn de drogat.

Sub apă. Se afla sub apă şi se îneca.

Deschise ochii, încercând să respire şi-şi dădu seama că se afla sub impresia sunetului apei. Al cascadei.

Se afla încă în pat. Încercă să se ridice şi aşternuturile alunecară de pe ea; nu avea suficientă putere să se ridice şi se prăbuşi înapoi pe perne, cu inima bătându-i nebuneşte.

Închise ochii.

Doar pentru un minut.

Sau poate pentru o oră.

Nu se poate spune cu certitudine.

— Susan...

Deschise ochii şi o cuprinse spaima. Viziunea nu era clară, dar văzu un chip în lumina pâlpâitoare.

— Susan...

El veni mai aproape şi ea îl văzu cu claritate. Era Jerry. Chipul acela sinistru, intrat în putrefacţie. Buzele lui erau vineţii, mai umflate decât înainte, mustind de puroi.

— Susan...

Ea ţipă. Pe măsură ce ţipa mai tare, patul părea că se învârte mai repede. Se învârtea într-un hău fără sfârşit.

Iar se trezi.

Efectele drogului aproape că dispăruseră. Zăcea cu ochii închişi, fiindu-i teamă să-i deschidă.

Îşi dorea să nu se fi trezit. Nu vroia să se mai trezească vreodată. Îşi dorea să moară.

— Susan?

Stătea perfect nemişcată.

Harch îi deschise una dintre pleoape şi ea şi-o contractă spasmodic, surprinsă.

El râânji.

— Nu încerca să mă prosteşti, căţea împuţită, ştiu că eşti trează.

Se simţea toropită. Înfricoşată, dar toropită. Poate, dacă era norocoasă, ar fi din ce în ce mai toropită, până când asta ar fi fost singura ei senzaţie.

— Se apropie momentul, zise Harch. Ştii asta? Într-o oră şi ceva începe petrecerea. Peste trei ore, o să-ţi tai beregata care va rămâne larg deschisă. Vezi, asta înseamnă că o să petrecem două ore. Nu trebuie să-i dezamăgim pe ceilalţi băieţi, nu-i aşa? Două ore ar trebui să le fie îndeajuns, nu crezi? Cât de sexy eşti, o să-i termini repede.

Nimic nu părea real. Era prea nebunesc, prea fără sens, prea depăşea măsura ca să fie real. Un pat de spital în mijlocul unei peşteri? Nu era real câtuşi de puţin. Teroarea, violenţa, aluziile la violenţă, răutatea fără limită a lui Harch... toate astea puteau fi atributele unui vis.

Încă mai simţea două puncte dureroase în locurile în care acele îi străpunseseră braţul. Asta era suficient de real.

Harch dădu aşternuturile la o parte, dezvelind-o iarăşi.

— Ticălosule, îngăimă ea încet, atât de încet că abia putea să-şi audă propria ei voce.

— Era doar o vizionare înaintea premierei, zise Harch. Ia zi-i, iubito, nu-i aşa că eşti la fel de nerăbdătoare ca şi mine? Hmm?

Ea îşi închise ochii, căutând uitarea, apoi...

— Harch!

...îl auzi pe McGee strigând numele torţionarului ei.

Deschise ochii şi-l văzu pe Harch întorcând capul de la ea cu o expresie de uimire pe chip. El zise:

— Ce faci tu aici?

Lipsindu-i forţa să se ridice complet din pat, Susan îşi înălţă capul din pernă cât de mult putu, ceea ce nu însemna mare lucru, şi-l văzu pe Jeff McGee. Era doar la un metru sau doi de capătul patului. Flăcările tremurătoare ale lumânărilor proiectau umbre şerpuitoare asupra lui, astfel încât părea că poartă o mantie neagră care se unduia. Ţinea un pistol cu ţeavă lungă îndreptat asupra lui Harch.

— Ce dracu vrei să... rosti Harch.

McGee îl împuşcă în faţă. Harch se prăbuşi înapoi, dincolo de raza vizuală a lui Susan şi lovi podeaua cu un zgomot care-ţi întorcea stomacul pe dos.

Pistolul făcuse doar un zgomot slab şi Susan realiză că o parte din ţeava cea lungă era un amortizor.

Şuieratul uşor al glonţului, vederea chipului lui Harch explodând, zgomotul corpului neînsufleţit căzând pe podea - toate acestea erau negreşit de domeniul realităţii. Nu era violenţa suprarealistă, stilizată, exagerată, dusă la nesfârşit, la care fusese supusă în ultimele zile; nimic nu era mai îndepărtat de oniric decât aceste imagini. Era moartea: rece, fulgerătoare, neiertătoare.

McGee veni lângă marginea patului.

Susan se holbă la pistol. Era într-o stare de confuzie totală cu privire la turnura neaşteptată a evenimentelor. Se simţea pe marginea prăpastiei.

— Urmez eu?

El îşi băgă arma în buzunarul trenciului. În cealaltă mână avea o geantă şi o puse pe pat, lângă ea. Nu, nu o geantă. Era o faţă de pernă, umplută cu ceva.

— Plecăm de aici, zise el.

Începu să scoată haine din faţa de pernă. Hainele ei. Chiloţi. O pereche de pantaloni închişi la culoare. Un jerseu alb. O pereche de pantofi uşori din piele.

Pe fundul feţei de pernă mai era un obiect rotund, mare, iar ea îl privea cu o teamă crescândă. O cuprinse din nou senzaţia

de coşmar realitatea se destrăma; era aproape sigură că ultimul lucru din faţa aia de pernă era capul decapitat al lui Jerry Stein, intrat în putrefacţie.

— Nu, zise ea. Opreşte-te!

El scoase afară şi ultimul obiect. Era doar blazer-ul ei de catifea reiată care fusese împachetat ca o minge.

Nu era o căpăţână de mort.

Dar nu se simţea mai bine. Era încă dusă de valuri, incapabilă să se ancoreze în realitate şi să se liniştească.

— Nu, zise ea. Nu. Nu mai pot continua în felul ăsta. Haide să terminăm odată.

McGee o privi ciudat pentru o clipă, apoi în ochii lui albaştri apăru confirmarea că pricepuse.

— Crezi că ăsta este începutul unei noi serii de mici scene diabolice.

— Sunt foarte, foarte obosită, spuse ea.

— Nu este, zise el. Nu va începe iarăşi.

— Vreau doar să termin cu asta.

— Ascultă, cam jumătate din amorţeala ta se datorează drogului pe care l-au băgat în tine. O să te înviorezi puţin în scurt timp.

— Pleacă.

Nu mai putea să-şi ţină capul ridicat. Căzu înapoi pe pernă.

Nici măcar nu-i păsa că stătea goală în faţa lui. Nu căută păturile. Oricum, nu era sigură că avea forţă să le tragă peste ea. Pe lângă asta, orice încercare de decenţă era penibilă după tot ceea ce-i făcuseră, după toate ipostazele în care o văzuseră.

Îi era frig. Dar nici asta nu conta. Nu mai conta nimic.

— Ascultă, zise McGee, nu mă aştept ca să înţelegi ce se petrece. O să-ţi explic mai târziu. Acum îţi cer doar să ai încredere în mine.

— Am avut, zise Susan abia şoptit, am avut încredere în tine.

— Şi uite că sunt aici.

— Da. Şi uite că eşti aici.

— Sunt aici ca să te salvez, prostuţo.

O spuse cu ceea ce părea a fi cu adevărat frustrare şi

afecţiune.

— Din ce să mă salvezi?

— Din iad, spuse el. Nu cu ideea asta te-au obişnuit ei în ultima vreme? Iadul. Aşa cerea programul.

— Programul?

El oftă şi dădu din cap.

— Nu avem timp pentru asta acum. Trebuie să ai încredere în mine.

— Pleacă.

El îşi strecură un braţ pe sub umerii ei şi o ridică în şezut. Apucă jerseul alb şi încercă să-i bage braţele pe mâneci.

Ea se opuse atât cât îi stătea în putinţă.

— Nu mai vreau, spuse ea. M-am săturat de şaradele astea demente.

— Dumnezeule, zise el.

Aruncă jerseul şi o lăsă uşurel pe pernă.

— Stai aici şi ascultă. Eşti în stare să asculţi?

Înainte de a putea să-i răspundă, scoase din buzunarul trenciului o lanternă în formă de stilou, o aprinse şi dispăru în întuneric. Zgomotul căderii de apă, spre care se îndrepta, acoperi imediat zgomotul paşilor lui.

Poate c-o va lăsa singură acum. Sau poate c-o va termina. Una din două.

Închise ochii.

Ropotul căderii de apă încetă brusc.

Într-o clipă, Casa Tunetului deveni Casa Tăcerii.

Ea deschise ochii şi se încruntă. Timp de o secundă crezu că a asurzit.

McGee strigă către ea din întuneric:

— Auzi asta? Nu e nimic altceva decât înregistrarea pe o casetă a unei căderi de apă.

Părea că se apropie în timp ce vorbea; nu era nici un sunet care să-i mascheze zgomotul paşilor acum.

— Era un casetofon, cu patru boxe uriaşe, în quadrofonie[5].

Păşi în conul de lumină al lumânărilor şi stinse lanterna.

— Cea mai uscată cădere de apă pe care ai văzut-o

vreodată. Şi peştera asta? E un morman de pietre false, din hârtie creponată, carton şi lipici. Un decor de scenă. De asta sunt doar câteva lumânări; dacă ai fi putut să vezi măcar la o distanţă de 1-2 metri, ţi-ai fi dat seama că e doar o păcăleală. E montat în mijlocul unui gimnaziu, aşa că ai senzaţia că te afli într-un spaţiu deschis, acoperit de întuneric. O să aprind luminile ca să-ţi arăt, cu toate că nu vreau să le atrag atenţia. Ferestrele sunt camuflate, dar dacă se strecoară doar o rază de lumină, cineva ar putea să observe şi să vină în goană. Şi acest miros de mucegai, în cazul în care te surprinde, provine dintr-un tub care, garantat, îl va face pe un speolog să se simtă ca acasă. Câţiva dintre oamenii noştri l-au preparat în laborator. Nu sunt pricepuţi?

— Ce este Willawauk? întrebă ea, vădit interesată în ciuda situaţiei ei, în ciuda temerilor că va cădea încă o dată pradă înşelătoriei.

— O să-ţi explic în maşină, zise McGee. Nu e timp acum. Trebuie doar să ai încredere în mine.

Ea ezită, având şi o senzaţie de ameţeală.

El spuse:

— Dacă n-ai încredere în mine, s-ar putea să nu mai afli niciodată ce este Willawauk.

Ea lăsă să-i iasă aerul din plămâni uşurel:

— De acord.

— Ştiu că ai „zvâc”, zise el, zâmbind.

— O să am nevoie de ajutor.

— Ştiu.

Îl lăsă s-o îmbrace. Se simţea ca o fetiţa mică în timp ce-i punea jerseul pe ea, îi trăgea chiloţii şi pantalonii, şi o încălţa cu pantofii.

— Nu cred c-o să pot merge, spuse ea.

— N-aveam de gând să-ţi cer asta. Poţi măcar să ţii lanterna?

— Cred că asta pot să fac.

O ridică în braţe.

— Eşti uşoară ca un fulg. Un fulg uriaş. Ţine-te strâns de gâtul meu cu braţul liber.

Ea îndreptă lumina încotro îi spunea el, iar McGee o cără afară din falsa peşteră, traversând podeaua gimnaziului. Raza micuţei lanterne se proiecta pe podeaua de lemn bine lustruită şi în conul acela palid de lumină era conştientă de faptul că treceau pe sub un coş de baschet. Apoi coborâră câteva trepte de beton, ajunseră la o uşă pe care McGee o lăsase întredeschisă şi apoi pătrunseră într-o cameră care servea drept vestiar.

Aici luminile erau aprinse şi-n zona dintre biroul antrenorului şi vestiare zăceau trei bărbaţi morţi. Jellicoe şi Parker erau pe podea. Jumătate din faţa lui Jellicoe era distrusă. Parker avea două găuri în piept. Quince era aruncat peste o bancă, cu sângele încă şiroindu-i pe podea dintr-o rană la gât.

Gâfâind puţin, McGee o purtă printre două rânduri de dulapuri înalte de vestiar, trecură prin sala duşurilor şi ajunseră la o altă uşă care fusese lăsată întredeschisă. O împinse cu umărul şi dădură într-un hol bine iluminat. Aici, pe podea, zăcea un alt mort.

— Ăsta cine-i? întrebă ea.

— Paznicul, răspunse McGee.

Parcurseră o mică porţiune din hol, dădură colţul în alt hol şi ajunseră la un şir de uşi metalice, lângă care se afla un alt cadavru, după toate aparenţele, un alt paznic.

— Stinge lanterna, zise McGee.

O stinse, el apăsă pe clanţa uşilor metalice şi apoi ieşiră afară din clădire.

Era o noapte rece, senină. Trecuse aproape o zi întreagă în care se scufundase şi apoi ieşise din nou din toropeala indusă de drog.

În parcarea şcolii erau două maşini. Respirând cu greutate, McGee o purtă până la un Chevrolet albastru şi o puse jos. Ea se sprijini pe maşină, deoarece picioarele ei erau prea slăbite ca s-o mai susţină fie şi câteva secunde, cât i-ar fi trebuit lui ca să deschidă portiera şi s-o ajute să intre înăuntru.

Ieşiră din oraş, după ce parcurseră cu îndrăzneală chiar Strada principală din Willawauk, care probabil dădea într-un

drum regional. Se îndepărtau nu numai de Willawauk, ci şi de clădirea în care ea fusese spitalizată. Nici unul dintre ei nu deschise gura până când nu dispărură din raza vizuală ultimele lumini ale oraşului, iar în jurul lor nu mai era decât natura verde şi sălbatică a acelei regiuni.

Ghemuită pe locul de alături, Susan îi aruncă o privire lui McGee. Faţa lui era stranie în lumina verzuie a bordului. Stranie - dar nu înfricoşătoare.

Încă nu avea deplină încredere în el. Nu ştia ce să creadă.

— Spune-mi, zise ea.

— Nu ştiu de unde să-ncep.

— De oriunde, la dracu. Dar începe odată.

— Corporaţia Milestone, zise el.

— Cea din spatele nostru, de pe deal.

— Nu, nu. Inscripţia pe care ai văzut-o pe peluza spitalului când ai evadat cu Pontiacul - a fost pusă ca să te deruteze, ca să fii şi mai dezorientată.

— Deci locul e cu adevărat un spital.

— Un spital - printre altele. Adevărata corporaţie Milestone se află în Newport Beach.

— Iar eu am lucrat pentru ei?

— Oh, da. Ăsta e adevărul-adevărat. Numai că cel cu care ai vorbit la telefon nu era Phil Gomez. Era cineva din Willawauk, care s-a dat drept Gomez.

— Ce fac eu la Milestone?

— E un laborator de cercetări, exact cum ţi-am spus. Dar nu ţine de industria particulară. Milestone e doar o faţadă pentru un laborator militar american ultrasecret, care lucrează sub directul control al Ministrului Apărării şi al Preşedintelui. Congresul nici măcar nu ştie de existenţa sa; alocaţiile sunt obţinute foarte pe ocolite. La Milestone lucrează împreună vreo douăzeci şi cinci dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă americani, având la dispoziţie unul dintre cele mai sofisticate sisteme computerizate şi cea mai cuprinzătoare bancă de date. Fiecare bărbat sau femeie din Milestone este un specialist de elită în domeniul său şi fiecare domeniu este bine reprezentat

— Sunt unul dintre experţi? întrebă ea, încă incapabilă să-şi amintească ceva în legătură cu Milestone, încă nefiind chiar convinsă de existenţa acestuia.

— Eşti unul dintre cei doi specialişti în fizică cuantică pe care-i au acolo.

— Nu-mi amintesc.

— Ştiu.

În timp ce conducea pe drumul care trecea printr-o pădure întunecată, McGee îi spuse tot ce ştia despre Milestone - sau măcar, tot ceea ce pretindea că ştie.

Milestone (potrivit lui McGee) avea un scop fundamental - să pună la punct o armă finală, un fascicol de particule, un nou tip de laser, o nouă armă biologică, orice - care ar fi putut, într-un fel sau altul, să transforme armele nucleare în ceva nu numai demodat, ci şi inutil. Guvernul S.U.A. avea de câtva timp convingerea că U.R.S.S. căuta să deţină o superioritate nucleară cu intenţia expresă de a lansa la momentul oportun un atac decisiv, iar această tactică monstruoasă va conduce la o victorie sovietică curată şi fără bătăi de cap. Dar până de curând nu era posibil să amăgeşti poporul american cu ideea că reînarmarea era o necesitate disperată. Prin urmare, până la mijlocul anilor şaptezeci, Preşedintele şi Ministerul Apărării nu vedeau vreo salvare, exceptând un miracol; o armă miraculoasă care va anihila arsenalul sovietic şi va elibera speţa umană de spectrul unui holocaust atomic. Deşi nu era posibil să te lansezi într-o producţie cantitativă de arme care ar fi costat sute de miliarde de dolari, era posibil să pui la punct în secret noi direcţii în cercetare, mai bine fondate decât oricare altele dinaintea lor şi să speri că ingeniozitatea americană va scoate ţara din primejdie. Într-un fel, Milestone a devenit ultima speranţă pe care America poate conta.

— Dar în mod sigur acest gen de cercetare a mai fost abordat, zise Susan. De ce a fost necesar să se stabilească un nou program?

— Elementele anti-război din sânul comunităţii de cercetători - în primul rând asistenţii de laborator care sunt

studenţi - au furat informaţii şi le-au difuzat oricui era dispus să le asculte şi să intre în lupta împotriva maşinii de război a Pentagonului. La mijlocul anilor şaptezeci, institutele de cercetare în domeniul armelor, afiliate universităţilor, au fost nimicite. Preşedintele a dorit ca această cercetare să se facă în umbră, astfel încât orice descoperire să rămână exclusiv în posesia S.U.A. Pe parcursul anilor, existenţa Milestone-ului a rămas necunoscută serviciilor secrete sovietice. Când agenţii K.G.B-ului au luat în cele din urmă cunoştinţă de ea, le-a fost teamă că S.U.A. erau pe aproape - sau poate deja îşi atinseseră scopul de a face neputincioasă maşina de război sovietică. Ei ştiau că trebuie să pună mâna pe unul dintre savanţii de la Milestone şi să-l supună săptămâni în şir unor interogatorii nelimitate.

Chevrolet-ul începuse să accelereze prea tare, în timp ce coborau un deal abrupt şi lung, iar McGee acţionă frânele.

— Oamenii de ştiinţă din Milestone sunt încurajaţi să se familiarizeze cu domeniile de interes ale celorlalţi, în scopul de a căuta domenii de interferenţă şi de a beneficia de schimbul de idei. Oricare dintre cei 24 şefi de departamente de la Milestone ştie multe despre ideile la care se lucrează, care s-au născut în acest loc pe parcursul timpului. Asta înseamnă că planurile de viitor ale Pentagonului pot fi compromise de oricare dintre oamenii de la Milestone.

— Aşa că sovieticii s-au decis să mă înhaţe pe mine, zise Susan, începând încetul cu încetul să-l creadă, dar având încă multe îndoieli.

— Mda. K.G.B-ul se străduieşte să afle cine a lucrat la Milestone şi investighează trecutul fiecăruia. Păreai a fi o ţintă valabilă, deoarece aveai îndoieli serioase în privinţa moralităţii cercetărilor în domeniul armamentului. Ai pornit-o pe acest drum imediat după ce ţi-ai luat doctoratul, când aveai numai 26 de ani, înainte de a fi suficient de matură pentru a avea un sistem valoric rafinat. Pe măsură ce ai înaintat în vârstă, ţi-a crescut îngrijorarea în privinţa muncii tale şi a impactului ei asupra generaţiilor viitoare. Îndoielile au ieşit la suprafaţă. Ţi le-ai exprimat în faţa colegilor de muncă şi chiar

ai lipsit o lună pentru a-ţi analiza poziţia, timp în care, aparent, n-ai ajuns la nici o concluzie, deoarece te-ai reîntors la slujbă, fiind încă în dubiu.

— În ceea ce mă priveşte, ai putea la fel de bine să vorbeşti despre o persoană cu desăvârşire străină, zise Susan privindu-l cu suspiciune. De ce nu-mi pot aminti nimic din toate acum când îmi povesteşti despre ele?

— Îţi explic imediat, zise el. Suntem pe punctul de a fi opriţi.

Ajunseră la poalele acelui deal nesfârşit şi trecură de o curbă. Mai aveau în faţă o porţiune de un kilometru şi jumătate şi apoi în mijlocul drumului era pusă o barieră.

— Ce-i asta? întrebă Susan speriată.

— Un punct de control.

— Aici mă predai lor? Din acest punct jocul devine iarăşi murdar? întrebă ea, încă neştiind dacă să creadă că el era de partea ei.

El o privi, încruntat:

— Dă-mi o şansă, de acord? Doar dă-mi o şansă. Părăsim o zonă militară de mare restricţie şi trebuie să trecem de pază.

Cu o mână scoase două rânduri de acte dintr-un buzunar al hainei în timp ce ţinea volanul cu cealaltă.

— Lasă-te-n jos şi prefă-te că dormi.

Ea făcu ce-i spuse el, uitându-se la punctul de control luminat strălucitor - două bărăci cu o poartă între ele - printre gene. Apoi închise ochii şi-şi lăsă gura într-o parte, deschisă, ca şi cum ar fi dormit adânc.

— Să nu scoţi o vorbă.

— Bine, zise ea.

— Indiferent ce se întâmplă, nu scoţi o vorbă.

McGee încetini viteza, opri şi coborî geamul.

Susan auzi pe cineva încălţat cu cizme apropiindu-se.

Paznicul spuse ceva şi McGee îi răspunse. Nu în engleză.

Susan fu atât de surprinsă să-i audă vorbind într-o limbă străină, încât aproape deschise ochii. Nu-i trecuse prin minte să-l întrebe de ce trebuia să se prefacă că doarme când aveau acte care le permiteau să treacă prin punctul de control. El nu

dorea ca să i se ceară ei să vorbească cu paznicii, un singur cuvânt în engleză şi erau amândoi terminaţi.

Aşteptarea nu se mai termina, dar în cele din urmă auzi cum se dă la o parte bariera acţionată electric. Maşina porni.

Deschise ochii, dar nu îndrăznea să privească înapoi.

— Unde suntem? îl întrebă ea pe McGee.

— Ai recunoscut limba?

— Bănuiesc că da.

— Rusă, zise el.

Ea rămase fără grai. Dădu din cap: nu, nu.

— La 45 de kilometri de Marea Neagră, spuse el. Asta e direcţia în care mergem. Către mare.

— În interiorul Uniunii Sovietice? Asta nu e posibil. E o nebunie!

— E adevărat.

— Nu, zise ea, ghemuindu-se lângă portieră. Nu e adevărat. Asta e o altă cursă.

— Nu, zise el. Lasă-mă să termin ce-am de spus.

Nu avea de ales: trebuia să-l asculte. N-avea de gând să se arunce dintr-o maşină în viteză. Chiar dacă ar fi reuşit să iasă din maşină, fără să se sinucidă, n-ar fi putut să fugă. Nu putea nici măcar să meargă prea departe. Efectul somniferului începuse să scadă şi simţea cum îi revine puterea în picioare, dar cu toate astea era extenuată, practic neputincioasă.

Pe lângă asta, poate că McGee spunea adevărul de data aceasta. Nu dorea să pună pariu, având ca miză viaţa ei.

El spuse:

— Agenţii K.G.B. te-au răpit în timp ce erai în vacanţă în Oregon.

— Atunci, n-am avut nici un accident?

— Nu. Asta făcea parte din programul pe care l-am elaborat ca să facem veridică farsa cu Willawauk. În realitate, au pus mâna pe tine în Oregon şi te-au scos din S.U.A. cu un avion diplomatic.

Ea se încruntă.

— De ce nu-mi pot aminti asta?

— Tot drumul până la Moscova ai fost sub influenţa

somniferelor.

— Dar puteam măcar să-mi amintesc că am fost răpită, insistă ea.

— Toate amintirile legate de acest fapt au fost spălate din mintea ta cu nişte substanţe chimice şi prin tehnici de hipnoză.

— Mi s-a spălat creierul.

— Da. Era necesar să fie înlăturată amintirea răpirii pentru ca programul Willawauk să-ţi pară real.

Avea zeci de întrebări în legătură cu Willawauk şi „programul" la care se referise în repetate rânduri, dar se abţinu şi-l lăsă pe el să-i povestească în maniera proprie.

— La Moscova ai fost mai întâi ţinută într-o clădire de detenţie a K.G.B-ului, un loc cu adevărat murdar, în închisoarea Lubyianka. Când n-ai răspuns la întrebări prin procedurile psihologice standard, au devenit mai duri cu tine. Nu te-au bătut. Nu te-au torturat. Dar, în unele privinţe, a fost mai cumplit decât tortura fizică. Au folosit o serie întreagă de droguri, cu o mulţime de efecte secundare foarte periculoase, care induc debilitate fizică şi mentală şi care nu trebuie administrate niciodată unei fiinţe umane, sub nici un motiv. Desigur, este un procedeu K.G.B. normal, folosit pentru a extrage informaţii de la o sursă dificilă. Dar, îndată ce au început să practice aceste metode, de îndată ce au încercat să te forţeze să le răspunzi, s-a petrecut un fenomen straniu. Ţi-ai pierdut integral memoria conştientă legată de munca ta la Milestone, până la ultima frântură şi n-a mai rămas decât un gol imens în locul acelor amintiri.

— Acel gol imens încă există, spuse ea.

— Da. Chiar drogată, chiar perfect docilă, nu ai fost capabilă să le spui ceva celor de la K.G.B. Au lucrat pe tine timp de cinci zile, cinci zile extrem de intense, până când au descoperit în cele din urmă ce s-a întâmplat.

McGee tăcu şi reduse viteza maşinii la jumătate în timp ce se apropiau de un sat cu vreo sută de case. Acest sat minuscul nu semăna cu Willawauk în nici o privinţă. Era bătător la ochi că nu era un peisaj american. Exceptând câteva lumini

electrice răsfirate, părea că aparţine unui alt secol. Câteva case aveau acoperişuri de piatră, iar altele de tablă sau cu stuf. Casele erau joase, cu ferestre mici, nişte locuri sumbre şi murdare. Totul părea din evul mediu.

După ce străbătură satul şi ieşiră din nou la drum deschis, McGee mai apăsă piciorul pe accelerator încă o dată.

— Îmi povesteai de ce mi-am pierdut amintirile legate de Milestone, spuse Susan.

— Mda. Ei bine, atunci când cineva începe să lucreze pentru un proiect la Milestone, este obligatoriu să accepte să i se aplice o serie de tratamente extrem de sofisticate care au ca rezultat modificări comportamentale care-l pun în imposibilitatea de a vorbi despre munca sa cu oricine altcineva din afara Milestone-ului. Dacă nu este de acord să i se aplice tratamentul, atunci nu obţine slujba. Ba mai mult, în adâncul subconştientului lor, toţi angajaţii Milestone-ului sunt dotaţi cu mecanisme psihologice de o precizie inginerească, care pot declanşa blocaje de memorie, blocaje de memorie care-i împiedică pe agenţii străini să extragă cu forţa informaţii vitale de la ei. Când cineva încearcă să-şi bage nasul în secretele Milestone-ului prin intermediul torturii, hipnozei sau drogurilor, toate cunoştinţele legate de activitatea lor, stocate la nivelul conştientului, dispar aproape instantaneu, în adâncul subconştientului, în spatele unui blocaj impenetrabil, de unde nu mai pot fi scoase.

Acum ştia de ce nici măcar nu-şi putea aminti cum arăta laboratorul ei de la Milestone.

— Toate datele sunt încă acolo, undeva, în fiinţa mea.

— Da. Când şi dacă vei ieşi din Rusia, când te vei întoarce în S.U.A., Milestone deţine fără îndoială soluţia pentru a înlătura blocajul ăsta şi pentru ca memoria să-ţi revină. Este probabil o procedură pe care numai Milestone o poate practica, ceva care implică participarea ta şi a computerului, poate o serie de cuvinte-cheie care înlătură blocajul şi pe care computerul ţi le va spune doar ţie şi numai după ce te va identifica prin amprente. Desigur că asta e o simplă presupunere. Nu ştim cu adevărat cum îţi va reda Milestone

memoria; dacă am fi ştiut, am fi folosit aceeaşi tehnică. În loc de asta, a trebuit să recurgem la programul Willawauk, în speranţa că vom anihila din temelii blocajul cu o serie de şocuri psihologice brutale.

Noaptea se lăsa rapid. Peisajul era cu mult mai atrăgător aici decât în jurul Willawauk-ului. Erau mai puţini copaci. Luna răsărise şi radia o lumină fantomatică.

Susan se tolănise pe scaunul ei, pradă atât oboselii cât şi tensiunii, urmărindu-i chipul lui McGee în timp ce vorbea, străduindu-se să identifice vreun semn de impostură, dorindu-şi cu disperare să nu fi fost doar preparativele pentru un alt şoc psihologic brutal.

— Un blocaj de memorie poate avea ca fundament orice emoţie - dragoste, ură, teamă - dar cea mai eficientă este teama, zise McGee. Acesta este inhibitorul pe care Milestone l-a utilizat când a creat blocajul tău. Teama. La un nivel profund al subconştientului, eşti îngrozită de mărturisirea oricărui amănunt legat de Milestone; au folosit sugestia hipnotică şi droguri pentru a te convinge că în momentul în care vei divulga ceva agenţilor străini, vei muri în chinuri groaznice, într-un mod oribil. Un blocaj bazat pe teamă este de departe cel mai dificil de înlăturat; de obicei, este aproape imposibil să-l spargi - mai ales când este aşa bine implantat ca al tău.

— Dar ai găsit o modalitate.

— Nu eu, personal. K.G.B-ul foloseşte cohorte întregi de oameni de ştiinţă, specializaţi în tehnici de modificare comportamentală - spălarea creierului şi aşa mai departe - iar câţiva dintre ei credeau că un blocaj bazat pe teamă poate fi anihilat dacă subiectul - asta eşti tu, în cazul de faţă - se confruntă cu o teamă cu mult mai mare decât cea care stă la baza blocajului. Cum ştii, nu e uşor să descoperi o frică mai puternică decât frica de moarte. Pentru majoritatea dintre noi, asta e numărul unu. Dar K.G.B-ul ţi-a studiat cu mare grijă biografia înainte de a se decide să te înhaţe pe tine şi când s-au uitat prin dosarul tău, au crezut că ţi-au găsit punctul slab. Căutau o întâmplare din trecutul tău care ar putea fi

dezgropată şi transformată într-un coşmar existenţial care să-ţi taie răsuflarea, în ceva de care să te temi mai mult decât de moarte.

— Casa Tunetului, spuse ea copleşită. Ernest Harch.

— Da, zise McGee. Asta era cheia planului pe care ei l-au pus în practică. După ce te-au studiat un timp, cei de la K.G.B. s-au convins că eşti o persoană neobişnuit de bine organizată, eficientă şi raţională; ei ştiau că nu poţi suferi dezordinea şi gândirea dezlânată. De fapt, se părea că eşti aproape obsedată, bolnavă de ordine în toate privinţele vieţii tale.

— Obsedată? Da, zise ea. Cred că sunt. Sau am fost.

— K.G.B-ului i s-a părut că cel mai bun mod de a reuşi să scoată ceva de la tine era să te arunce într-o lume de coşmar în care totul devine din ce în ce mai iraţional, o lume în care morţii pot reînvia, în care nimeni şi nimic nu este ceea ce pare a fi. Aşa că te-au adus la Willawauk şi te-au închis într-o aripă a spitalului axat pe cercetări comportamentale care se afla acolo, pe care l-au transformat în scena complicatelor lor şarade. Au intenţionat să te împingă lent către un colaps mental şi/sau emoţional, culminând cu o scenă în falsa Casă a Tunetului. Aveau plănuită o chestie foarte murdară. Violul. Violul repetat şi tortura, aflându-te în mâinile celor patru „morţi".

Susan dădu din cap, năucită.

— Dar să mă împingă la un colaps mental şi emoţional... La ce le-ar fi folosit lor asta? Chiar dacă teama ar fi străpuns blocajul pe parcurs, n-aş fi fost în stare să le furnizez sub nici o formă informaţiile pe care le doreau. Aş fi fost o nebună tâmpă... sau aş fi amuţit definitiv.

— Nu pentru totdeauna. O cădere mentală şi emoţională indusă prin presiuni extreme de scurtă durată este forma de boală psihică cel mai uşor de tratat, zise McGee. De îndată ce ai fi cedat ei ar fi înlăturat blocajul din memoria ta oferindu-ţi o descătuşare de teamă şi ar fi obţinut o deplină supunere şi cooperare din partea ta. Apoi ar fi început imediat să te reabiliteze, aducându-te într-o stare de sănătate mentală deplină, măcar în aparenţă, la un stadiu în care poţi fi

chestionată şi poţi fi făcută să furnizezi informaţii exacte.

— Dar stai, spuse ea. Stai o clipă. Puse toate astea la un loc, alcătuirea scenariului pentru toată blestemăţia asta, găsirea unor indivizi asemănători, prognoza tuturor evenimentelor neaşteptate, transformarea unei aripi a spitalului, spitalizarea, toate astea au luat ceva timp. Iar eu am fost răpită cu numai câteva săptămâni în urmă... nu-i aşa?

El nu-i răspunse direct.

— Nu-i aşa? insistă ea.

— Te afli în U.R.S.S. de mai bine de un an, spuse McGee.

— Nu. Oh, nu. Nu, nu, nu se poate să fie aşa.

— Ba da. Cea mai mare parte din timp ai stat la Lubyianka, ai stat într-o celulă, aşteptând ca ceva să se întâmple. Dar nu-ţi aminteşti acea perioadă. Ţi-au şters toate astea din minte, înainte de a te aduce la Willawauk.

Starea ei de confuzie se transformă într-o furie oarbă.

— Au şters? Se ridică în scaun, cu pumnii încleştaţi. Ai spus-o cu atâta nepăsare. Au şters. Vorbeşti de parcă aş fi o biată bandă de magnetofon! Doamne, am petrecut un an într-o nenorocită de închisoare, mi-au furat un an şi apoi m-au băgat în chestia asta cu Harch şi ceilalţi...

Furia îi îneca vocea.

Dar îşi dădu seama că acum îl credea. Aproape. Nu mai avea aproape nici o îndoială că ăsta era adevărul.

— Ai dreptate să fii furioasă, zise McGee uitându-se la ea, cu o privire greu de definit la lumina dată de bordul maşinii. Dar te rog să nu fii supărată pe mine. Nu sunt implicat cu nimic în ceea ce ţi s-a întâmplat atunci. N-am avut nici o tangenţă cu tine până când te-au adus la Willawauk, iar apoi mi-a trebuit ceva timp până când s-a ivit o şansă să te scot de aici.

Merseră în tăcere preţ de câteva minute, timp în care mânia lui Susan începu să se mai domolească.

Ajunseră pe malul mării scăldat în lumina lunii şi o luară spre sud pe o şosea pe care, în sfârşit, mai circulau şi alte maşini, deşi nu erau prea multe. Majoritatea erau camioane.

Susan spuse:

— Cine dracu eşti tu? Ce rol joci tu în toată chestia asta?

— Ca să pricepi, îi spuse el, trebuie mai întâi să înţelegi ce reprezintă Willawauk.

În ea se deşteptară din nou confuzia şi suspiciunea.

— Chiar într-un an, nu e posibil să construieşti un oraş întreg. Pe lângă asta, să nu-mi spui că au făcut toată chestia doar ca să mă stoarcă pe mine de informaţii legate de Milestone.

— Aşa e, spuse el. Willawauk a fost construit la începutul anilor ’50. A fost proiectat ca un model tipic de orăşel american şi e modernizat şi pus la punct în mod constant.

— Dar de ce? De ce un model de oraş american aici, în inima U.R.S.S.-ului?

— Willawauk e o bază de antrenament, zise McGee. Este locul unde agenţii sovietici de infiltraţie sunt antrenaţi să gândească precum americanii, să fie americani.

— Ce este un... agent de infiltraţie? întrebă ea în timp ce McGee trecu cu Chevroletul pe o altă bandă pentru a depăşi un camion masiv, de fabricaţie sovietică, care scotea un fum puternic.

— În fiecare an, spuse McGee, între trei şi patru sute de copii excepţionali având 3-4 ani, sunt aleşi să vină la Willawauk. Sunt luaţi de la părinţii lor, cărora nu li se spune pentru ce sunt selecţionaţi copiii şi nici că nu-i vor mai vedea vreodată. Copiii sunt încredinţaţi unor noi părinţi adoptivi în Willawauk. Din acel moment, cu ei se întâmplă două lucruri. Mai întâi, sunt supuşi unor şedinţe zilnice de îndoctrinare intensă, concepute astfel încât să-i transforme în comunişti sovietici fanatici. Şi crede-mă că nu folosesc cu uşurinţă cuvântul „fanatic”. Marea majoritate a acestor copii se transformă în fanatici; pe lângă ei, discipolii Ayatollahului Khomeini par nişte profesori sobri şi rezonabili de la Oxford. Au şedinţe de îndoctrinare de câte două ore în fiecare dimineaţă, toată viaţa; mai mult decât atât, noaptea, în timp ce dorm, li se pun benzi de îndoctrinare subliminală.

— Sună ca şi cum şi-ar crea o mică armată de copii-roboţi, spuse Susan.

— Exact asta şi fac. Copii-roboţi, spioni-roboţi. Oricum, în al doilea rând, copiii sunt învăţaţi să trăiască precum americanii, să gândească precum ei şi să fie americani - măcar la suprafaţă. Trebuie să fie în stare să treacă drept buni americani, fără să-şi trădeze devotamentul secret şi fanatic faţă de cauza sovietică. În Willawauk se vorbeşte numai engleza americană. Aceşti copii cresc fără să ştie o boabă ruseşte. Toate cărţile sunt în limba engleză. Toate filmele sunt americane. Spectacolele de televiziune sunt înregistrate de pe trei reţele americane şi de pe diferite posturi independente - tot felul de spectacole, inclusiv distracţii, sport, ştiri - apoi sunt difuzate în fiecare casă din Willawauk pe un circuit de televiziune închis. Aceşti copii cresc în acelaşi mediu informaţional ca şi copiii americani, având aceleaşi experienţe ca şi copiii americani adevăraţi. Fiecare grup de subiecţi are parte de aceleaşi repere sociale, ca şi generaţia de americani veritabili corespunzătoare. În cele din urmă, după mulţi ani petrecuţi în felul ăsta, după ce copiii din Willawauk au fost suprasaturaţi de cultură americană, când viaţa americană de zi cu zi cu toate amănuntele ei a fost adânc implementată în ei, sunt infiltraţi în S.U.A. cu acte fără cusur - de obicei când sunt între 18 şi 21 de ani. Unii dintre ei sunt plasaţi în colegii şi universităţi cu sprijinul unor biografii de familie şi evidenţe şcolare fabricate cu măiestrie, care cu ajutorul unei reţele de simpatizanţi sovietici sunt imbatabile. Cei infiltraţi îşi găsesc de lucru în diferite ramuri industriale, mulţi dintre ei în guvern, şi-şi petrec zece, cincisprezece, douăzeci de ani sau şi mai mulţi construindu-şi tacticos poziţii ce le conferă putere şi autoritate. Unii dintre ei nu vor fi niciodată puşi de superiorii lor sovietici să facă vreo treabă murdară; vor trăi şi vor muri ca nişte americani patrioţi - chiar dacă în inimile lor, acolo unde sunt ei înşişi - sunt nişte ruşi model. Alţii vor fi folosiţi pentru sabotaj şi spionaj. Sunt folosiţi, tot timpul.

— Dumnezeule! spuse Susan. Cât de scump trebuie să fie asemenea program! Efortul maniacal pentru a-l stabili şi a-l menţine este aproape de neconceput. Chiar merită cheltuiala?

— Guvernul sovietic crede că da, spuse McGee. Au avut

câteva succese uluitoare. Au oameni plasaţi în poziţii-cheie în industria aerospaţială a S.U.A. Au absolvenţi de la Willawauk în armată, în marină şi în forţele aeriene; desigur, nu mai mult de câteva sute, dar câţiva dintre aceştia vor deveni în timp ofiţeri de rang superior. Ei sunt absolvenţii de la Willawauk adaptaţi pentru mediul de viaţă american care-i înzestrează cu o bază perfectă pentru a arunca seminţele dezinformării. Din punct de vedere sovietic, cel mai important lucru din toate este că un senator al S.U.A., doi congresmeni, guvernatorul unui stat şi o mulţime de alţi politicieni influenţi sunt oameni de la Willawauk.

— Doamne Dumnezeule!

Propria ei mânie şi teamă au fost temporar date uitării în faţa enormităţii întregului complot care-i fusese dezvăluit.

— Rar se întâmplă ca un absolvent de la Willawauk să devină agent dublu şi să-i servească pe americani. Oamenii de la Willawauk sunt mult prea bine programaţi, prea fanatici ca să devină trădători. Spitalul din Willawauk, unde ai fost ţinută, serveşte oraşului ca centru medical complet echipat, mult mai bun decât alte spitale din numeroase alte părţi ale U.R.S.S., dar este de asemenea şi centru de cercetări pentru modificări comportamentale şi control mental. Descoperirile făcute în aceste domenii le-au permis să-i facă pe copiii din Willawauk cei mai bine verificaţi, mai devotaţi şi de încredere membri ai unei reţele de spionaj, din lume.

— Şi tu? Cu tine ce-i, McGee? Tu ce rol joci în toată povestea asta? Numele tău adevărat e McGee?

— Nu, zise el. Numele meu este Dmitri Nikolnikov. Sunt rus de origine, părinţii mei sunt din Kiev, am 37 de ani. Jeff McGee e numele meu de la Willawauk. Vezi tu, am fost unul dintre primii copii de la Willawauk; asta era la începuturile programului, când luau tineri adolescenţi şi încercau să-i facă agenţi de infiltrare după trei-patru ani de antrenament. Înainte de a începe să lucreze numai cu copii luaţi la vârsta de 3-4 ani. Eu sunt unul dintre cei câţiva care au devenit agenţi dubli. Deşi ei încă nu ştiu asta.

— Vor şti când vor găsi toate cadavrele pe care le-ai lăsat

în urma ta.

— Până atunci vom fi departe.

— Eşti foarte sigur pe tine.

— Trebuie să fiu, zise el dăruindu-i un zâmbet firav. Alternativa e de neconceput.

Din nou, Susan era conştientă de forţa neobişnuită a acelui bărbat, care era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el.

Mai sunt îndrăgostită de el? se întreba ea.

Da.

Nu.

Poate.

— Câţi ani aveai când ai început antrenamentele la Willawauk?

— Cum ţi-am zis, asta era înainte ca ei să înceapă să-i aleagă aşa tineri pentru a petrece împreună cu ei mulţi ani. Recruţii aveau atunci între doisprezece şi treisprezece ani. Eu am stat acolo de la treisprezece până la optsprezece ani.

— Deci ai terminat pregătirea în urmă cu aproape douăzeci de ani. De ce n-ai fost implantat în S.U.A.? De ce erai încă în Willawauk când am apărut eu?

Înainte de a putea să-i răspundă, traficul pe drumul întunecos începu să-şi încetinească ritmul. Camioanele îşi aprindeau semnalizatoarele de frână, şi încetineau până când se opreau.

McGee apăsă uşor frâna Chevroletului.

— Ce se întâmplă? întrebă Susan, devenind circumspectă.

— E punctul de control Batum.

— Ce-i asta?

— O barieră chiar la nord de oraşul Batum, unde sunt cercetate vehiculele. Acolo ne vom îmbarca pe un vas care să ne scoată din ţară.

— Faci ca totul să sune atât de firesc, de parcă am pleca într-o vacanţă, spuse ea.

— Ar putea să devină chiar aşa, replică el, dacă o să avem noroc şi în continuare.

Acum înaintau puţin câte puţin, deoarece fiecare vehicul

oprea la punctul de control, toţi şoferii prezentau actele unui miliţian. Miliţianul era înarmat cu o puşcă mitralieră pe care o purta în bandulieră.

Un alt miliţian deschidea uşile din spate ale unora dintre camioane, luminând cu lanterna înăuntru.

— Ce caută? întrebă Susan.

— Nu ştiu. Asta nu face parte din procedura uzuală de la punctul de control Batum.

— Ne caută pe noi?

— Mă-ndoiesc. Nu mă aştept ca ei să descopere că am plecat din Willawauk până aproape de miezul nopţii. Măcar o oră de acum încolo. Indiferent ce caută oamenii ăştia, nu cred să fie ceva chiar aşa de important. Par a fi destul de neglijenţi.

Un alt camion trecu. Coloana se mişcă mai departe. Mai erau doar trei camioane în faţa Chevroletului.

— Probabil că vor doar să prindă vreun traficant care operează pe piaţa neagră, cu marfă de contrabandă, îi explică McGee. Dacă ne căutau pe noi, ar fi roit al dracului de mulţi pe aici şi ar fi fost cu mult mai meticuloşi cu percheziţiile.

— Suntem aşa de importanţi?

— Cred şi eu, zise el îngrijorat. Dacă te pierd pe tine, îşi anulează una dintre cele mai valoroase operaţiuni de spionaj din toate timpurile.

Un alt camion trecu prin punctul de control.

McGee zise:

— Dacă te-ar putea sparge ca să-ţi culeagă mintea în stare pură, ar avea suficiente informaţii ca să încline balanţa puterii Est-Vest, în mod definitiv în favoarea estului. Eşti foarte importantă pentru ei, dragă doamnă. Şi cât de curând, când şi-or da seama că am jucat dublu, vor căuta să pună mâna pe mine aproape la fel de mult ca şi pe tine. Poate chiar mai mult pe mine, deoarece trebuie să afle câţi dintre agenţii lor infiltraţi în S.U.A. au fost compromişi.

— Şi pe câţi dintre ei i-ai compromis?

— Pe toţi, zise el rânjind.

Apoi le veni şi lor rândul să dea ochii cu miliţianul de la punctul de control. McGee lăsă geamul în jos şi le dădu două

rânduri de acte. Verificarea a fost formală; actele i-au fost înapoiate pe geam aproape imediat.

McGee îi mulţumi miliţianului, a cărui atenţie era deja atrasă de camionul din spatele lor. Porniră spre Batum şi McGee ridică geamul în timp ce conducea.

— Razie pe piaţa neagră, aşa cum am bănuit, spuse el.

În timp ce el conducea prin periferia micului oraş-port, Susan reluă cele spuse:

— Dacă ai absolvit Willawauk la 18 ani, de ce nu te-ai implantat în S.U.A. acum 19 ani?

— Am fost. Am terminat colegiul medical acolo, plus un doctorat în medicina modificărilor comportamentale. Dar, în timp, am obţinut o slujbă importantă, având legături cu ministerul apărării al S.U.A. şi n-am mai fost un rus demn de încredere. Aminteşte-ţi, la acea dată, recruţii aveau 13 ani. În programul Willawauk nu erau încă luaţi la 3 ani. Am trăit 12 ani de viaţă obişnuită în Rusia, înainte de a fi început pregătirea, aşa că am putut să fac o comparaţie între sistemul sovietic şi cel american. Nu mi-a fost greu să schimb tabăra. Căpătasem dragoste pentru libertate. Am mers la F.B.I. şi le-am spus totul despre mine şi despre Willawauk. La început, vreo doi ani, m-au folosit ca pe un canal de difuzare a informaţiilor false, ceea ce îi ajuta să contracareze planul sovietic. Apoi, în urmă cu cinci ani, am decis să mă întorc în U.R.S.S. ca agent dublu. Am fost „arestat” de F.B.I. A fost un proces cu tam-tam în timpul căruia am refuzat să scot vreo vorbă. Ziarele m-au numit „Spionul tăcut”.

— Dumnezeule, îmi amintesc! A fost mare scandal.

— S-a făcut tapaj pe faptul că deşi am fost prins cu mâţa-n sac, în timp ce transmiteam informaţii secrete, refuzam să declar şi din ce ţară eram. Toată lumea ştia că e vorba de Rusia, desigur, dar am jucat acest rol de un impresionant stoicism. Celor de la K.G.B. le-a plăcut la nebunie chestia asta.

— Ce scop avea toată înscenarea asta?

— După proces am primit o pedeapsă cu închisoarea pe termen lung, dar n-am ispăşit decât o mică parte. Mai puţin de o lună. Am fost rapid eliberat în schimbul unui agent

american pe care-l ţinea URSS-ul. Când am fost adus înapoi la Moscova, am fost primit ca un erou care a păstrat secretul programului de pregătire Willawauk şi al reţelei de infiltrare. Eram faimosul „Spion tăcut”. Am fost în cele din urmă trimis înapoi la muncă, la bătrâna mea alma mater, exact ceea ce C.I.A. sperase că se va întâmpla.

— Şi-n tot acest interval de timp ai furnizat informaţii celeilalte tabere, Statelor Unite.

— Da, zise el. Am doi oameni de legătură în Batum, doi pescari care au înţelegeri pentru un profit limitat cu guvernul, aşa că au propriile lor vase de pescuit. Sunt georgieni, bineînţeles. Noi suntem acum în Republica Socialistă Sovietică Georgiană, şi o mulţime de georgieni dispreţuiesc guvernul central de la Moscova. Eu le transmit informaţia pescarilor mei, iar ei la rândul lor o transmit mai departe pescarilor turci cu care se întâlnesc în mijlocul Mării Negre. După aceea, în vreun fel, e purtată de vânt spre C.I.A.. Unul dintre aceşti pescari ne va trece la turci în acelaşi mod în care trece şi documentele secrete sau, cel puţin, sper că o va face.

Accesul pe docurile din Batum era restrictiv; spre toate vapoarele, inclusiv vasele de pescuit, se putea ajunge doar trecând prin unul din diferitele puncte de control. Erau porţi păzite care permiteau accesul camioanelor încărcate cu marfă şi exista o poartă prin care treceau doar vehiculele militare şi personalul; mai erau porţi destinate muncitorilor docheri, marinarilor şi altora care erau obligaţi să meargă pe jos; printr-o poartă de acest fel pătrunseseră Susan şi McGee.

Noaptea, cheiurile erau slab luminate, întunecoase, exceptând zona din jurul punctelor de control unde reflectoarele luminau ca ziua în amiaza mare. Intrarea pe poartă era supravegheată de doi miliţieni, ambii înarmaţi cu câte un Kalaşnikov; erau angajaţi într-o conversaţie animată care se auzea, chiar în afara barăcii în care stăteau. Nici unul dintre miliţieni nu s-ar fi urnit din acel loc călduţ; nici unul nu dorea să-şi bată capul cu un control amănunţit. McGee le dădu actele falsificate, ale lui şi ale lui Susan, prin geamul

întredeschis. Miliţianul mai în vârstă examină superficial actele şi i le înapoie rapid, fără să se oprească o clipă din discuţia pe care o avea cu compatriotul său.

Poarta aceea ca de temniţă, având în partea de sus sârmă ghimpată, se dădu la o parte, când unul dintre miliţienii din baracă apăsă butonul respectiv. McGee şi Susan intrară pe docuri nestingheriţi, iar poarta se închise în urma lor.

Susan se ţinea de braţul lui McGee, mergând pe întuneric printre şirurile de construcţii masive, închise la culoare, care le ascundeau vederii portul.

— Şi acum? şopti Susan.

— Acum o să mergem la cheiul pescarului şi-o să căutăm un vas numit „Plasa de aur”, o lămuri McGee.

— Pare prea uşor, zise ea.

— Mult prea uşor, reluă el îngrijorat.

McGee privi înapoi spre punctul de control prin care tocmai trecuseră, iar pe figura lui se putea citi teama.

Leonid Golodkin era stăpânul vasului de pescuit lung de 30 de metri, cu o uriaşă capacitate de depozitare în condiţii frigorifice. Era un bărbat plesnind de sănătate, cu trăsături colţuroase, o faţă tăbăcită şi mâini mari.

Chemat de unul dintre membri echipajului, veni pe punte, în dreptul pasarelei, unde McGee şi Susan aşteptau în conul de lumină palidă al felinarului de pe doc. Golodkin se încruntă. El şi Jeff McGee începură să converseze rapid în rusă.

Susan nu putea înţelege ce-şi spuneau, dar îşi dădea seama de starea în care se afla căpitanul Golodkin. Era supărat şi înspăimântat.

În mod obişnuit, când McGee avea de transmis informaţii lui Golodkin pentru ca acesta să le transmită mai departe pescarilor turci pe mare, documentele erau înmânate printr-un traficant de vodcă din Batum, în apropiere de docuri. McGee şi Golodkin se întâlniseră faţă în faţă rareori, iar McGee nu venise pe vas niciodată. Până în noaptea asta.

Golodkin scruta plin de nervozitate cheiul, evident uitându-se după martori curioşi, agenţi ai poliţiei secrete. Timp de o

clipă lungă şi chinuitoare, Susan a crezut că le va refuza urcarea la bord. Apoi, fără tragere de inimă, Golodkin dădu la o parte porţiunea prinsă în balamale a pasarelei de pe punte şi-i zori să treacă pe poarta deschisă. Acum, după ce se decise cu mare greutate să-i ia la bord, era în mod evident nerăbdător să-i vadă sub punte, feriţi de priviri indiscrete.

Traversară duneta spre o scară metalică în spirală, pe care coborâră. Îl urmară pe Golodkin de-a lungul unui coridor rece, cu miros de mucegai, slab iluminat, iar Susan se întrebă dacă o să mai ajungă vreodată într-un loc care să nu fie duşmănos şi ameninţător.

La capătul coridorului se afla cabina căpitanului, care avea un aer străin, chiar dacă era călduroasă şi bine luminată de trei lămpi. Acolo era un birou pe care stătea o sticlă pe jumătate plină cu rachiu - o bibliotecă cu uşi de sticlă, un bar şi patru scaune, inclusiv cel din spatele biroului. Cuşeta de dormit era separată de cabina principală printr-o perdea trasă.

Golodkin le arătă două scaune, iar Susan şi McGee se aşezară. Arătându-i lui Susan rachiul, McGee o întrebă:

— Ai vrea un pahar dintr-ăsta?

Ea tremură. Chiar şi numai ideea de rachiu o încălzi.

— Da, zise ea. Pică la ţanc.

McGee îi ceru lui Golodkin nişte rachiu în limba rusă, dar înainte de a primi vreun răspuns de la căpitan, perdelele cuşetei foşniră, atrăgând atenţia tuturor. Foşniră... fură date la o parte, în cabină apăru Dr. Leon Viteski. Ţinea în mână un pistol cu amortizor şi zâmbea.

O undă de şoc o străbătu pe Susan. De mânie pentru că fusese din nou trădată, de furie fiindcă fusese atrasă într-o altă cursă. Susan se uită la McGee, urându-se pentru că avusese încredere în el.

Dar McGee părea la fel de surprins ca şi ea. La apariţia lui Viteski, Jeff dădu să se ridice de pe scaunul lui, căutând pistolul în buzunarul hainei.

Căpitanul Golodkin nu-l lăsă să-şi scoată arma şi i-o luă.

— Leonid, spuse McGee pe un ton acuzator.

Apoi spuse în rusă ceva ce Susan n-a putut înţelege.

— Nu-l acuza pe bietul Leonid, spuse doctorul Viteski. N-a avut de ales, a trebuit să ne facă jocul. Acum te rog să iei loc.

McGee ezită, apoi se aşeză. O privi pe Susan, văzu îndoiala în ochii ei şi-i spuse:

— N-am ştiut.

Ea dorea să-l creadă. Faţa lui era cenuşie şi i se putea citi teama în priviri, arăta ca un om care tocmai a dat nas în nas cu Moartea. Dar este un actor bun, îşi reaminti ea. Zile întregi o înşelase, poate că încă o mai înşela.

Viteski înconjură biroul şi se aşeză pe scaunul căpitanului. Golodkin stătea lângă uşă, cu o expresie indescifrabilă.

— Ştiam de tine de doi ani jumătate, îi spuse Viteski lui McGee.

Roşeaţa reveni pe chipul palid a lui McGee, stinghereala lui părea să fie autentică.

— Ştiam şi de legătura ta cu Leonid, aproape din aceeaşi perioadă, zise Viteski. Bunul căpitan a colaborat cu noi chiar de când am descoperit că este unul dintre curierii tăi.

McGee îl privi pe Golodkin.

Căpitanul se îmbujoră şi-şi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Leonid? spuse McGee.

Golodkin se încruntă, dădu din umeri şi spuse ceva în rusă.

Susan se uită la Jeff McGee cum McGee îl privea pe căpitan. Părea cu adevărat ruşinat.

— Leonid n-a avut de ales, a trebuit să te trădeze, îi spuse Viteski lui McGee. Aveam un atu imbatabil. Familia lui, bineînţeles. Nu i-a plăcut faptul că l-am transformat în agent dublu, dar ştie că noi avem pâinea şi cuţitul. A fost destul de util şi sunt singur că şi pe viitor ne va fi util pentru demascarea altor agenţi.

McGee zise:

— Timp de doi ani şi mai bine, de fiecare dată când îi dădeam documentele lui Leonid...

— El ni le dădea direct nouă, continuă Viteski. Le cârpeam, le prelucram, înscenam date false pentru a pune C.I.A. pe piste greşite, apoi îi înapoiam pachetele lui Leonid. După aceea, el

le dădea turcilor.

— La dracu, replică McGee cu amărăciune.

Viteski râse. Ridică paharul cu rachiu şi bău din lichidul de culoarea chihlimbarului.

Susan îi urmărea pe amândoi, iar neliniştea ei creştea vertiginos. Începuse să înţeleagă că nu era doar o altă şaradă, începea să înţeleagă că McGee intenţionase cu adevărat s-o salveze şi că fusese trădat. Ceea ce însemna că amândoi pierduseră ultima şansă de a-şi câştiga libertatea.

McGee i se adresă lui Viteski:

— Dacă ştiai că vreau s-o salvez pe Susan, de ce nu m-ai oprit înainte de a o scoate din parodia aia de „Casa Tunetului", înainte de a sfărâma iluzia?

Viteski mai luă o înghiţitură de rachiu.

— Deja decisesem că nu-i putem străpunge blocajul. Pur şi simplu nu răspundea satisfăcător la program. Tu ai văzut asta.

— Aproape îmi ieşisem din minţi de teamă, spuse Susan.

Viteski o privi şi dădu din cap.

— Da. Aproape îţi ieşisei din minţi. Dar asta era limita până la care puteai ceda. Nu-ţi puteam penetra blocajul complet. Eşti prea tare pentru aşa ceva, draga mea. În cel mai rău caz, ai fi intrat într-un fel de semiletargie. Dar n-ai fi cedat. Nu tu. Aşa că am decis să fărâmiţăm programul şi să demarăm un plan de rezervă.

— Ce plan de rezervă? întrebă McGee.

Viteski se uită la Leonid Golodkin şi-i spuse repede ceva în rusă.

Golodkin dădu din cap şi părăsi camera.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă McGee.

Îi întinse mâna şi după doar o scurtă ezitare, Susan i-o luă. Îi zâmbi încurajator, dar era un zâmbet neconvingător, chinuit, în spatele zâmbetului lui se citea teama.

Viteski spuse:

— Ăsta e un rachiu excelent. Bănuiesc că-i marfă de contrabandă. Nu poţi cumpăra ceva atât de bun pe deasupra tejghelei - numai dacă ai acces la stocurile rezervate înaltelor oficialităţi din partid. Trebuie să-l întreb pe bunul căpitan cine

i-l furnizează.

Uşa se deschise şi intră Leonid Golodkin. În urma lui mai intrară doi oameni.

Unul dintre noii veniţi era Jeffrey McGee.

Celălalt era Susan Thorton.

Încă două copii fidele.

Chiar şi îmbrăcămintea era identică cu a lui Jeff şi a lui Susan.

Venele lui Susan se transformară în tuburi fragile de gheaţă cristalină, la vederea propriului ei duplicat.

Falsa Susan zâmbi. Asemănarea era neverosimilă. Palid la faţă, cu o privire hăituită, adevăratul Jeff McGee se uită crunt spre Leon Viteski şi-l întrebă:

— Ce dracu-i asta?

— Planul de rezervă, spuse Viteski. L-am avut în vedere chiar de la început, deşi nu ţi-am spus, bineînţeles.

Falsa Susan i se adresă adevăratei Susan:

— Este absolut fascinant să mă aflu cu tine în aceeaşi cameră, în cele din urmă.

Şocată, Susan spuse:

— Vorbeşte exact ca mine!

Falsul McGee îi explică:

— Am lucrat cu înregistrări ale vocilor voastre timp de aproape un an.

Vorbea exact ca adevăratul McGee.

Viteski le zâmbi sosiilor cu o expresie în care puteai citi o mândrie aproape paternă. Apoi i se adresă veritabilului McGee:

— Veţi fi împuşcaţi şi aruncaţi peste bord în mijlocul Mării Negre. Aceştia doi se vor întoarce în S.U.A. În locul vostru. Susan a noastră va începe să lucreze la Milestone din nou.

Se întoarse spre Susan şi-i spuse:

— Draga mea, ne-ar fi fost mult mai util dacă am fi putut să-ţi sfărâmăm blocajul. Asta ar fi însemnat pentru noi un punct de pornire. Cu toate astea, vom obţine o bună parte din ce am dorit prin plasarea duplicatului în biroul tău de la Milestone. Ne va lua doar mai mult timp, atâta tot. Într-un an

şi ceva vom afla tot ceea ce ne-ai fi putut spune tu. Iar dacă micuţa noastră rusoaică va rezista mai mult de un an, vom obţine chiar mai multe informaţii decât am fi scos de la tine.

Se întoarse spre Jeff:

— Ne aşteptăm ca dublura ta să-şi găsească un loc în societatea spionajului american, poate chiar în cercetările de control comportamental şi asta ne va aduce un alt agent secret bine plasat.

— N-o să meargă, veni replica lui McGee. Sunt de acord că ei vorbesc ca Susan şi ca mine. Iar chirurgii noştri plasticieni au făcut o treabă al dracului de bună, aşa încât ei arată ca noi. Dar nici un chirurg nu poate modifica amprentele.

— E adevărat spuse Viteski. Dar vezi tu, în cazul celor pentru care trebuie garantată o mare siguranţă, S.U.A. au un sistem special de luare şi recunoaştere a amprentelor. Se numeşte SIDEPS. E înserat în computerul Ministerului Apărării, la care am reuşit să obţinem accesul. E suficient să ştergem înregistrarea electronică a amprentelor voastre şi să le înlocuim cu cele ale dublurilor voastre. În această epocă a datelor centralizate şi stocate pe computer, nu este necesar să modifici amprentele reale; e necesar doar să operezi o substituţie în memoria computerului al imaginilor amprentelor duplicatelor voastre.

— O să meargă, recunoscu Susan resemnată, chinuită de imaginea propriului ei trup aruncat peste bordul „Plasei de aur”, în apele reci ale Mării Negre.

— Bineînţeles c-o să meargă, spuse Viteski cu bucurie în glas. De fapt, am fi trimis duplicatele înapoi în S.U.A. chiar dacă am fi reuşit să înlăturăm blocajul şi ai fi mărturisit tot ce vroiam să aflăm.

Viteski termină rachiul din paharul său, oftă apreciativ, se ridică în picioare, cu pistolul în mână.

— Căpitane, cât îi ţin la respect cu arma pe ăştia doi, te rog leagă-le mâinile pentru mai multă siguranţă.

Golodkin avea frânghia gata pregătită. Îi făcu pe McGee şi pe Susan să se ridice în picioare ca să le lege mâinile la spate.

— Acum, spuse Viteski, du-i într-un loc sigur şi ferit de

priviri indiscrete.

Apoi li se adresă lui McGee şi lui Susan:

— Gemenii voştri vă vor vizita mai târziu. Vă vor pune câteva întrebări în legătură cu obiceiurile voastre intime, amănunte care-i vor ajuta să-şi perfecţioneze imitaţiile. Vă sugerez să le răspundeţi cu toată onestitatea, deoarece anumite întrebări sunt menite să vă testeze sinceritatea, ei cunosc deja răspunsurile corecte la aceste întrebări de testare şi dacă nu veţi răspunde adecvat, vă vor tăia încet-încet în bucăţele, până când vă veţi convinge că e spre binele vostru să cooperaţi.

Susan trase cu ochiul spre duplicatul lui McGee. Omul zâmbea; nu era un zâmbet cumsecade. Semăna cu McGee perfect, exceptând un amănunt: nu avea sensibilitatea şi blândeţea lui McGee. Părea să fie cu adevărat capabil să-şi tortureze adversarul, până când acesta s-ar fi supus, în agonie.

Pe Susan o trecură fiorii.

— Acum vă spun la revedere, zise Viteski. Voi părăsi nava înainte de a ridica ancora.

Zâmbi plin de îngâmfare:

— Bon voyage.

Golodkin îi conduse pe McGee şi pe Susan înspre coridor, în timp ce Viteski rămase în urmă în cabina căpitanului, cu duplicatele. Într-o tăcere rece, refuzând să dea vreo replică celor spuse de McGee, Leonid Golodkin îi escortă pe scara dintre punţi şi coborî cu ei în cala traulerului, pe fundul vasului, în compartimentele care serveau pentru depozitarea mărfurilor. Locul duhnea a peşte.

Îi duse într-o debara mică de la baza scării; o latură a încăperii nu era mai mare de patru metri. Pe pereţi erau aliniaţi colaci de frânghie de rezervă; pe jos zăceau stivuite cabluri mai groase răsucite şi împachetate. Pe pereţi erau şi unelte, inclusiv harpoane şi frigări. Erau patru seturi de scripeţi şi odgoane de diferite dimensiuni şi lăzi cu piese de rezervă pentru motor.

Golodkin le ordonă să se aşeze pe puntea goală, rece ca gheaţa. Le legă picioarele unul lângă celălalt, apoi verifică

dacă frânghiile de la mâini erau strâns înnodate. Când ieşi, stinse luminile şi închise uşa, lăsându-i într-un întuneric de nesuportat.

— Mi-e frică, zise Susan.

McGee nu răspunse.

Îl auzi agitându-se, rostogolindu-se şi zbătându-se.

— Jeff?

El mormăi. Se opintea în ceva pe întuneric şi începuse să respire din greu.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ssst! şuieră el.

O clipă mai târziu, nişte mâini bâjbâiau peste ea şi dădu să ţipe surprinsă, înainte de a-şi da seama că era McGee. El se eliberase şi acum pipăia după legăturile ei.

În timp ce-i dezlegă mâinile, îşi lipi gura de urechea ei şi-i şopti cât mai încet posibil:

— Mă îndoiesc că cineva ne ascultă, dar niciodată nu strică să fii prudent. Golodkin nu mi-a făcut legături prea strânse de data asta; le-a slăbit un pic.

Mâinile ei erau libere. Îşi frecă încheieturile iritate. Îşi lipi gura de urechea lui Jeff pe întuneric şi spuse:

— Cât de mult o să ne mai ajute?

— Probabil că deloc, şopti McGee. Deja şi-a asumat un risc enorm. De aici înainte putem pune bază numai pe noi înşine. Nu ni se va mai da încă o şansă.

Plecă de lângă ea de îndată ce se putu ridica în picioare. Bâjbâi un timp pe întuneric până când în cele din urmă descoperi comutatorul şi apăsă pe el.

Chiar înainte ca McGee să plece de lângă comutator, Susan ştiu ce căuta şi o trecură fiorii.

Aşa cum îşi imaginase ea, Jeff se duse drept spre harpoanele pescăreşti cu mâner lung care atârnau pe perete şi trase două dintre ele din suporturile în care erau fixate. Cârligele uşor curbate de la capetele harpoanelor erau puternic ascuţite; lumina străluci pe vârfurile ca nişte ace.

Susan luă una dintre arme când Jeff i-o dădu, dar îi şopti:

— Nu pot.

— Trebuie să poţi.

— Oh, Dumnezeule.

— Vieţile noastre sau ale lor, îi şopti el imediat.

Ea dădu din cap.

— Poţi s-o faci, îi zise el. Şi dacă suntem norocoşi, va fi uşor. Ei nu se aşteaptă la nimic. Sunt sigur că nu sunt în cunoştinţă de cauză că Golodkin ne-a încuiat într-o cameră plină cu arme la îndemâna noastră.

Ea îl privi în timp ce el se decidea în privinţa celor mai bune poziţii din care se putea lansa într-un atac-surpriză, apoi se aşeză unde îi spuse el.

McGee stinse luminile din nou.

Nu avusese parte niciodată până atunci de o beznă aşa de adâncă.

McGee auzi în întuneric un zgomot discret ca un foşnet. Rămase nemişcat, îşi ciuli urechile, ascultând cu atenţie. Apoi realiză ce era şi se relaxă. Îi spuse încet lui Susan:

— E doar un şoarece.

Ea nu-i răspunse.

— Susan?

— Sunt bine, îi răspunse ea încetişor, de pe poziţia ei din cealaltă parte a cabinei minuscule. Nu mi-e frică de şoareci.

În ciuda situaţiei precare, McGee zâmbi.

Aşteptară timp de câteva minute lungi, obositoare.

„Plasa de aur” se cutremură în momentul în care motoarele fură puse în funcţiune. Mai târziu sunară nişte clopote în alte sectoare ale vasului. Frecvenţa vibraţiilor punţii se modifică atunci când elicea navei începu să se învârtă în apă.

Alte minute. Altă aşteptare.

Plecaseră deja de cel puţin 10 minute, poate chiar un sfert de oră, suficient ca să iasă din portul Batum, când în sfârşit se auzi un zgomot la uşă.

McGee se încordă şi ridică harponul.

Uşa se deschise spre interior şi lumina din coridor se revărsă înăuntru. Intrară sosiile, întâi femeia şi apoi bărbatul.

McGee era în stânga uşii, aproape în spatele ei. Făcu un pas

lateral, balansă harponul şi-l înfipse cu vârful în pântecul geamănului său, chiar în momentul în care acesta aprindea lumina în cabină. Revoltat de jetul spontan de sânge, scârbit de ceea ce avea de făcut, dar totuşi hotărât s-o facă, McGee smulse harponul cu mâner lung, apoi îl răsuci în burta geamănului său, încercând să-l spintece cât mai adânc. McGee cel plin de sânge se nărui la picioarele adevăratului McGee, zvârcolindu-se la pământ ca un peşte, prea şocat şi prea zguduit de valul de durere ca să mai ţipe.

Femeia avea o armă. Era acelaşi pistol cu amortizor pe care Viteski îl avusese în cabina căpitanului. Se împletici din cauza surprizei, apoi slobozi un foc aproape silenţios asupra lui McGee.

Nu-şi atinse ţinta.

Încă un foc.

McGee simţi cum glontele îi atinse mâneca, dar fu cruţat de următorul.

În spatele falsei Susan, adevărata Susan ieşi dindărătul unui morman de lăzi şi aruncă celălalt harpon.

Sângele ţâşni din gâtul copiei, ochii îi ieşiră din orbite şi arma îi căzu din mână.

Inima lui McGee se zvârcolea în piept. Deşi ştia că asistă la moartea copiei, era zguduit în faţa imaginii teribile a gâtului subţirel străpuns de cârligul de fier... Guriţa dulce a lui Susan din care picura sângele...

Falsa Susan căzu în genunchi, apoi se prăbuşi pe o parte, ochii devenindu-i sticloşi, iar gura îi schiţă un plânset care nu se mai auzi vreodată.

McGee se întoarse şi privi în jos spre celălalt, spre copia sa la indigo. Bărbatul îşi ţinea pântecul sfârtecat, încercând să-şi menţină intestinele înăuntru. Faţa lui era contorsionată de agonie şi, prin graţie divină, lumina vieţii dispăru pe dată din ochii lui.

E ca şi cum aş vedea o avanpremieră a propriei mele morţi, se gândi McGee în timp ce privea în jos spre chipul geamănului său. Se simţi rece şi golit pe dinăuntru.

Niciodată nu i-a făcut plăcere să ucidă, cu toate că

totdeauna fusese capabil s-o facă când era nevoie. Avea bănuiala că nu va mai fi capabil să ucidă vreodată, indiferent de necesitate.

Susan se întoarse cu spatele la cadavre, se împletici până într-un colţ, se sprijini de perete şi vărsă violent.

McGee închise uşa.

Mai târziu, în timpul nopţii, în cabina care le fusese rezervată falsei Susan şi falsului McGee, Susan stătea pe patul de jos dintre cele două paturi suprapuse şi zise:

— Golodkin ştie în mod sigur care suntem?

Stând lângă hublou şi privind marea întunecată, McGee spuse:

— Ştie.

— Cum poţi fi sigur?

— Nu ţi-a adresat un cuvânt - pentru că ştie că nu-i poţi răspunde în rusă.

— Deci acum ne întoarcem şi începem să le furnizăm date false, iar ei vor crede că sunt ponturi adevărate, care vin de la sosiile fabricate de ei.

— Da, zise McGee. Dacă putem descoperi ce canale urmau să utilizeze pentru a-şi trimite informaţiile.

Amândoi rămaseră tăcuţi o vreme. McGee părea fascinat de ocean, chiar dacă vedea foarte puţin pe întuneric.

Susan stătea şi-şi studia mâinile, căutând urme de sânge pe care omisese să le şteargă. După un timp, ea zise:

— Asta e sticla de rachiu pe care a lăsat-o Golodkin?

— Da.

— Am nevoie de o duşcă.

— Îţi torn o porţie dublă, răspunse McGee.

Pe mare. La scurt timp după ce se luminase de ziuă.

Susan se trezi cu un strigăt în gâtlej, sufocată.

McGee aprinse lumina.

Preţ de o clipă, Susan nu-şi putu aminti unde se afla. Apoi îşi reveni.

În ciuda faptului că ştia unde se află, nu-şi putea coordona

respiraţia. Visul nu-şi pierduse efectul şi era un vis care, se gândea ea, ar fi putut fi o alternativă reală.

McGee coborâse din patul de deasupra. Îngenunche lângă patul ei.

— Susan, e-n regulă. Cu adevărat e în regulă. Suntem pe mare, aproape am reuşit

— Nu, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Echipajul.

— Ce-i cu echipajul?

— Harch, Quince, Jellicoe şi Parker. Toţi fac parte din echipaj.

— Nu, nu, îi spuse el. Visai.

— Ei sunt aici, insistă ea panicată.

— Şarada s-a sfârşit, o asigură McGee răbdător. Nu va începe din nou.

— Ei sunt aici, la dracu!

Nu a putut s-o liniştească. A trebuit s-o ducă peste tot pe vas, în timp ce echipajul începea pescuitul în acea zi. A trebuit să-i arate fiecare cameră de pe navă, şi s-o lase să privească fiecare pescar în parte pentru a-i demonstra, dincolo de orice bănuială, că Harch şi ceilalţi nu se aflau la bord.

Şi-au luat micul dejun în cabină, unde puteau vorbi, fără a-i tot demonstra lui Golodkin că Susan nu ştia rusă.

Ea spuse:

— Unde i-au găsit pe gemenii lui Harch şi ai celorlalţi trei?

— Agenţii sovietici din S.U.A au procurat fotografii ale lui Harch şi ale celorlalţi din ziare şi anuarele colegiului, spuse McGee. Au căutat ruşi care aveau vreo vagă asemănare cu cei patru membri ai frăţiei şi similitudinea perfectă s-a obţinut cu ajutorul chirurgiei plastice şi al unui machiaj adecvat

— Ochii lui Harch...

— Lentile de contact speciale.

— Ca-ntr-un film de Hollywood.

— Ce?

— Efecte speciale.

— Da, cred că s-au descurcat la fel de onorabil ca şi cei de la Hollywood, aşa e.

— Cadavrul lui Jerry Stein.

— O lucrătură hidoasă, nu-i aşa?

Ea începu să tremure, fără să se stăpânească.

— Hei, spuse el. Uşurel, uşurel.

Nu se putea opri din tremurat.

O susţinu.

Susan se simţi mai bine în ziua următoare, pe nava turcească, după ce s-a făcut transferul.

Cuşetele erau mai confortabile, curate şi mâncarea era mai bună.

În timpul unui prânz alcătuit din carne şi brânzeturi, ea îi spuse lui McGee:

— Trebuie că sunt importantă pentru S.U.A., dacă sacrifică acoperirea ta pentru a mă scoate pe mine de acolo.

El ezită, apoi îi spuse:

— Ei bine... nu ăsta a fost planul iniţial.

— Cum?

— Eu nu trebuia să te mai duc înapoi.

Ea nu înţelegea.

McGee adăugă:

— Trebuia să te ucid înainte ca programul Willawauk să aibă vreun efect asupra ta. O bulă de aer într-un ac hipodermic - poc, o embolie cerebrală letală. Ceva în genul ăsta Ceva pentru care nimeni nu m-ar fi putut bănui. În felul ăsta, eu aş fi rămas pe loc şi n-ar mai fi fost vreo şansă ca sovieticii să scoată ceva de la tine.

Ea păli. Aproape că-i pierise pofta de mâncare.

— De ce nu m-ai omorât?

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Îl privi fix şi clipi.

— E adevărat, reluă el. În timpul săptămânilor în care aplicam programul, lucrând cu tine, implantându-ţi sugestia hipnotică care te-a dus la sediul şerifului şi apoi la casa Shipstat, am fost impresionat de forţa ta, de voinţa ta

puternică. N-a fost uşor să te manipulez. Aveai... „zvâc”.

— Te-ai îndrăgostit de „zvâc”-ul meu?

El zâmbi.

— Ceva în genul ăsta.

— Şi nu m-ai putut ucide?

— Nu.

— Or să fie furioşi pe tine când te întorci în S.U. A.

— Dă-i dracului.

Peste două nopţi, într-un dormitor din reşedinţa ambasadorului S.U. A. de la Istanbul, Susan se trezi ţipând.

Camerista veni în fugă. Un om de pază, Ambasadorul şi McGee.

— Personalul casei, spuse ea, agăţându-se de McGee. Nu putem avea încredere în personalul casei.

McGee replică:

— Nici unul dintre ei nu seamănă cu Harch.

— Cum pot să ştiu asta? Nu i-am văzut pe toţi, spuse ea.

— Susan, e trei dimineaţa, îi răspunse omul de pază.

— Trebuie să-i văd pe toţi, îi zise ea înnebunită.

Ambasadorul se uită la ea o clipă, trase cu ochiul spre McGee. Apoi i se adresă omului de pază, zicându-i:

— Adună personalul.

Nici Harch şi nici Quince, nici Jellicoe şi nici Parker nu erau angajaţi ai ambasadorului S.U.A în Turcia.

— Îmi pare rău, spuse Susan.

— Nu-i nimic, o asigură McGee.

— O să mai dureze un timp, zise ea scuzându-se.

— Bineînţeles.

— Poate că tot restul vieţii mele, adăugă ea.

Peste o săptămână, la Washington D.C., într-un apartament de hotel plătit de guvernul S.U.A., Susan se culcă cu McGee pentru prima oară. Erau foarte potriviţi. Trupurile lor se îmbinau ca piesele unui dominoo. Se mişcau împreună armonios, într-un ritm perfect, sinuos. În acea noapte, pentru prima dată de când plecase din Willawauk, dormind goală

alături de McGee, Susan n-a mai avut nici un vis.

Era în anul 1980 - un timp străvechi, îndepărtat. Omenirea era împărţită în două blocuri militare; milioane de oameni trăiau în lanţuri, libertatea se afla în primejdie şi un oraş ca Willawauk era real. Dar acum, în lume există un nou sistem şi inima omenească s-a purificat. Sau nu? Un loc ca Willawauk nu mai poate să existe în zilele noastre. Răul a fost eliminat din inima omenească. Sau nu?

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI Frica vine în tăcere 7

1 8

2 13

3 25

4 50

5 72

6 103

PARTEA A DOUA Ridicând perdeaua... 115

7 117

8 137

9 147

10 162

11 184

12 218

13 233

PARTEA A TREIA Mergând în oraş 241

14 243

15 268

16 287

17 320

EDITURA OLIMP

Preşedinte Director general: VLAD ALEXANDRU GRIGORE
Piaţa Presei Libere nr. 1, tel.: 617.60.10/ 1113, 1606
Str. Maria Hagi Moscu nr. 6, iei.: 658.54.13, fax: 311.09.25

Bun de tipar: 15 iunie 1993
Tiparul executat sub comanda 30445
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

{1} *Casa Tunetului* a fost publicată anterior sub pseudonimul *Leigh Nichols*.

{2} *The Lady in the Lake*, *The Big Sleep*, *The Long Goodbye*.

{3} Persoană care trăieşte în lux, lene şi desfrâu.

{4} Sărbătoare religioasă evreiască.

{5} Cuadrofoníe s. f. Tehnică de captare şi redare a sunetului pe patru canale, care oferă posibilitatea unei percepţii în relief; tetrafonie.